

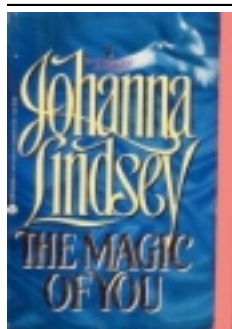
Sự Kỳ Diệu Của Tình Yêu (The Magic Of You)

Contents

Sự Kỳ Diệu Của Tình Yêu (The Magic Of You)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	44
14. Chương 14	50
15. Chương 15	57
16. Chương 16	59
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	68
20. Chương 20	71
21. Chương 21	75
22. Chương 22	80
23. Chương 23	83
24. Chương 24	89
25. Chương 25	93
26. Chương 26	97
27. Chương 27	100
28. Chương 28	104
29. Chương 29	106
30. Chương 30	111
31. Chương 31	115
32. Chương 32	117
33. Chương 33	120
34. Chương 34	123
35. Chương 35	127
36. Chương 36	129
37. Chương 37	132
38. Chương 38	137
39. Chương 39	139
40. Chương 40	143

41. Chương 41	146
42. Chương 42	148
43. Chương 43	150
44. Chương 44	153

Sự Kỳ Diệu Của Tình Yêu (The Magic Of You)

Giới thiệu

Người dịch: daisy_chrys1310, ech_nhiet_doi_83, Thanh Hiền, wivyBiên tập: vtttuyen3110Nàng. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-ki-dieu-cua-tinh-yeu-the-magic-of-you>

1. Chương 1

London, 1819.

Cô hầu bàn thở dài rồi lại thở dài lần nữa, bởi 3 quý ông trẻ tuổi và cực kì đẹp trai đã không yêu cầu thêm rượu, mặc cho cô ta hết sức cố gắng thể hiện là cô luôn sẵn sàng phục vụ họ. Ấy thế mà cô ta vẫn lượn lờ quanh bàn của họ, hy vọng rằng biết đâu một trong ba người lại thay đổi ý định, nhất là anh chàng có mái tóc vàng và đôi mắt xanh đầy gợi cảm kia, đôi mắt hứa hẹn những khoái cảm tuyệt vời nếu tay cô ả có thể chạm vào người anh ta.

Derek, mọi người gọi anh ta như vậy và trái tim cô đã nhảy múa ngay khi anh bước qua cánh cửa. Cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông nào đẹp trai như thế, cho đến khi chàng trai trẻ nhất trong ba người vào sau anh. Thật là xấu hổ, bởi vì người đó quá trẻ, mà với sự từng trải của cô thì những chàng trai cỡ tuổi này chẳng có chút hấp dẫn nào.

Mặt khác, tia nhìn ranh mãnh ánh lên trong ánh mắt anh ta làm cô ta thắc mắc về việc anh ta có biết cách làm cho phụ nữ sung sướng cho dù tuổi đời còn non trẻ. Thực ra thì anh ta cao hơn và vóc người thì to hơn hẳn hai người bạn đồng hành, với mái tóc nhuộm màu đen và đôi mắt xanh thẳm trong vắt, anh ta nhìn thật hấp dẫn và làm cho cô càng ham muốn được khám phá.

Chàng trai thứ ba là người trông có vẻ già dặn nhất, tuy rằng không được đẹp trai như hai người kia, song, sự thực thì chàng cũng là một người rất bảnh.

Cô gái lại thở dài lần nữa, chờ đợi, hy vọng, thèm thuồng một cách rõ ràng nhưng e rằng đêm nay cô đã đến giới hạn cuối cùng của sự chán nản, họ chỉ quan tâm đến rượu và câu chuyện của họ mà thôi.

Lờ đi những ham muốn thường có trong suy nghĩ của họ - những điều mà chả có gì mới với cả ba - họ đột ngột thay đổi chủ đề dưới cái nhìn khao khát của cô phục vụ.

“Cậu ta làm điều đó như thế nào, Derek?” Percy lè nhè phàn nàn. Anh ta đang ám chỉ đến thành viên trẻ nhất của nhóm, em họ của Derek. “Thằng nhóc này cộng ly với chúng mình, xuống địa ngục đi nếu cậu ta

không làm thế, như thể ngồi đây chả có chút gì sai trái cả.”

Hai anh em nhà Malory cười nhe răng với nhau. Percy đã không biết rằng những tên cướp biển đã dạy cho Jeremy mọi thứ về rượu và đàn bà. Nhưng nó chẳng đi quá kiến thức gia truyền là bao, cũng không phải vì sự thật là bố của Jeremy, James Malory, tử tước của dòng họ Ryding, đã từng là kẻ cầm đầu của băng cướp biển trong những ngày mà ông ta được biết đến với cái tên Hawke. Percyval Alden, hay Percy, cái tên mà bạn bè vẫn thường gọi anh, nhất định chưa bao giờ được nghe kể về điều đó. Percy già tốt bụng không thể giữ nổi bí mật để cứu rỗi linh hồn mình.

“Cậu không biết là chú James đã từng cảnh cáo mình về việc làm giảm số rượu của chú ấy à.” Derek nói dối một cách trắng trợn bằng vẻ mặt hết sức nghiêm trang. “Hay nói cách khác những đứa nhỏ sẽ không được phép ra ngoài với mình.”

“Trời, mới dễ sợ làm sao.” Percy đổi giọng, ái ngại rằng bây giờ cậu ta đã cam đoan một thằng nhóc 18 tuổi sẽ không được uống rượu dưới cái bàn này.

Percy, 28 tuổi, sau cùng vẫn là người lớn tuổi nhất trong ba chàng trai. Đó là lý do mà cậu ta phải tỉnh táo hơn hai người còn lại. “Cứ thế, Derek, vào năm 25 tuổi, cậu ta sẽ vướng vào những điều xấu hổ khi mà uống quá nhiều cho mà xem.” Nhưng chàng trai trẻ Jeremy đã vượt trội hơn hai người còn lại, hoặc ít nhất Percy cũng nghĩ như thế. Đáng trách làm sao khi người cha - người luôn giữ sự kiểm soát sát sao cố gắng cải tạo một kẻ chơi bời, tranh thủ ngay cả thời gian rỗi của gia đình để tước đoạt thú vui của cậu.

Sau đó, một lần nữa Derek không nói một lời nào khi Jeremy biến đi cùng với một con điếm dễ thương trong vòng tay cậu vào lúc chiều muộn, vậy là không phải tất cả những lạc thú của cậu ta đang bị cắt giảm. Nghĩ đến điều đó, Percy không thể nhớ nổi quãng thời gian đơn độc từ năm ngoái, từ lúc Derek bắt đầu để cậu em họ dưới sự chỉ bảo của mình, Jeremy đã không bỏ lỡ một cô gái đáng yêu nào để có thể bận rộn trong vài tiếng riêng tư của mình, bất kể trong trường hợp cả ba đã tàn cuộc chơi trong quán rượu, trong một giờ xa hoa ở Eros, hoặc ở những cuộc hội họp của giới thượng lưu. Thằng nhóc có một sự may mắn quái quỷ bất cứ nơi nào có dính líu đến đàn bà. Đàn bà ở mọi lứa tuổi, cả gái điếm lẫn các quý bà, đều nhận thấy quý ông trẻ tuổi nhất nhà Malory quá quyến rũ.

Trên phương diện đó, cậu ta chỉ đứng sau cha mình, James, và người chú là Anthony Malory. Hai anh em trẻ nhất trong bốn người nhà Malory đã làm cả thành phố nháo nhào vào cái ngày những scandal tình ái của họ bị phát hiện. Derek, con trai duy nhất của người anh cả nhà Malory, là người xứng đáng nhận được sự may mắn tương tự với phụ nữ, mặc dù là cậu đã thận trọng và sáng suốt hơn trong việc chọn lựa đàn bà, cũng vẫn bị lôi vào vài vụ scandal, tính cả từ lúc cậu ta còn chưa có chút hứng thú với đàn bà.

Nghĩ thế chắc là đủ rồi, Percy gọi cô hầu bàn đến và thì thầm vào tai cô ta. Hai anh em họ, theo dõi cậu ta, biết chính xác những gì cậu ta đang làm : gọi thêm rượu cho châu sau, và quỹ quyết sắp xếp là vờ như quên đi ly của Jeremy. Đáng nhẽ những gì mà hai chàng trai không nên làm là cười phá lên. Nhưng Derek, chợt chú ý đến cái nhíu mày của cô gái và thấy cô ta nói với quý ông trẻ tuổi rằng chưa một lần nào cô ta bị yêu cầu không rót thêm rượu như thế cả, đã nhanh chóng gạt đầu ra hiệu và nháy mắt cho cô ta hiểu rằng họ đang có một vài trò đùa ở đây. Cô gái đã hiểu ra, cô em thông minh, cười nhún nhún ngay khi bước đi.

Derek có thể thấy cô bé xinh xắn đó đã phần nào được thỏa mãn, dù cho không được như cách cô ta muốn. Cô ta đã ra sức quyến rũ anh ngay khi họ bước vào đây, nhưng anh đã có một cuộc hẹn khác được lên lịch trong vài giờ tới, thế nên chẳng thể nào khuyến khích cô ta được.

Đây là quán rượu họ vẫn thường xuyên lui tới, nhưng cô gái này là người mới. Cuối cùng thì anh cũng sẽ thử cô ta - cả ba người họ sẽ làm điều đó nếu cô ta giữ được công việc này đủ lâu - nhưng không phải đêm nay, bởi họ phải cư xử cho đàng hoàng tại vũ hội ra mắt Mùa Lễ Hội hằng năm diễn ra tại Shefords tối nay.

Đó là buổi khiêu vũ cả anh và Jeremy đều được lệnh phải tham gia, bởi đây sẽ là nơi cô em họ nhỏ tuổi nhất của họ, Amy, lần đầu tiên được giới thiệu chính thức trước giới thượng lưu. Cô bé đã được cho phép tham dự vài buổi gặp gỡ ít ỏi từ khi bước qua tuổi mười sáu, nhưng không phải là những buổi vũ hội, và chắc chắn cũng không được trang điểm lộng lẫy bằng đêm nay. Trời ạ, nhưng cô nhóc chanh chua đó đã làm tất cả bọn họ choáng váng bởi nét quý phái của cô, ít nhất là đối với cánh đàn ông trong gia đình, và cả gia tộc Malory đều có mặt để tham dự đêm nay. Mà từ lúc nào con quý nhỏ đáng yêu Amy đã mang lên mình vẻ đẹp đằm say và gợi tình đó thế nhỉ?

Đúng là một câu hỏi hay đáng được hỏi, đã khiến tâm trí Percy nhanh chóng xao nhãng khỏi sự thông đồng với cô phục vụ. Đúng như anh biết về Percy, Derek hiểu cậu ta rất rõ, bởi họ đã ở chung phòng với nhau suốt mấy năm cho tới tận bây giờ, đồng chí thân yêu này chắc chắn là sẽ buột miệng khai ra những gì cậu ta đã làm, bởi Percy đơn giản là không thể giữ nổi bí mật nào, ngay cả một bí mật của riêng cậu ta.

Thế nên để đánh lạc hướng Percy, Derek nêu lên vấn đề với Jeremy. “Gần đây cậu đã được Amy lựa chọn để làm người hộ tống bất cứ khi nào mấy ông anh của con bé không rảnh. Thế thì sao cậu lại không báo trước cho chúng tôi biết con nhóc đó đã bắt ngờ đơm hoa hũ?”

Jeremy chỉ nhún vai. “Ai nói là bất ngờ? Những bộ quần áo bác Charlotte cứ khẳng khẳng bắt Amy mặc đã che giấu tất cả những gì đã có ở đó, nhưng thực ra thì cũng chỉ mới gần đây thôi. Chỉ cần một cái nhìn sáng suốt là...”

Derek xém ngắt vì cười. “Chúa lòng lành, cậu à, nó là em họ của cậu đấy! Cậu chẳng có vẻ gì là đang nhận xét với tư cách là một ông anh họ gì cả.”

“Anh thì không chắc?” Jeremy thành thật một cách đáng ngạc nhiên. “Hay lắm, địa ngục đang gọi anh đấy, chỗ nào nó được viết như thế ấy nhỉ? Hình như...”

“Giống trong cuốn sách của cha cậu,” Derek trả lời với cái nhìn châm chọc.

Jeremy lập tức thở dài. “Em biết mà. Ông ấy đã làm nặng trĩu hết cả lên về nó bất cứ khi nào em tỏ vẻ ngưỡng mộ Regan nhiều hơn một chút so với những gì ông cho là cần thiết.”

Regan cũng là em họ của họ, và là đứa cháu duy nhất mà những người anh lớn tuổi trong gia đình Malory thay nhau nuôi nấng, mặc dù chỉ có Jeremy và cha của cậu gọi cô là Regan. Nhưng ít ra Derek cũng không cảm thấy phiền khi nghe cô được gọi như thế, không như cha anh và người chú thứ hai. Những người còn lại trong gia đình gọi cô là Reggie, dù tên gọi thực sự của cô là Regina, và cô bé thân yêu đó đã kết hôn với người bạn rất thân thiết của Derek, Nicholas Eden, vài năm trước.

“Nhưng em có nói là em quan tâm đến Amy đâu,” Jeremy giải thích ngay khi tiếp tục, “Em chỉ nhận xét là cô bé sẽ tỏa sáng ở tất cả những nơi cần phải đến thôi.”

“Cũng là nhận xét về cô bé,” Percy thỉnh thoảng để vào. “Mình đang đợi thời cơ của mình, chờ cho đến khi cô bé xuất hiện. Nghĩ xem nên quyến rũ cô bé thế nào nhỉ.”

Cả hai ông anh họ ngay lập tức chuyển sang thể phòng thủ khi nghe được điều đó, và trong trường hợp này thì rất giống với những người cha của họ, thật là kỳ lạ. Derek là người hét lên, “Tại sao lúc này cậu lại muốn làm một việc ngu ngốc chết tiệt như thế hả? Đến cùng với Amy là sự bảo vệ kỹ lưỡng của những ông chú của mình đấy. Đừng hòng nghi ngờ về điều đó. Cậu thật sự muốn chú Anthony và chú James bóp cổ cậu hả? Đây là không kể đến cha mình nữa đấy?”

Mặt Percy liền tái mét. “Ôi Chúa ơi, không! Mình không nghĩ đến điều đó, thực sự là mình không nghĩ đến.”

“Vậy thì nghĩ đi.”

“Nhưng... nhưng mình cứ tưởng là chỉ có vợ của Nick, Reggie, mới được bọn họ chăm sóc đặc biệt như thế chứ. Họ đâu có đối xử như vậy với các chị của Amy là Clare và Diana đâu.”

“Clare không hấp dẫn những kẻ trác táng như cậu, Percy, thế nên không cần lo lắng nhiều cho con bé. Và chú Edward đã tán thành sự lựa chọn đầu tiên của Diana, bởi vậy con bé đã kết hôn chẳng bao lâu sau lần ra mắt của mình. Không như Reggie, hai nhóc đó đều có một người cha để quan tâm lo lắng cho hạnh phúc của chúng, vì thế các chú của mình không cảm thấy là phải để hết tâm trí của họ vào đấy.”

Percy thấy phấn khởi phần nào khi nghe điều đó. “Ồ vậy thì, mình chỉ cần nhận được sự đồng ý của quý ngài Edward, thế là xong, phải không?”

“Đừng có mơ đến chuyện đó. Không giống Clare và Diana, Amy trông hệt như Reggie ấy, bởi vậy chú Tony và James không thể không để mắt kỹ càng đến con bé y như họ đã từng làm với Reggie trước khi con nhỏ lấy Nick. Phản xạ có điều kiện, cậu biết mà.” Derek thỉnh thoảng cười nhạo rằng, quay sang nhìn Jeremy. “Mà

trời ạ, cậu có thấy khuôn mặt của họ đêm nay không? Con bé đã hạ gục cả cha cậu và chú Anthony. Đùng tưởng là anh chưa từng thấy cha cậu say tới mức sây sẩm mặt mày nhé.”

Jeremy cười khúc khích. “Em biết, nhưng mà anh đúng đấy. Em nghĩ là em nên cảnh báo ông trước.”

“Cả anh nữa,” Derek nhại theo.

Jeremy nhướn mày bắt chước một cách hoàn hảo một trong những điệu bộ của cha mình rồi nói một cách khô khan, “Em không nghĩ là anh không hề chú ý đến sự trưởng thành của Amy. Cha em có thể được lượng thứ bởi cô vợ trẻ đã làm cho ông phát cuồng cả lên, nhưng lời bào chữa của anh là gì thế hả?”

“Anh thì đặc biệt chỉ thấy một con ranh thôi,” Derek biện hộ. “Cậu là người duy nhất con bé gọi đến để hộ tống bất cứ khi nào cậu được nghỉ ở trường mà, không phải anh.”

Với vẻ mặt như sắp đưa ra một ý định nghiêm túc, Percy tình nguyện đề nghị. “Hoàn toàn hạnh phúc khi kế thừa việc vặt đó mỗi khi có yêu cầu.”

“Trật tự đi Percy,” cả hai anh em tự động gào lên.

Nhưng Derek là người đầu tiên nhớ lại rằng họ đang cố gắng ngăn Percy không được bắt ngờ quan tâm đến cô bé Amy, thế nên anh nhanh chóng quay lại chủ đề hy vọng khiến cái đầu Percy sẽ quên đi ý nghĩ ấy, quay sang hỏi Jeremy, “Nhưng chú James đã rất ngạc nhiên phải không? Sự thay đổi của Amy ấy?”

Jeremy xác nhận. “Oh, vâng. Em đã nghe thấy cha thở dài trước khi ổng bảo với chú Tony ‘Chúng ta lại phải đến rồi.’”

“Thế chú Tony nói gì?”

Jeremy khoái trá ra mặt, diễn tả lại cái cảnh cậu ta được chứng kiến. “Những gì mà anh trông đợi. ‘Em nhường nó cho anh đấy, ông già, bởi anh hiện giờ không có việc gì khác để làm ngoài việc ngủ trên giường của anh tối nay.’”

Percy thấy thích thú và phá lên cười. Derek, mặt khác, thực sự đỏ mặt. Tất cả bọn họ đều biết nguyên nhân, bởi người vợ trẻ của James Malory, Georgina, đang mang một cái thai khá lớn, và sự thực là chỉ lâm bồn trong khoảng một tuần nữa thôi. Jeremy cũng bật mí với Derek rằng bác sĩ của George đã cảnh cáo chồng cô nên giữ khoảng cách với vợ cho tới lúc sinh con. Derek sau đó lại đỏ mặt lần nữa, đơn giản là vì lần đầu gặp gỡ của anh với cô vợ mới của chú mình là ở bên ngoài một quán rượu gần bến cảng, khi cô đang trốn ông chủ của anh, và anh đã định kết thúc cuộc gặp gỡ này trên giường của anh tối đó - cho đến khi Jeremy báo cho anh biết người mà anh đang cố gắng dụ dỗ chính là bà dì mới của cậu ấy.

Chủ đề hiện tại, dù sao đi nữa, đã khiến Percy nhồm lên đầy kinh ngạc, bởi đó là lần duy nhất cậu ta nảy ra ý định hỏi. “Mà mình bảo này, chuyện là thế nào thế, sao cha cậu lại để tên của ông ấy vào cuốn sổ cá cược ở White’s?”

Vừa hỏi Jeremy, chú bé đã ngay lập tức trả lời, “Mình chưa nghe nói gì về việc ông ấy cá cược cả.”

“Không phải ông ấy,” Percy sửa lại. “Họ đã cá cho ông ấy, rằng ổng sẽ bắt đầu, hoặc chịu trách nhiệm, không ít hơn ba cuộc đấu vào cuối tuần này đâu.”

Nghe đến đây Jeremy gục xuống vì cười. Derek liền lưu ý một cách khó chịu, “Không có gì buồn cười cả Jeremy. Khi chú James tham gia một cuộc đấu, nạn nhân đáng thương chẳng bao giờ thoát được đâu. Ông bạn của Nick của anh đã trực tiếp được thưởng thức rồi, và xem chút nữa đã lỡ đám cưới với Reggie của chúng ta chỉ vì cha của cậu đã khiến cậu ta nằm liệt giường đúng một tuần.”

Jeremy liền trở nên điềm tĩnh, bởi Nick già tốt bụng sau trận đòn đầy cũng chơi lại cha cậu một vỏ, và đó cũng chính là khoảng thời gian mà cha cậu thật sự nóng giận đến mức sau đó cậu chỉ muốn quên nó đi.

Percy không hay rằng cậu ta đã khuấy động lại một vài kí ức đáng ghét cho hai anh em nhà kia, nên vẫn thắc mắc. “Nhưng tại sao cha cậu lại ở trong tâm trạng tệ đến thế nhỉ? Bởi vì ổng và Georgie không thể... cậu biết mà?” (hehe, mấy tên này bày quá ^^)

“Thực ra,” Jeremy trả lời, “không có vấn đề gì với điều đó cả Percy. Cha mình biết ổng nên kiêng khem trong một thời gian. Không phải em trai Tony của ổng cũng vừa vượt qua được điều tương tự không đây

hai tháng trước sao? Không, cái khiến ông xé xác mọi người chỉ trong gang tấc chính là bởi bức thư được gửi cho George từ các anh trai của dì ấy vào tuần trước kia. Đường như tất cả bọn họ sẽ trở lại đây vào lúc dì sinh em bé, thế nên có thể sẽ đến trong vài ngày nữa thôi.”

“Chúa tôi!” Derek và Percy kêu lên cùng một lúc. Derek còn kịp bổ sung, “Không ngạc nhiên khi chú ấy đánh gục mình ngày hôm qua mà chẳng có lý do nào cả.”

Percy nói thêm, “Mình chưa từng thấy một gã đàn ông nào lại không ưa mấy ông anh bên vợ của mình nhiều như James Malory đã đặc biệt thể hiện với cái nhóm đến từ Mỹ đó đấy.”

Và Derek tiếp tục bổ sung lần nữa, “Chú ấy ghét họ còn hơn cả với Nick già nữa, mà Nick thì chưa bao giờ chú ấy thêm ưa.”

“Chính xác,” Jeremy trả lời. “Và tất cả những gì dì George có thể làm là giữ cho họ tránh xa khỏi cái cổ họng của người kia khi họ ở cùng nhau trong một căn phòng.”

Tất cả bọn họ đã thổi phồng... một chuyện vặt vãi rồi. Sự thực là, James đã thiết lập một cam kết bán - hòa bình với những ông anh vợ của mình trước khi họ lên tàu về Mỹ, nhưng chàng chẳng thích thực hiện nó một chút nào, chàng chỉ làm vì lợi ích của George thôi... và cũng bởi lý do duy nhất là chàng đã nghĩ rằng đó là lần cuối cùng chàng phải thấy mặt bọn họ.

Không phải tất cả bọn họ đều khủng khiếp, những tên người Mỹ ấy. Derek và Jeremy đã ra ngoài cùng hai anh em trẻ nhất nhà Anderson trong thời gian họ ở London. Và đó là những tay rất khá, ít nhất là với Drew Anderson, người được mệnh danh là quý tử - hay - mục sư. Boyd, chàng trai trẻ nhất, lại trông có vẻ quá nghiêm túc - đã thích thú tham gia vào cuộc vui với tất cả bọn họ. Nhưng chỉ có một tên anh trai cá biệt mà James thực sự muốn chống đối thôi, kẻ duy nhất đã muốn treo cổ James khi họ may mắn bắt được chàng ở Mỹ năm ngoái. Kể mà James sẽ không bao giờ ưa nổi, dù bất cứ lý do nào.

“Anh cảm thấy vô cùng vui mừng vì anh là người không phải sống trong nhà cậu vào tháng tới.” Derek lưu ý tới Jeremy.

Jeremy gửi trả cho ông anh họ một nụ cười toe toét. “Ồ, em không biết. Có một sự thú vị chết tiệt đang luẩn quẩn ở quanh đây, nếu anh hỏi em. Em là kẻ không có ý định để lỡ những giây phút cô đơn của mình vì chuyện đó đâu.”

2. Chương 2

Khi đi ngang qua khu mua sắm mới mở trên quảng trường Berkeley, London, Georgina và James Malory đã đi đến quyết định gạt chủ đề về chuyến viếng thăm sắp tới của các anh trai cô qua một bên, ít nhất là cho thời gian còn lại của đêm nay, bởi đó là chủ đề mà cả hai không có cùng quan điểm, và chắc chắn là họ chưa bao giờ có cùng quan điểm về vấn đề này. Công bằng mà nói, Georgina hiểu rõ những cảm xúc của chồng mình. Suy cho cùng các anh trai của cô đã đánh anh một trận tơi bời rồi đem nhốt vào hầm rượu. Người tức giận nhất, Warren, sẽ vui vẻ treo cổ James nếu anh làm được, sử dụng lý do James chính là tên cướp biển đã tấn công hai trong số những con tàu Skylark của họ, một lý do hoàn hảo, nhưng không phải là nguyên nhân chính.

Dù sao đi nữa Warren chỉ dùng nó để biện minh cho hành động của anh thôi, chứ nguyên nhân thực sự là anh muốn sắp xếp một kết cục vĩnh viễn cho James Malory là bởi James đã gây tổn hại đến Georgina và dấn cả gan công khai sự thật đó trong buổi tiệc tập trung tối nửa thành phố Bridgeport, Connecticut quê hương họ.

Phải, Warren là người nhận phần trách nhiệm nhiều hơn cho sự bất đồng vẫn tồn tại giữa chồng và các anh trai cô. Nhưng James không phải là không có lỗi, anh có, thực tế anh chính là kẻ châm ngòi cho cuộc chiến này bằng giọng lưỡi chua ngoa của mình. Và cô đã phát hiện ra rằng, sau khi anh tốn rất nhiều công sức để mang cô ra khỏi nước Anh, anh cố tình làm thế để ép các anh trai cô dùng vũ lực buộc anh phải cưới cô,

việc mà họ đã thực hiện rất nhanh gọn; nhưng không phải là đặt dấu chấm hết cho chuyện treo cổ, ít nhất là đối với Warren. Và dù thế nào cô cũng hiểu được tâm trạng của Warren về chuyện này. Anh trai cô coi thường bọn người Anh ngay cả từ trước chiến tranh năm 1812, bởi sự phong tỏa Châu Âu của nước Anh đã làm tăng chi phí của những con tàu Skylark lên rất nhiều so với các chuyến giao thương khác của họ. Sau đó một số lượng lớn tàu Skylark đã phải nằm im trong cảng và đóng tiền neo đậu hàng tháng khi bọn người Anh cứ tự tiện mở các cuộc truy tìm những con tàu không phải của nước Anh để sung công. Warren đã phải lãnh một cái sẹo nhỏ bên má trái từ một trong những ủy ban chuyên đi thực hiện việc này, khi cái lũ Anh đó cứ khăng khăng bắt sung công toàn bộ thủy thủ trên tàu của anh và anh ấy chỉ cố gắng để ngăn ngừa chuyện đó mà thôi.

Không, chẳng có ông anh nào của cô mang trên người tình yêu với nước Anh cả, và cuộc chiến tranh chỉ khiến cho mọi thứ trở nên tệ hơn. Do vậy không có gì ngạc nhiên khi họ thấy rằng James Malory, một tên tử tước người Anh, một trong những kẻ nổi tiếng ăn chơi trác táng nhất London, và một tên cướp biển, không xứng đáng với đứa em gái duy nhất của họ. Nếu cô không yêu chồng mình đến mất trí như thế, họ sẽ không bao giờ để cô lại với anh khi cuối cùng đã tìm ra chỗ ở của hai người ở London. Và James biết điều đó, thêm một lý do khác cho việc anh sẽ chẳng bao giờ hoàn toàn hòa giải với các anh cô.

Nhưng cô và James sẽ không nói thêm về chuyện này vào tối nay nữa. Nó giờ đã trở thành một chủ đề nhạy cảm rồi, và cả James lẫn Georgina đều học được rằng phải giữ những chủ đề nhạy cảm bên ngoài phòng ngủ. Không phải họ không thể tranh cãi ác liệt trong căn phòng đặc biệt này, hay tại bất kì một phòng nào khác. Nhưng cứ vào phòng ngủ là họ phát cuồng hết cả lên, đam mê này chiến thắng mọi lý lẽ mà họ dùng để tranh cãi với nhau.

Cuối cùng họ cũng kết thúc những cảm xúc điên cuồng, rất dễ chịu, James vẫn ôm Georgina trong vòng tay và liên tục hôn lên khoảng da trần của cô, hứa hẹn rằng họ sẽ sớm điên cuồng thêm lần nữa. Cô thấy điều đó thật buồn cười, thực sự rất khôi hài, rằng James và người em trai Anthony của anh, hai kẻ phóng đảng thuộc dạng tồi tệ nhất đã được cải tạo, cả hai đều nói sẽ hạn chế việc làm tình sau lần cuối khiến vợ mình mang thai, cả hai đều thấy đó là một trò đùa thú vị cho bạn bè cũng như gia đình khi họ giả bộ tuân theo yêu cầu của bác sĩ, trong khi ghét cay ghét đắng việc bị tước đoạt đặc quyền đó.

Kể cả con trai của James, Jeremy, cũng bị lừa và đưa ra những lời cảm thông, “Hay thật, lại là địa ngục nữa à, chẳng phải nó giống như là chúng ta lênh đênh trên biển hơn hai tuần sao?”

Nhưng buồn cười nhất về tất cả những chuyện đó chính là việc Jeremy, người nhanh chóng nổi bước cha mình, nên biết rõ hơn mới phải. Cậu ta đáng nhẽ phải nhận ra rằng với hai kẻ bậc thầy về tất cả những gì liên quan đến khoái lạc như James và Anthony thì sẽ biết làm cách nào để quăng mệnh lệnh của bác sĩ qua một bên để thỏa mãn chính bản thân họ và những người vợ bằng nhiều cách khác nhau.

Tuy nhiên James rất khoái cái trò giả vờ này, xuất hiện với vẻ cực kỳ giận dữ, giống như Anthony trước đó cho tới khi lá thư từ nước Mỹ được gửi đến. Giờ thì chẳng còn sự giả bộ nào trong cảm giác tệ hại của James hết, và không kẻ nào được miễn trừ, không cho đến khi những lời châm biếm quá bữa bãi của anh làm cho người khác đau lòng giống như một đòn chí tử. Georgina nhận ra vài lời châm chọc cô, nhưng đã lâu rồi cô không còn tìm cách trả đũa nữa, bởi chẳng có cách trả miếng nào có thể làm cho ông chồng yêu quý của cô tức điên lên được.

Lúc này anh không bực mình. Anh không còn nghĩ tới chuyện viếng thăm sắp đến của mấy ông anh vợ nữa kia, chuyện đó có thể sẽ phá hủy hoàn toàn tâm trạng ngọt ngào hiện tại của anh. James là người đàn ông hạnh phúc và hài lòng nhất kể từ khi George bé nhỏ của anh lọt vào tầm ngắm, và ngay bây giờ cô ấy đang ở rất gần. Tay anh cử động với vẻ lười nhác, cũng như đôi môi vậy, trong khi tâm trí anh nghĩ về tối nay và buổi vũ hội họ đã cùng tham dự.

Buổi vũ hội chết tiệt, là thứ anh thà chết chứ không bao giờ tham gia trước khi cưới, nhưng dù sao anh nghĩ rằng anh phải làm tính đến tình trạng hôn nhân của mình thôi. Mấy ông già, như anh và Anthony gọi mấy người anh trai, cứ khăng khăng bắt anh tham gia, dù cho là chẳng có mưu mẹo gì đằng sau nó cả, bởi anh chẳng bao giờ chịu tuân theo những mệnh lệnh của họ và cũng không ngại để bắt đầu ngay từ lúc này. Nhưng Georgina cũng cố nài, và chuyện là thế đấy. Anh rất yêu việc làm vừa lòng cô.

Sau đó khám phá ra rằng anh thực sự rất lấy làm thích thú, dù cho là suốt buổi tối anh cứ nhìn Anthony

hết hèm rồi hừ rồi chê bai một cách thẳng tay về mỗi và tất cả những chú gà trống choai nhảy cùng cô cháu gái Amy của họ, nhất là sau khi Anthony đã nói với anh trước đó, “Em nhường nó cho anh đấy, ông già, bởi anh đã không ở đây vào lần ra mắt của Reggie. Công bằng nhé, sau tất cả, và Reggie đã khiến em lo lắng đủ cho đến cuối đời, đặc biệt là sau khi con bé trao trái tim vào tay thằng nhóc Eden đó. Con bé đã không để em bắn bỏ thằng đó, thật đáng tiếc, và giờ thì quá muộn, bởi con bé đã lấy hần.”

James có nhiều lý do khác để ghét Nicholas Eden, hơn cả việc Reggie kết hôn với gã đó, nhưng đó lại là một câu chuyện khác. Con bé đã đòi yêu hần bởi vì hần đã khiến con bé nhớ đến những ông chú thân yêu của mình, Anthony và James, điều duy nhất khiến nó trở nên tệ hơn đối với ý nguyện của họ, bởi không một kẻ nào giống họ lại đủ tốt cho Reggie của họ. Nhưng cả James lẫn Anthony không thể tìm ra sai sót trong cách cư xử của hần với Reggie, ít nhất không phải là bây giờ, mặc dù thằng nhóc đó thực sự là một kẻ rác rưởi trong năm đầu hai đứa cưới nhau. Nhưng giờ Nicholas là một người chồng lý tưởng. Mà họ thì chẳng bao giờ thực sự ưa những thằng cha sống chuẩn mực.

Ngay lúc này, ở đây một cháu gái khác của họ đang có buổi ra mắt đầu tiên, và mặc dù James và Anthony không có trách nhiệm nuôi nấng bất cứ cô con gái nào của Eddie, như với Reggie, cô bé đã mất cả bố lẫn mẹ khi mới chỉ tròn hai tuổi, cô con gái bé nhất của Eddie, với mái tóc đen như than và đôi mắt xanh thăm màu, quá giống Reggie như thể hai đứa là chị em ruột. Điều đó đã tạo nên một sự khác biệt chết tiệt đáng nguyên rủa. Nó tất nhiên đã khuấy động bản năng bảo vệ của Anthony, mặc dù cậu ta đã cố gắng phủ nhận nó. Và James cũng không là ngoại lệ với những gì mà anh đang cảm thấy khi quan sát những tên bánh chọe cũng như những tay chơi bởi trẻ tuổi gục ngã hoàn toàn để chiếm được sự chú ý của Amy. Thực tế là, anh đã mau chóng thay đổi ý định về việc hy vọng Georgina sẽ sinh cho anh một cô con gái xinh đến mê mẩn như bé Judith của Anthony và Roslynn.

“Em dậy rồi à, George?” James hỏi bằng một giọng lười biếng.

“Em và con.”

Anh ngồi dậy, đưa cả hai tay di chuyển đến phần nhô cao trên bụng cô cho một thông điệp dịu dàng. Khi cú đập tiếp theo đến, nó chạm ngay vào lòng bàn tay anh. Mất họ gặp nhau và lập tức cười toe toét với người kia. Điều đó chẳng bao giờ thất bại trong việc làm cho James quên mất những gì anh đang nghĩ, việc cảm nhận con anh đang cử động bên trong vợ mình.

“Nó là một đứa bé rất ngoan,” cô nói với anh.

Nụ cười của anh rộng hơn. “Sau đó thằng nhóc sẽ sẵn sàng cho môn quyền anh sớm thôi”

“Thằng nhóc á? Em tưởng anh muốn một cô con gái mà?”

Anh khịt mũi. “Anh đã thay đổi quan điểm sau tối nay. Anh sẽ để giành sự lo lắng về các cô công chúa cho Tony và ông bác Eddie.”

Georgina mỉm cười, cô hiểu chồng mình rõ đến mức có thể biết chính xác những gì đang diễn ra trong đầu anh. “Amy đặc biệt yêu kiều trong tối nay phải không anh?”

Anh không trả lời chuyện ấy, nhưng thay vào đó anh nói, “Những gì mà anh muốn biết là, sẽ tai hại thế nào nếu anh quên mất, khi mà con bé ở đây quá trễ trong khi đáng nhẽ phải có mặt ở nhà rồi?”

“Anh đã không nhớ làm thế nào mà cô bé trở nên xinh đẹp như thế; anh chỉ nhớ cô bé thực sự xinh đẹp thôi,” Georgina nói với giọng đầy ý nghĩa “Là chú của cô bé, anh đã không tin lời thông báo cô bé sẽ tỏa sáng ở tất cả những nơi cần đến, đặc biệt là khi chị Charlotte đã choàng lên cô bé tất cả những bộ trang phục của các cô nhóc, những bộ váy áo cao cổ thực sự là đòn đau cuối cùng.”

Đôi mắt xanh của anh mở rộng ra với một suy nghĩ khác. “Chúa tôi, em không nghĩ tới lời cảnh báo của Jeremy, không phải chứ, và là nguyên do tại sao thằng nhóc có vẻ rất hài lòng về việc bảo vệ con bé như thế đấy hả?”

Georgina phá lên cười, cố gắng đập cho anh một cái, nhưng thật khó mà với được anh qua cái bụng bầu của cô. “Anh thật không thể tin được, James. Sao anh có thể quy những quan điểm phóng đảng cho cậu nhóc ngọt ngào đó thế? Thằng bé mới chỉ mười tám tuổi thôi, vì Chúa.”

Nướn một bên lông mày màu vàng lên, một điệu bộ của anh mà cô từng rất ghét, nhưng giờ thì cô rất thích. “Ngọt ngào á?” anh nói. “Con trai anh? Và mười tám cho đến ba mươi thì có là gì với cái thằng đều giả đó.”

Cô có thể công nhận rằng Jeremy trông có vẻ già dặn hơn những người cùng tuổi bởi cân nặng của cậu đã gần bằng của Tony, cậu cao hơn vài inches so với cha mình, và sở hữu một bộ ngực thô rậm y như của James nữa đã khiến cậu trông quá ghê gớm so với những chàng trai cùng tuổi. Nhưng cô sẽ không dám đề cập điều đó với cha cậu bé, người đã quá đủ tự hào về con trai rồi.

“Phải rồi, anh không cần lo lắng về Jeremy với Amy đâu. Em tình cờ được biết chúng chỉ là bạn tốt thôi. Vả lại, hai đứa cùng tuổi, anh biết mà. Cô bé sẽ tròn mười tám trong vài tuần nữa thôi. Em rất ngạc nhiên khi chị Charlotte đã không bắt cô bé phải đợi thêm vài tuần trước khi chính thức ra mắt đấy.”

“Đó là những gì ông bác Eddie đã làm. Anh ấy sẽ sờ đến mọi chỗ mà những cô con gái của anh ấy có liên quan tới, chuyện đó, thực ra mà nói, không phải là những gì Amy cần ngay lúc này.” Georgina hơi nướn lông mày của cô lên. “Anh cũng đang định quan tâm đặc biệt đến cô cháu này phải không?”

“Không đến mức ấy đâu,” anh trả lời bằng giọng khô khốc. “Những cậu con trai mới là sở thích đặc biệt của anh, em không biết đâu, và anh sẽ hứng thú với thằng con trai mới nhất của mình hơn hẳn việc lo lắng cho đứa con gái nhỏ nhất của Eddie.”

Georgina nghi ngờ điều đó, khi mà cô đã nghe anh nghiêm túc thế nào trong việc nuôi nấng Reggie, đó là khi anh phản đối chia sẻ một khoảng thời gian công bằng với cô cháu gái trong những ngày làm cướp biển của anh, anh đã bắt cóc cô gái trong vài tháng lênh đênh trên biển, để rồi bị các anh trai mình từ mặt trong vài năm. Nhưng Reggie luôn là cô cháu được yêu mến, mặc dù cô bé giống con gái của tất cả bọn họ hơn, bởi thế có lẽ James và Anthony sẽ để Amy cho bố cô bé quan tâm và lo lắng, bởi Edward đã trông nom rất tuyệt bốn đứa con khác của anh ấy... Không tệ đến mức ấy đâu.

“Giờ thì anh đã thay đổi suy nghĩ về việc có một đứa con gái, thế nhờ chúng ta có một đứa thì sao?”

Anh đặt một nụ hôn lên giữa cái bụng bầu của cô rồi nhe răng ra cười, tuy nhiên giọng của anh hài nhất có thể. “Anh sẽ cố gắng kiên nhẫn George à. Nói chung tùy thuộc cả vào nó.”

Cô đã có một khoảng thời gian tuyệt vời trên giường trong khi anh nỗ lực thực hiện nó theo ý muốn của anh ở lần thứ hai, đó là tất cả những gì cô có thể trông đợi.

3. Chương 3

Cùng lúc đó trong một tòa nhà lớn ở phía bắc quảng trường Berkeley, Amy Malory cuối cùng cũng đang chuẩn bị đi ngủ. Nhìn vào chiếc gương trên bàn trang điểm, nơi cô ngồi chải mái tóc đen dài của mình, cô thấy mẹ cô, Charlotte, đang di chuyển nhẹ nhàng trong căn phòng, giúp vú Agnes mang đi trang phục lộng lẫy mà Amy đã mặc, lục tục mang đi đôi tất ren, đôi giày đế bằng, và đôi găng tay buổi tối phớt hồng của cô.

Cô đang tìm cách để nói với cha về việc cho cô một người hầu gái riêng. Cả hai chị của cô, Clare và Diana, đều có người hầu riêng, và đã mang theo khi các chị ấy rời nhà đến sống với những người chồng mới. Nhưng Amy luôn luôn phải chia sẻ người hầu với một ai đó, và bây giờ bên cạnh cô chỉ còn lại duy nhất vú Agnes, người đã chăm sóc Charlotte từ khi bà còn nhỏ. Amy cần một người không bảo cô phải làm những gì thì mới đúng quy tắc, cũng như không phải la rầy hay hướng dẫn nhiều như đối với những người hầu khác. Giờ đang là thời điểm quan trọng và... và Amy không thể tin nổi cô đang nghĩ về những chuyện nhỏ nhặt thế này khi cô vừa trải qua một ngày thú vị nhất trong đời mình.

Thực ra, có một ngày khác còn đáng say mê hơn, ngày mà cô sẽ chẳng bao giờ quên, ngày mà cô đã nhớ đến không biết bao lần trong sáu tháng qua kể từ lúc nó xảy ra. Đó là ngày cô gặp những người anh trai của Georgina Malory và đi đến quyết định quan trọng cả đời, gần như là trượt, là cưới một người trong

bọn họ. Và không phải cô đã thay đổi ý định sau những tháng vừa qua. Cô chỉ không thể hình dung được làm cách nào cô sẽ thực hiện được mục tiêu của mình khi người đàn ông cô muốn đã lên tàu quay trở lại Mỹ và cô chẳng thể gặp lại anh nữa.

Thật là mỉa mai khi điều khiến cho hôm nay trở thành ngày đặc biệt nhất đối với cô, bên cạnh sự thật rằng cô tưởng như đã phải chờ đợi mãi mãi để có cơ hội tham gia vào thế giới của những người trưởng thành - và buổi ra mắt của cô đã thành công rực rỡ - chính là việc nghe trộm được cô George và chú James tranh luận, hoặc hơn tranh luận một chút, là cãi nhau, bởi lá thư đã báo cho họ rằng năm người anh của cô ấy đang trở lại nước Anh vào ngày đứa con đầu lòng của cô ra đời. Tin này thực sự là tin ngọt ngào nhất trong ngày hôm nay của Amy.

Anh đang quay trở lại.

Giờ cô đã có cơ hội để làm anh lóa mắt bằng sự thông minh và nét quyến rũ của mình, làm anh phải chú ý đến cô, bởi chắc chắn anh không hề để ý đến cô vào lần đầu họ gặp mặt. Anh chắc không thể nhớ đã gặp cô vào lần đó, nhưng tại sao thế? Cô chỉ biết im lặng và sững sờ bởi những gì mà cô cảm nhận được về anh, và rõ ràng những cảm nhận đó chắc chắn làm cho cô không thể hiện được vẻ hoạt bát nhất của mình. Sự thực là Amy đã lớn lên về cả thể xác lẫn tâm hồn từ vài năm trước, bởi thế mà việc chờ đợi được chính thức gia nhập cùng những người trưởng thành đã hoàn toàn làm cô thất vọng, và sự nhần nại không phải là một trong những đức tính đáng quý của cô.

Cô thực sự đã trở thành một kẻ trơ tráo khi cô lựa chọn, và hướng mình vào việc tai hại ấy. Một tí xíu e thẹn hay ngưng ngừng cô cũng chẳng có, y như những gì cô dự đoán. Và cô có sự bao bọc của gia đình, ít nhất, đã giữ cho bản tính táo bạo đến không biết xấu hổ của cô ít bộc lộ ra để cô không làm mọi người thất vọng với cái mặt dày của mình. Hành vi trơ tráo dĩ nhiên là không hại gì và thậm chí là rất tốt đối với những kẻ trác táng trong gia đình - và nhà Malory có thừa sự công bằng khi san sẻ những điều đó - nhưng nó lại chẳng phù hợp chút nào với nữ giới. Jeremy đã bắt đầu nghi ngờ, nhưng bởi cô cực kỳ yêu mến ông anh họ đặc biệt này, và từ khi họ trở thành những người bạn thân thiết, cô không bao giờ giấu giếm bản tính thực sự của mình với anh ấy.

Và cô cũng sẽ không che giấu tính cách mình với anh trai của cô George nữa, không che dấu bất cứ khi nào cô ở bên cạnh anh. Nếu chuyện đó xảy ra, cô sẽ trở thành kẻ trơ trên nhất bất cứ nơi nào anh có mặt - trong trường hợp cô thôi không im bật vì những cảm xúc xáo trộn một lần nữa - bởi cô sẽ dồn hết tâm trí vào anh. Anh không quay lại nước Anh để sinh sống, mà chỉ đơn thuần là ghé thăm thôi, nên cô sẽ có rất ít cơ hội để làm anh để ý đến cô; với khoảng thời gian ít ỏi của mình cô cần tận dụng từng chút để hiểu thêm về anh.

Việc phát hiện ra người chồng tương lai của cô - Amy chỉ một kẻ vô dụng nếu không tin chắc anh chính là người chồng tương lai của mình - dần đơn giản khi cô trở nên thân thiết hơn với cô George, người chỉ hơn cô bốn tuổi. Cô bắt đầu ghé thăm Georgina khi cô ấy và chú James vẫn còn sống cùng với chú Tony trên đường Piccadilly. Sau đó là lúc họ bắt tay vào trang hoàng cho ngôi nhà mới trên quảng trường Berkeley, Amy đã tình nguyện giúp đỡ với tất cả lòng nhiệt thành. Và cứ mỗi lần viếng thăm cô đều khéo léo hướng câu chuyện xoay quanh những người anh trai của Georgina khiến Georgina có thể kể mọi điều về họ mà Amy không cần phải đặt bất cứ câu hỏi nào.

Cô không muốn sự quan tâm mang tính chất cá nhân của mình bị lộ, càng không muốn bị người ta nói rằng cô quá trẻ so với người đàn ông mà cô muốn quyến rũ. Lúc ấy có thể cô còn trẻ con thật, nhưng không phải bây giờ. Và Georgina, với nỗi nhớ da diết về những người anh của mình, luôn vui sướng nói về họ, thuật lại những rắc rối thời thơ ấu và cả những lần chơi khăm mà tất cả bọn họ đã gây ra cho cô, nhiều bằng các chuyến phiêu lưu và cả những bất hạnh họ gặp phải từ khi bước vào tuổi trưởng thành.

Amy được biết rằng Boyd là người anh trẻ nhất, hai bảy tuổi và nghiêm túc như một ông già. Drew, hai mươi tám tuổi, đến đến mức quý sự cũng phải đề phòng và là người luôn mang lại tiếng cười cho cả gia đình. Thomas tròn ba mươi hai tuổi và có tính nhần nại của một vị thánh. Không gì có thể làm cho anh mất bình tĩnh, ngay cả với chú James, người đã bắn thẳng vào mặt hồ yên ả ấy. Warren, vừa bước qua tuổi ba mươi sáu, là một kẻ kiêu căng, và là người có miệng lưỡi cay độc nhất trong gia đình. Một con gà mẹ xù lông, Georgina gọi thế, và một tên đầu cẳng bất cứ chỗ nào có dính đến đàn bà. Và Clinton, người anh cả của gia đình Anderson, bốn mươi một tuổi, là người rất nghiêm khắc, không bao giờ xử sự mà không suy

ngiht và rất hợp lý khi cho rằng anh giống với Jason Malory, người chủ cả gia tộc Malory và là Hầu Tước Haverston đời thứ ba. Thực tế là, cả hai người đều đã nói những lời giống y như nhau một cách đầy kinh ngạc khi họ gặp nhau, thật hiển nhiên khi ở nơi công cộng họ đều phải giữ cho quá nhiều ông em trai phải cư xử một cách đúng đắn.

Amy đã thất vọng một thời gian sau khi khám phá ra rằng, năm anh chàng đẹp trai nhà Anderson, và tất cả đều trông rất đặc biệt, người cô chọn thực sự là người ít thích hợp với cô nhất. Nhưng sau đó, cô đã thực sự không lựa chọn anh. Cảm xúc mà anh đã khuấy động trong cô đã làm việc đó, nói với cô không chút nghi ngờ rằng anh chính là người đàn ông của đời cô. Không một ai trong những người anh trai còn lại đã khiến cô có cảm giác ấy, hay bất kì một người đàn ông nào khác, và cũng không có ai trong trong đêm nay, khi cô nhận được những lời tán dương từ những ứng cử viên sáng giá để giành lấy sự chú ý của cô. Và nghe được các cô George và Roslynn hồi tưởng lại những gì họ đã cảm thấy khi lần đầu gặp gỡ các ông chồng của họ, Amy dĩ nhiên là hiểu những cảm xúc đó ý nghĩa như thế nào.

Không có bất kỳ một sự giúp đỡ nào, hoàn toàn không. Và cô có đủ lạc quan cũng như đủ sự tự tin chắc chắn, đặc biệt là sau thành công vang dội của cô tối nay, để cảm thấy rằng cô sẽ không gặp trở ngại nào đâu... à, thực ra thì có một ít - quả thật, một số vấn đề lớn - nhưng tất cả những điều đó sẽ bị khuất phục thôi miễn là cô có thể tiếp cận được anh, và bây giờ thì cô có thể làm được điều đó.

“Ở đây, ngay bây giờ,” mẹ cô nói ngay khi tiến đến bên cạnh Amy và chải tóc giúp cô.

“Con hẳn phải kiệt sức rồi, và không ngạc nhiên chút nào. Mẹ tin là con đã nhảy tất cả các điệu vũ.”

Bình minh sẽ ló rạng trong một giờ nữa, nhưng Amy không cảm thấy mệt. Cô vẫn còn quá lâng lâng cùng sự vui sướng để có thể đi ngủ. Nhưng Charlotte sẽ ở lại và nói chuyện trong vài giờ tới nếu cô thú nhận điều đó, nên cô gật đầu, cô cần một chút thời gian cho bản thân trước khi sự mệt mỏi xâm chiếm bản thân cô.

“Tôi biết cô bé sẽ thành công,” Agnes phát cáu vì cái tủ quần áo, mái đầu hoa râm của bà gật lên gật xuống.

“Và cũng biết cô bé sẽ khiến cho cô con gái lớn nhất của bà phải hổ thẹn, Lotte. Thật may là bà đã cho chúng đi lấy chồng trước khi con bé ra mắt. Bà chủ có nghe tôi nói không thế?”

Agnes đáng lý ra không có nhiệm vụ quản lý Amy. Charlotte cũng chia sẻ chung quan điểm ấy, nhưng không bao giờ giải thích hay nghĩ đến việc sẽ để người hầu gái này về đúng chỗ của bà ấy. Những vết tàn nhang của bà đã nhạt màu, bà giờ đây cũng tròn trĩnh như các tiểu thiên thần ấy, và các ngón tay thì không thể nhanh nhẹn hơn được nữa, nhưng Agnes đã ở đây quá lâu đến mức yêu mến gia đình này, và đó là lý do.

Amy thở dài một mình. Rất tốt và hợp lý khi nghĩ đến việc thay thế Agnes bằng người hầu gái riêng của cô, nhưng cô biết cô sẽ không bao giờ làm điều đó, không bao giờ khi điều đó có thể làm cho bà tổn thương. Charlotte hơi cau mày với nhận định của Agnes khi bà nhìn ánh mắt của Amy qua tấm gương. Bà vẫn là một người phụ nữ đẹp ở tuổi bốn mốt, mái tóc vẫn chưa điểm chút hoa râm cùng đôi mắt nâu ấy đã di truyền cho tất cả những người con trừ Amy, người giống Anthony, Reggie và Jeremy có mái tóc đen và đôi mắt xanh thẫm đầy mê hoặc của cụ bà của dòng họ Malory, theo lời đồn là một người Gypsy (thuộc Ấn Độ). Ông bác Jason đã có lần nói riêng với cô đó không phải là lời đồn mà trăm phần trăm là sự thật. Và cô không thể chắc chắn bác ấy có đang trêu chọc cô không nữa.

“Mẹ tin là các chị con có lẽ có chút ghen tị với con tối nay đây,” Charlotte nói, “dĩ nhiên là trừ Clare.”

“Clare quá hạnh phúc với Walter của chị ấy để nhớ rằng chị ấy phải mất hai năm mới tìm thấy anh ấy.” Và chính sự tử mỉ, hoặc kiên nhẫn của chị ấy, đã được đền đáp, bởi Walter có tước vị rất cao. “Mà điều gì khiến chị ấy phải ghen tị trong khi chị ấy sắp trở thành một bà công tước hả mẹ?”

Charlotte cười toe toét. “Rất tốt.”

“Và mặc dù con không có người trực tiếp làm chứng - Amy giờ vẫn còn bức bối vì mọi người đã bắt cô phải đợi đến lúc mười tám tuổi, trong khi chị Diana đã được cho phép ra mắt khi chị ấy mới mười bảy tuổi rưỡi - con đã nghe mọi người nói rằng chị Diana cũng có rất nhiều anh chàng vây quanh chị ấy như con vậy. Và chị ấy đã tình cờ phải lòng người đầu tiên và vào cái cửa sau.”

“Hoàn toàn chính xác.” Charlotte thở dài. “Điều đó làm mẹ nhớ ra chúng ta sẽ bị tấn công tới tấp vào ngày mai đây, hoặc đúng hơn là hôm nay, với tất cả những chàng trai trẻ hy vọng sẽ làm con lóa mắt ở buổi vũ

hội. Con thực sự phải đi ngủ một chút đi, hoặc con sẽ không phải là người cuối cùng kết thúc tiệc trà đâu.”

Amy cười khúc khích. “Ồ, dĩ nhiên con sẽ là người cuối cùng mẹ à. Con sẽ tận hưởng từng phút của trình tự tổ tình, cho đến khi nào người đàn ông con muốn bắt cóc con đi.”

“Diễn tả mới thiếu tế nhị làm sao,” Charlotte kêu lên. “Bắt cóc con đi, thật là. Con bắt đầu có giọng giống con trai của James rồi đây.”

“Hay lắm, chuông địa ngục điểm rồi, mẹ không nghĩ thế sao?”

Mẹ cô bật cười. “Thôi nào đừng ở đây. Và đừng để bố con nghe thấy con bắt chước Jeremy đấy, hoặc là ông ấy sẽ có vài lời với ông em trai, và James Malory thì chẳng giỏi việc bông đùa, gợi ý, hay đưa ra những lời khuyên đâu. Mẹ thề đấy, cho đến hôm nay mẹ vẫn khó mà tin hai người là anh em, họ quá khác nhau.”

“Cha không giống bất kì người anh em nào cả, nhưng con thích cha luôn là chính mình như vậy.”

“Tất nhiên rồi con yêu,” Charlotte đáp lại, “như sự nuông chiều ông ấy giành cho con.”

“Không phải lúc nào cũng chiều đâu mẹ, nếu không con đã chẳng phải đợi...”

Những từ cuối cùng trở nên nhỏ dần ngay khi Charlotte cúi xuống và ôm cô thật chặt. “Đó là lỗi của mẹ, con yêu, và đừng giận một người mẹ muốn giữ con gái bé bỏng của mình thêm một chút thời gian được không con. Con đã lớn lên quá nhanh. Con là đứa cuối cùng, nhưng sau thành công đêm nay, mẹ biết con sẽ “bị bắt cóc” chẳng bao lâu nữa bởi một người đàn ông tuyệt vời. Mẹ muốn điều đó, tất nhiên rồi, nhưng đừng dùng một cái như thế. Mẹ sợ mẹ sẽ nhớ con nhiều nhất khi con rời nhà để kết hôn. Giờ thì ngủ một chút đi con.”

Sự kết thúc đột ngột câu chuyện của mẹ làm Amy giật mình, cho đến khi cô nhận ra mẹ sắp rơi nước mắt, và đó là lý do tại sao bà đã vội vàng kéo vú Agnes đi ra với bà. Amy thở dài, lẫn lộn giữa hai cảm xúc hy vọng và sợ hãi trước những lời tiên đoán của mẹ. Charlotte sẽ nhớ cô nhất nếu Amy đạt được ước vọng của mình, bởi cô sẽ chuyển đến Mỹ, ngăn cách cả một đại dương giữa cô và gia đình mình, để sống với người đàn ông mà cô lựa chọn. Cho đến lúc này, cô không thể nhận thức được mọi chuyện sẽ diễn ra theo hướng này. Những cảm xúc chết tiệt. Tại sao họ lại không phải là những người Anh hả trời?

4. Chương 4

“Sao lại là Judith?” James hỏi em trai, ám chỉ đến cái tên vừa được đặt cho đứa cháu mới nhất của mình. “Sao không phải một cái gì đó mang giai điệu như Jacqueline?”

Cả hai người đang ở trong phòng trẻ, căn phòng mà Anthony ở thường xuyên hơn bất cứ nơi nào khác trong nhà khi cậu ta ở nhà. Hôm nay cậu ta đã có cơ hội được chăm con, bởi vợ cậu ấy, Roslynn, đã đi thăm quý bà Frances bạn của cô ấy. Nettie, bà già Scots hom hèm đó đã trở thành một phần khẳng khít của Roslynn, và là người chuyên chăm sóc Judith bé nhỏ, sẽ chỉ bỏ trống căn phòng khi nào bị đe dọa là sẽ bị trừng phạt nặng nề. Anthony lúc này có hơi vụng trước công việc nội trợ của mình, hoặc là vợ cậu ta muốn cậu ấy quen dần với nó. James nghiêng về giả thuyết Roslynn sẽ làm thế bằng cách này hay cách khác.

“Nhường cho anh đấy,” là tiếng trả lời của Anthony cho câu hỏi của James. “Như thế anh có thể ương bướng và gọi con bé là Jack? Sao anh không đặt tên cho con gái của anh là Jacqueline, rồi sau đó gọi bé là Jack?”

“Trong trường hợp ấy, anh sẽ đơn giản bằng cách gọi luôn con bé là Jack, dù sao thì cũng chẳng có lý do gì để mà thay đổi cả”

Anthony khịt mũi. “Anh không nghĩ là George sẽ đánh giá cao điều đó à.”

James thở dài, từ bỏ ý tưởng đó trước khi nó bắt đầu ăn sâu. “Đừng vội nghĩ rằng cô ấy sẽ chấp nhận.”

“Hoặc các anh trai của chị ấy,” Anthony nói thêm một cách xấu tính.

“Trong trường hợp ấy...”

“Anh sẽ làm thế, phải không?”

“Bất cứ cái gì để chọc tức cái đám quê mùa thô lỗ đó,” James trả lời với sự thành thật tuyệt đối.

Anthony bật cười, làm Judith giật mình, mái tóc quăn của bé ngo ngoáy trên tay anh. Cô bé không khóc, chỉ đơn thuần là vẫy vẫy đôi tay để biểu lộ cảm xúc. Cha bé vội nắm lấy những ngón tay nhỏ xíu ấy đưa lên môi mình, trước khi liếc James một lần nữa. Họ rất khác biệt, như đêm và ngày ấy, cả hai anh em. Anthony cao hơn và mảnh khảnh hơn, với mái tóc đen và đôi mắt xanh, trong khi đó James, lại giống hai người anh trai kia, to lớn, vàng hoe, và đôi mắt xanh dịu ngọt ngào. Judith, giờ đây, mang đặc điểm của cả cha và mẹ. Cô bé sẽ sớm thừa hưởng mái tóc màu đỏ đồng đáng tự hào của mẹ, nhưng đôi mắt lại hết y màu xanh thắm sâu thẳm của cha.

“Anh nghĩ những tên Mỹ đó sẽ ở lại trong bao lâu?” Anthony hỏi.

“Rất lâu cho mà coi,” James cau kính trả lời.

“Không nhiều hơn hai tuần đâu, em chắc chắn đấy.”

“Một người có thể hy vọng.”

Anthony có thể chọc ghẹo James bây giờ khi đề cập đến chuyến viếng thăm sắp tới của những ông anh vợ không được chào đón - sẽ có điều gì đó không ổn nếu anh không tỏ ra như thế - nhưng để công khai chống lại những kẻ thù đó, anh cần phải sát cánh bên cạnh anh trai mình. Nhưng bây giờ mấy tên Mỹ đã đến đâu...

Anthony vẫn tiếp tục cười nhả nhả khi tình cờ đưa ra ý kiến, “Em nghĩ là họ sẽ muốn ở cùng anh, giờ thì anh đã có nhà riêng rồi mà.”

“Ngậm miệng chú lại. Đã quá đủ tệ khi anh để bọn họ vào nhà rồi. Anh sẽ làm máu chảy lênh láng khi đánh vỡ vài cái sọ nếu ngày nào cũng phải trông thấy mặt chúng. Không gì có thể giúp anh đâu.”

“Ồ, thôi mà, đâu phải tất cả mấy kẻ đó đều xấu. Có hai tên trong số họ em thấy rất là cừ đấy, và anh sẽ làm khá tốt, nếu anh chịu thừa nhận chuyện đó. Jason sẽ thích Clinton ngay lập tức. Jeremy và Derek cùng lúc đó sẽ khuấy động một khoảng thời gian thú vị với hai người trẻ nhất.”

James nhướn một bên lông mày hứa hẹn sẽ dẫn cho Anthony một trận nếu cậu ta không mau chóng hạ màn. “Thế ai sẽ xử lý Warren?”

“Không thể nói rằng đó là hai chúng ta.”

“Không bao giờ là hai chúng ta.”

Điều đó nghĩa là nên dừng chủ đề này tại đây, nhưng Anthony sẽ không nằm sóng soài trên đất khi mới nhận được những cảnh báo mờ nhạt cỡ này. “Họ đã làm chính xác những gì anh muốn, ông già, ép anh kết hôn với cô em gái bé bỏng của họ - khẳng khái đến khi nào thực hiện được thì thôi. Và giờ là lúc anh nên tha thứ cho trận đòn họ đã tặng anh phải không?”

“Trận đòn đã được dự tính từ trước. Nhưng Warren đã vượt quá giới hạn khi làm liên lụy đến tất cả thủy thủ của anh, và sẽ treo cổ rất nhiều người trong bọn anh nếu hắn ta cứ theo cái đà đó.”

“Phản ứng mẫu mực khi đối mặt với những tên cướp biển dê tiện,” Anthony trả lời rất tự nhiên.

James tiến thêm một bước về phía thẳng em thích châm chọc của anh trước khi anh nhớ ra cô bé đang nằm trên tay Anthony. Cái cười nhả nhả của Anthony rộng hơn trước cái nhìn bất lực của ông anh trai, Anthony nhận ra một cách rõ ràng rằng liên hoàn cước của mình không cần phải đợi thêm nữa. Và Anthony vẫn chưa xong đâu.

“Theo cách mà em nghe được,” anh nói, “anh đã có thêm hai ông em trai và George rất biết ơn rằng Warren đã không thực hiện việc đó.”

“Bên cạnh điều tốt lành đó... và chúng ta đã quá lâu rồi chưa tới thăm sảnh lớn của Knighton, cả anh và chú,” James thêm vào đây ý nghĩa. “Cả hai chúng ta cần sử dụng vài bài tập nhí.”

Anthony gửi lại một nụ cười chế giễu. “Khi mà anh đã có sẵn một bộ xương để lóc thịt à? Đừng nghĩ thế chứ. Rồi em sẽ dính vào mấy cái cọc nhà mất thôi, những hội viên ở Knighton sẽ thay thế em, cảm ơn nha.”

“Nhưng bọn họ không được yêu cầu, chú em thân yêu ạ.”

“Tuy nhiên, vợ em rất thích khuôn mặt em hiện giờ. Cô ấy sẽ không đánh giá cao việc anh chỉnh lại vị trí mũi em bằng những nắm đấm như búa tạ của anh đâu. Bên cạnh đó, em cũng không muốn anh loại bỏ được sự chống đối đó trước khi mấy tên Mỹ đến nữa. Em sẽ đợi cho đến khi cơn giận của anh bùng nổ, em sẽ chờ bằng được cho mà coi.”

“Chú không được chào đón đâu,” James trả lời đầy bực bội.

“George sẽ để em vào,” Anthony trả lời rất tự tin. “Chị ấy thích em.”

“Cô ấy chịu đựng chú chẳng qua chú là em anh thôi.”

Anthony nhướn mày giễu cợt ông anh mình vì câu nói đó. “Và anh sẽ không đáp trả lại bằng thiện ý bất cứ chỗ nào các anh trai của chị ấy có mặt phải không?”

“Mọi chuyện đã rồi. Bọn họ vẫn còn sống mà, không phải sao?”

Khi James quay về nhà vào lúc muộn, anh rất ngạc nhiên khi thấy cánh cửa được mở bởi Amy. Anh đã không gặp cô cháu từ buổi vũ hội đầu tiên của cô bé vào tuần trước - người duy nhất anh đã mong có mặt lúc này, tạ ơn Chúa - nhưng George đã kể anh nghe Amy đã đến thăm cô ấy chỉ vài ngày trước đây cơ mà. Và bởi anh vào mà không gõ cửa, cô bé rõ ràng là đang đợi anh, một tình huống không bình thường đủ để anh bật cái chuông báo động trong đầu anh lên. Nhưng bởi vì anh không phải một gã đàn ông phản ứng mạnh mẽ trước những khó khăn hay vội đi đến kết luận, anh chỉ hỏi đơn giản, “Henri đâu rồi? Hay hôm nay đến phiên của Artie? Đâu có ai thông báo gì khi chú rời nhà đâu.”

Henri và Artie đều là những thành viên của thủy thủ đoàn trong suốt những ngày anh làm cướp biển. Nhưng cả hai đã ở với anh rất lâu rồi, họ thân thiết như người trong nhà vậy, và khi anh quyết định bán Maiden Anne, họ đã được anh thuê để làm việc trong nhà anh thay vì làm thủy thủ trên những con tàu xa lạ khác. Hai người này chẳng giống bất cứ một người quản gia nào mà anh có thể hình dung, dù họ đã san sẻ công việc và đá bay sự sống của một vài vị khách hoài nghi bởi bản tính thô lỗ của họ.

“Hôm nay đến phiên của Artie,” Amy trả lời ngay khi khép cánh cửa đằng sau anh. “Nhưng chú ấy đã đi đến chỗ bác sĩ rồi.” Cô nhìn thấy lưng chú mình cứng đờ trong một khoảnh khắc trước khi chú ấy bắt đầu chạy về phía cầu thang, nên cô đã nhanh chóng gọi với theo, “Cô đang ở trong phòng khách.”

Anh đột ngột dừng lại. “Phòng khách ư?”

“Dùng trà,” cô bé nói thêm.

“Dùng trà!” anh nổi cáu ngay khi kịp thay đổi thái độ trên khuôn mặt cũng như điều khiển được cái đầu mình, lập tức dừng trước cánh cửa mà anh biết chắc vợ mình ở trong đó. “Anh sẽ đánh vào mông em, George, Em nghĩ là em đang làm cái quái quỷ gì thế hả? Em nên đi ngủ.”

“Em không muốn về lại giường, và em đang dùng trà.” Amy nghe thấy Georgina trả lời bằng sự điềm tĩnh rất đáng khen ngợi.

Câu trả lời làm James ngẩn người ra một lần nữa, tuy vậy. “Vậy thì hình như không phải là em đang mang thai đúng không?”

“Phải, em mang thai, nhưng em cũng đang dùng trà. Anh có muốn dùng trà với em không?”

James im lặng một lúc, suy nghĩ kĩ càng về điều đó. “Anh sẽ đánh em, George, em đang làm một việc không đúng đâu.” Và sau đó anh bước vào phòng khách. “Em sẽ về giường.”

“Quý tha ma mắt, James, bỏ em xuống,” Amy nghe tiếp. “Em sẽ đi ngủ sớm, và đừng có bắt đầu la hét với em. Rồi anh sẽ có sự đúng đắn của anh, nhưng chỉ đến khi nào em sẵn sàng. Giờ thì để em...”

Đột nhiên trở nên im lặng. Amy, lưỡng lự không biết có nên xông vào không bởi cô chưa bao giờ thấy chú James hành động kiêu này, lấy hết sức bình sinh để mở cánh cửa ra. Đúng lúc đó cô thấy Georgina co rúm

lại trong một dáng vẻ khác lạ, và chú James hầu như đã từ bỏ ý định của mình. Chú ấy ngồi xuống, mặc dù chẳng thể làm Georgina bớt đau đớn, nhưng vẫn ôm cô thật chặt, và chú trở nên nhợt nhạt như cái ghế bọc lụa màu ngà nơi chú ngồi.

“Từ lúc nào những cơn đau xuất hiện?” anh bắt đầu nhận ra khi hơi thở cô dần bình thường trở lại.

“Sáng nay...”

“Sáng nay!”

“Nếu anh chuẩn bị hỏi sao em không nói điều đó trước khi anh ra khỏi nhà, hãy thử lắng nghe bản thân anh một chút và anh sẽ có câu trả lời. Giờ thì bỏ em xuống, James, để em có thể uống hết tách trà của em. Amy dường như vừa rót thêm một chút.”

“Amy!” anh gầm lên về phía một hướng mới. “Cái quái quỷ gì cháu đang nghĩ khi làm chuyện này thế hả, phục vụ vớ vẩn...”

“Tôi cảm anh trút sự lo lắng của anh lên đầu Amy.” Georgina nguyên rửa bằng một cú đấm vào vai anh. “Tôi muốn dọn dẹp nhà cửa, nếu anh muốn biết, nhưng cô bé thuyết phục tôi dùng trà thay vào đó. Nếu anh không có hứng thú tham gia với chúng tôi, anh có thể uống rượu, nhưng đừng cái việc la hét của anh lại đi.”

James thả cô ấy ra đủ lâu để có thể lùa tay vào mái tóc mình. Georgina đã lấy được lợi thế từ sai lầm của anh để trốn khỏi lòng anh và với tay đến tách trà của cô, như thể đó không phải là ngày mà cô sắp sửa sinh đứa con đầu lòng của cô.

Một lát sau khi anh nói, không biết là nói với người nào, “Anh xin lỗi. Anh đã không trải qua điều này khi có Jeremy. Anh nghĩ anh thà là để cho chúng lớn phồng lên và nói với anh rằng anh đã sinh ra chúng sau đó. Nhất định là anh thích cách đó hơn.”

Amy thấy thương chú mình liền giải thích. “cháu chỉ có thể ở bên cạnh cô để vượt qua tất cả chuyện này, cháu biết bất cứ ai muốn khôn lớn cũng phải trải qua - không hại gì cả, chú biết mà - nên cháu cũng vừa gửi tin đến mẹ cháu, cô Roslynn và cả chị Reggie nữa. Ở giữa tất cả những người đó, họ sẽ đảm bảo rằng bất cứ cái gì cô ấy muốn làm đều là những gì cô ấy cho là đúng.”

Georgina cũng dịu lại và thêm vào, “Đây thực ra lại là một phần đơn giản, James à. Sự thực là em đã gợi ý anh dùng chút rượu và giữ vài trò xảo quyết trước khi phần khó khăn bắt đầu - hoặc việc tìm kiếm anh sẽ trở nên khó khăn. Em sẽ thông cảm cho anh nếu anh muốn chờ đợi điều này ở câu lạc bộ quen thuộc của anh.”

“Chú chắc chắn là cháu sẽ làm thế. Anh cũng chắc chắn là em sẽ làm thế, nhưng anh sẽ ở ngay bên cạnh em nếu em cần anh.”

Amy đã đoán rằng chú ấy sẽ nói thế. Cô Georgina chắc hẳn cũng đoán được điều đó, bởi cô mỉm cười và nghiêng người để hôn chú ấy. Sau đó một tiếng gõ cửa vang lên.

“Mọi người đã bắt đầu đến rồi,” Amy nói.

“Hah!” James trả lời với phần nào nhẹ nhõm. “Charlotte sẽ bắt em nằm im trên giường đẩy George, đợi mà xem nếu chị ấy không làm thế.”

“Charlotte đã có hai cậu con trai và ba cô con gái, James, vì thế chị ấy sẽ hiểu chính xác những cảm nghĩ của em - và nếu anh không thôi lảm nhảm về cái giường, em sẽ sinh con ngay trong phòng khách đấy, đợi mà xem nếu em không làm thế.”

Amy rời phòng với một nụ cười toe toét trên môi. Chú James giờ đã tiến một bước dài trong việc hiểu được tầm quan trọng của việc mang thai, theo cô Georgina, thế nên ai mà nghĩ được cuối cùng chú ấy đã trở nên hoàn toàn thông suốt? Đáng lý ra cô nên gửi tin nhắn cho cả chú Anthony, mặc dù chú ấy chắc chắn sẽ đến cùng với cô Roslynn bằng bất cứ giá nào. Nhưng chú ấy đã nhận được một vài lời chọc ghẹo đáng ghét từ chú James vào ngày Judith ra đời, khi chú Anthony hết đứng lên lại ngồi xuống trong tình trạng bản thân cho đến khi mọi chuyện kết thúc. Chú ấy nên ở đây để thấy anh trai mình đã mạnh mẽ thế nào trong cùng một hoàn cảnh.

Nhưng khi cô mở cửa, chẳng có thành viên nào trong gia đình cô đứng ở hiên nhà cả. Mà là năm người anh trai của cô Georgina, và không thể tưởng tượng được, Amy một lần nữa lại không thể thốt nên lời.

5. Chương 5

“Ồ, xin chào nhé.” Là Drew Anderson người vừa gõ cửa, và anh ta cũng là người đang đứng ngay trước mặt Amy, đang gửi đến cô một nụ cười rạng rỡ. “Amy, phải không? Không, chờ đã, phải là tiểu thư Amy, bởi cha em là một bá tước hay mang tước hiệu gì đó tương tự mà.” Derek nói như thể một ông vua già đã ban tặng danh hiệu cho cha cô vài năm trước vì sự phục vụ của ông cho vị vua đó vậy. “Tôi nhớ chính xác mà phải không?”

Amy rất ngạc nhiên bởi anh ta đã nhớ mọi chi tiết về cô và đơn thuần chỉ thốt ra mà thôi, “Thêm một thông báo về tài chính nữa nhé. Cha tôi có một bàn tay vàng trong lĩnh vực đầu tư tiền nữa.” Amy ngờ rằng mình được thừa hưởng năng khiếu đó từ cha cô, chính vì thế cô không bao giờ đánh cuộc với gia đình hay bạn bè, bởi theo bản năng của cô, cô rất hiếm khi thua.

“Tất cả chúng tôi hẳn phải rất may mắn,” Drew tiếp tục, và ngay lúc này đôi mắt đen của anh ta di chuyển chậm rãi xuống thân hình của cô và sau đó trở lại, anh ta thêm vào với niềm thích thú, “Nhưng nhìn em này, em đã trưởng thành rồi và đẹp như một bức tranh vậy.”

Lời tăng bốc của anh ta trơn tru như thể nó đã được thực hành rất nhiều lần với các cô gái tuổi cô rồi ấy. Đây là người anh trai có người tình ở tất cả các cảng biển, sau tất cả, và chẳng có một chút gì gọi là nghiêm túc, theo như lời em gái của anh ta. Nhưng anh ta đã đặt Amy vào trung tâm của sự chú ý ngay bây giờ, bao gồm sự chú ý của anh ta, và cô không thể làm sao tưởng tượng nổi cuộc gặp tiếp theo của họ sẽ đi đến đâu nữa.

Mắt cô liếc nhanh về phía người đàn ông mà cô đã lựa chọn, nhưng cô chỉ thấy sự mất nôn nóng, điều khiến anh gắt lên, “Vì Chúa, Drew thân mến, nên nhớ rằng cậu không chỉ có một mình, giữ lấy sự tán tỉnh của cậu vào lúc khác đi.”

“Hay lắm, Drew à,” Boyd nói, thêm vào một cách lạnh lùng, “Em muốn gặp Georgie - một khi chúng ta đã ở đây.”

Drew, đúng với bản chất của anh ta, chẳng có lấy chút vẻ hối lỗi nào. Amy, dù sao đi nữa, tất nhiên giờ trở nên rất bối rối khi cô nhớ lại nguyên nhân của chuyến thăm này, và bởi cô đang đứng chắn ngang đường đi của họ. Tệ hơn nữa, sự cáu giận với em trai anh đang dần chuyển sang cô, nếu như cái quắc mắt anh giành cho cô chính là dấu hiệu.

Thật là không đúng lúc, cô quyết định không nói cho họ biết là họ đến không đúng thời điểm, bởi họ đã lâu không gặp em gái từ khi cô ấy xin các anh mình tha thứ để ra đi và mang thai.

Với thái độ rất chừng chặc cô biết việc này phải thực hiện đúng nghi thức, Amy bước sang một bên và nói, “Xin mời vào, các quý ông. Các ngài luôn được hoan nghênh.” Bởi ít nhất một thành viên trong gia đình này.

Họ đã vào bên trong, từng ngọn núi một nối đuôi nhau vượt qua cô. Hai trong số họ chỉ cao có sáu feet thôi, nhưng ba người còn lại cao hơn ít nhất là bốn inche. Hai trong số họ có mái tóc màu nâu tối của Georgina, trong khi tóc của những người anh trai khác mang nhiều sắc vàng hơn. Hai người có đôi mắt nâu đen; hai người khác có đôi mắt màu xanh nhạt, chúng làm cô nhớ tới những cây chanh tươi được chọn lựa kĩ càng. Chỉ duy nhất Drew có đôi mắt màu đêm tối. Tất cả bọn họ đều quá đẹp trai đối với một cô gái trẻ phải cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh quá lâu.

Khi tất cả đã ở bên trong lối vào, Drew gào lên hào hứng bằng chất giọng thuyền trưởng tốt nhất của anh ta, “Cô bé Georgie, em đang ở đâu thế?”

Vào lúc đó, “Vận rủi chết tiệt làm sao” phát ra từ phòng khách bên trái họ là tiếng gần như gầm gừ của James, trong khi Georgina gọi bằng giọng rất vui mừng, “Ồ đây nè, Drew - còn anh cẩn thận đấy, James.”

Mấy anh em nhà Anderson liền đi về phía phòng khách, nơi phát ra tiếng em gái họ. Amy, hoàn toàn quên mất khoảnh khắc vui sướng vừa rồi, đi sau bọn họ và tìm một chiếc ghế để cô có thể quan sát mọi thứ một cách kín đáo sự sum họp được mở đầu bằng những tiếng cười, những cái ôm và cả những nụ hôn - ít nhất là giữa những người trong gia đình Anderson. James dĩ nhiên là không bao giờ làm thế, ra đứng cạnh lò sưởi với hai cánh tay bắt chéo và vẻ mặt dần trở nên tối hơn trong lúc này. Nhưng, thật ngạc nhiên, anh vẫn giữ im lặng, miễn cưỡng kết thúc cảm giác tội tệ vì niềm vui rõ ràng của vợ mình. Không một ai trong mấy anh em kia chào anh. Cũng có vài cái nhìn không tin nổi rằng họ đang có thành ý, nhưng đều bị chặn đứng bởi thái độ thù địch rành rành của anh.

Amy quan sát Georgina thật kĩ. Những cơn đau của cô ấy đến và đi, nhưng cô không biểu lộ chút nào về chúng ngoài một chút cứng rắn yếu ớt và việc tạm nghỉ thật nhanh nếu cô ấy đang nói. Chú James không để ý, tạ ơn Chúa, nếu không tất cả mọi thứ chết tiệt sẽ mất kiểm soát cho xem. Những ông anh trai cũng không chú ý, và rõ ràng là cô Georgina không muốn họ phát hiện ra, bất cứ giá nào không phải là lúc này. Cô ấy quá nhớ họ bởi đã bỏ họ mà đi khi họ chỉ vừa mới đến. Amy cũng quan sát những người anh nữa, có vài điều cô không thể làm khác được, khi họ bắt đầu tranh nhau gây sự chú ý cho Georgina. Amy nghe nói rằng không mấy khi cả năm người cùng có mặt khi Georgina ở nhà, bởi họ đều là những thủy thủ, đều là những thuyền trưởng của những con tàu của chính họ, trừ Boyd, người vẫn chưa sẵn sàng cho trách nhiệm đó. Họ chọc ghẹo không thương tiếc về kích cỡ của cô và giọng Anh đặc sệt trong những ngày này, trong khi cô trả đũa lại Warren và Boyd vì không thềm cắt tóc từ lần cuối cô nhìn thấy họ. Và họ đã thể hiện, bằng rất nhiều cách khác nhau, họ quan tâm đến cô ấy nhường nào. Ngay cả Warren lầm lì cũng bị cô bắt gặp với cái nhìn dịu dàng trên khuôn mặt anh khi anh ấy nhìn chăm chăm em gái mình.

Hai lần James xen vào, nói về tên của Georgina, hoặc ít nhất là giải thích về nó, và đặt một cảnh báo đầy đủ với những từ ngữ rời rạc ấy. Nhưng cô đã cắt phứt một cái với câu “Không phải lúc này, James” và quay trở lại với bất cứ cái gì mà cô đang nói. Chỉ có duy nhất Thomas, người anh giữa, bắt đầu hướng cái nhìn lo ngại về thái độ của James.

Và một tiếng gõ cửa khác lại vang lên, người chịu trách nhiệm đặt dấu chấm hết cho cuộc sum vầy đã đến. Ít nhất James cũng nghĩ như thế, bởi anh bắt ngờ trở nên căng thẳng. Georgina thì không, và cô nhìn Amy rồi nói, “Cô vẫn chưa sẵn sàng đâu, Amy. Cháu có phiền không?”

Những từ nghe có vẻ bí mật đã khiến vài người anh cau mày, và trực giác của Thomas đã bảo anh hỏi em gái mình, “Chưa sẵn sàng cho cái gì hả em?”

Georgina lảng tránh câu hỏi và bắt đầu nói về một chủ đề mới. Nhưng Amy hoàn toàn hiểu và gửi cho Georgina một nụ cười cam đoan rằng cô sẽ làm hết sức. Ba người anh trai quan sát cô rời phòng, nhưng người đàn ông mà cô muốn chẳng chú ý đến cô chút nào.

Người khách mới đến là Roslynn, và bởi Anthony đã ở cạnh cô khi tin nhắn được gửi tới, tất nhiên giờ anh cũng đi cùng cô. Xét cho cùng dù đó là ai, Amy biết rằng đó cũng không phải là điều mà Georgina muốn.

Cô vẫn tiếp tục cố gắng, thì thầm, “Những người anh trai của cô George vừa mới đến, nhưng cô ấy không muốn họ biết rằng những cơn đau của cô ấy đã bắt đầu. Vì thế nếu được cô chú có thể giữ im lặng cho đến khi cô ấy...”

Roslynn gật đầu, nhưng Anthony thì cười nhạo, và bất cứ ai quen Anthony Malory cũng biết anh ta chẳng thể ngậm miệng lại, chắc chắn là không nếu những gì anh ta nói đảm bảo sẽ trở thành nguyên nhân của một vụ om sòm và anh ta chỉ việc ngồi xuống rồi ngoác miệng cười. Amy thở dài, và dù sao cũng phải dẫn họ vào phòng khách, bởi cô không thể cản chú mình vào nhà được. Cô đã cố gắng, và ánh mắt rụt rè cô trao cho Georgina ngay khi trở vào căn phòng đã nói lên tất cả. Nhưng giờ Georgina biết quá rõ Anthony hiển nhiên như cảm giác yên tâm khi ở bên gia đình ấy, thế nên cô chẳng ngạc nhiên chút nào với những từ đầu tiên đầu tiên được thốt ra từ miệng cậu ta.

“Vậy là, George, chắc là chị sẽ mở đầu cho một phong cách mới, phải không? Sinh con trong sự tụ họp đông đủ của gia đình, và trong phòng khách, không hơn.”

Georgina gửi trả cho ông em chồng sự giận dữ tốt cùng của mình bằng một cái nhìn tóe lửa rồi nói, “Đó tất nhiên không phải là những gì tôi sẽ làm, đồ con lừa.”

Cô đáng lẽ có thể giải thích sự lưu ý của cậu ta như lời chọc ghẹo của một tên khùng và đang cố gắng thử điều đó. Nhưng anh trai Thomas của cô đã nhanh chóng phát hiện ra họ đang nói về điều gì, và anh hỏi ngay lập tức

“Sao em không nói gì cả, Georgie?” anh hỏi bằng giọng trách mắng nhẹ nhàng.

“Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế?” Warren hỏi, câu hỏi chung của anh không nhắm cụ thể vào người nào

“Không gì cả,” Georgina cố gắng khẳng khái.

Nhưng Thomas cũng tệ y hệt Anthony nhưng theo cách riêng của anh ấy, và nói rất điềm tĩnh, “Con bé đang mang thai.”

“Ừm, dĩ nhiên là con bé đang...”

“Ngay bây giờ, Warren,” Thomas giải thích thêm, và nói với em gái mình. “Sao em không nằm trên giường?”

“Chúa lòng lành,” James nghe thấy tiếng thở dài ầm ỉ ngay lúc đó. “Điều khôn ngoan đầu tiên tôi được nghe từ một tên Anderson.”

Và sau đó không thể tránh khỏi, tất cả các anh trai của cô bắt đầu rầy la cô cùng một lúc, và Anthony làm những gì mà anh đã trông chờ, đứng sau lưng họ và phá lên cười.

Georgina cuối cùng cũng nổi giận đùng đùng. “Quý tha ma bắt, mấy anh có định để cho em tận hưởng thời gian mang thai của mình không - này, bỏ em xuống, Warren!”

Nhưng là Warren, người đã bế cô lên khỏi cái ghế sofa và đã dần tiến đến bên cánh cửa, chứ không phải chồng của cô ấy có thể đặt những ý muốn của cô vào khuôn phép. Anh đã mang cô đi mà chẳng cần câu trả lời của cô, và Georgina biết có nói gì cũng là vô nghĩa.

James ngay lập tức theo sau họ, và Amy, nhận ra chú mình cảm thấy thế nào về anh chàng Anderson khác biệt đó, đã hình dung ra một cuộc chiến tay bo ngay trên cầu thang. Cô vội nhảy ra khỏi ghế để chặn chú mình lại, vội nói thật nhanh, “Không quan trọng cô ấy lên đó bằng cách nào miễn là cô ấy ở trên đó thôi phải không chú?”

James rõ ràng không nhìn cô, nhưng vẫn giải thích. “Chú sẽ không cản anh ta, cháu yêu ạ, nhưng anh ta là người duy nhất trong đám anh của cô ấy không thể tin tưởng được là sẽ làm cho thấy cô ấy thoải mái mỗi khi mang cô ấy lên đó đâu. Câu trả lời của anh ta cho sự cứng đầu của George là rút thắt lưng ra”

Amy, ngay lập tức im lặng, thực sự mong rằng chú ấy đã không nói như thế, và chỉ có thể hy vọng rằng đó là cảm giác ghét Warren của chú ấy nói lên điều đó, chứ không phải là sự thật. Người đàn ông đó nghĩ là đánh vào mông là cách để đối phó với sự cứng đầu ư? Ồ, cô không phải là đứa cứng đầu, thực sự không phải. Đánh vào mông ư? Thật ngớ ngẩn, cảm giác ngớ ngẩn, cách giải quyết của một người anh trai thôi. Sao không phải là Drew, người đã nhận ra rằng giờ cô đã đủ trưởng thành và bên cạnh đó trở nên xinh đẹp? Cô có thể phải đối mặt với từng người tình ở mỗi bên cạnh của anh ta. Nhưng về vấn đề đó, trên tất cả những gì đã biết, Warren Anderson đối xử với người tình của mình không gì ngoài sự thờ ơ lạnh lùng.

Trên tầng, James dừng ở lối vào dẫn vào phòng ngủ của chủ nhân, nơi Warren có thể tìm thấy chính xác mà không cần đến sự giúp đỡ của Georgina, và nhìn thấy ông anh trai đặt những chiếc gối đằng sau lưng em gái mình, rồi nhẹ nhàng bọc cái chăn quanh người cô. James ước rằng, anh thực sự ước rằng, Warren không yêu thương cô nhiều như vậy, và cả cô cũng thế. Điều đó thực sự làm anh nắm chặt đôi tay của mình lại rồi hướng về gã đó như anh hằng mong muốn, và thực sự là như vậy.

Và anh đã nghe thấy cái giọng thật sự trầm trọng của Warren, vào lúc này nó đã trở nên bớt thô lỗ, “Đừng giận, Georgie. Em không thể có được những thứ em muốn vào những lúc như thế này.”

Georgina dù sao đi nữa vẫn còn bức bối, nên đã trả lời, “Không phải có cái gì đó đã xảy đến với kẻ đàn độn như anh đấy hả? chuyện này mất hàng giờ mới kết thúc, và em sẽ được ưu tiên dành toàn bộ số thời gian

đó ở trong một căn phòng vừa nóng vừa ngột ngạt - giờ đang là mùa hè đấy, nếu anh không để ý - sẽ chẳng có gì ngoài cảm giác về những cơn đau.”

Để làm cho bản thân anh thêm vững tâm, mặt Warren trở nên tái nhợt, điều đó đã nhắc anh một cách gay gắt tới những gì cô sắp phải trải qua. “Nếu em có bề gì, anh sẽ giết chết hẳn.”

Georgina đã lấy những gì nghiêm trọng mà cô đã đem ra dọa chồng mình để chống lại anh trai, nhưng cô vẫn nói, “Đúng là những gì em cần được nghe. Và em đánh giá cao sự giúp đỡ của anh trong lúc này, vì thế em nghĩ là anh nên đợi trên tàu Nereus. Em sẽ cho người đến báo với anh khi mọi chuyện kết thúc.”

“Anh sẽ ở đây,” là câu trả lời kiên quyết của anh.

“Em ước gì anh không ở lại,” cô cố chấp. “Em quả thực không thể tin nổi anh và James ở cùng trong một căn nhà trong khi em không thể ở đó để can hai người.”

“Anh sẽ ở lại.”

“Thì ở lại, sau đó thì sao.” Cô gắt lên, đánh mất sự kiên nhẫn. “Nhưng phải hứa với em là sẽ không có một cuộc đánh nhau nào cả, và em muốn điều đó, Warren. Em phải có lời hứa của anh. Em không thể lo lắng về hai người vào lúc như thế này được.”

“Được thôi,” anh đồng ý cực kì miễn cưỡng.

“Và cũng có nghĩa là anh sẽ không phản ứng theo thói quen của anh trước bất kì cái gì James nói trong lúc anh ấy lo lắng. Ngày hôm nay anh ấy không còn được như chính mình nữa.”

“Anh hứa, chết tiệt,” Warren cầu nhàu. Chỉ sau lúc đó anh mới mỉm cười với cô.

“Anh cố gắng đừng quá lo lắng. Em sẽ ổn mà.” (chà ơi ai là người sắp sinh con ở đây vậy nè trời).

Anh gật đầu và bước về phía cửa, chỉ ngừng lại trong một chốc khi cuối cùng cũng bắt gặp cái nhìn của James. Về phần mình, James đã nghĩ tới nghĩ lui về sự cho phép bất ngờ mà lời hứa đã trao cho anh, chỉ nhận thức được là, thật không may, rằng anh thích ở trong thế bất lợi trong chuyện này. Đúng là xui xẻo, thời điểm anh có thể đòi hỏi vài hành động trả thù dễ chịu đối với cái gã đó chính là lúc này, và anh hầu như đã không chú ý Warren đang ở quanh đây.

Và trong khi anh vẫn phải vận dụng mưu kế để đối phó với anh ta, anh lại không thể nói vài lời xía xối anh ta, không thể khi Georgina đang nằm căng thẳng ở đó trong khoảng cách có thể nghe thấy mọi chuyện. Vì vậy anh nói, bất ngờ với chính bản thân mình trong khi nói, “Tôi không bao giờ nghĩ rằng mình có lý do để cảm ơn anh vì bất cứ điều gì, Anderson, nhưng cảm ơn anh. Cô ấy nhất định không chịu nghe theo lời tôi.”

Bản thân Warren quá ngạc nhiên vì đó là tất cả những gì James nói với anh, thế nên anh đã trả lời không chút bực dọc, “Anh phải kiên quyết lên mới được.”

“Ồ, phải, đó chính là chỗ khác biệt giữa tôi và anh, ông già. Tôi không bao giờ tranh cãi với một bà bầu, không tranh cãi khi cô ấy là bà bầu của tôi. Cô ấy có thể yêu cầu tôi đào bới căn nhà này bằng tay không và tôi sẽ vui lòng làm tất cả vì hạnh phúc của cô ấy.”

Warren trả lời với sự chê trách, “Sự nuông chiều không phải lúc nào cũng tốt.”

Câu nói này làm James cười khúc khích. “Hãy nói với bản thân mình ấy, tên Mỹ. Tôi thì lại thấy nó rất có ích.”

Warren đã xúc động trước lời nói ý nghĩa của anh, và có nghĩa là James cố tình bỏ qua ý định gây chiến của anh ta. “Đó là khi những sai lầm dễ chịu của con bé...”

“Ồ, đủ rồi đấy, Anderson,” James nóng lòng cắt ngang. “Dĩ nhiên là tôi biết. Và cô ấy còn lâu nữa mới được xuống tầng dưới, mặc cho ý muốn của cô ấy, tôi đảm bảo với anh. Anh sẽ thật sự không thích khi biết điều này, tôi chăm sóc vợ tôi rất tốt. Giờ thì đi đi. Tôi muốn một khoảng thời gian yên tĩnh bên cô ấy trước khi ở đây xảy ra thêm bất cứ chuyện gì.”

Nhớ tới lời hứa của mình, Warren không nói thêm gì nữa và rời khỏi căn phòng. James thấy mình đang bị vợ nhìn chăm chăm, người hình như không hoàn toàn bằng lòng với anh.

Anh nhướn một bên lông mày, hỏi rất ngây thơ, “Sao nào?”

“Anh có thể tỏ ra lịch sự hơn một chút với anh ấy,” cô chỉ ra.

“Đó là tất cả số lịch sự chết tiệt mà anh có, George, nếu như em không biết điều đó lúc này. Giờ thì anh có thể làm gì cho em trước khi chị Charlotte đến để đá anh ra ngoài?”

“Anh có thể đến để chịu đựng những cơn đau dưới mấy cái mền này với em,” cô giận dỗi nói, và nói thêm với giọng thật nhỏ, “Và ôm em, James. Em bắt đầu cảm thấy hơi sợ.”

Anh ngay lập tức thực hiện điều mà cô yêu cầu, giấu đi nỗi lo lắng của chính bản thân mình để làm cho cô vững tâm, “Em biết là không có vấn đề gì với con mình mà.”

“Anh nói thì dễ lắm,” cô khịt mũi.

“Em xuất thân từ gia đình mà mọi người đều khỏe mạnh,” anh nhắc cho cô nhớ. “Mẹ em đã có sáu đứa con với một chút phô trương, và, Chúa lòng lành, tất cả bọn họ hẳn mang trong mình một chút quái vật khi họ ra đời, để giờ có kích cỡ như vậy - dĩ nhiên là trừ những món quà mà họ mang bên mình ra.”

“Đừng làm em cười, James.”

“Đó là một ý hay đấy.”

“Em biết, nhưng ngay bây giờ nó đau quá.”

“Georgie...”

“Shh, em ổn mà. Nó chưa thực sự tệ đâu, và anh đúng đấy, em xuất thân từ gia đình khỏe mạnh mà.” Sau đó cô đột ngột thở dài. “Đó là những gì phụ nữ chúng em phải chịu đựng cho ham muốn của mình, dù vậy em muốn dù chỉ một lần thôi cũng được, nhìn thấy đàn ông cũng phải chịu khổ tương đương với những gì anh ta được hưởng.”

“Em im đi, George. Em không muốn nhìn thấy ngày tận thế của loài người đấy chứ hả?”

Cô cười khúc khích - giờ thì cô có thể làm thế giữa những cơn co giật tạm thời. “Ôi, em không biết đâu. Em có mọi chuyện để tâm sự nếu anh quan tâm. Không thể nói có sự tương đồng giữa những người đàn ông trong gia đình anh. Và anh có thể quên những ông anh của em đi, mặc dầu anh biết thừa Drew sẽ phá lên cười khi anh ấy bị đánh ngã lăn quay trên sàn nhà. Anh ấy có lẽ chịu đau khá tốt. ”Bởi vì, chỉ có hai người quá hiếu chiến thôi, em đã nhận ra ý định của anh rồi. Cuộc chiến chắc chắn sẽ kết thúc nếu chúng ta để mặc nó cho người đàn ông muốn giành chiến thắng”

“Em không cần nói một cách tự mãn chết tiệt về vấn đề đó đâu George,” anh cần nhand.

“Em chỉ dựa trên quan điểm của những người phụ nữ về những chuyện đó thôi, và quả thật phụ nữ bọn em chẳng có lựa chọn nào khác trong việc này khi nó xảy ra. Sau tất cả, anh sẽ không thấy được chúng em phải chịu trách nhiệm về hậu quả như thế nào đâu...”

“Em thắng rồi, em yêu,” anh cắt ngang một cách khô khốc, sau đó dịu dàng nói, “Cảm thấy dễ chịu hơn chưa em?”

“Rồi.” Cô cười nhản nhở.

6. Chương 6

Warren Anderson đi tới đi lui trên sàn phòng khách, và liên tục nhìn chiếc đồng hồ phía trên lò sưởi. Bây giờ là bốn giờ kém mười lăm phút sáng. Nếu Georgina không mau kết thúc chuyện này, anh sẽ... anh cũng không biết thế nào nữa. Đắm vỡ mặt James Malory, hoàn toàn chắc chắn. Ý tưởng đáng khen ngợi đây - không, anh không thể làm thế. Vì cái lời hứa trời đánh đó. Mặc dù có vẻ James cũng không quan tâm nếu

bây giờ mặt anh ta có bị đâm vỡ hay không. Trông anh ta còn đáng thương hơn cả những gì Warren đã nghĩ, trông như thể anh ta đang ở địa ngục ấy.

Trời ạ, anh thật mừng vì đã không ở nhà lúc vợ Clinton sinh hai đứa nhỏ. Cả hai lần đó anh đều đang buôn hàng tới Trung Quốc, thường chuyến đi có thể kéo dài từ hai cho đến bốn năm, tất cả tùy thuộc vào tâm trạng của thuyền trưởng. Nhưng hải trình đến Trung Quốc của Skylark sẽ không bao giờ có nữa, nhất là sau khi vương gia đầy quyền lực Zhang Yat-sen đã thất hứa trong cuộc cá cược và sẽ có đổ máu nếu ông ta trông thấy bất cứ một người nhà Anderson nào thêm lần nữa. Zhang tất nhiên đã cố gắng giết họ vào cái đêm ở Quảng Châu, khi cử những tên sát thủ của hắn bám theo Warren và Clinton, mà vào thời điểm đó Warren và Clinton đều rất muốn giữ lại những cái đầu của họ cũng như giữ lại chiếc bình cổ quý giá của hắn vậy, đó chính là chiếc bình mà Warren đã thắng được từ trò chơi nguy hiểm đầy may rủi đó. Nếu Warren không say khướt vào đêm ấy, anh sẽ không bao giờ mang tàu của mình ra đặt cược với chiếc bình vô giá đó, nhưng anh đã làm thế và cũng bởi anh đã làm, giờ anh phát ốm vì phải bảo quản nó.

Clinton cũng có cùng suy nghĩ như vậy, dù anh ấy thêm muốn chiếc bình còn hơn cả Warren. Nhưng để sở hữu nó, mặc dù là chiến thắng một cách công bằng, cũng kết thúc luôn những chuyến giao thương với Trung Quốc của họ. Đơn giản là không ai có thể làm phật lòng một kẻ như Zhang, người gần như một vị thánh với quyền lực mà hắn nắm trong tay tại vương quốc nhỏ bé của hắn, và hắn tồn tại để nhắc nhở mọi người điều đó. Zhang đã chứng minh điều đó vào cái đêm hắn gần như đã có được đầu của họ đặt trên thớt nếu hắn bắt được họ, nhưng thật may thủy thủ của họ đã đến giải cứu kịp thời, những tên sát thủ của Zhang đã thua trong cuộc tấn công của chúng trên bến tàu.

Warren sẽ không bao giờ bỏ qua những chuyến đi đến Trung Quốc, mặc dù, từ lâu anh đã bắt đầu chán ngấy những cuộc giao thương kéo dài và vắng nhà quá lâu. Có thể nếu anh năng ở nhà hơn, Georgina đã không bắt đầu cuộc tìm kiếm anh chồng chưa cưới mất tích của con bé ở Anh, để kết thúc bằng việc phát hiện ra tên James Malory thay vào đó.

Việc nghĩ đến kẻ thù không đội trời chung mà anh đã bỏ lại cả nửa vòng trái đất vẫn không khiến tâm trí Warren thôi nghĩ về em gái mình quá nhiều.

Bốn giờ sáng.

Chuyện này có thể kéo dài trong bao lâu nữa? Một ai đó, có lẽ là cô bé Amy, đã nói rằng những cơn đau của Georgina đã bắt đầu khoảng mười giờ sáng hôm trước, con bé đã không nói với chồng chuyện đó bởi con bé không muốn hắn ta lo lắng, vì thế hắn đã rời nhà mà không hề biết chuyện gì xảy ra cho đến khi quay trở về nhà vào lúc chiều, ngay trước khi hai người chuẩn bị đi nghỉ. Mười tám tiếng đồng hồ. Làm sao nó có thể kéo dài lâu đến thế? Hắn phải có cái gì đó không ổn, mặc dù những lần khám định kỳ của bác sĩ đã nói rằng mọi chuyện đều đang diễn ra rất bình thường.

Warren vẫn tiếp tục đi đi lại lại. James Malory vẫn tiếp tục đi đi lại lại. Thi thoảng Warren lại đi sát bên cạnh anh, bởi James đang bước qua bước lại ở phía đối diện. Họ đơn thuần chỉ di chuyển từ phía mình sang phía người kia và tiếp tục như thế, không trao đổi bất kì một từ nào, hoàn toàn không để ý đến người còn lại.

Drew đang bước ra khỏi đại sảnh, bởi cả anh và Warren đều làm cho người kia bị kích động, như họ vẫn thường làm. Clinton thì đang ngồi, nhưng những ngón tay của anh gõ gõ liên tục lên đầu gối, lên đôi cánh tay, lên mặt bên của cái ghế anh ngồi. Anh ấy cũng không ở nhà vào ngày mấy đứa nhỏ sinh ra, bởi thế chuyện này cũng mới mẻ đối với anh, nhưng anh giữ bình tĩnh tốt hơn mấy người kia, dĩ nhiên là trừ Thomas ra.

Boyd ngồi duỗi thẳng trên ghế sofa, im lìm như thể chết rồi. Anh đã nốc cả một chai brandy, nó có lẽ hơi mạnh so với anh ấy. Warren cũng uống thử một chút, và rất muốn chúc cho mình say mèn vào lúc này, nhưng anh đã đặt cốc của anh xuống và cố gắng quên nó đi.

Thomas đang ở trên tầng, bước qua bước lại ở hành lang bên ngoài phòng Georgina nên anh sẽ là người đầu tiên biết khi mọi chuyện kết thúc. Warren đã cố thử làm như thế, nhưng Chúa ơi - khi những tiếng kêu khùng khiếp đầu tiên mà anh nghe được vọng ra từ cửa phòng của Georgina, anh đã túa mồ hôi và bắt đầu run rẩy, và Thomas đã phải lôi anh xuống tầng dưới. Việc đó diễn ra gần năm giờ trước rồi.

Em gái anh đang phải vượt qua cả địa ngục, và đó là lỗi của James Malory. Warren bước về phía ông em rể của mình, nhưng anh đã phát hiện ra Anthony Malory đang quan sát anh, và chú ý tới chiếc lông mày đen quý tộc của hắn đã nhướn lên đặt một câu hỏi thú vị. Lời hứa của anh. Anh phải nhớ tới lời hứa chết tiệt ấy.

Cả đêm Anthony hết di chuyển từ ghế thì lại đến một chỗ dựa thoải mái trước lò sưởi, và đơn giản chỉ quan sát, hoặc gần như vậy. Anh cầm một cốc brAndy trên tay và không làm gì hơn việc thì thoảng hít hà nó, và vài lần anh cố gắng đặt chiếc cốc vào tay James. Nhưng việc đó không hiệu quả. James đã nói một cách khó chịu từ trước rằng anh không cần thứ rượu “quỷ tha ma bắt” đó, và anh sẽ không thay đổi suy nghĩ về nó đâu.

Anthony đã cố gắng trò chuyện với anh mình, đúng ra là trêu tức James, những lời chế giễu loại đó Warren không thể chịu đựng được nếu không cố gắng kiềm chế. James lờ tất cả, mặc dù anh đã vài lần tự lẩm bẩm, những câu như, “địa ngục vô tận chết tiệt,” và “Mình sẽ không bao giờ chạm vào cô ấy thêm lần nào nữa,” và một lần, “Chúa ơi, làm ơn,” và một lần nói trực tiếp với Anthony, “Mang anh ra ngoài kia rồi bắn chết anh đi.”

Warren dĩ nhiên là muốn thế. Anh vẫn muốn làm điều đó. Nhưng Anthony chỉ đơn giản phá lên cười và nói với anh trai mình, “Em cũng từng cảm thấy như thế, ông già, nhưng anh sẽ quên nó ngay như chị ấy thôi. Cũng còn tùy.”

Ba người nhà Malory khác đã đến không lâu sau khi Warren mang Georgina quay trở lại phòng cô ấy. Người anh Edward đã đến cùng vợ anh ấy, Charlotte, cô đã ngay lập tức lên tầng và không thấy ra từ lúc đó. Và một cô cháu khác, là Regina Eden, đã đến ngay sau họ và cũng đi ngay lên tầng, mặc dù cứ cách một lúc cô lại xuống để làm chú James của mình yên lòng rằng mọi chuyện đang diễn ra rất tốt đẹp, rằng “George” đang thể hiện rất “cừ”, và lần cuối cô ấy quay lại, cô đã trêu chọc, “Nhưng chú sẽ không muốn nghe những gì cô ấy nghĩ về chú ngay lúc này đâu.”

Edward đã chơi bài với con gái mình một lúc, nhưng bây giờ đang chơi một mình, phớt lờ tình trạng căng thẳng đang diễn ra trong căn phòng. Anh ấy đã vượt qua chuyện này quá nhiều lần cho nên nó chẳng thể làm anh mất bình tĩnh. Người con gái, Amy, đang nằm thu mình trên một thứ quá lớn để gọi là một chiếc ghế, chìm vào giấc ngủ sâu, cảm cô nằm thoải mái trên lòng bàn tay. Cô trông như một món ăn khai vị, và bữa ăn nhẹ vào lúc nửa đêm, nhưng không ai làm gì hơn là dùng một chút thôi, một vài người thậm chí còn không dám dùng chút nào.

Một cô bé xinh xắn, Amy; không, thực sự xinh đẹp. Những lúc anh nhìn cô trước đó, anh đều cau có với cô nếu như thấy cô đang quan sát anh. Quá tệ khi cô ấy là người nhà Malory - anh đang nghĩ cái quỷ gì thế này? Cô ấy quá trẻ để giành cho anh. Cô ấy giống với mẫu người của Drew hơn, và anh sẽ hoan nghênh cô - nếu anh có thể cho ông chú của cô vào dĩ vãng.

Bốn giờ mười lăm phút.

Như tình yêu Warren giành cho những đứa trẻ, anh sẽ không bao giờ trải qua chuyện thế này một lần nữa. Không phải anh sẽ không bao giờ kết hôn và có những đứa con của riêng mình. Đàn bà là sinh vật xảo trá nhất trên trái đất này. Họ không đáng được tin cậy. Họ không đáng để tin tưởng. Nếu anh không có nhu cầu hoàn toàn cơ bản để gần gũi họ mỗi lần một lúc, anh sẽ không bao giờ có gì để làm cùng họ thêm lần nữa.

Em gái anh là trường hợp ngoại lệ duy nhất, người phụ nữ duy nhất mà anh quan tâm, và nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với con bé...

Vẫn là một người nhà Malory khác xuất hiện vào lúc tối muộn, con trai của James, Jeremy. Cậu ta có vẻ rất vui sướng khi được thông báo tin tức, đúng ra là hôn hờ, quá trẻ để biết những chuyện phức tạp có thể nảy sinh, sự rủi ro, nên ở đây chẳng có gì để mà hạnh phúc cho đến khi cả người mẹ và đứa bé có thể vượt cạn an toàn. Nhưng cậu ta đã thấy vẻ mặt phờ phạc của cha mình, điều khiến cậu ngay lập tức trở nên điềm tĩnh, và nhận nhiệm vụ với lời hứa, “Con sẽ chuyển cho Connie.” Không giống như diện mạo lúc cậu mới xuất hiện. Không nghi ngờ gì phòng khách đã trở thành một nơi quá ấm áp cho bản tính cõi mở tự nhiên của cậu bé.

Warren đã không bị khuấy động bởi cái tên “Connie,” nó không thuộc về một người đàn bà mà lại là của một người đàn ông, từ những gì anh nghe được, là người bạn thân thiết nhất của James Malory - và là một tên cướp biển khác. Anh đã gặp Conrad Sharpe ở nhà của Anthony vào cái đêm mà cả anh lẫn James đều phải đặt sự bất hoà của họ sang một bên vì lợi ích của Georgina. Không tệ đến mức ấy đâu, như những gì ông em rể sẽ nói.

Bốn giờ ba mươi phút.

Sau đó Regina trở lại, với Drew và Thomas đi theo - cô trông quá nôn nóng khi đi tới chỗ chú của cô, để dừng lại và nói với họ vài điều. Nhưng nụ cười đã xuất hiện khi cô nhìn James và nói với họ rằng đây là tất cả những gì họ đã cầu nguyện để được nghe thấy. Những tiếng hoan hô vang lên, đã đánh thức Amy và lôi cả Boyd khỏi tình trạng say rượu của mình. Nhưng James vẫn nín thở, im lặng, cần nhiều hơn nụ cười xinh đẹp đó, cần được nghe những lời nói.

Regina, hoàn toàn thấu hiểu, đã đi thẳng đến chỗ James, ôm lấy chú mình, và nói, “Chú đã có một cô con gái, và mẹ của bé hoàn toàn khỏe mạnh - cả hai đều ổn.” Sau đó cô la lên ngay khi chú ấy ôm lấy cô, quá chặt trong vòng tay.

Cuối cùng anh cũng để cô bé đi với một nụ cười trên môi và tìm kiếm xung quanh cho đến khi nhìn thấy Anthony. “Thứ rượu chết tiệt đó đâu rồi?”

Nó vẫn nằm trong tay Anthony. Anthony nâng nó lên; James đỡ lấy và uống cạn, rồi đặt nó ở một bên mặt lò sưởi, sau đó lôi Anthony về phía mình để ôm thật chặt. Anthony, cuối cùng cũng có thể chống lại cái ôm đó, mặc dù rất yếu ớt.

Cuối cùng Anthony cũng kêu lên, “Tạ ơn Chúa, James,” sau đó dịu giọng. “Tốt lắm, hãy giải tỏa nó trước khi anh đến thăm George,” rồi anh nói khô khốc. “Và đừng khóc, vì Chúa. Em đã khóc, nhưng cả hai chúng ta đều không phải là những con lừa.”

James phá lên cười một lần nữa và thụi một quả vào lưng cậu em trai. Về quá hạnh phúc của James đã khiến Warren nhói đau khi quan sát anh. Warren chưa bao giờ trông thấy một người đàn ông như thế này, chưa bao giờ nghĩ đến, chưa bao giờ muốn như thế. Nhưng trong một vài khoảnh khắc họ chia sẻ những đau đớn không thể chịu đựng được giống nhau về sự sống của một người phụ nữ, dường như không còn tồn tại chút thù hận nào giữa họ.

Khi James quay lại và chú ý đến anh, Warren nói, “Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó,” để nói đến tình trạng ám ảnh hiện thời của James về những cái ôm. Nhưng anh đã nhăn nhó cười ngay khi anh nói thế, thực ra là đã cười toe toét ngay từ khi nụ cười của Regina thông báo rằng cả mẹ và bé đều ổn, và James quay lại, tiến về phía anh để bắt tay anh.

Sự chúc mừng vẫn tiếp tục, và có thêm rất nhiều cái ôm cùng những tiếng reo hò âm ỉ. James cuối cùng cũng cố gắng trốn khỏi đó để lên với vợ mình, nhưng Regina đã quả quyết với anh rằng không cần phải vội vàng, rằng Georgina đã nhanh chóng thiếp đi vào lúc sinh xong, và Charlotte cùng bác sĩ đang trông nom em bé.

Roslynn cuối cùng cũng xuất hiện, mặt mỉm cười, tiến về phía vòng tay của chồng cô ngay khi cô nói với anh chồng, “Cô bé rất xinh đẹp, anh James ạ, chắc chắn đó là một người nhà Malory. Anh có thể yên trí là đứa bé không giống Tony một chút nào.” Điều đó đã nói với ít nhất nửa phòng rằng thành viên mới nhất nhà Malory sẽ có mái tóc vàng hoe.

James, bây giờ, đã trở lại với chính mình và trả lời, “Quá tệ. Anh sẽ chờ để trêu chọc George về điều đó.”

“Và đưa cho chị ấy một lý do khác để không chào đón em vào nhà của chị ấy phải không?” Anthony cầu nhàu.

“Cô ấy không cần bất cứ lý do nào anh đưa cho cho cô ấy, cậu em thân yêu. Em có đủ rồi đấy.”

“Anh ấy đang cảnh cáo anh, Ros,” Anthony giải thích một cách dịu dàng với vợ mình. “Anh nghĩ đây là lúc chúng mình nên về nhà.”

Nhưng Charlotte đã đến ngay sau đó, ôm trong tay chiếc mền đã cuốn lại cẩn thận và băng qua căn phòng để đặt vào tay James. Sự im lặng bao trùm, nhưng James hầu như chắc chắn không để ý khi ngay anh nhìn chăm chăm vào con gái mình lần đầu tiên. Và không một ai đã từng trông thấy ánh mắt như thế trên khuôn mặt của một người đàn ông, ồm, tất cả những người đàn ông trong căn phòng này cũng chưa từng có, ánh nhìn tràn đầy yêu thương đến run rẩy.

Em bé trở nên gần gũi với tất cả mọi người trong căn phòng này, và tất cả bọn họ đều vây xung quanh bé, người cha tự hào của bé rất vui lòng để chia sẻ bé ngay lúc này.

Là Anthony, đã nhớ lại cuộc chuyện trò gần đây của mình với anh trai, cuối cùng đã hỏi James, “Sao đây, lạ Chúa, anh sẽ đặt tên cho viên ngọc bé nhỏ này chứ?”

Anh nghĩ rằng anh đã ép buộc James phải thừa nhận sự ương bướng của chính James, nhưng James nhìn chăm chăm vào Anthony trong một lúc, sau đó anh đã nhìn về phía những người nhà Anderson trong căn phòng và nói một cách rành rọt, “Jack.”

Dĩ nhiên, thật tuyệt là rất nhiều tiếng phản đối ngay lập tức nổi lên, một vài lời phản đối có vẻ như bị xúc phạm. Nhưng James đã làm tất cả im lặng, khi đứng đó xác nhận, và cuối cùng trả lời, “Tốt hơn mọi người nên nhớ cô bé là con gái của ai, và ai là người có quyền đặt tên cho con bé.”

Điều đó, tất nhiên rồi, đã được giải quyết. Thành viên mới nhất của nhà Malory, một cô con gái dù cho có là cháu ai, cũng sẽ mang cái tên Jack Malory, mặc dù lẽ rửa tội của cô bé sẽ ghi lại tên bé là Jacqueline - miễn là những ông bác Anderson của cô bé không hiện diện ở đó - và chỉ có ông bố của bé mới âu yếm gọi bé là Jack - nếu mẹ bé không có ý kiến về chuyện này.

7. Chương 7

“Em đã biến đi đâu vào tối qua thế, Jeremy?” Amy đặt câu hỏi ngay khi người em họ theo cô vào phòng ăn sáng. Bữa sáng đang được phục vụ, mặc dù chỉ có hai người và bây giờ đang là buổi chiều, chỉ bởi không ai cảm thấy bận khoản là cần phải dậy sớm hơn, và vì đây là những gì Amy yêu cầu khi cô cuối cùng cũng nhắc được người ra khỏi giường.

“Em không nghĩ là sẽ được gặp lại chị sớm như vậy,” Jeremy nhận xét, cố ý tránh trả lời câu hỏi của Amy.

“Thực ra chị chưa về nhà.” Cô nói ngay khi bắt đầu rót cho cậu ấy một cách cà phê, nhưng vội dừng lại để hỏi, “Em có muốn dùng trà không?”

“Cái gì cũng được. Em không phải là trường hợp cá biệt, và chị đang nói cái gì thế, chị chưa rời đây ư? Chị đang bảo là chị vẫn chưa quay lại với cái giường của chị à?”

Bởi vì cô đang mặc một bộ váy khác với cái cô mặc khi cậu trông thấy cô vào tối qua, đây là chiếc váy vải phin màu anh đào, và cô trông tươi tắn như màu này, do vậy sự bối rối của cậu có thể hiểu được.

“Chị đã hứa với cô George rằng mình sẽ ở lại và trông nom căn nhà trong lúc cô ấy hồi phục lại. Khi bà quản gia cũ nhà em vừa nghỉ việc tháng trước, và người thay thế bà ấy làm cũng chẳng ra gì để bị đuổi vào tuần trước, phải có một ai đó trông nom mọi thứ ở đây chứ. Hay là em định xung phong nhận việc này?”

Cậu ta khịt mũi. “Không tệ đến mức thế đâu. Nhưng không phải là chị còn quá trẻ...”

“Khi tất cả những cô gái tuổi chị đều được ném vào những buổi ra mắt, hoàn toàn sẵn sàng cho việc săn sóc gia đình của chính họ sau này, em nghĩ rằng chị, bị loại ra khỏi số ấy, và không thể đảm đương nổi chuyện này ư?”

Bởi vì màu của đôi mắt chị ấy y hệt như màu mắt của cậu, và đang chăm chú nhìn cậu, Jeremy không thể không xúc động, “Đừng nói như thế.”

“Thật tốt vì em đã không cho là như vậy,” cô trả miếng, “nếu không chị sẽ bạt tai em đấy.”

Cậu gửi lại cho cô một trong những nụ cười nhăn nhó quyền rũ của mình để làm giảm đi thái độ cáu gắt của cô, mà hiếm khi cậu phải nhờ đến sự trợ giúp của nó. Cô là một người nhà Malory, sau tất cả, hơn nữa người nhà Malory được biết đến với việc sở hữu những tính cách rất dữ dội. Nhưng vì cha của cô ấy là trường hợp ngoại lệ của quy luật đó cũng không có nghĩa là cô ấy cũng giống như thế. Nhưng sau đó, cậu đã liên tiếp biết thêm những điều mới mẻ về Amy, bởi cậu đã trở thành một người bạn rất thân thiết của cô.

Giờ đến lượt Jeremy nói, giả vờ ngạc nhiên, “Nếu chị chuyển đến đây - Chúa tôi, tất cả những tên công tử chết tiệt đã rạp xuống dưới chân chị vào tuần trước sẽ không bắt đầu xuất hiện ở đây đấy chứ?”

“Sẽ không xảy ra chuyện đó nếu em biết giữ mồm và không nói với bất cứ ai chị đang ở đâu là được.”

Giờ thì cậu thật sự bất ngờ. “Chị sẵn lòng bỏ qua cơ hội sau thành công vừa rồi của chị sao?”

“Trời, phải. Chị đã đợi để được đối đãi như một người trưởng thành, Jeremy, chứ không phải là sự kỳ vọng thường có sau buổi ra mắt ấy. Chị gái chị có lẽ đã phải đánh dấu con số những người đến tỏ tình, nhưng chị chẳng hứng thú với chuyện này một tí nào...”

“Tại sao không?” cậu gắng hỏi, quá nóng lòng để đợi cho đến khi cô nói hết câu. “Đừng nói là chị không muốn kết hôn nhé?”

“Dĩ nhiên, chị hoàn toàn định làm như vậy.”

“Ah,” cậu ta la lên, giờ thì cậu ta đã biết được nguyên nhân chính rồi. “Chị vẫn chưa gặp được thằng cha nào vừa ý. Chị sẽ chờ cho đến khi gặp được thì thôi.”

“Quả thực... là như vậy,” Amy nói dối, cô vẫn chưa sẵn sàng để thú nhận ai là người đàn ông mà cô lựa chọn, ngay cả với cậu ấy.

“Đó là lý do tại sao chị lại tình nguyện giúp đỡ George, vì chị có thể trốn được hả?”

“Chị thực sự rất quý mến mẹ kế của em, Jeremy. Thế nên chị sẵn sàng giúp đỡ ngay cả khi chị có cả tá việc phải làm. Bác sĩ đã nói rằng cô ấy phải nằm yên trên giường ít nhất là trong vòng một tuần. Trong khi đó chị là người duy nhất trong nhà không phải gánh vác bất cứ trách nhiệm nào khác vào lúc này, nó dường như là điều hợp lý duy nhất...”

“Chị không cần phải giải thích loằng ngoằng chết tiệt như vậy đâu,” cậu ta nói, cực kỳ không thoải mái vì dường như cậu đã làm tổn thương đến những cảm xúc của cô. “Em đã biết mục đích của chị rồi.” Sau đó cậu toét miệng cười một lần nữa để làm dịu đi phản ứng gắt gỏng của cậu. “Thật là thú vị khi chị dưới quyền của em.”

Cô nhướn một chiếc lông mày đen tuyền lên, nhắc cậu nhớ đến cha và chú của mình, những người dùng điệu bộ đó một cách hoàn hảo, “Thực sự như thế ư? Ngay cả khi chị sẽ không để em đánh trống lảng với câu hỏi mà em đang cố tình lờ đi ấy à?”

“Chị đang lưu ý về nó, không phải sao?”

“Chị không bỏ qua đâu,” cô trả lời khô khốc.

Cậu ta mỉm cười. “Vậy câu hỏi của chị là gì?”

“Em đã biến đến chỗ nào. Tất cả mọi người đều nghĩ em đã cưới ngựa đến Haverston để gọi Connie.”

“Em đã cử Artie, dù cho khi nghĩ đến chuyện đó, hẳn phải cần một chút may mắn thì người thủy thủ già đó mới có thể tìm đường để tới được trang trại của Connie. Đó là lỗi của George nếu ông ấy mất hút luôn trong cái đất nước này. Nếu dì ấy có thể chờ đến tuần sau mới sinh, như những gì dì ấy đã nghĩ, Connie sẽ có mặt ở đây. Vì chú ấy đã lên kế hoạch để quay lại London vào ngày dì ấy sinh em bé rồi.”

“Dù sao đi nữa thì chú ấy đang làm gì ở ngoài kia thế?”

“Lo liệu mọi chuyện nếu xảy một vài rủi ro với số tài sản ít ỏi của chú ấy gần Haverston. Chú ấy đã không về đó trong nhiều năm, lúc này hẳn nó phải mọc đầy cỏ dại và cũ nát lắm rồi. Đương nhiên là giờ chú ấy có tiền và có đủ cả thời gian để khôi phục lại nó, bởi chú ấy không thể lên thuyền ra khơi thêm được nữa.”

“Em có nhớ điều đó không, Jeremy, lên đèn trên biển cùng với cha em ấy?”

“Nhớ cái gì cơ? Em chưa bao giờ ở trên Maiden Anne đủ lâu để phải nhớ nó như thế. Ở cuộc chiến đầu tiên trên biển em đã bị thương, và bố em với chú Connie đã phải cho thuyền cập bến ở Tây Ấn. Bên cạnh đó,” cậu ta thêm vào với một nụ cười ranh mãnh, “Em đang có quá nhiều thú vui chết tiệt vào mấy ngày này nên chẳng còn thời gian mà nhớ nhưng cái gì nữa.”

“Quá nhiều niềm vui, chị không nghĩ ngờ một chút nào, chẳng trách cậu rất hay được nhà trường gửi trả về nhà.”

“Chuông địa ngục điểm rồi, không phải giờ chị đang bắt đầu phát biểu giống như George đấy chứ? Dì ấy làm tai em rộp hết cả lên với những lời trách mắng là đã đủ lắm rồi, và đây là chưa kể đến những gì Connie với cha em đổ lên đầu em nữa. Chị sẽ nghĩ bọn họ không nhớ là họ cũng y như vậy ở tuổi mười tám.”

Cô mỉm cười trước giọng cằn nhằn của cậu ấy. “Chị chắc chắn cha em giống như em bây giờ, bởi đó là lúc chú ấy đã sinh ra em, mặc dù chú ấy không biết đến điều đó cho đến tận năm ngoài. Và chị đã được nghe những điều mà mọi người kể về chú ấy khi chú ấy đang trên đà trở thành kẻ chơi bời nổi danh nhất cái đất London này, rằng chú ấy đã từng ăn nằm với những cô gái khác nhau, vào sáng, trưa, rồi tối, và ngày nào cũng vậy. Đây là loại thú vui mà cậu đang nhắc đến hả?”

“Được lắm, Amy,” cậu ta cúi kính. “Chị không cho rằng đề cập đến những chuyện rác rưởi như thế... mà chị nghe được những chuyện đó ở chỗ quái nào thế?”

Cô phá lên cười, bởi vì cậu ấy đang thực sự đỏ mặt. “Tất nhiên là từ Reggie rồi. Em biết thừa là chị ấy khoái khoe về hai ông chú yêu thích của chị ấy như thế nào rồi mà. Tất nhiên, bác Jason và bố chị không có nhiều hành động táo bạo để mà khoe cả, mặc dù chị biết một hoặc hai chuyện về bác Jason mà không người nào khác biết được.”

“Thế đó là chuyện gì?”

“Chị không nói được.”

“Thôi nào, Amy, chị biết là em sẽ hỏi chị cho đến cùng mà, vì thế tốt hơn hết là chị nên miễn cưỡng khai ra đi.”

“Trừ lần này, em sẽ không làm thế đâu. Chị đã hứa rồi.”

“Được thôi, em thích thế đấy,” cậu giận dỗi. “Giờ em sẽ kể cho chị nghe tất cả những bí mật của em...”

Giọng nói đột ngột của cô đã làm cho cậu ta ngậm miệng. “Em không nói với chị dù chỉ một nửa trong số những điều đó. Nhưng nhìn xem em đã làm những gì, một lần nữa, chẳng giải thích được vì sao tối qua em lại vắng mặt. Em không nghĩ rằng cha em sẽ đánh giá cao sự hiện diện vào những lúc như thế sao? Chú ấy có thêm vài người chống đối, em biết mà.”

“Tony ở đây mà,” Jeremy giễu cợt. “Và em đã nghe nói rằng cha chị có thể quăng ra một cú đấm thành thạo nếu ông ấy buộc phải dùng đến nó.”

“Ông ấy có thể á?” cô nói đầy kinh ngạc. “Em đã nghe được điều đó tại chỗ trời đánh nào thế?”

“Đừng bận tâm,” cậu ta đáp, trả đũa cô vì đã giữ bí mật về chuyện của Jason. “Và chị đang quên rằng cha em đã thiết lập thỏa thuận với các ông anh của George, chính ông ấy, không phải ai khác, và ông ấy sẽ chiến thắng trong cuộc chiến này nếu họ thực hiện chuyện đó một cách công bằng thay vì đánh hội đồng.”

“Tại sao chúng ta lại nói về cuộc chiến? Đó không phải là ý của chị khi chị đề cập chuyện chú ấy có thêm người chống đối.”

“Bởi vì em hiểu ông ấy. Ông đang thêm thêm rui rai vài người, và em luôn luôn là kẻ gở đầu chịu tội thích hợp. Em không muốn gánh lấy nỗi lo âu của ông ấy trong khi em mừng cho cha em đến đến chết đi được. Thế nên em đã bỏ đi.”

“Chú ấy giữ bình tĩnh khá tốt, thực sự đấy,” cô nói. “Mặc dù chúng có hơi hạn chế.”

“Chị không biết thế nào là hạn chế đâu. Không giống như lúc ông bị hạ nốc ao bởi tên Nicholas Eden chết tiệt.”

Amy chưa bao giờ được nghe toàn bộ chuyện này, cô chỉ biết một phần chút ít của nó thôi. “Họ thực sự là kẻ thù không đội trời chung của nhau à?”

Jeremy cười nhe răng. “Không. Cha em chỉ muốn tấn thăng nhóc đó chừng vài lần thôi. Nhưng Nicholas đã bật dậy và cười chị họ của chúng ta vào lúc ấy. Em nghĩ là cha em sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu ta vì chuyện đó đâu.”

Bởi Amy đã nghe được một vài trận võ mồm giữa James và chồng của Reggie, nên cô hoàn toàn đồng ý. Đương nhiên, trong thời điểm này, James đã có những địch thủ giỏi ỏi khác để cãi nhau rồi, chính là năm anh em của Georgina.

Nghĩ đến năm anh em đó, Amy liền nhớ tới việc cô đã quan sát Warren tới qua mỗi khi anh không để ý. Đó là một niềm hạnh phúc đối với cô, mặc dù cô đã ước giá mà nó xảy ra trong một hoàn cảnh khác, để anh có thể trở nên quyến rũ giống như chú James đã từng như thế. Warren rõ ràng đã dành cho em gái một tình yêu vô bờ bến, bởi thế anh rất có khả năng thể hiện những cảm xúc dịu dàng, mặc dù tất cả những biểu hiện đó dường như rất trái ngược.

“Tôi có làm phiền không?”

Amy thở hổn hển, ngay lập tức nhận ra giọng nói thâm trầm đó, anh ấy đang ở đây, đang đứng ngay ở ô cửa, sáu feet tư cho vẻ ngoài cực kỳ đẹp trai. Trái tim cô bắt đầu rộn ràng theo một nhịp điệu mới. Còn lưỡi cô không tài nào di chuyển.

Jeremy là người trả lời, và cực kì phấn khởi. “Không đâu, Yank. Tôi phải đi bây giờ.”

8. Chương 8

Jeremy đã không nói đùa về chuyện bỏ đi. Cậu ta nhét hai chiếc xúc xích vào trong một cái bánh rồi lao về phía cửa để ra khỏi nhà. Warren nhìn chăm chăm theo sau cậu ấy. Amy nhìn chăm chăm vào Warren, tâm trí cô quay cuồng với sự thực đáng ăn mừng rằng họ ngẫu nhiên, một cách bất ngờ, được ở một mình.

Nhưng không hẳn, là hoàn toàn một mình, cô phải nhớ tới trái tim loạn nhịp của mình. Không, vẫn có vài người giúp việc đang ở trong nhà. Henri là người đã để Warren vào, vì thế chắc hẳn chú ấy đang ở đâu đó xung quanh đây. Tuy thế, ngay bây giờ, họ vẫn đang ở một mình, và cô không thể tin được Jeremy đã bỏ cô lại như thế này.

Đương nhiên, nếu đây là một người nào khác, Jeremy sẽ không bao giờ xử sự như vậy. Nhưng cô và Warren có quan hệ thông gia mà. Thím của cô là em gái của anh ấy. Chính bởi thế, Jeremy sẽ không thấy có gì là sai trái khi để họ lại với nhau mà không có người trông nom. Nhưng thêm vào đó, Jeremy không hề biết cảm xúc của cô đối với Warren là thế nào.

Đôi mắt anh quay lại phía cô, giờ cô mới dám tin đây hoàn toàn là sự thật. Anh hơi mỉm cười làm lộ hai lúm đồng tiền, nụ cười từ trước đến giờ cô chưa bao giờ được thấy. Mũi anh thẳng và xương gò má hơi nghiêng. Quai hàm bạnh ra đầy bướng bỉnh. Đôi mắt anh mang màu sắc của tiết trời mùa xuân lẫn mùa hè, nhưng lại toát lên ánh nhìn nghiêm khắc, bởi thế trông chúng thật lạnh lùng. Mái tóc vàng sẫm màu của anh quăn lại một cách bướng bỉnh đúng mốt, nhưng có vẻ quá dài, mặc dù vậy cô nghĩ là mái tóc quá dài đó còn làm cho những lọn tóc quăn lại có vẻ hoang dã hơn.

Cả thân hình của anh không có chút mỡ thừa, giống như chú Tony, dù vậy không ai có thể nói người đàn ông này hơi gầy được. Anh cao hơn Anthony, đôi vai rộng hơn một chút, hai cánh tay mạnh mẽ. Đôi chân dài của anh đứng theo hình chữ V một cách vững chãi - cô nhận ra tất cả những người con trai nhà Anderson đều đứng như vậy, như thể họ đang giữ thăng bằng trên boong tàu. Chú James thỉnh thoảng cũng đứng như vậy.

Warren giản dị mặc một cái áo khoác đen cùng quần màu xám, không có áo gilê, và chiếc áo sơ mi trắng đơn giản không kèm caravat - một điều khác biệt nữa cô nhận ra ở anh cũng như các anh em trai của anh, đó là không ai trong số bọn họ thắt caravat. Đó không phải là những gì một người thợ may muốn thấy ở anh, nhưng nó trông rất khỏe mạnh, và cô nghĩ như vậy rất phù hợp với một vị thuyền trưởng người Mỹ.

Cô cần phải nói điều gì đó, nhưng cô chẳng thể nghĩ ra được bất cứ cái gì, không một chút nào khi cô hoàn toàn đang ở trung tâm sự chú ý của anh. Mĩa mai ở chỗ, cô đã hy vọng có được một cơ hội như thế này. Cô đã nghĩ rất nhiều điều mà cô sẽ nói, những điều tinh tế làm cho anh nhận ra sự quan tâm dịu dàng của cô. Nhưng chẳng có gì hiện ra trong tâm trí cô lúc này.

“Bữa sáng,” cô bắt ngờ buột miệng. “Anh có muốn dùng một chút không?”

“Vào giờ này à?”

Lúc đó khoảng hơn năm giờ sáng khi anh cùng các anh em của anh rời khỏi đây. Cô nghe nói họ đang ở khách sạn Albany trên đường Piccadilly, nó không xa, dù thế cũng phải gần sáu giờ họ mới tới được khách sạn trước khi anh cuối cùng cũng được lên giường đi ngủ. Suy cho cùng chỉ mới tám tiếng trôi qua, giọng châm biếm của anh là không cần thiết. Nhưng, đương nhiên, vì đây là Warren, một kẻ thích giễu cợt, một kẻ ghét phụ nữ, một kẻ ghét người Anh, một kẻ ghét người nhà Malory và là ông anh trai dễ cáu kỉnh nhất. Cô sẽ chẳng bao giờ hòa hợp được với anh trừ khi cô có thể giữ quyết tâm kiên định của mình cũng như lờ đi thái độ lạnh lùng và những lời xúc phạm không thường xuyên của anh.

Amy đứng dậy để rời bàn ăn. “Tôi đoán anh đến để gặp George?”

“Chết tiệt, sao hần dám để cả gia đình hần gọi con bé như thế chứ?” anh hỏi.

Cô giả vờ không để ý đến giọng điệu của anh, mặc dù cô vẫn trả lời, “Tôi rất lấy làm tiếc. Từ lần đầu tiên chú James giới thiệu thím với cái tên George, thím không hề sửa lại. Đó là khoảng thời gian trước khi tôi phát hiện ra đó không phải là tên của thím ấy, và sau đó...” cô nhún vai tỏ vẻ điều đó giờ đã trở thành thói quen mất rồi. “Nhưng anh cũng không hề gọi cái tên Georgina của thím ấy, phải không?”

Anh trông có vẻ chán nản sau lời nhắc nhở đó. Hoặc đó là biểu hiện của anh khi bối rối. Anh ấy nên bối rối. “Georgie” cũng đâu có yếu điệu hơn tí nào so với cái tên “George” đâu. Nhưng cô không muốn làm anh phải ngượng. Khi thật, đó không phải sự tiến triển mà cô muốn có.

Phải thận trọng, cô nên tránh xa cái tên mà anh căm ghét, và bởi thế cô đã nói, “Chú thím tôi vẫn còn đang ngủ. Họ đã thức dậy vào lúc sớm khi Jack muốn bữa ăn đầu tiên của con bé, nhưng chú thím đã đi ngủ lại sau khi con bé ăn xong.”

“Xin vui lòng đừng gọi cháu gái tôi bằng cái tên tệ hại đó.”

Lúc này còn tệ hơn giọng cáu gắt. Đó chính xác là sự nổi giận, và đúng là rất đáng sợ, nếm mùi sự tức giận của Warren một cách trực tiếp thế này, đích thân, và trước mặt anh nữa, đặc biệt là sau khi chú cô lưu ý ngày hôm qua về chiếc thắt lưng của anh ấy. Đôi mắt cô hạ thấp xuống chiếc đai lưng đó tự lúc nào không biết.

Nó rất rộng và làm từ da dày. Cô hình dung hần nó phải gây đau đớn lắm, chắc chỉ có quỷ mới chịu đựng được...

“Cô đang nhìn chăm chăm vào cái quái gì thế?”

Sắc hồng nở rộ trên khuôn mặt cô. Cô muốn chui xuống gầm bàn trốn quách cho rồi. Nhưng thay vì làm chuyện đó cô đã giải quyết bằng cách nói sự thật.

“Chiếc thắt lưng của anh. Có phải anh thực sự sẽ sử dụng nó để bẻ gãy tính cứng đầu của em gái anh không?”

Anh cau mày tợn hơn. “Chú cô hẳn là người nhắc đến chuyện này, tôi biết mà.”

Amy nắm chặt sự can đảm của cô trong tay và khẳng khái, hỏi lại lần nữa, “Đúng như vậy à?”

“Chuyện đó, cô bé, không phải phận sự của cô,” anh nói một cách dứt khoát lạnh lùng.

Cô thở dài. Cô đáng lẽ không bao giờ nên đề cập đến chuyện này, nhưng chắc chắn anh sẽ luôn luôn khó chịu dù cho cô có nói đến bất cứ chuyện gì.

Nhưng lúc này, cô chọn giải pháp thay đổi chủ đề. “Anh có vấn đề với những cái tên, tôi hiểu rồi. Chú Tony của tôi cũng vậy - thực ra thì tất cả các ông chú của tôi đều thế. Bắt đầu với tên của chị Regina. Tất cả mọi người trong nhà đều gọi chị ấy là Reggie, nhưng chú James rất khác biệt nên đã gọi chị ấy là Regan. Bọn họ không ở gần nên không gặp rắc rối về chuyện đó trong những ngày gần đây, nhưng nó luôn khiến những người anh của chú ấy phát điên bất cứ khi nào chú James dùng cái tên đó. Thật ngạc nhiên là trong vấn đề này anh có điểm tương đồng với những ông chú của tôi đấy.”

Sự tinh quái của cô đã thể hiện thông qua đó. Và về mặt phần nộ của anh, khi bị so sánh với những người nhà Malory trong bất kỳ trường hợp nào, quả thực là rất tức cười. Cô không cười, thậm chí cũng không tủm tỉm. Thay vào đó ô chỉ biểu lộ vẻ tĩnh lặng.

“Nếu đây là chút gì đó an ủi đối với anh, thì em gái anh đã ngất xỉu vào sáng nay khi thím ấy nghe được những gì chú James đã nói và làm. Thím ấy nói rằng thím sẽ gọi em bé là Jacqueline, hay ít nhất là Jackie, và chú ấy có thể gọi chơi nếu chú ấy không thích chuyện đó.”

“Hắn ta nên rửa ra...”

“Hay thật! Warren - có phiền không nếu tôi gọi anh như vậy?”

“Không, đừng gọi thế,” anh trả lời kiên quyết, có lẽ bởi cô đã cả gan mắng anh và anh không thích điều đó một chút nào. “Cô có thể gọi tôi là ông Anderson, hoặc là thuyền trưởng Anderson.”

“Không, tôi không nghĩ thế. Nó quá kiểu cách, và chúng ta sẽ không trở nên khách sáo với nhau đâu, tôi và anh. Vì thế tôi sẽ nghĩ một cái gì khác để gọi anh, nếu không được gọi anh là ”Warren”

Cô trao cho anh một nụ cười tinh quái ngay khi cô kết thúc, và đi vượt qua anh, thừa biết cô đã làm anh chờ người trong im lặng. Người đàn ông khốn khổ này nghĩ rằng anh ta có thể đặt “hình thức” vào mối quan hệ của họ - không phải cho cái họ có từ trước đến giờ, mà là sau này. Cô đơn giản phải cho anh thấy sự khác biệt đó.

Cô dừng vài bước trước khi lên hết cầu thang và quay lại để thấy rằng anh đang quay trở lại khung cửa nên anh có thể vẫn nhìn thấy cô. Cô đủ phật ý để nói “Anh có thể lên đây gặp Jack trong phòng trẻ nếu anh muốn. Hoặc là tự phục vụ bản thân cho đến khi George thức dậy.”

Cô không đợi câu trả lời của anh, nên cô đã ở rất gần đỉnh cầu thang trước khi cô nghe thấy lời đáp miễn cưỡng từ anh. “Tôi muốn gặp đứa bé.”

“Vậy thì đến đây và tôi sẽ đưa anh đến chỗ cô bé.”

Cô đợi cho đến khi anh đuổi kịp cô. Khi anh đến nơi, cô bắt đầu đổi hướng, nhưng bàn tay anh nắm lấy cánh tay cô đã khiến cô dừng lại và kéo theo cả một hơi thở hỗn hển yếu đuối của cô. Anh đã không nghe thấy. Anh bắt đầu cất tiếng hỏi, “Dù sao đi nữa thì cô đang làm gì ở đây thế?”

“Tôi đang ở đây để giúp em gái anh cho đến khi bác sĩ nói rằng thím đủ bình phục để quay lại với bốn phận của thím ấy.”

“Tại sao lại là cô?”

“Tôi rất yêu mến em gái anh. Thím ấy và tôi đã trở thành những người bạn tốt. Giờ anh không cảm thấy tự xấu hổ vì cái cách cư xử tồi tệ của anh đối với tôi chứ?”

“Không,” anh nói, nhưng có một chút giãn ra xung quanh miệng anh, và đôi mắt anh dường như ảm thêm vài độ, mặc dù anh đã thêm vào, “Và cô lão xược một cách chết tiệt so với những cô bé cùng tuổi đấy.”

“Lạy Chúa, đừng có cười!” cô nói bằng giọng cảnh cáo vờ vịt. “Má lúm đồng tiền của anh bị trông thấy rồi.”

Anh phá lên cười ngay sau đó. Có vẻ như anh đã rất ngạc nhiên, bởi anh đã đi đến giới hạn của sự bất ngờ và cả xúc động nữa. Amy quay đi để không cản trở anh đi lên thêm nữa và dẫn đường vào trong một căn phòng sáng lờ mờ.

Thành viên đáng yêu mới nhất của gia đình đang say ngủ. Cô bé nằm nghiêng một bên bụng, khuôn mặt bé cũng quay về phía đó, và một nắm tay bé xiu đang ở sát miệng bé. Một vài búi tóc lưa thưa của bé như những tia nắng màu vàng hoe. Sẽ là một điều thú vị đáng tò mò không biết rằng cuối cùng mắt bé sẽ có màu nâu hay xanh lá, nhưng hiện tại chúng đều mang màu xanh thường có ở trẻ em.

Warren trở nên yên lặng khi đứng bên cạnh Amy và nhìn chăm chăm xuống bé. Nhận thức được ngay lúc này anh hoàn toàn là của cô - sự hiện diện của Jack không hẳn là một người thứ ba - đang tấn công cô. Xét đến sự đông đảo của gia đình của mỗi người và sự thật là Warren sẽ không ở nước Anh quá lâu, cô nhận ra rằng có lẽ đây là thời điểm duy nhất cô được ở một mình với anh. Biết chắc về điều đó đã làm tăng thêm cảm giác tuyệt vọng trong cô rằng cô không thể chắc chắn làm thế nào để cô thực hiện được mục tiêu của mình.

Khi cô thoáng nhìn về phía bên kia và một lần nữa thấy ánh mắt dịu dàng anh chỉ dành riêng cho một số ít người, cô đã hỏi, “Anh thích trẻ con phải không?”

“Tôi yêu chúng,” anh trả lời mà không nhìn về phía cô, và chắc chắn không hề có ý định đó, bởi anh nói thêm, “Chúng không làm cô thất vọng hay làm trái tim cô đau đớn - cho đến khi chúng trưởng thành.”

Cô không biết anh đang ám chỉ đến em gái mình hay người phụ nữ anh đã từng một lần yêu, hay cả hai, bởi vậy cô im lặng và chỉ tận hưởng khoảnh khắc được đứng đây bên cạnh anh. Anh và Drew theo một cách nào đó quá giống nhau, mặc dù mười tám năm đã làm nên sự khác biệt tuổi tác của họ, nhưng tính cách của họ đúng là rất trái ngược. Một trong những bàn thắng của Amy đã làm mẻ đôi chút lớp vỏ bọc băng giá bên ngoài trái tim Warren, để thấy rằng chẳng có một tí bùa mê quyến rũ nào của Drew ẩn chứa bên trong nó. Trong chuyện này, cô cũng hy vọng sẽ tìm được một người đàn ông dịu dàng, người quan tâm sâu sắc đến cô em gái duy nhất của mình, và ngay lúc này đây không thể chống đỡ nổi tình yêu với con của Geogina.

Nhưng cô cũng biết những chuyện khác về anh, biết rằng anh đã phải chịu đau đớn. Trái tim anh mang đầy thương tích. Nó đã khiến anh trở nên lạnh lùng, cay nghiệt, và hồ nghi mọi thứ. Làm cách nào cô có thể hàn gắn tất cả những điều đó, cô không biết, nhưng cô sẽ khiến anh muốn cho tình yêu một cơ hội nữa.

Đột nhiên cô nghe thấy chính cô nói lời thì thầm thật nhẹ, “Em muốn anh, Warren Anderson.”

Cô dứt khoát đã làm anh sửng sốt, và trước khi cô chết vì xấu hổ theo đúng nghĩa đen - Amy đã trở nên liều lĩnh, nhưng không phải thường xuyên liều lĩnh kiểu này - cô sửa lại, “Hãy để em giải thích. Trước tiên em muốn cưới anh; sau đó em vui lòng chờ đón tất cả những gì diễn ra sau đó.”

Đầu tiên anh im lặng. Cô thực sự đã đập cho anh một cú vào lúc này. Nhưng sau đó sự cay nghiệt của anh đã quay trở lại như thác lũ.

“Quá tệ,” anh nói. “Ý tưởng thứ nhất rất thú vị, nhưng cái thứ hai không hay một chút nào. Tôi không muốn cưới vợ, mãi mãi là như thế.”

“Em biết,” cô thở dài. Chắc chắn một cách trực tiếp rằng nó không hiệu quả vào hôm nay. “Nhưng em hy vọng sẽ làm anh thay đổi ý định.”

“Thực vậy à? Và thực hiện nó bằng cách nào, cô bé?”

“Bằng việc khiến anh thôi nhìn em như một con nhóc. Em không còn bé nữa, anh biết đấy. Em đã đủ tuổi để kết hôn và bắt đầu có một gia đình của riêng mình.”

“Vậy cô bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám.” Đây chỉ là một lời nói dối vô hại tí xíu thôi, bởi ngày sinh nhật của cô ít nhất hai tuần nữa mới tới.

“Ồi chà, quả là một độ tuổi đủ lớn đấy,” anh nói bằng giọng chế nhạo độc ác. “Nhưng khi cô lớn hơn, cô sẽ học được rằng những quý cô quá trơ trên sẽ không bao giờ được thiết đãi như những quý cô được lâu đài. Hoặc đây là những gì cô đang hy vọng? Cô không phải mẫu người của tôi, nhưng tôi đã lênh đênh trên biển 1 tháng rồi, vì thế giờ tôi cũng không quá câu nệ. Dẫn tôi đến giường của cô.” ()

Anh đang cố gắng gây tổn thương trở lại cô. May mắn thay, cô biết điều ấy, vì thế cô không bực mình, căm phẫn, hoặc ngay cả cảm thấy bị đe dọa bởi chủ đề đó. Và miễn là họ đang thảo luận về chuyện này...

“Em sẽ, ngay sau khi chúng ta đính hôn.”

“Câu thành ngữ giải vậy.” Anh khịt mũi, ngụ ý anh đáng nhẽ nên biết trước mới phải, sau đó cười chế nhạo, “Ồ đất nước này bọn họ dạy những cô gái như cô chuyện này sớm nhỉ?”

“Đó không phải sự giải vây,” Amy dịu dàng trả lời. “Đó là một lời hứa.”

“Vây thử lấy một ví dụ những gì cô đang hứa hẹn xem nào.”

Tay anh trượt quanh cổ cô kéo cô về phía trước. Anh đã không ôm cô theo cách nào khác. Anh không cần phải làm như thế. Cô muốn nụ hôn của anh chết đi được, hơn cả anh muốn dạy cho cô một bài học - và cô chắc chắn đó là những gì anh đang thử làm - thế nên cô cũng vòng tay quanh cổ ôm anh thật chặt. Và khi miệng họ chạm vào và đắm chìm trong nhau, đó chính xác là những gì cô đã đoán trước, một nụ hôn có ý xúc phạm đến cô, vô cùng gợi tình và tràn đầy khoái cảm.

Nhưng cô có một sự sẵn sàng đáng ngạc nhiên dành cho Warren. Ôm hôn là thứ cô khá thân thuộc, bởi, gia đình cô không hề hay biết, cô đã tập tành đáng kể với nó vài năm trước đây. Cô không hoàn toàn bị loại ra khỏi những bữa tiệc và những cuộc vui; cô đã dần trút bỏ vỏ bọc của một đứa trẻ cho đến lễ ra mắt của cô, bất cứ khi nào có những đứa trẻ khác tham gia. Đó suy cho cùng cũng chỉ là một kinh nghiệm cần học hỏi, sau tất cả, một cơ hội dành cho những đứa bé lớn hơn trực tiếp nhận ra cách xử sự mà chúng được mong mỗi khi chúng đến tuổi trưởng thành. Và ở đó luôn có những cô gái và chàng trai khác cùng tuổi với cô, rồi thì thoảng cô có thể chọn một cậu con trai mà cô đột nhiên ưa thích và kết thúc chuyện đó trong một góc tách biệt nào đó, hoặc ở ngoài vườn trong một nơi phải nói là còn riêng tư hơn. Riêng một cậu bé, nhỏ hơn Amy một tuổi, đã có nhiều kinh nghiệm hơn hẳn so với bạn bè cùng trang lứa. Nhưng sau đó, cậu ta đã được một người phụ nữ lớn tuổi chỉ dẫn, người đã cố quyến rũ cậu ta, hoặc cậu ta đã khoắc lác về chuyện đó.

Song cậu ta hoàn toàn đã chuẩn bị cho cô với kịch bản đang có trong đầu Warren, mặc dù không giống với những xúc cảm anh để lại trong cô lúc này. Đó đơn giản là những cảm xúc không gì sánh được. Cô đã biết rằng cô khao khát Warren, rằng anh chính là người đàn ông, người duy nhất, cô muốn chia sẻ ái ân. Nhưng ngay lúc này cô có thể ép cơ thể cô sát vào anh, để nếm hương vị nụ hôn của anh - ồ, cô có thể khiến chuyện này đi xa hơn một chút. Cô không thể có lối thoát nữa rồi. Cô đã mơ về nó, muốn nó đến tột hại, muốn anh cũng muốn cô, và giờ dường như anh có lẽ...

Khi lưỡi anh ấn mạnh vào trong miệng cô, lưỡi cô đã ở đó để đón nhận nó, để mơn trớn lại lưỡi anh, để khám phá sâu hơn nữa. Với một tiếng rên cô ép cơ thể cô sát vào anh hơn, khi đó cô nghĩ là cô có thể chết đi với sự sung sướng khi cánh tay anh vòng quanh người cô để ép cơ thể họ sát vào nhau hơn nữa. Cô nhận ra là lúc đầu anh đã ngạc nhiên, sau đó chấp nhận những gì cô dâng tặng, rồi cuối cùng, sau đó một lúc lâu, anh nhận ra những gì anh đang làm và đột ngột dừng lại.

“Chúa ơi,” anh nói, rồi đẩy cô ra cho đến khi anh ôm trọn cô trong vòng tay.

Hơi thở của anh gay gắt một cách khó nhọc y như của cô vậy, và giờ không còn chút giá lạnh nào trong đôi mắt anh. Chúng nóng bỏng, cô hy vọng là có cả ham muốn nữa, nhưng cô cũng chẳng thể chắc chắn, bởi vẻ mặt của anh đã nói lên rằng không phải là anh đang hài lòng với cô, hoặc với anh đó chính là vấn đề, và sự không thích thú của anh đã nhanh chóng trở lại như trước đây.

“Xin hỏi cô đã học cách hôn như vậy ở chỗ nào thế?” Warren hỏi cô một cách cay nghiệt.

“Em mới chỉ thực hành thôi.”

“Thế cô còn thực hành cái gì khác không?”

Thế là đã đủ bóng gió trong giọng điệu của anh khiến cô có chút cảm phẫn. “Không phải cái anh đang nghĩ đâu,” cô vặn lại. “Em rất giỏi trừng phạt nếu có anh chàng nào cố thử điều gì đó vượt quá một nụ hôn.”

“Tôi không khuyên cô thử điều đó với tôi,” anh cảnh cáo, dù đã bốt khắc nghiệt đi một chút, giờ một vài sự điềm tĩnh đã quay trở lại trong anh.

“Em không nghĩ là em đã làm chuyện đó,” cô nói, nhớ đến chiếc thắt lưng rộng của anh.

“Không có nghĩa là tôi sẽ làm chuyện gì khác với cô,” anh nhanh chóng thêm vào, trong trường hợp này cô đã để lại ấn tượng đó. “Tóm lại, tôi cảnh cáo cô từ giờ hãy giữ khoảng cách với tôi.”

“Tại sao?”

Anh không hề hiểu lầm sự thất vọng của cô, chính bởi vậy anh hăm hè, “Quý tha ma bắt, cô vẫn là một đứa trẻ!”

Đôi mắt cô thu hẹp lại ngay sau đó. Anh cuối cùng cũng khiến cô nổi giận, đủ để hỏi anh thật mỉa mai, “Anh có sở thích hôn bọn trẻ con theo cái cách anh vừa làm với tôi à?”

Màu đỏ lan rộng đến cả phần tóc mai che phủ của anh có thể nhìn thấy rõ ràng ngay cả trong ánh sáng yếu ớt của phòng trẻ. Amy không hề nán ná thêm để có thể hã hê khi nhìn thấy điều đó. Cô đã quay đi và, với thái độ đường hoàng đáng ngưỡng mộ, bước ra khỏi căn phòng.

9. Chương 9

“Cô bé Amy đó,” Warren nói rất tự nhiên. “Anh biết là em đã trở thành bạn tốt với cô ấy,”

Georgina không hề chú ý đến một thoáng ửng đỏ xuất hiện cùng với lời lưu ý của Warren. Cô đang ôm Jacqueline trong lòng, bởi vậy hoàn toàn có thể hiểu được cô chỉ có thể thi thoảng liếc nhẹ về phía anh trai mình.

“Thật ra hình như còn có nhiều chuyện khác diễn ra quanh đây,” Georgina trả lời. “Và em là người ngoài cuộc, anh nhớ không? Nhưng tại sao anh lại hỏi thế?”

“Anh rất ngạc nhiên khi một lần nữa lại trông thấy cô ấy ở đây,”

“Cô bé không nói với anh là cô ấy sẽ ở đây với em cho đến khi bác sĩ và James cho rằng mọi thứ đều ổn để em có thể quay lại với sinh hoạt thường ngày à?”

“Dù sao đi nữa thì giờ em cảm thấy thế nào?”

Cô bật cười. “Cái gì khiến anh nghĩ em cảm thấy thế nào thế? Tương tự cảm giác em vừa sinh em bé.”

“Chết tiệt, Georgie, em không cần phải có giọng điệu như bọn họ chỉ vì em phải sống cùng bọn họ chứ.”

“Vì Chúa, Warren, em sẽ phải để ý mọi điều em nói với anh à? Anh không thể hài lòng vì em hạnh phúc, vì em vừa sinh một đứa con gái xinh đẹp, khỏe mạnh, vì em rất may mắn mới yêu được người như chồng của em à? Bởi rất nhiều người phụ nữ không hề có cái phúc đó, anh biết không. Họ kết hôn chỉ để làm vừa ý gia đình họ, nhưng chẳng phải gia đình họ sẽ gánh lấy sự đáng thương sau này của chính họ sao.”

Anh hiểu ý của cô chứ, công bằng mà nói anh không thể nào hiểu được làm sao mà một người đàn ông như James Malory có thể khiến em gái anh hạnh phúc. Anh không tài nào tha thứ được cho kẻ đó, hoặc tính cách kì lạ của anh ta. Mà anh cũng không thể hình dung nổi Georgina thấy cái quái gì ở anh ta. Malory không đủ tốt cho con bé, trên bất cứ phương diện nào. Nhưng miễn là anh ta khiến con bé hạnh phúc, và chẳng có chút nghi ngờ nào về chuyện ấy khi quan sát con bé lúc này, Warren có thể duy trì hòa bình. Tuy thế, một chút dấu hiệu đầu tiên của sự bất đồng mà xuất hiện giữa họ, anh sẽ rất vui mừng thổi bùng nó lên để anh có thể mang em gái mình trở về nước Mỹ, nơi con bé thuộc về.

“Anh xin lỗi,” Warren nói, vì anh không hề có ý định khiến cô buồn. Và bởi dường như là một chủ đề đủ an toàn để khiến cô vui lòng chuyện trò, anh lại đề cập đến Amy một lần nữa. “Không phải cô bé đó quá trẻ để tiếp quản trọng trách của em sao?”

Lúc này cô trao cho anh một cái nhìn hoài nghi. “Anh hẳn đang đùa. Chắc anh đã quên mất tiêu rằng em chỉ mới mười hai tuổi khi em tiếp quản việc trông nom gia đình mình chứ?”

Anh có nhớ, nhưng vẫn cố khẳng định, “Em là một cô bé mười hai tuổi chín chắn.”

Cô khịt mũi, bởi anh đang quay lại với bản tính bướng bỉnh của anh. “Và Amy rất chín chắn ở tuổi mười bảy, điều đó...”

“Mười bảy á?”

“Ồ, chẳng có gì đáng báo động về chuyện đó,” cô trả lời, cau mày với phản ứng kỳ lạ của anh. “Cô bé sẽ tròn mười tám khoảng một tuần nữa. Cô bé đã có buổi ra mắt của mình, đương nhiên, đó là một thành công rực rỡ.” Sau đó cô bật cười. “Anh nên trông thấy vẻ mặt cấu kính của James, bởi anh ấy đã không hề chú ý đến sự trưởng thành của cô bé cho đến tối hôm ấy.”

“Tại sao anh ta nên chú ý ? Cô ấy đâu phải con gái của anh ta, cũng không thể nói là cô ấy không thể”

Georgina nhướn mày lên với anh, một thói quen trời đánh khác anh để ý thấy con bé đã học từ chồng mình. “Có phải anh đang ngụ ý anh ấy quá già đối với em không?” cô hỏi với vài sự thích thú dễ nhận ra lúc này. “Em cam đoan với anh là anh ấy không như vậy đâu.”

Warren một lần nữa lại phải nhớ đến sự trẻ trung nhường nào của Amy, nhưng anh cho rằng tốt hơn là nên dừng lại chuyện này trước khi Georgina bắt đầu tự hỏi về nó. “Anh chỉ đơn thuần đưa ra một lời bình phẩm thôi mà.”

Họ trở nên im lặng trong một lát trong khi cô cẩn thận đặt Jacqueline xuống giường nằm bên cạnh cô. Anh như bị mê hoặc, khi quan sát những ngón tay của cô lang thang với sự uyển chuyển nhẹ nhàng hết từ mặt cho đến cánh tay của bé, dường như cô chẳng thể thấy đủ khi chạm vào người bé cả.

Cô thở dài trước khi cô cất giọng nói, “Em tin rằng cô bé sẽ lấy chồng sớm thôi.”

“Em bé á?” anh hỏi rất hoài nghi.

Georgina toét miệng cười. “Không, đồ ngốc, ý em là Amy kìa. Em sẽ nhớ cô bé nếu cô bé đi khỏi nơi này như những chị gái của cô bé khi họ lấy chồng.”

“Nếu em lo lắng về chuyện sẽ trở nên cô đơn, em có thể về nhà mà,” anh gợi ý.

Cô ngược lên đầy ngạc nhiên. “Em còn cô đơn hơn khi ở nhà, Warren, hơn cả lúc em ở đây. Hoặc là anh lần nữa lại quên rằng anh cùng các anh của chúng ta rất hiếm khi ở nhà?”

“Nhưng sẽ có thay đổi từ bây giờ khi chúng ta đã từ bỏ tuyến giao thương với Trung Quốc.”

“Nhưng chẳng ai trong các anh ở nhà đủ lâu giữa những chuyến tàu, không phải là vấn đề với những cái cảng các anh đi tới. Ngay cả Boyd cũng ra khơi với con tàu của anh ấy, mặc dù giờ anh ấy vẫn chưa phải là thuyền trưởng. Bên cạnh đó, em không hề lo lắng về sự cô đơn. Đó là một thứ em sẽ không bao giờ phải trải qua khi chồng em dành quá nhiều thời gian bên em tất cả mọi ngày hơn là đi xa.”

Cái nhìn căm phẫn của anh đã minh chứng hùng hồn cho cảm xúc của anh lúc này, mặc dù anh vẫn nói, “Bởi vì anh ta chẳng mang một trọng trách nào cả, không một nghề nghiệp tử tế, không...”

“Dừng mọi chuyện ở đây, Warren. Giờ anh lại buộc tội anh ấy chỉ vì anh ấy giàu có và không cần phải làm việc ư? Bởi vì anh đã được chứng kiến những hoàn cảnh mà mọi người Mỹ đều cố gắng vượt qua, và đó là những gì tổ tiên của chúng ta đã làm được. Cứ tiếp tục đi. Em thách anh đấy.”

Anh trừng mắt với cô. “Đó không phải là những gì anh định đề cập đến, chết tiệt. Anh có nhiều tiền hơn cả việc anh biết phải làm gì với nó, nhưng em có thấy anh ngồi không một chỗ bao giờ không?”

“James cũng vậy. Anh ấy đang điều hành một trang trại làm ăn phát đạt ở Tây Ấn trước khi anh ấy quay trở lại Anh. Trước khi anh ấy làm thuyền trưởng trên chính con tàu của anh ấy - đó là...”

“Có phải em đang gợi ý làm cướp biển là một công việc nặng nhọc phải không?”

“Anh ấy không phải lúc nào cũng làm cướp biển,” cô cấu kính. “Và chúng ta sẽ không đề cập đến những ngày ngông cuồng của anh ấy khi chúng ta chưa hiểu anh ấy và không thể ngay cả việc bắt đầu suy đoán cái gì đã thúc đẩy anh ấy. Vì Chúa, anh đã đánh cuộc con tàu của anh, sự kiêu hãnh và cả niềm hân hoan, cho một cái bình chết tiệt và suýt chút nữa phải mất mạng vì nó khi vị tổng tư lệnh người Trung Quốc đó muốn nó trở về với ông ta!”

“Một cái bình vô giá chết tiệt!”

“Đó vẫn là một chuyện điên rồ...”

“Không đến mức điên rồ...”

Cả hai chợt dừng lại, nhận ra cùng một lúc họ đang làm cái gì - có lẽ bởi Jacqueline đã bắt đầu khóc âm ỉ vì chuyện đó. Họ đều đỏ mặt xấu hổ, và nói, “Xin lỗi cưng,” cùng một lúc.

James, đang chạy thình thịch lên cầu thang vì tiếng ồn, xuất hiện ngay khi nghe thấy lời xin lỗi cụt lủn đó, và rõ ràng đã phát biểu cảm tưởng của anh về cuộc to tiếng của hai người họ. “Thử làm cô ấy lên giọng một lần nữa xem, Yank, và tôi sẽ lau cái sàn chết tiệt này bằng người anh...”

“Không cần thiết phải tả chi tiết như thế đâu, James.” Georgina nhanh chóng ngắt lời. “Chúng em đơn thuần chỉ có một cuộc cãi vã nhỏ thôi mà. Warren chưa bao giờ thử đứng vào vị trí của em. Em cũng chưa bao giờ làm chuyện ấy trước đây, anh thấy đấy.”

Một thói quen xấu khác Malory đã dạy cô, nhưng Warren chẳng thêm nói gì vào lúc này. Và bởi anh không có ý định tiến tới một cú đâm thô bạo với ông em rể lần nữa - ít nhất là không cho đến khi anh có thể địch được những kĩ năng quyền anh của James, cái mà anh dự tính sẽ thử học trong thời gian anh ở London - nó rất cần thiết để chống lại các yêu sách của Georgina.

“Con bé nói đúng đấy, Malory, và tôi đã xin lỗi rồi. Chuyện này sẽ không xảy ra thêm nữa.”

Một bên lông mày của James nhướn lên trong điệu bộ đáng ghê tởm của anh ta rõ ràng nói với Warren rằng anh ta chẳng tin những lời anh vừa nói. Nhưng Warren cũng cảm thấy bớt căng thẳng khi nhận ra anh ta không làm gì hơn việc đi qua chiếc giường và bế con gái của mình lên.

“Đến đây nào, Jack, rồi bố và con sẽ tìm một nơi yên bình và tĩnh lặng nhé,” James nói trên đường rời khỏi phòng.

Georgina chờ cho đến khi cánh cửa được khép lại sau lưng chồng mình trước khi cô rít lên với anh trai, “Không có một từ đâm máu nào trong cái cách anh ấy gọi con bé, anh có nghe thấy không?”

“Anh đã không định đề cập đến chuyện này, nhưng bởi em đã khơi mào, anh tình cờ biết rằng em chẳng thích gì nó hơn anh, cái tên mà anh ta đặt cho con gái em ấy.”

“Không, nhưng em biết làm thế nào để đối phó với chuyện đó, và với sự khôn ngoan quỷ quái trong tính cách của anh ấy.”

“Cách nào?”

“Bằng cách lờ nó đi. Anh nên thử, Warren,” cô lưu ý một cách khô khốc. “Một chút nhẫn nhịn sẽ có hiệu quả tuyệt vời cho tâm tính của anh.”

“Em đã trở nên tệ giống anh ta rồi đấy.”

“Anh ấy sẽ rất vui mừng khi nghe thấy điều ấy.”

Nét mặt anh trở nên tối hơn. “Trả lời anh đi, Georgie. Ngay cả khi em biết tại sao anh ta luôn luôn khiêu khích một cách đáng nguyên rủa - và ngoan cố thế à?”

“Vâng, nhưng em sẽ không cố gắng giải thích cho anh hoàn cảnh nào trong quá khứ đã khiến anh ấy trở nên như vậy đâu, hơn cả việc em đã cố gắng giải thích với anh ấy cái gì đã khiến anh nhẫn tâm và đồng bóng như lúc này. Sao anh không đi hỏi anh ấy ấy, nếu anh thật sự muốn biết?”

“Anh sẽ làm điều đó,” anh càu nhàu.

“Tốt, và tiện đây, điều mà em đang chuẩn bị nói khi chúng ta - bị sao nhãng - là James không vô công rồi nghề như anh ám chỉ. Bây giờ khi anh ấy đã quay lại Anh để sinh sống, anh ấy đã sa thải những người quản lý tài sản của anh ấy và tự đảm đương việc cai quản của cải của mình. Anh ấy gần như đã để hết tâm trí vào những dự án đầu tư mà anh Edward đã thực hiện thay anh ấy nhiều năm trước. Anh ấy còn xem xét cả lợi nhuận mà đội thuyền buôn đã mang lại nữa.”

“Làm vậy để làm gì?” Warren hỏi với điệu bộ khiếp sợ có vẻ hoài nghi

“Ồ, em không biết.” cô nhún nhún cười. “Có thể là để ganh đua với những ông anh vợ. Có thể bởi đó là những gì em có thể bị thu hút, cho anh ấy một lời khuyên có ích. Đương nhiên, nếu có ai đó hỏi anh ấy có liên quan gì với tuyến giao thương của Skylark thay vì...”

Giờ thì Warren quắc mắt thật sự, không chắc cô có đang chọc ghẹo anh hay cô thực sự muốn chồng cô dính líu vào hãng tàu Skylark. Nhưng anh chợt nhận ra rằng để cho một người Anh, bất kì một người đàn ông Anh nào, tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình đã là một điều cực kì kinh khủng, đây là chưa kể đến đó là kẻ anh không thể tha thứ.

“Ý tưởng đó có thể có giá trị nếu em cưới một người nào đó ở Mỹ thay cho việc cách cả một cái đại dương chết tiệt này.”

Cô lúc này chẳng còn cảm thấy bối rối nữa, cô chỉ đơn thuần nói, “Anh lại định quay lại chủ đề đó nữa à?” Sau đó cô chỉ buông một tiếng thở dài, “Mọi chuyện đã rồi, Warren. Làm ơn hãy chấp nhận nó đi.”

Anh vùng ra khỏi chiếc ghế anh đã chiếm giữ suốt một giờ qua và di chuyển đến gần cửa sổ để nhìn ra ngoài. Với chiếc lưng xoay về phía cô, anh nói, “Tin hay không cũng được, anh thực sự đang cố gắng Georgie. Nếu anh ta không kích động anh một cách chết tiệt như thế - và anh nghĩ anh oán giận sự thật rằng giờ anh sẽ ở nhà thường xuyên hơn thì em đã không còn ở đó, hoặc ở bất cứ nơi nào gần đó nữa.”

“Ôi, Warren, em rất yêu anh, ngay cả với tính khí không thể tin được của anh,” cô trả lời, giọng cô thật dịu dàng. “Nhưng nó đã không xảy đến với anh khi các anh đến đây thường xuyên hơn, giờ có phải anh Clinton đã đặt lại mối giao thương với nước Anh một lần nữa không? Rất có thể em sẽ trông thấy anh nhiều như trước đây, hoặc còn hơn thế nữa.”

Nhưng khi đến gặp cô, đồng nghĩa với việc anh phải chiến đấu với James Malory. Hai chuyện đó không giống nhau.

“Dù sao đi nữa, mọi chuyện rồi sẽ thế nào?” cô hỏi để thay đổi chủ đề.

Warren nhún vai, không hăng hái lắm trong việc mạo hiểm mới này. “Clint và những người khác đã bắt đồng quan điểm vào sáng nay trong việc tìm một nơi thích hợp để đặt văn phòng. Anh nghĩ việc tìm kiếm sẽ ổn thôi, nhưng anh muốn có cơ hội gặp em một mình trước, bởi tất cả bọn anh sẽ xuất hiện ở đây tối nay.”

“Ý anh là Skylark sẽ có một chi nhánh ở London à?” cô hỏi đầy xúc động.

Anh quay lại để trông thấy vẻ vui mừng trên khuôn mặt y như giọng nói của cô. “Đó là ý tưởng của Drew. Ngay khi bọn anh đặt lại quan hệ với nước Anh một lần nữa, bọn anh có lẽ sẽ nắm lấy thời cơ và đặt toàn bộ đoàn thuyền Skylark lên một hải trình mới.”

“Và để thực hiện nó, đương nhiên, các anh phải cần một văn phòng,” cô đồng ý. “Nhưng ai sẽ điều hành nó?”

“Anh,” anh trả lời, việc này đã được quyết định ngay sau đó, nhưng chắc chắn không rõ vì sao. “Ít nhất cho đến khi bọn anh có thể mang ai đó từ Mỹ sang,” anh sửa lại.

“Anh có thể thuê một người Anh - chuyện đó...”

“Nó là một công ty Mỹ - nó...”

“Với một chi nhánh đặt tại London - thì...”

Anh bắt đầu phá lên cười. Họ lại lặp lại chuyện ấy thêm một lần nữa. Và cô cũng mỉm cười với anh, cũng nhận ra điều đó. Sau đó một tiếng gõ cửa vang lên, và Regina Eden thò đầu cô ấy vào.

“Vây là mợ đã tỉnh, mợ George,” Regina nói. “Cháu mang đến vài cái tên mà cháu đã hứa với mợ đây. Cháu chưa bao giờ có cơ hội gặp riêng những người phụ nữ này, bởi vì bác Meg cứ khăng khăng chỉ mình bác ấy sẽ chăm sóc Thomas. Nhưng cả hai người bọn họ đều được đánh giá khá cao, mặc dù cháu không đảm bảo họ đều rảnh vào lúc này.”

“Mợ sẽ đưa những cái tên cho James,” Georgina trả lời, hình như biết chính xác những gì Regina đang định đề cập đến. “Anh ấy đã đặt ra quy định và quả quyết sẽ trực tiếp gặp bọn họ. ‘Chỉ cái tốt nhất giành cho Jack của anh,’ như anh ấy đã nói, như thể mợ không thể diễn tả được cái gì là tốt nhất ấy.”

“Một người cha mới mẫu mực, nhưng mợ thật sự nghĩ là mợ nên để cho cậu ấy trực tiếp hỏi chuyện họ à? Cuối cùng sự vất vả mà cậu ấy bỏ ra sẽ chỉ thu lại được sự ra đi của các cô vú em thôi, rồi sau đó chỗ nào mà mợ sẽ...” Reggie đã dừng lại, ngay khi nhận ra Warren đang đứng gần cửa sổ. “Ôi, cháu xin lỗi. Amy không hề nói mợ đang có khách.”

“Đừng bần khuôn về chuyện đó, quý bà Eden,” Warren nói ngay khi anh tiến về phía trước. “Tôi có vài công chuyện, bởi vậy tôi sẽ đi bây giờ.” Anh nghiêng người qua giường để hôn tạm biệt em gái mình, và nói với cô, “Anh sẽ gặp lại em vào tối nay - George.”

10. Chương 10

“Cháu có nghe đúng những gì anh ấy nói không?” Regina hỏi ngay khi cánh cửa được đóng lại sau lưng Warren.

Georgina toét miệng cười, cô cũng có chút bất ngờ trước sự thay đổi đột ngột của anh cô. “Mợ tin đó chính là cách anh ấy nói với mợ rằng anh ấy sẽ cố gắng thử thêm lần nữa.”

“Cái gì cơ?”

“Hòa thuận với James.”

Regina khịt mũi. “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Đó là người anh trai cá biệt của mợ, quá cục cằn để có thể đánh giá được những sắc thái tinh tế trong tính cách của chú James.”

“Tinh tế á?”

“Được rồi, đúng là tinh tế không chính xác để miêu tả nó,” Regina thừa nhận.

“Đôi khi phạm sai lầm nghe có vẻ giống hơn.”

Regina khúc khích. “Cậu ấy không tệ thế đâu.”

“Không với những người mà anh ấy yêu mến. Không. Mỗi chúng ta đều có một lần bị thâm tím. Người nào mà anh ấy ghét thì nằm thẳng cẳng. Những người anh ấy thực sự tức giận thì hẳn sẽ được mang đi chôn cất. Mợ đã ở đây, bởi thế mợ chỉ nói từ kinh nghiệm của mình thôi. Và Warren khó mà tìm cách xoay sở với James mà không gặp chút trở ngại nào.”

“Đó hẳn là thái độ thù địch. Nó rõ ràng tỏa ra từ anh ấy. Cháu thề, mỗi lần cháu nhìn thấy anh ấy, cháu đều cho rằng kiểu gì nó cũng bùng nổ. Vừa lúc này là ngoại lệ đầu tiên. Mợ thực sự nên giữ anh ấy và cậu James tránh xa nhau càng lâu càng tốt trong khi anh ấy ở đây.”

“Mợ hy vọng từ sự thân mật trong gia đình có thể sinh ra một chút lòng khoan dung trong phần nào đó của Warren, nhưng cháu hầu như là đúng đấy.” Georgina thở dài. “Chuyện này không công bằng với James, cháu biết mà, dù James là người đã lôi phần tệ nhất trong người Warren ra. Anh ấy giờ đang tức giận với cuộc sống, và anh ấy không đủ sáng suốt để nhận ra ai là người nên hứng chịu nó. Drew phải hứng mui chịu sào khá thường xuyên. Họ đánh nhau vài chập trong những ngày ít ỏi mợ vẫn còn ở nhà, trước khi James xuất hiện - để chôn sống mợ.”

“Để cưới mợ,” Regina nhắc cô nhớ bằng một nụ cười nhăn nhó. “Nếu cậu ấy không khiến mợ mang tiếng xấu, các anh của mợ sẽ không bao giờ ép buộc chuyện đó.”

“Ồ, đấy lại là một chuyện khác. Sự tức giận của Warren đổ lên đầu mợ vì mợ muốn tiếp tục cuốn hôn nhân với James, khi mà James là người đàn ông đã gắn chặt mợ vào anh ấy ngay từ ban đầu. Và Warren đã để

sự cay đắng trước đây của mình xáo trộn mọi thứ lung tung hết cả lên.” Georgina thở dài lần nữa. “Mợ hiểu ý của anh ấy. Chẳng qua là anh ấy quá lưu luyến việc bảo vệ mợ, khi mà mợ không cần thêm bất kì sự che chở nào nữa.”

“Nghe có vẻ như anh ấy cần một gia đình của chính mình để quan tâm và lo lắng,” Regina gợi ý. “Một số người đàn ông không hạnh phúc trừ khi họ cảm thấy có ai đó cần mình.”

“Mợ ước rằng còn có sự lựa chọn đó, nhưng Warren đã đau đớn quá nhiều để có thể đặt niềm tin vào phụ nữ thêm một lần nữa. Anh ấy đã nói rằng anh ấy sẽ không bao giờ kết hôn.”

“Không phải tất cả bọn họ. Nhưng ‘không bao giờ’ là một từ thường xuyên thay đổi ý nghĩa trong vài năm nay. Cứ nhìn cậu James ấy. Cậu ấy đã thề sẽ không bao giờ nhìn thấy cậu ấy trong cuộc sống hôn nhân, hoặc tương tự thế, nhưng cứ trông hiện giờ mà xem...”

Georgina phá lên cười. “Mợ không thể so sánh chính xác giữa hai người. Cậu của cháu, như cháu đã đánh giá, ghé thăm trước hôn nhân bởi vì tất cả những bà vợ phản bội - vợ của những người đàn ông khác - những người cuối cùng đều nằm dài trên giường của anh ấy, một kẻ tán gái là quá khứ của cậu cháu. Anh trai của mợ, theo một cách khác, đã phải lòng và hỏi cưới người mình yêu. Tên của cô ta là Marianne. Cô ta có một sắc đẹp đáng kinh ngạc, ít nhất thì mợ cũng nghĩ như thế. Warren hẳn cũng có chung suy nghĩ ấy. Đó là một trong những giai đoạn anh ấy dành nhiều thời gian nhất để ở nhà, năm tháng đó anh ấy đã tán tỉnh cô ta, từ lúc anh ấy bắt đầu trở thành thuyền trưởng trên con tàu của chính anh ấy. Và điều đó như một niềm vui giữ chân anh ấy ở nhà.”

“Người cẩu kính ấy á?”

“Đúng là như vậy, Reggie. Warren không giống như anh ấy hiện giờ. Anh ấy đã từng là một người đầy quyền rũ và chứa đầy sự vui vẻ như anh Drew ấy. Giờ anh ấy vẫn giữ một chút tính cách ấy, cháu cứ chú ý mà xem - anh ấy luôn luôn có điều đó. Nhưng cháu sẽ không nhận ra nó thường xuyên đâu, và nó chắc chắn là không giống như bây giờ. Hồi đó, anh ấy có thể cười với cháu ba mươi phút sau khi làm rộp tai cháu lên với cả núi chuyện nghiêng ngửa. Chẳng có cảm xúc tệ hại lan rộng nào hết, không để lại cả sự cay đắng - Mợ đã nói với cháu tất cả những điều đó trước đây chưa?”

“Không phải cháu.”

Georgina tư lự. “Mợ nghĩ - hẳn mợ đã kể với Amy. James chắc chắn không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến Warren. Chỉ cái tên của anh ấy đã...”

“George!” Regina ngắt lời một cách không kiên nhẫn. “Mợ lạc chủ đề rồi. Cháu nghĩ rằng Warren và Marianne không kết hôn có đúng không?”

“Cháu có thể chắc chắn về giả thuyết đó,” Georgina nói phăng phắt một chút đắng cay. “Sự chuẩn bị cho đám cưới đã hoàn tất, chỉ là vài ngày trước đám cưới, và sau đó - Marianne đã lên tiếng hủy bỏ nó. Cô ta đã nói với Warren là cô ta không thể kết hôn với anh ấy, rằng cô ta đã quyết định chấp nhận một lời đề nghị khác thay vào đó, mặc cho sự thật anh là người đàn ông duy nhất cô ta xác nhận là đã yêu.Ồ, cô ta đã gói nó lại rất đẹp với lời xin lỗi rằng cô ta cần một người chồng ở bên cạnh thường xuyên hơn một người thuyền trưởng có thể làm.”

“Cháu nghe nói là hoàn toàn có thể chấp nhận được khi những người vợ lên tàu cùng các ông chồng của họ trong mấy ngày gần đây, rằng một số còn xây dựng gia đình của mình ngay trên boong tàu.”

“Đó là sự thật. Dù sao đi nữa, Marianne đã cho rằng thể trạng của cô ta không phù hợp với những chuyến đi trên biển, còn ít hơn cả việc sinh sống ở đó.”

“Mợ nói thế khi mợ hồ nghi về nó.”

Georgina nhún vai. “Mợ chỉ biết cô ta xuất thân từ một gia đình nghèo khó, hoặc phần nào là thế, gia đình cô ta đã rơi vào giai đoạn khó khăn, và đó là lý do khiến cô ta gạt bỏ anh trai mợ để làm dâu cho gia đình giàu có nhất thành phố, người nối dõi cuối cùng của ông tổ đã xây dựng nên Bridgeport. Steve Addington là người thừa kế hiện thời và cũng chính là người đã lôi cuốn cô ta nhiều hơn.”

“Nhưng anh trai của mẹ chính xác là đâu có nghèo, và nếu cô ta thực sự yêu anh ấy - có lẽ những lý do của cô ta cũng hợp lý. Cháu không nghĩ là cháu sẽ quan tâm đến việc phải lòng một thủy thủ, nhất là nếu cháu bị say sóng bất cứ khi nào bước chân lên tàu.”

“Ồ, mẹ đồng ý, nếu tất cả mọi chuyện chỉ có như vậy. Nhưng người đàn ông mà cô ta lấy, ừm, anh ta và Warren là kẻ thù của nhau từ thời thơ ấu, loại mà mãi mãi thù địch ấy, người đâm vỡ mũi người kia thường xuyên, để rồi kết thúc tất cả mọi chuyện bằng việc cầm thù đối phương ngay cả khi những ngày đi học đã chấm dứt.”

“Mọi chuyện về cô ta chưa kết thúc, phải không ạ?”

“Không, quả thực như vậy. Bất kì một ai khác còn đáng ưa hơn. Nhưng đó vẫn không phải là tất cả. Cô ta và Warren yêu nhau, cháu biết đây, và cô ta đã mang trong mình đứa trẻ của Warren vào thời điểm cô ta chia tay với anh ấy.”

“Chúa lòng lành, anh ấy có biết không?”

“Nếu anh ấy biết, mẹ dám đảm bảo chúng ta sẽ có một kết cục khác cho chuyện này. Nhưng anh ấy không hề hay biết, và đã không nhận ra chuyện đó cho đến một tháng sau ngày cô ta lấy Steve. Cô ta đã công khai chuyện đó, bởi cô ta đã chuẩn bị tinh thần từ trước, và vẫn kết hôn với một người đàn ông khác. Đó là điều gây tổn thương đến anh ấy nhất, rằng anh ấy đã bị tước đi cơ hội được nuôi dưỡng đứa con của chính mình. Cháu không thể biết điều đó qua tính khí của anh ấy, nhưng Warren rất yêu trẻ con, bởi vậy nó trực sự đã giáng một đòn kép lên anh ấy, hoặc đúng hơn là, một đòn ba lần. Bị tước mất đứa con của anh ấy, mất người phụ nữ mà anh ấy yêu, và để cô ấy rơi vào tay người đàn ông mà anh ấy khinh miệt.”

“Nhưng không phải anh ấy sẽ có một vài quyền hợp pháp nơi nào đứa trẻ có mặt à mẹ?”

“Đó là ý định đầu tiên của anh ấy, theo đuổi theo cách này, cho đến khi cô ta nói với anh rằng cô ta có thể không công nhận đứa bé là của anh, và Steve, đồ con hoang đó, sẽ ủng hộ luận điệu của cô ta và nhận đó là con của hắn.”

“Nhưng không phải tất cả mọi người đều biết rằng cô ta và Warren - ý cháu là, sau năm tháng của cuộc tình ấy...”

“Đó đã đủ minh chứng rồi, nhưng Steve đã nói dối và bảo rằng anh ta mới là người tình của cô ta - người tình duy nhất của cô ta - họ đã có tranh chấp và đó chính là lý do tại sao cô ấy lại quay sang Warren, nhưng cô ta đã nhận ra tình cảm thật sự của cô ta ngay lúc đó, hoặc những thứ tương tự vậy. Anh ta thậm chí còn nêu ra ngày bí mật gặp cô ta rồi làm tình với cô ta, mà thật ra là trong suốt thời gian đó cô ta đang đi ra ngoài với Warren kia. Với hay lý luận vững chắc đó chống lại, Warren thực sự không thể làm nổi điều gì.”

“Có khả năng nào những điều thằng cha Steve đó xác nhận là sự thật không?”

“Không - ít nhất, Warren cũng chắc chắn điều đó là không thể. Đúng ra nếu mọi chuyện như thế, nó có thể giúp anh trai mẹ chút ít trừ khi anh ấy tin vào điều ấy, và có thể ngay cả sau đó nữa, bởi cháu có thể thêm vào vài sự lừa lọc cùng những lời dối trá khác cho nó nếu xảy ra tình huống như vậy. Đứa bé - Samuel, họ đã đặt tên cho nó - chẳng chứng minh được điều gì, nó không giống ai rõ ràng, ngoài việc giống Marianne. Mẹ chỉ thấy thằng bé duy nhất một lần, và mẹ thực sự tan vỡ khi không thể chứng minh nó là cháu trai của mình, bởi vậy mẹ chẳng thể tưởng tượng nổi cảm giác tồi tệ của Warren đến mức nào, mặc dù mẹ chưa bao giờ hỏi nếu anh ấy trông thấy đứa trẻ. Đó là chủ đề không ai trong nhà muốn đề cập với anh ấy, bởi lý do hiển nhiên - phản ứng của anh ấy không bao giờ dễ chịu nữa.”

Regina lúc lắc đầu. “Điều đó hẳn phải khiến anh trai mẹ phát điên khi biết thằng cha mà mình coi thường nhiều đến nhường nào đang nuôi lớn đứa con của chính mình.”

“Phải,” Georgina nói một cách nhẹ nhàng, buồn rầu, “cho đến khi Samuel chết ba năm trước. Họ nói rằng đó chỉ là một tai nạn. Warren đã đủ đau đớn để nuôi dưỡng sự hồ nghi trong lòng anh ấy.”

Regina ngồi xuống chiếc ghế gần giường nhất. “Cháu không bao giờ nghĩ cháu sẽ nói điều này, George, nhưng cháu bất ngờ cảm thấy rất tiếc cho anh mẹ. Cháu nghĩ là cháu sẽ mời anh ấy dự bữa tối. Anh ấy và Nicholas nên trở nên thân thiện với nhau, mẹ có nghĩ thế không?”

“Cháu điên à?” Georgina hỏi, mắt mở lớn. “Hai người đó có quá nhiều điểm chung - bọn họ đều xem thường chồng mợ. Mợ đang cố gắng chấm dứt oán thù giữa hai người họ, không có nghĩa là trao cho Warren một đồng minh để có thể sát cánh bên anh ấy chống lại James.”

“Nhưng cậu James của cháu có thể kiểm soát mọi chuyện, hoặc là cháu không hề có ý như vậy.” Và một chân màu đen khê nhướn lên theo kiểu rất Malory. “Mợ nghi ngờ chuyện ấy à?”

Georgina hiểu chồng mình. Đương nhiên là cô chẳng nghi ngờ chút nào về chuyện ấy. Nhưng đó không phải là những gì cô hy vọng đạt được trong suốt cuộc viếng thăm này của gia đình bên nhà cô.

“Qủa thực,” cô nói, “đề nghị này của cháu nghe có vẻ tốt hơn sự đột ngột này. Mợ sẽ nghiêm túc nghĩ đến chuyện tìm cho Warren một người nào khác để anh ấy bảo vệ. Anh ấy có thể sẽ yêu thêm một lần nữa. Biết đâu phép màu sẽ xảy ra.”

11. Chương 11

Phải mất một lúc Warren mới nhận ra rằng anh đang đứng trên đỉnh cầu thang, nhìn chăm chăm Amy Malory khi cô ấy thay những bông hoa trong phòng nghỉ. Anh đã dừng lại bởi không muốn làm phiền cô, không muốn phải nói chuyện với cô, không dám tin sự bình tĩnh của bản thân nếu anh ở bên cô lần nữa. Bởi vậy anh vẫn chưa rời bậc thang trên cùng, nơi cô chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể phát hiện anh đang đứng đó.

Đương nhiên là anh chẳng có nơi nào để đi cả. Anh cho rằng ông em rể vẫn ở cùng đứa bé, vì thế anh chẳng thể ghé thăm cháu gái mình thêm một chút - cho đến khi phòng nghỉ lại vắng vẻ. Và anh đã không cảm thấy thoải mái với sự có mặt của Regina Eden, sau khi anh nhận ra sự giống nhau giữa cô với cô em Amy làm cho anh buồn bực, với cùng đôi mắt màu xanh coban, cùng mái tóc đen bóng, cùng một sắc đẹp làm bối rối người khác nhưng thể hiện theo hai cách hơi khác biệt. Vì thế anh sẽ không quay lại phòng của em gái anh. Và một phòng nào khác ngay trên cầu thang, thật tuyệt là rất nhiều trong số đó không nghi ngờ giờ đã đủ chỗ, bởi con trai của James, tạm thời bởi Amy, có thể bởi vài người phục vụ trong nhà, mặc dù những cái sàn nhà trong mỗi căn phòng đó chưa được sử dụng.

Đây là một ngôi nhà lớn, đẹp hơn nhiều so với những gì Warren có thể hy vọng tìm thấy, dù cho anh đã nghĩ đúng là hào huyền khi cho rằng em gái anh có thể đang phải sống trong sự nghèo khổ - mà sẽ trở thành một lời bào chữa tuyệt vời để mang con bé về nhà - không cả khi con bé đã kết hôn với một quý tộc Anh của vương quốc này. Chỉ bởi anh đã tìm thấy cô lần cuối sống như một vị khách trong nhà của em chồng không có nghĩa là chồng của cô không thể chu cấp đầy đủ cho cô. James Malory rõ ràng chẳng gặp chút khó khăn nào trong việc thực hiện điều đó.

Giờ anh mới nhận ra những gì anh đang làm, để một con nhóc dẫn dắt hành động của anh, anh vẫn không di chuyển khỏi bậc thang trên cùng. Cô ấy có biết anh đang ở đây không? Không; cô ấy trông quá điềm tĩnh, quá trầm lặng, điều đó có vẻ không hợp lý lắm. Những người trẻ tuổi như cô thường tràn trề nhựa sống, họ rất hiếm khi tĩnh lặng như vậy. Họ không phản chiếu sự yên bình, điều thực ra là mang đến tác động dễ chịu cho người quan sát - ít nhất là với Warren lúc này. Hết sức kinh ngạc, anh nhận ra một niềm hạnh phúc giản đơn khi quan sát cô, điều hầu như chắc chắn đã khiến anh vẫn đứng ở đây thay vì đi lo công việc kinh doanh của mình.

Anh vẫn không thể tin được có cái gì đó đã nảy sinh giữa anh và Amy Malory. Anh chỉ nghĩ cô hoàn toàn là một cô bé ngây thơ, và những cô gái trẻ ngây thơ không lôi cuốn anh một chút nào. Bởi vậy làm sao ba từ nhỏ bé cô ấy thốt ra có thể gây tác động đến anh như chúng đã làm, khiến anh quên mất cô là ai, khiến anh đau đến nhức nhối vì muốn ném hương vị cô, và chộp lấy vài lời xin lỗi để giải thích cho tất cả những chuyện đó. Thử lỗi ư? Cô bé ấy xứng đáng nhận được bài học anh cố gắng truyền đạt; chỉ là nó không đạt được hiệu quả như ý định của anh mà thôi. Anh cũng học được vài điều thay vào đó, rằng cô bé không hoàn toàn ngây thơ như anh đã tưởng tượng - và chết tiệt, anh rất thích cảm giác và hương vị của cô.

Chợt nhớ đến sự khuấy động trong anh lúc này, anh cảm thấy máu của anh lại sôi lên một lần nữa, và nó làm anh tức điên lên vì Amy Malory sở hữu loại tác động ảnh hưởng đến anh. Cô ấy còn trẻ, ngọt ngào, là kiểu của những cô gái mà người ta nên kết hôn, trong khi người đàn bà hấp dẫn anh phải trưởng thành, trầm tục, kiểu người hiểu rằng sự quan tâm của anh không có chút danh giá nào và sẽ không bao giờ như thế. Một khi anh rời bỏ họ, anh sẽ quên ngay họ, và không bao giờ lấy làm phiền để rồi tự hỏi bản thân nếu anh bỏ lại sự mong đợi dày vò ở đằng sau. Họ đã khuất khỏi tầm mắt, ra khỏi trí nhớ, và không bao giờ thích hợp để nhét vào. Thế nhưng cô gái này cứ nấn ná lại một cách mạnh mẽ trong tâm trí anh...

Cuối cùng cô đứng lùi lại để chiêm ngưỡng thành quả của mình, sửa lại vị trí của các bông hoa một chút rồi quay đầu bước đi. Warren có thể quay lưng lại ngay sau đó, nhưng anh vẫn ngoan cố thay đổi ý định về chuyện tránh xa cô. Và đôi mắt cô đã chiếu thẳng vào anh, những bước chân cô chợt dừng lại. Cô chẳng mỉm cười hoặc có vẻ bị giật mình, nhưng sắc hồng lan nhẹ trên đôi má cô.

Hay thật. Một chút ân hận cho hành động bốc đồng của cô ấy dứt khoát đã sẵn sàng rồi đây. Nếu cô ấy có thói quen chào mời đàn ông như cách cô đã làm với anh, thì chẳng có gì phải ngạc nhiên khi cô không còn là trinh nữ. Không một khoảnh khắc nào anh nghĩ rằng anh chính là người đàn ông duy nhất cô đã thoát ra những lời trơ trẽn như thế. Nhưng nhận ra điều đó cũng chẳng giảm bớt nỗi bức dọc của anh đối với cô gái này.

Warren bước xuống cầu thang một cách chậm rãi, đôi mắt anh không hề rời mắt của Amy. Cô cũng không thôi nhìn chăm chăm vào anh, mặc cho đôi má mỗi lúc lại trở nên hồng hơn.

Giờ anh đã đủ khó chịu để nhắc nhở về chuyện ấy khi anh tới phòng nghỉ và đứng bên cạnh cô. “Có phải tôi đã khám phá ra một chút ngượng ngùng không? Cô nên như thế.”

Cô dường như bị bất ngờ bởi khả năng quan sát của anh, nhưng chỉ trong giây lát thôi, rồi nụ cười tinh quái của cô nhanh chóng xuất hiện khi cô đáp lại anh. “Em không xấu hổ. Nếu em bất ngờ có đôi má hồng hào, chỉ bởi em nhớ rằng em thích nụ hôn của anh thế nào thôi. Hãy cho em biết đến khi nào anh mới vui lòng cho nó một cơ hội khác.”

Sự căm giận, bạo dạn của cô - anh đã không lường trước sẽ phải nhận lại nó thêm lần nữa, và bởi vậy anh chỉ còn cách nói, “Tôi chưa cảnh cáo cô ư?”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em chẳng thêm quan tâm đến nó?”

Cô gái này không tầm thường. Sự khó chịu như điều mà anh đã cảnh báo cô đáng lý ra phải làm cô lập tức bỏ chạy tìm nơi trú ẩn mới đúng, chứ không phải khiến cô thách thức lại anh thế này, ngay cả một chút sợ hãi cũng không thêm có. Warren chưa gặp trường hợp kiểu này bao giờ. Phụ nữ thường rất đề phòng anh, ít nhất cũng cẩn thận để tránh khiêu khích cơn giận của anh, và anh thích điều đó. Nó khiến những tiếng luyên thuyên không cần thiết được giữ ở mức độ tối thiểu. Nhưng cái cô nàng chanh chua bé bỏng này, cùng với tính cách pha trộn giữa quyến rũ người ta một cách táo bạo và ranh ma tinh quái, anh không biết làm cách nào để đối phó với cô. Anh không có quyền trừng phạt hay trách mắng cô, dù anh có một mong ước mạnh mẽ vào lúc này rằng mọi chuyện đã diễn ra khác đi - ít ra là nhất thời thôi cũng được.

“Tôi tin rằng tôi sẽ phải có vài lời với cha của cô,” anh trả lời cho thách thức của cô.

Nó được thoát ra với mục đích làm cô hoảng sợ. Nhưng đã không làm được điều đó. “Rồi cuối cùng ông ấy sẽ biết rằng em muốn anh, nên có thể hiểu là anh đang xin phép được nắm tay em trong khi anh ở đây - chính xác là muốn một cái gì đó tiến xa hơn.”

Rõ ràng không thể chinh được cô ấy. Warren có cảm giác bị lung lay trước cô - không, đó không phải là những gì anh muốn làm với cô, nhưng anh không thể hành động dựa vào bản năng của mình một lần nữa. Dù sao đi nữa anh cần phải tỉnh táo.

“Tôi không muốn bàn tay cô. Tôi không muốn xin phép được nắm nó hay bất cứ thứ gì khác cô chia ra, cô bé ạ.”

Lưng cô thẳng ra. Mắt cô nheo lại. Và cô đã có một hành động láo xược khi chỉ một ngón tay thẳng vào ngực anh để báo cho anh biết, “Chỉ bởi anh có một chiều cao đáng sợ không có nghĩa là em nhỏ bé. Nếu anh không để ý, em cao hơn cả em gái anh, nhưng em chưa bao giờ nghe thấy anh gọi thím ấy là bé cả.”

Anh lùi lại trước sự tấn công của cô, nhưng nhanh chóng chế giễu, “Tôi không hề ám chỉ đến chiều cao của cô, cô bé.”

Lúc đó một chút gượng gạo tỏa ra cùng cái thở dài và nhún vai của cô. “Em biết. Em đã trao cho anh một lối thoát, bởi cứ nhai đi nhai lại sự khác biệt giữa tuổi tác của hai chúng ta là một điều lố bịch. Anh thừa hiểu việc những người đàn ông già hơn anh rất nhiều cưới những cô gái tuổi em vẫn xảy ra thường xuyên. Anh không quá lớn tuổi so với em, Warren Anderson. Và bên cạnh đó, mỗi khi em nhìn anh, em lại thấy những người đàn ông vây quanh em lại trở nên ngờ nghệch và chưa chín chắn. Cũng có vài ngoại lệ, nhưng đó là những người họ hàng của em, bởi thế họ không được tính.”

Đã hai lần cô đánh trống lảng vấn đề anh cố gắng nhấn mạnh. Anh ngay lập tức quay lại với nó.

“Tôi không có dù chỉ một chút thích thú nào trước sự quan tâm của cô,” anh nói với cô.

Một cách ngoan cường, cô dự đoán, “Rồi anh sẽ thích thú. Em nghĩ là em nên giải thích ngay bây giờ, để tránh cho anh khỏi ghen tức về sau.”

Warren rất ngạc nhiên khi anh không hề đánh mất sự kiên nhẫn. “Cô chẳng cần lo lắng về việc đó. Giờ tôi phải nhấn mạnh với cô để kết thúc sự tán tỉnh này. Tôi không hứng thú với nó. Tôi, thật sự là, đang rất khó chịu.”

Cô đơn thuần chỉ nhún lông mày lên với anh. “Anh không giống với một người có thái độ đó Warren. Nếu anh cảm thấy bức mình với em nhiều như thế, tại sao anh không bỏ đi?”

Chết tiệt anh đi nếu anh biết điều đó. Nhưng trước khi anh có thể trả lời hoặc nói điều gì khác, cô đã bước lại gần anh, quá gần để đầu óc minh mẫn của anh có thể phản ứng lại.

“Anh muốn hôn em lần nữa,” cô đoán rất chính xác, “nhưng em có thể thấy anh sẽ không làm chuyện đó. Em có thể giúp nếu em chủ động không?” (chết ông Warren)

Warren hít một hơi sâu. Cô ấy lại bắt đầu làm chuyện đó với anh, cảm dỗ anh bằng lời nói của cô ấy, và bắt - anh nhìn vào đôi mắt cô. Anh muốn cô, Chúa ơi, anh muốn cô. Anh chưa bao giờ cảm thấy một thứ gì mạnh mẽ nhường này. Không ngay cả đối với... một thoáng nghĩ về Marianne như hắt cốc nước lạnh vào mặt anh.

“Dừng lại!” anh rít lên khi Amy vớ tay về phía anh. Anh chớp lấy cổ tay cô cùng lúc anh nói điều đó, và nắm nó chặt hơn mức cần thiết. Anh thấy cô co người lại vì đau đớn nhưng anh lơ đi. Cô đã khơi gợi cảm xúc mãnh liệt của anh và giờ thì cô đã có nó, nhưng chỉ có điều đó không phải thứ cảm xúc mà cô hy vọng.

“Rồi chuyện gì sẽ kết thúc với cô, cô gái?” anh hỏi cay nghiệt. “Tôi không có hứng thú!”

“Đồ tồi,” cô thách thức khi quăng câu đó về phía anh. “Cứ điên như anh muốn, nhưng ít nhất hãy tỏ ra chân thật. Anh không hứng thú với chuyện hôn nhân, nhưng em đã biết điều đó và chúng ta sẽ đề cập đến nó sau - dù sao đi nữa. Nhưng đừng cố gắng và nói với em rằng em không nắm được ham muốn của anh, không phải sau cái cách mà anh hôn em.”

“Tôi đã ghi điểm rồi,” anh nghiêng rằng.

Cô chỉ nhe răng ra cười. “Ồ, anh đã, tất nhiên là như vậy, và em thích mọi khoảnh khắc của nó. Anh cũng vậy, nếu anh trở nên thành thật về chuyện đó.”

Anh không phủ nhận, nhưng giận điên lên để khiến anh hỏi, “Tại sao cô lại làm như thế?”

“Làm gì cơ?”

“Giờ đừng có giả ngây,” anh cau gắt. “Cô đã cố hết sức để quyến rũ tôi.”

Cô trao cho anh một nụ cười tươi tấn tràn đầy sung sướng. “Nó hiệu quả phải không?”

Có lẽ nào cô lại không biết - hoặc có thể cô không biết thật. Ừm, nếu cô không biết, anh hoàn toàn chắc chắn sẽ không khuyến khích cô bằng một lời xác nhận đâu.

“Trả lời tôi đi, mẹ kiếp,” anh gầm lên. “Tại sao cô lại cố chấp khi tôi yêu cầu cô - đòi hỏi cô - rút lui?”

Cô vẫn không hoảng sợ. Tất cả những gì cô làm là buông tiếng thở dài trước khi nói với anh, “Đó là tính nóng vội của em. Em thật sự ghét phải chờ đợi những cái gì không thể tránh khỏi, và anh với em sẽ...”

“Nó không phải cái không thể tránh khỏi!”

“Nhưng chúng ta không thể tránh được ,” cô khẳng định. “Và do vậy em không hiểu tại sao chúng ta cứ phải lôi nó ra. Anh sẽ phải lòng em. Rồi chúng ta sẽ kết hôn. Sau đó chúng ta sẽ trở nên hạnh phúc đến không ngờ bên nhau. Hãy để nó xảy ra, Warren. Hãy trao cho em cơ hội được mang tiếng cười quay lại cuộc sống của anh.”

Điều khiến anh sửng sốt chính là cô dường như rất nghiêm túc - và niềm tin của cô mới thật khủng khiếp. Cô ấy rất tuyệt, anh phải nói với cô điều đó, đủ tốt để khiến anh tự hỏi đã có bao nhiêu người đàn ông khác cô cùng chơi trò chơi đặc biệt này. Không rõ cô có dẫn tất cả bọn họ thẳng đến bệ thờ trước khi cô thừa nhận cô chỉ đang thử nghiệm những mưu mẹo của cô - hoặc dẫn họ đến giường của cô? Nhưng cuối cùng anh cũng nghĩ ra là tranh cãi với cô chỉ càng khuyến khích cô thêm thôi.

Anh buông cổ tay cô ra, thực sự là hất chúng xuống, để nói một cách kiên quyết, và anh hy vọng là lần cuối cùng, “Hãy từ bỏ đi. Cô đang với tới những gì ngoài tầm với đấy. Chỉ có một thứ tôi muốn từ một người đàn bà vào mấy ngày này, và nó cũng không mất nhiều thời gian để kéo dài và hoàn thành đâu.”

“Anh không cần phải thô lỗ như thế,” cô nói bằng giọng có chút ít vẻ bị xúc phạm.

“Hình như là tôi sẽ làm vậy đấy. Giữ lấy khoảng cách của cô, Amy Malory. Đừng để tôi phải cảnh cáo cô lần nữa.”

12. Chương 12

Sự lạc quan của Amy vỡ vụn sau khi Warren bỏ đi. Rồi cô nghĩ tới chuyện cô đã tin là cô đã tiến thêm được vài bước. Cô đã nhìn thấy điều đó, cảm nhận điều đó, rằng cô sắp có được anh. Thế nhưng tất cả những gì cô đã làm chỉ khiến cô trở thành một con bé ngốc nghếch.

Cô không nên gấp gáp như thế. Bây giờ cô có thể nhận ra điều đó bây giờ. Cô nên khéo léo hơn, đơn thuần chỉ đánh thức sự thích thú trong anh thay vì trao cho anh toàn bộ sự chân thành của mình. Nhưng yếu tố thời gian chết tiệt đã làm mọi chuyện trở nên rắc rối.

Một trong những anh em trai, Boyd, cô nghĩ vậy, đã nói rằng họ chỉ lưu lại London trong vòng một tuần thôi, nhiều nhất là hai. Khi thật, làm cách nào cô cho rằng có thể thực hiện một chuyện không thể với quỹ thời gian hạn hẹp mà không thẳng thắn nói hết mọi chuyện chứ? Nhưng cô phải làm theo cách khác thôi, bởi sự thẳng thắn chỉ khiến Warren tức điên lên, và cô sẽ chẳng bao giờ đi tới bất cứ nơi đâu cùng anh nếu cô không thể vượt qua cơn giận dữ ấy.

Đề cập đến chuyện hôn nhân đã khuấy động lá chắn phòng ngự trong anh để rồi anh dựng tất cả chúng lên. Đó thật sự là một việc làm ngu ngốc khi cô biết anh hoàn toàn muốn giam giữ mình trong cuộc đời độc thân nhường nào - và cả nguyên do nữa. Quỷ tha ma bắt người phụ nữ Mỹ đã đùa cợt với tình cảm của anh để giờ Amy gặp khó khăn thế này. Nhưng nước đã trôi qua cầu; thực tế, nếu người phụ nữ đó không khiến anh bị tổn thương, anh giờ đã cưới cô ta, và Amy sẽ không có cơ hội đối mặt với vấn đề này. Tuy nhiên, đề cập đến chuyện hôn nhân đã hủy hoại quá nhiều điều trong ngày hôm nay, có lẽ không thể sửa chữa được nữa. Và thiệt hại quá rõ ràng. Anh đã biết mục tiêu cuối cùng của cô sau tất cả mọi chuyện. Tất cả những gì cô có thể làm được bây giờ là không bao giờ nhắc lại nó thêm lần nào nữa, và hy vọng anh sẽ nghĩ rằng cô đã thay đổi ý định. Sau đó anh có thể đi và chuyện gì đến sẽ đến - nếu cô có sáu tháng để thực hiện việc này thay vì chỉ có hai tuần ít ỏi.

Lạc quan trong cô chần chẫn đã chết hẳn rồi. Nó không thể nào vực dậy ngay cả khi Warren quay trở lại đây vào lúc nhá nhem cùng các anh trai của anh ấy. Drew tán tỉnh cô một chút, nhưng Drew chắc chắn

cũng đã tán tỉnh tất cả những người phụ nữ mà anh ta đã gặp. Warren, mặt khác, coi như không có cô ở đó, không một lời chào cô, không nói hơn hai từ với cô.

Ngay lúc này Jeremy đứng ngay bên cạnh cha cậu để giúp ông chống lại “quân địch”, nhưng điều đó không cần thiết. Anh em nhà Anderson không ở đủ lâu để kích động bất cứ một cơn thịnh nộ nào.

Amy có thể đoán vì sao sự háo hức của họ chùng xuống, mặc dù cô đã ước cô trở nên ngu dốt thêm một chút trong trường hợp này. Nhưng với những chị gái đã kết hôn, chị họ đã kết hôn, và một người thím trẻ đã kết hôn, tất cả những người đã bàn luận về đàn ông rất thẳng thắn, về người đàn ông của chính họ và cả giới đàn ông chung chung nữa, khiến Amy biết nhiều về những người đàn ông hơn cả những gì cô nên biết vào tầm tuổi của cô. Trong hoàn cảnh của những người nhà Anderson, đó là buổi tối thứ hai ở London sau chuyến đi biển dài đằng đẵng. Họ đã tới thăm em gái họ. Họ đã giải quyết việc kinh doanh. Không một ai trong số họ đã kết hôn. Với những người đàn ông nam tính như họ, đương nhiên giờ là thời điểm thích hợp để họ đi tìm vài người phụ nữ để bầu bạn rồi.

Kiến thức này đã phá hủy cô - và làm cô phát điên lên được. Amy đã nghĩ về Warren như người đàn ông của cô, mặc dù sự thật không hoàn toàn chính xác như vậy. Bởi thế cô không thể tưởng tượng nổi cô có thể chịu đựng được chuyện đó, biết thừa anh sẽ ngủ trong vòng tay của một người đàn bà khác đêm nay trong khi cô vất vả quặn rũ anh cả ngày.

Cô đã nói với anh rằng cuối cùng chuyện họ kết thúc bên nhau là điều không thể tránh khỏi, nhưng cô không chắc chắn, nhất là sau hôm nay. Cô sẽ phải làm một cái gì đấy, một cái gì đấy thật quyết liệt, có lẽ vậy, để gửi trả anh về cái giường đơn độc của anh đêm nay và chỉ nghĩ về thôi cô. Nhưng cái gì? Và làm thế nào khi cô chẳng biết tí gì về nơi anh sẽ đến?

Cách để tìm ra câu trả lời về chốn dừng chân của anh ngay lập tức hiện ra trong đầu cô khi cô vụt trông thấy Jeremy cũng chuẩn bị ra ngoài vào tối nay. Cô xông ra khỏi phòng nghỉ để chặn cậu ta lại. (như một bà vợ ghen lồng lộn luôn)

“Em có chút thời gian không, Jeremy?”

“Giành cho chị, chị yêu quý, luôn luôn là như vậy, mặc dù tối nay chỉ được một lát thôi.”

“Em không trễ chuyện gì đó chứ, phải không?”

“Không, chỉ là hăm hở thôi.” Cậu ấy nhe răng ra cười. “Luôn luôn là sự hăm hở.”

Cô cũng mỉm cười với cậu ấy. Cậu ấy thực sự đã theo bước chân của cha mình, mặc dù cô không thể hình dung chú James đã từng là một chàng trai hấp dẫn và vô tư như cậu con trai đều giả của chú ấy bây giờ. Có thể về quặn rũ của chú James hơi nghiêm trang, trong khi Jeremy hiếm khi nghiêm túc về bất cứ chuyện gì.

“Chị sẽ không giữ em đâu,” cô hứa. “Nhưng em có thể hoãn lại, dù chỉ một chút, việc đi tới nơi em định đến không?” Điều bộ xoay - hăn - người - lại của cậu ấy nói lên rằng cậu ấy sẽ tạm dừng một hoặc nhiều hơn những bữa tiệc của xã hội thượng lưu, hầu như chắc chắn một trong số đó cô đã được mời, nhưng không hề muốn tham gia. “Chỉ cần đủ thời gian để tìm ra Warren sẽ đi đâu tối nay thôi?”

Lời yêu cầu đó của cô đã làm cậu kinh ngạc, nếu nét mặt của cậu ấy chỉ để lộ ra một chút, thì chính là sự ngạc nhiên. “Giờ thì cái gì khiến em phải làm chuyện đó?”

Amy không thể nghĩ xa hơn được nữa. “George muốn biết,” là tất cả những gì cô có thể nghĩ ra để nói. “Thím có một bức điện khẩn cho anh ấy và không thể chờ đến ngày mai.”

“Được thôi, nhưng đừng mong đợi em quay trở lại chỗ của anh ta nhé. Em sẽ phái người mang tin nhắn đến cho anh ta.”

“Chị chán chán thế là ổn rồi.”

Cô cảm thấy rất khốn khổ ngay sau khi cậu ấy đi khỏi. Cô không có thói quen nói dối cậu ấy hoặc bất kì ai khác trong gia đình cô. Thi thoảng cô giấu giếm sự thật, nhưng không đi xa đến mức nói dối.

Nhưng Jeremy sẽ không bao giờ thực hiện việc cô nhờ nếu cô nói với cậu ấy rằng chính cô là người muốn gửi tin nhắn cho Warren, hơn cả Georgina. Cậu ấy sẽ muốn biết vì sao, và đơn giản không có một lời bào chữa hợp lý nào cho việc cô không thể gửi một tin nhắn đến khách sạn của Warren thay vào đó, hay giữ nó cho đến sáng mai.

Rồi lời thú nhận là cô muốn tối nay giữ Warren tránh xa giường của những người đàn bà hư hỏng là việc không tránh khỏi, cô chắc chắn như vậy. Cô sẽ nhận được vài giờ thuyết giảng thật tuyệt của cậu ấy, và những người còn lại trong gia đình sẽ được biết, giống như mọi buổi tối khác, về cái nhìn dịu dàng của cô giành cho ông anh trai lầm lì nhất nhà Georgina, và mọi chuyện thậm chí sẽ diễn ra theo hướng không thể nào tốt hơn nữa. Cô sẽ ngay lập tức được gửi ra nước ngoài, không nghi ngờ về chuyện đó - ít nhất cho tới khi Warren quay trở lại Mỹ.

Jeremy quay lại với cô nhanh hơn cô nghĩ. Không đầy một giờ sau đó, cô đã có địa chỉ, The Hell and Hound - một quán rượu, cô cho là như vậy. Cô chưa bao giờ nghe nói về nó, nhưng cô nhận ra địa chỉ, và nó không nằm ở khu vực an ninh của thành phố. Giờ tất cả những gì cô phải làm là viết một tin nhắn, một cái gì đó thật kinh khủng, một cái gì đó chấn động, một cái gì đó đảm bảo sẽ kéo Warren tránh xa người đàn bà mất nét của anh ấy...

13. Chương 13

“Cô đang làm cái quái quỷ gì ở đây vậy?”

Amy nhẩm nhó trước sự giận dữ trong giọng nói của Warren. Và cô ước rằng cô có thể nói ra một điều gì đó hơn là sự thật, nhưng cô không thể nghĩ ra điều gì, không nghĩ được gì hơn ngoài việc cô đến đây mang cho anh một tin nhắn sẽ làm cho anh rời khỏi nơi này. Cô đã hết sức cố gắng, nhưng có vẻ như không có gì xảy ra và ngăn ý muốn giết cô của anh khi hiểu ra nội dung của bản thông điệp không hoàn toàn chính xác kia.

Nhưng cô vẫn nghĩ rằng mình phải tự đi nói điều đó với anh. Có vẻ hơi bốc đồng và nguy hiểm, thậm chí là vô trách nhiệm, tại sao cô không suy nghĩ một cách thấu đáo trước khi bước qua cánh cửa của quán The Hell and the Hound?

Sự ghen tuông ngớ ngẩn đã khiến cô ra nông nổi như thế này, trong khi Warren luôn có thể ngủ với bất cứ cô gái nào mà anh để ý đến, chỉ ít là từ lúc anh đưa ra “điều luật” còn phát xít hơn cả chuyện “giữ lấy khoảng cách của cô”. Sau khi họ kết hôn cô có thể làm những chuyện ngốc nghếch như thế này nếu như anh vẫn tiếp tục phản bội cô, nhưng không phải bây giờ, khi anh vẫn chưa thuộc về cô.

Nhưng cô vẫn đến, và không phải là quá sớm. Amy không cần phải tìm Warren trong phòng hút thuốc. Cô đã nhìn thấy anh khi bước qua cánh cửa. Lúc đó anh đang bước lên cầu thang, cánh tay cuốn lấy một cô phục vụ hấp dẫn, tiếng cười của cô gái đầy khiêu khích, hứa hẹn khoái lạc... Amy đã trông thấy sắc đỏ, hoặc đúng hơn là xanh, và xông lên cầu thang ngay phía sau anh, lơ đi tiếng kêu la làm cô giật cả mình của vài người khách trông thấy cô, và công bằng mà nói là do cô đã hét tên Warren ngay khi anh chuẩn bị bước vào phòng của cô phục vụ. Nó đủ nhanh để lôi sự chú ý của anh, và cũng đóng sầm luôn cánh cửa trước mặt anh, cô gái đã nghe thấy tiếng Amy và chắc chắn đã nghĩ rằng khách hàng của cô ta đã bị một bà vợ điên tiết phát hiện.

Amy rất biết ơn giả định của cô gái và, cô tin rằng, cô chỉ còn cách lựa chọn giải thích một cách riêng tư với anh, dưới ánh sáng mập mờ hắt trong hành lang, còn hơn là nói chuyện ở tầng dưới với một phòng chứa đầy những kẻ nghiện rượu làm chứng. Và Warren đang chờ lời giải thích từ cô. Anh đã trấn tĩnh lại sau cú sốc đầu tiên vào lúc phát hiện cô ở đây, và giờ cũng mất kiên nhẫn khủng khiếp như cơn giận dữ của anh vậy.

“Cô có định trả lời không, hay là chỉ định đứng ở đây xiết chặt hai bàn tay cô?”

Khoảnh khắc giải quyết các vấn đề cơ bản đã đến. Liệu cô có nên xử sự một cách quyết liệt, hoặc tiếp tục như khi cô bắt đầu không? Nhưng cô đã quên mất những gì cô định nói. Và rồi, sự quyết liệt, cũng đi đâu mất.

“Anh đến đây vì cái gì, anh có thể đến với em vì cái ấy.”

Đây, cô đã nói thế, và cô không thể nuốt nó vào được nữa. Nhưng anh hình như không có vẻ ngạc nhiên bởi quyết định trọng đại của cô. Cô quan sát anh thật kĩ, anh trông cũng không có vẻ say rượu. Và khi anh tiến lại gần cô, chậm rãi, vẻ mặt giận dữ của anh dần chuyển sang chế nhạo.

“Cô có biết tôi ở đây vì cái gì không? Phải, dĩ nhiên là cô biết, con nhỏ chanh chua phá tung mọi chuyện chính là cô.”

Anh bung nhẹ vào nếp gấp trên chiếc áo choàng màu tử đinh hương cô dùng để che đi dáng người thanh tú, khám phá một màu tím thâm trầm của lớp vải lót sa tanh và chiếc áo dài màu oải hương kín đáo, thật khó mà để lại ấn tượng của một kẻ chuyên đi quyến rũ, song cực kì lôi cuốn bởi nét đẹp giản dị của cô. Chiếc mũ hơi ngả về phía sau, nên gương mặt cô không chìm nhiều vào bóng tối, đôi mắt xanh của cô nhuộm tím với lớp lụa sa tanh tím. Sao cô không mặc một cái gì đó quyến rũ hơn một chút, để anh không bao giờ còn có thể tiếp tục cái lối chế nhạo trong sự công kích của anh nữa.

“Vì thế cô muốn đến chỗ của gái điếm à, phải không? À, nhưng với những sợi dây buộc chặt, lẽ hứa hôn chết tiệt trước.” Mặt sau ngón tay anh chậm chạp di chuyển trên đôi má cô. Một cảm giác tiếc nuối lướt qua cái vuốt ve này. “Tôi sẽ trung thành với các cô gái làng chơi - những người mong đợi một hay hai đồng thay vào đây, cảm ơn nhé. Cái giá chết tiệt của cô quá cao, quý cô Amy.”

“Không có sợi dây nào cả,” cô thì thầm trong tiếng hỗn hển. “Giờ là lúc em bày tỏ rằng...”

“Cô sẽ không làm chuyện đó.”

“Đương nhiên em sẽ làm.” Cô có chút ngạc nhiên trước sự chối từ nhanh chóng của anh. “Em đã nói với anh rằng em muốn - chuyện đó, em đã bảo rằng em muốn anh.”

“Cái cô muốn. Không đề cập tới cái đang nằm ở đây.” Tay anh đặt nhẹ lên trái tim cô, mà sự thật là theo như cái cách anh đặt thì anh đang chạm vào đường cong mịn màng trên ngực cô. Cả hai người đều biết họ đang nói đến chuyện gì. “Cô đang nói rằng cô yêu tôi à?”

“Em không biết.”

Đó không phải câu trả lời anh mong đợi được nghe từ cô gái đã tự nhận rằng cô muốn kết hôn với anh, và điều đó rõ ràng đã làm anh rối lên. “Cô không biết à?”

Cô trả lời gấp gáp, “Em ước rằng có thêm thời gian để có thể diễn tả được chuyện này, nhưng không có. Anh sẽ không ở đây lâu, Warren. Nhưng em biết rằng em muốn anh. Không có chút nghi ngờ về điều đó. Và em biết em chưa từng có thứ cảm giác như cái anh đã gieo trong lòng em trước đây. Em chỉ biết nó khiến em muốn ôm, suy nghĩ về chuyện anh đến với người phụ nữ khác ngay lúc này. Nhưng em không dám chắc em có yêu anh không.”

Anh đã uống một chút rượu, thứ quá mạnh để đối phó với quý cô Amy và mớ rắc rối của cô về những điều hồ nghi lẫn những điều chắc chắn. Tay anh trượt khỏi ngực cô và anh cuối cùng buông ra một câu cộc cằn, “Đi khỏi đây.”

Cô hạ dần cái nhìn chằm chằm khỏi anh. “Em không thể. Em đã cho chiếc xe ngựa quay trở về.” Anh bùng nổ. “Cái quái gì khiến cô làm thế?”

“Để anh phải đưa em về nhà.”

“Cô đã tính trước tất cả mọi thứ - ngoại trừ việc cô có yêu tôi hay không - bởi vậy cô hoàn toàn có thể tìm ra cách khôn khéo nào đó để về nhà.”

“Được rồi.”

Cô quay lại để bỏ đi. Anh chớp lấy lưng cô. “Mẹ kiếp, cô đang nghĩ là cô đi đâu?”

“Về nhà.”

“Bằng cách nào?”

“Nhưng anh đã nói là...”

“Câm mồm, Amy. Chỉ cần im miệng và để tôi nghĩ. Tôi không thể làm chuyện đó khi mà cô cứ lải nhải bên tai.”

Cô hầu như không nói một điều gì, nhưng sự im lặng kéo căng ra giữa họ, vẻ khắc nghiệt của anh mỗi lúc một cau có hơn, cô cũng trở nên không thoải mái một chút và suy ngẫm đưa ra lời đề nghị, “Có thể một trong số các anh em của anh có thể đưa em về.”

“Bọn họ không ở đây.”

Cô cũng nghĩ như thế, chính bởi vậy cô cảm thấy chắc chắn khi đưa ra lời đề nghị. Một cái nhìn lướt xuống căn phòng phía dưới không hề có dấu hiệu nào của một người nhà Anderson khác ngoài Warren, và lúc cô thoáng nhìn anh trên những bậc cầu thang, cô không còn để ý thêm được bất cứ cái gì nữa. Nhưng cô có thể đã sai lầm, và sự thật, cô đã nghĩ đến chuyện cô có thể đối mặt với những người anh em của Warren cũng như đối mặt với anh khi cô đến đây.

Nhưng cô phải biết rằng Clinton và Thomas sẽ không quan tâm đến một nơi như thế này. Hai anh em trẻ tuổi hơn sẽ hứng thú với một nơi họ có thể yên trí họ không gặp chút rắc rối nào. Chỉ mỗi mình Warren mới không thêm quan tâm, và sự thật, anh gần như chắc chắn hy vọng sẽ xảy ra một cuộc chiến ở đây cộng thêm một người phụ nữ sẵn sàng nào đó. Một trong những điều Georgina đã nhắc về anh là khi nào anh cảm thấy khó chịu, anh tìm kiếm một trận đánh nhau, và anh không quan tâm chuyện đó sẽ xảy ra với ai.

Giờ đây dứt khoát anh đang cảm thấy khó chịu. Nếu anh phát hiện ra cô chỉ bảo xe ngựa của cô đi lòng vòng quanh góc phố để đợi, anh chắc chắn sẽ giết cô - không, anh sẽ bắt lấy cô, quăng cô lên xe, và ngay lập tức quay trở lại với cô gái làng chơi của anh ấy. Một nửa - sự thật nhỏ xíu của cô sẽ giữ anh tránh xa khỏi cô phục vụ ít nhất là cho đến lúc đó, mặc dù hình như sẽ không mất cả đêm. Anh muốn một người phụ nữ, hoặc là anh sẽ không ở đây.

Khỉ thật, cô phải làm gì để khiến anh chọn cô thay vào đó đây?

“Chết tiệt,” cuối cùng anh cũng nói, rõ ràng đã quyết định làm gì với cô, bởi anh đã túm lấy cánh tay cô và bắt đầu kéo cô xuống phòng lớn bên dưới.

“Anh đang dẫn em đi đâu?” Họ không phải đang đi về hướng mà họ đã vào, trong chốc lát điều này đã làm cho cô hy vọng anh đã quên đi cái từ đơn giản “Nhà.”

Đây là cầu thang phía sau dẫn xuống một cái kho và sau đó thông ra hẻm bên ngoài. Ít nhất anh cũng không có một cỗ xe ngựa đang đợi ở đây. Cái hẻm không một bóng người. Amy cho rằng cô nên thừa nhận việc đang có một chiếc xe ngựa sẵn sàng, nhưng điều đó sẽ kết thúc khoảng thời gian bên anh một cách nhanh chóng, và cả mong ước được ở bên anh lâu hơn vào tối nay...

“Sao anh không đưa em đến khách sạn của anh?”

“Không,” anh gắt.

Anh vẫn kéo cô tiến về phía trước, ra đến đại lộ. Bước chân của anh trở nên vội vã. Cô phải chạy mới theo kịp. Cô không biết cô sẽ làm gì nếu anh đi theo hướng vòng quanh khu nhà tới nơi mà xe ngựa của cô đang đứng, nhất là nếu người lái xe nói vài lời nhanh nhẩu với Warren là anh ta đang đợi cô, điều mà anh ta chắc chắn sẽ làm, bởi cô hứa trả cho anh ta một khoản tiền hậu hĩnh. Với sự hợp tác của cô, Warren hướng về phía đối diện khi anh đặt chân lên đại lộ, và chẳng có một chiếc xe ngựa cho thuê nào trong tầm nhìn của anh - ngay lúc này. Nhưng với tốc độ di chuyển của anh, anh có thể sớm tìm ra một chiếc.

Cô chạy theo với một lời đề nghị khác. “Anh có thể chậm lại không, Warren?”

Một câu “Không,” khác, chính xác là rất cộc cằn.

“Nếu anh không chậm lại, có lẽ là em sẽ bị bong gân ở mắt cá chân. Sau đó anh sẽ phải ẵm em đi.”

Ngay khi ấy bước chân của anh liền chậm lại. Khốn kiếp, điều đó chắc chắn đang giết dần giết mòn anh chỉ bằng việc nắm lấy cánh tay cô để kéo cô đi bên cạnh anh. Lạy trời cho anh không vòng tay ôm lấy cô.

Nhưng bây giờ cô có thể đi bộ thay vì chạy, và bước chân anh gần như thành những bước bình thường, mặc dù anh vẫn đang kéo cô đi, tâm trí anh lại phải bắt đầu làm việc thêm một lần nữa, bởi anh bắt ngờ gắng

hỏi, “Ông chú của cô có biết cô thường xuyên lui đến các quán rượu không?”

“Chú nào cơ?” cô tránh trả lời.

Anh ném nét mặt trừng trừng về phía cô. “Kể mà bây giờ cô đang sống cùng nhà ấy.”

“Nhưng em không thường xuyên lui đến các quán rượu.”

“Thế cô gọi The Hell and Hound là cái gì?”

“Một cái tên kinh khủng chẳng?”

Anh dừng lại và quay về phía cô. Trong một khoảnh khắc, cô đã nghĩ rằng anh sẽ bóp cổ cô, nhưng anh buông tay cô ra thay vào đó để luồn sâu hai tay anh vào mái tóc anh, một dấu hiệu khiến cô nhận ra là cơn giận dữ của anh chỉ còn lại một chút.

Cô quyết định thú nhận. “Như vậy là em không vận dụng kinh nghiệm đánh ghen đầu tiên của mình được tốt lắm. Lần khác em sẽ thực hiện tốt hơn khi em gặp lại trường hợp này.” Anh buột ra một tiếng nửa như khịt mũi nửa như cười khúc khích, khiến cô phỏng đoán một cách chắc chắn rằng cô đã làm cho anh thích thú và nói, “Ồn thôi nếu đó là nụ cười của anh. Em hứa sẽ không kể với bất kì ai đâu.”

Anh vỗ lấy tay cô và bắt đầu kết thúc mọi chuyện lần nữa. Cô lại phải chạy để theo kịp anh. “Mất cả chân?”

“Tôi sẽ nắm lấy những cơ hội của tôi,” anh bắn trả.

Là chuyện đó. Người chồng tương lai của cô đúng là hết thuốc chữa, chẳng có tí hài hước nào, chẳng có chút lãng mạn nào - vô cảm. Tốt thôi, cô đã nhận được đủ sự gắt gỏng của anh cho ngày hôm nay rồi. Cô có thể trở thành nguyên nhân cho tâm trạng hiện thời của anh - cô đang đùa phải không? Anh làm gì còn tâm trạng nào khác - nhưng cô không phải ở chung với nó lâu hơn nữa đâu.

Amy giật tay cô ra khỏi anh, từ chối không nhúc nhích thêm một inch nào nữa. Khiến anh phải quay lại lần nữa, tay chống lên hông.

“Giờ lại cái gì nữa đây?” anh hỏi.

“Giờ chẳng có gì cả,” cô nói giận dữ. “Quay trở lại với cái cô trong quán rượu của anh đi, Warren. Tôi có thể tự về nhà, và quăng vào đó một đồng, xin cảm ơn.”

“Cô có kế hoạch về nhà chỉ với một đồng à?”

Giọng lười anh mới mĩa mai làm sao, đúng là không khi ngờ gì về việc anh nói bóng nói gió lời đề nghị cuối cùng của cô, nhưng cô đã giận đến mức đỏ bừng cả mặt lên, và thay vì trả miếng lại anh “Thực ra, kế hoạch là tôi sẽ không còn là một trinh nữ sau đêm nay, nhưng bởi anh vẫn chưa sẵn sàng gánh trách nhiệm về tôi nên...”

“Dừng lại! Nếu một phút tôi tin rằng cô là một trinh nữ, tôi chắc chắn phải lấy một cành cây để đánh cô vì những hành vi cực kì không thích hợp này. Một người nào đó sẽ thực hiện việc này, để kiểm chế cô khỏi đi theo truyền thống ăn chơi trác táng của nhà Malory - Amy, quay lại đây!”

Anh ta có đang đùa không? Sau sự - đánh - giá một cách nghiêm khắc cũng như đe dọa kinh khủng đó, còn không kể đến lời lăng mạ gia đình cô nữa? Cô khề vén tà vấy lên rồi chạy thật nhanh, quay trở lại quán rượu và chiếc xe ngựa đợi cô ở ngay bên kia đường, và chết tiệt Warren Anderson. Đánh cô ư, sao anh ta có thể, chỉ tại cô muốn anh ta ư? Làm như thể cô không có một chút yêu thương đáng tôn trọng nào? Làm như thể cô lượn lờ xung quanh để cố gắng quyến rũ tất cả những người đàn ông nào nhìn thấy cô? Khốn kiếp, làm sao cô có thể cho rằng cô sẽ làm tan chảy khối băng dày đặc bảo vệ quanh trái tim đã đóng thùng của anh ta? Mọi chuyện sẽ không diễn ra như vậy nếu như anh ta là một người đàn ông bình thường để cô có thể đối xử bằng thái độ bình thường. Anh ta cầm thù phụ nữ, nghi ngờ bọn họ, sử dụng bọn họ mà không cho họ trở nên gần gũi với anh ta.

Chai đá, lạnh lẽo, đồ vô lại; cô hẳn phải điên khi nghĩ rằng cô có thể thay đổi tất cả những điều đó. Cô không hề có kinh nghiệm, dù cho anh ta rõ ràng nghĩ rằng cô có thừa. Không phải một trinh nữ ư? Không ngạc nhiên khi anh ta không muốn cô - không, nó đúng ra phải ngược lại mới đúng. Cô nghĩ sự ngây thơ

của cô làm anh ta muốn tránh xa cô, nhưng nếu anh ta nghĩ cô không còn là một trinh nữ, tại sao lại khước từ những gì cô muốn dâng hiến cho anh ta, trừ khi - anh ta thực sự không muốn cô.

Amy loạng choạng trước sự thật rõ ràng đó. Cô thoáng nhìn về phía sau để xem Warren đã thu ngắn khoảng cách giữa hai người chưa. Nhưng anh ta sẽ không bao giờ bắt được cô. Bao năm qua cô đã chiến thắng trong các cuộc chạy đua với các anh cô - những người không to lớn - và lắm mưu mẹo như anh ta. Nhưng sau đó, cô không hề tính đến chuyện đâm sầm vào một trong những khách quen của The Hell and Hound.

Cô gần như khiến hấn chúi xuống. Cánh tay hấn theo phản xạ kẹp chặt lấy cô, nhưng may thay, hấn đã lấy lại được thăng bằng trước khi cả hai cùng ngã lặn ra đất. Nhưng xui xẻo làm sao, hấn đã phát hiện ra mình đang ôm cái gì trước khi bỏ đi. “Ngay tại chỗ này,” hấn nói bằng giọng rất hứng thú. “Chúng ta có thể làm gì...”

Hấn đã không có cơ hội để kết thúc. Warren đã đuổi kịp Amy và nắm đấm của anh lao thẳng vào mặt gã đàn ông qua vai cô. Hấn dứt khoát phải văng mạnh về phía sau vào lúc đó. Amy kêu thất thanh ngay khi cô ngã ra cùng với hấn, bởi hấn vẫn ôm chặt lấy cô khi hấn bắt đầu ngã, và cả hai cùng lặn sóng soài ra đất. Và trước khi cô có thể định thần để tự mình đứng lên, cô đã được nhắc ra khỏi người hấn. Cánh tay của Warren, xiết chặt quanh eo cô, khiến cô còn thở khó nhọc hơn cả những gì cú ngã mang lại.

Gã đàn ông, vẫn nằm dài trên mặt đất, trợn mắt nhìn Warren để hỏi, “Cái khốn kiếp gì thế này?”

“Quý cô đây không rảnh.”

“Mày không thể nói thế,” gã gầm lên ngay khi sờ lên má mình.

“Tao có thể, theo cách của tao,” Warren trả lời. “Và tao sẽ nằm im ở đây nếu tao là mày, trừ khi mày muốn thưởng thức thêm cái như vừa rồi.”

Gã chuẩn bị đứng dậy. Nhưng trước sự đe dọa đáng sợ như thế này, hấn rút lại ý định của mình. Hừm, Warren thực sự là một người đàn ông rất to lớn, và gã người Anh này nhìn còn hơn cả khăng khIU Còn Warren lúc này trông dám làm những điều cực kì khủng khiếp lắm. Amy, nép chặt bên cạnh anh, cũng có thể cảm nhận điều đó, cũng như cảm giác thất vọng của anh khi gã đàn ông kia rõ ràng không muốn có cuộc đụng độ với anh.

Anh bỏ đi với những bước chân giận dữ. Bởi anh vẫn không thả Amy xuống, cô bắt đầu tự hỏi không biết có phải anh đã quên rằng anh đang ẵm cô đi không. Cô bắt đầu định nhắc anh về sự hiện diện của cô thì một tiếng lẩm bầm khác phát ra từ đằng sau họ.

“Thằng Mỹ chết tiệt.” gã đàn ông đoán ra điều đó qua giọng của Warren.

“Mày chưa nghe nói chiến tranh đã kết thúc rồi à?” sau đó, to hơn: “Và chúng tao sẽ làm bọn mày cụp đuôi nếu tao có mặt ở đó.”

Warren quay phắt lại. Gã kia bò lồm cồm trên mặt đất rồi vụt chạy biến đi. Amy sẽ phá lên cười nếu cô có thể lấy lại hơi thở lúc này. Người chồng tương lai của cô đêm nay chẳng được toại nguyện với bất cứ một việc gì. Anh lại bắt đầu bước đi theo hướng anh xác định từ lúc trước.

Vì sự kiêu hãnh của cô, Amy làm anh chú ý đến cô. “Miễn là anh vẫn sẽ ẵm em, anh có thể mang em đi vòng quanh để em có thể thưởng thức nó không?”

Anh thả cô rơi phịch xuống. Gã đàn ông chết tiệt này thả cô rơi phịch xuống! Thông thường, tính cách nhà Malory của cô đã nổ bùng lên vì chuyện đó. Nhưng khi cô trợn mắt lên nhìn Warren, anh dường như cũng kinh ngạc khi thấy cái cách cô ngồi trên mặt đất.

“Điều này đồng nghĩa với câu trả lời ‘không’ à?”

“Mẹ kiếp, Amy, cô chưa bao giờ có thể nghiêm túc à?”

“Anh không muốn trông thấy tôi nghiêm túc đâu, trừ khi anh muốn nhìn một người phụ nữ khóc. Ý thứ hai đó, anh chắc chắn là muốn vậy mà.” Cô nói một cách căm phẫn.

“Vậy là ý gì?” anh hỏi ngay khi kéo cô đứng lên. Nhưng anh để ý thấy cô rúm người lại và thêm vào, “Tôi làm cô đau à?”

“Không phải giả vờ quan tâm đến cái mông của tôi, trong khi anh quá háo hức để chạy thực mạng với một cái cành cây.”

“Tôi không hề,” anh lầm bầm.

“Không hề cái gì?”

“Tôi không hề làm cô đau.”

“Câu đó từ người đàn ông tin rằng phụ nữ không bao giờ quá già để té vào mông à?” cô khẽ giễu.

Anh cau mày. “Cô trở nên quá thân thiết với em gái tôi đấy nhỉ?”

“Nếu anh nghĩ rằng tôi biết những chuyện về anh theo cách chần chẫn anh mong không bao giờ xảy ra thì, phải đấy. Một ngày nào đó anh sẽ vui vì nó, bởi hiểu biết về anh đã khiến tôi nghĩ rằng anh không phải là người hoàn toàn đã đánh mất những tính tốt của mình - chết tiệt là ngày càng gần với việc đánh mất những tính tốt đó - nhưng bù lại anh có một phẩm chất tốt hoặc là hai.”

“Vậy sao? Và cô sẽ nói cho tôi biết chúng là gì hả, tôi nghĩ thế.”

“Không, tôi không nói đâu.” Cô nhe răng nở một nụ cười ranh mãnh. “Tôi sẽ để anh tự đoán xem cái gì đã gây ấn tượng với tôi.”

“Tôi thích cô nghĩ rằng tôi là kẻ đã đánh mất chính nghĩa hơn.”

“Phải, tôi biết.” Cô thở dài. “Và vài phút trước tôi phải biết ơn anh, không chút nghi ngờ về chuyện đó.”

“Cái gì, dám chắc là, cô thay đổi ý định rồi phải không?”

“Sự bày tỏ tuyệt vời của lòng ghen tuông mà anh đặt cả vào đó,” cô trả lời với một vài sự tự mãn rõ ràng.

“Ôi, Chúa ơi,” anh rên rỉ. “Đó không phải ghen.”

“Dĩ nhiên chính là nó, và không một lời nào anh nói hay làm sẽ làm tôi nghĩ khác đi. Anh có muốn biết vì sao không?”

“Tôi e rằng tôi sẽ hỏi.”

Dù sao đi nữa cô cũng nói với anh. “Bởi vì tôi bộc bạch tấm lòng của tôi. Tôi đã mong muốn được trở thành của anh, và từ trong sâu thẳm, bản năng sở hữu của anh đã chấp nhận điều đó, ngay cả khi anh vẫn chưa sẵn sàng để thừa nhận với chính bản thân anh.”

“Thật vô lý.” Anh khịt mũi. “Tôi chỉ đơn thuần cảm thấy thích đánh gã đó. Tôi luôn có cảm giác muốn đánh ai đó kể từ khi tôi cho tàu cập bến. Nhưng sau đó, tôi cảm thấy cần làm vậy bất cứ khi nào tôi nhận ra tôi sắp trở nên tử tế với ông em rể của mình.”

Amy phá lên cười. “Chú James sẽ vui mừng khi biết điều đó, tôi đảm bảo. nhưng anh đã đâm thẳng vào mặt gã đó chỉ vì hắn đang ôm tôi.”

Anh cố tỏ ra thờ ơ. “Tùy cô.”

“Ồ, dĩ nhiên thế, Warren. Anh có thể trông mong vào điều đó. Và tiện đây,” cô nói, chuyển sang giọng hết sức quyến rũ, “về sự trinh trắng của tôi và luận điệu của anh sẽ đơn thuần chỉ còn là kí ức. Anh thừa biết làm cách nào để chứng minh tôi còn giữ nó hay không, phải không?”

Chứa đựng cả nhục cảm xen lẫn thách thức rành rành ẩn trong lời nói của cô, nhưng Amy không thể hiện là cô sẽ chối bỏ nó. Đôi bàn tay anh liền xiết nhẹ lên gáy cô kéo cô lại gần, bởi vậy cô đành phải đón nhận nụ hôn của anh cho dù cô có còn muốn nó hay không. Nhưng cô muốn nụ hôn đó, ồ, phải. Anh chắc chắn là có sự khao khát trong sự hưởng ứng của cô, gần như ngay lập tức và cực kì mãnh liệt.

Vòng tay cô trượt dần quanh người anh để giam anh lại chặt hơn, trong khi lưỡi họ vẫn quấn lại trong một sự liều lĩnh điên cuồng sinh ra trong khoảnh khắc đánh cắp này. Nó như vực xoáy của nóng bỏng và khát khao, của tâm trạng thất vọng cũng như sự thiếu kinh nghiệm hòa cùng đòi hỏi của những mê đắm ngọt ngào.

Thời gian và địa điểm chẳng giữ chút ý nghĩa trong cơn bão tình này, nhưng nó quả thực là một cơn giông thoáng qua, dễ đến cũng như đột ngột kết thúc. Khi bàn tay anh ôm lấy hông Amy nhắc cô lên ép chặt vào nơi anh đang căng ra vì ham muốn, tiếng rên thỏa mãn của cô đã phá vỡ tình trạng mê mụ này.

Họ rời nhau ra cùng lúc, nhanh chóng, ngọn lửa vẫn bùng cháy quá dữ dội nếu không có khoảng cách nào ngăn giữa hai bọn họ. Anh quay lưng lại với cô, như thể ánh nhìn của cô có thể phá hủy những xúc cảm anh cố dần lòng lại. Cô đứng đó hốt hển, hai tay siết chặt lấy nhau, chiến đấu với thôi thúc tiếp tục thuyết phục anh, thất bại của cô khiến cô đau nhói. Nhưng cô hiểu đây không phải lúc để nài ép anh. Trong sự say mê anh là người đàn ông dễ yếu lòng, và hiển nhiên cô sẽ phải hết sức thận trọng mới có được người đàn ông cô muốn. Và rồi cô cũng sẽ có anh thôi. Đến lúc này cô hoàn toàn chắc chắn về điều đó. Rắc rối ở chỗ, kiên nhẫn không phải một trong những tính tốt của cô.

“Chúa ơi, cô để tôi chiếm lấy cô ngay tại đây trên con đường này ư, phải vậy không?”

Anh vẫn không quay lưng lại để hỏi. Cô lờ giọng điệu đó đi, nó chẳng có chút khen ngợi nào, và trả lời thành thật. “Nó chỉ thể hiện là em không hề ngưng ngừng bất cứ nơi nào có mặt anh.” Lưng anh hóa đá vì câu nói của cô, bởi vậy cô nhanh chóng chuyển sang giọng điệu chọc ghẹo nhất của cô. “Em không nghĩ giờ anh sẽ xem xét rồi đưa em đến khách sạn của anh phải không?”

“Không!”

Cô rụt lại vì sự bùng nổ của anh để rồi trả lời. “Một khách sạn khác vậy?”

“Amy!”

“Em đùa thôi, vì Chúa. Thành thực mà nói, Warren, chúng ta phải làm gì đó với khiêu hài hước của anh.”

Anh xoay ngược mặt lại rồi nói bướng bỉnh, “Khiêu hài hước của tôi bị nguyên rửa rồi, đầu óc cô quả thực rất tệ, và tôi tin ‘luận điệu’ của tôi, như cách cô gọi nó, đã được chứng minh đầy đủ. Cô không thể đùa giỡn thế này mà vẫn còn là một trinh nữ.”

“Tại sao em không thể? Em còn trẻ, em khỏe mạnh, và bản năng của em cũng rất tốt. Và nếu không phải là em thì anh đúng là đồ đần độn. Anh là người đàn ông duy nhất mà em khao khát.”

“Một kẻ nhận được quá nhiều lời khiêu khích từ cô thì...”

“Phải, phải, anh sẽ đánh em, em biết. Nếu anh không cẩn thận, Warren, em có thể sẽ bỏ anh lại đây một mình cho mà xem.”

14. Chương 14

Amy không chắc vì sao cô làm thế. Có lẽ bởi Warren không biết rõ về London nên dễ khiến họ lạc đường hoặc không. Hoặc có lẽ dường như là vì anh tức giận hơn vì đã đi bộ quá xa, khi không một chiếc xe ngựa nào xuất hiện để làm dịu đi cơn bức mình đè nặng lên anh. Và với vẻ cau kỉnh ấy của anh, cô biết cô không thể đi tới bất cứ nơi nào cùng anh đêm nay. Thế nên cuối cùng cô đành phải thú thật với anh là chiếc xe ngựa mà cô đã dùng để đến đây từ tối vẫn quanh quẩn quanh quán The Hell and Hound.

Anh không tiếp nhận tin tức với thái độ dễ chịu cho lắm, dĩ nhiên rồi. Nói một cách thận trọng, anh chỉ có một chút xúc phạm, khi buộc tội cô đã nói dối và nhắm mắt làm ngơ với một vài hành động lừa lọc khác. Cô không buồn phủ nhận nó, ừm, làm sao cô có thể khi nó cũng là một phần của sự thật? Nhất là khi anh không cho cô cơ hội để nói thêm bất cứ điều gì, bằng bất cứ cách nào, và cứ như vậy khi anh đưa cô trở lại con đường mà họ đã đến.

Đến lúc họ đi đến chiếc xe ngựa thuê, quả thực nó vẫn đậu ở góc quanh gần quán rượu, cô hoàn toàn chắc chắn anh sẽ quăng cô lên xe và kết thúc mọi chuyện. Và anh đã quăng cô vào xe. Nhưng anh cũng lên theo, lau bầu địa chỉ của cô với người đánh xe.

Họ ngồi chéo nhau trong im lặng nặng nề khi chiếc xe ngựa bắt đầu lăn bánh, bởi anh không nói một lời nhiều hơn một từ với cô sau khi cánh cửa được đóng sập lại, và hình như anh cũng không có ý định đó. Amy không ngại sự cường điệu cũng như kẻ lể. Cô rất giỏi lắng nghe mỗi khi cô kích động chuyện gì. Nhưng bản tính tình nghịch của cô không thể chịu đựng nổi sự im lặng, không bao giờ quá vài phút ít ỏi. Và, thực ra mà nói, anh khiến cô bực mình nhiều hơn khi anh im lìm hơn cả lúc anh hét lên với cô. Ít nhất trong những tiếng la hét đó, cô còn biết chính xác những gì đang diễn ra trong tâm trí anh.

Bởi vậy cô đành để cho bản tính của mình được bộc lộ tự nhiên. Không may làm sao, cô vẫn chỉ có duy nhất một thứ trong đầu lúc này, thế nên lời trêu ghẹo của cô không thể thốt lên thành tiếng giống với lời trêu ghẹo được, ít nhất là không đối với đôi tai của Warren.

“Những chiếc xe ngựa rộng rãi như thế này là một sự thích hợp tuyệt vời, đúng không? Thử nghĩ mà xem, em không chắc chúng ta sẽ trở nên quen quá kín đáo như thế này một lần nữa - ít nhất là không cho đến khi anh nhượng bộ và đưa em đến phòng khách sạn của anh.”

“Im đi, Amy.”

“Anh hoàn toàn chắc chắn là anh không muốn sử dụng tiện ích từ những điều dễ chịu này à, những chiếc ghế mềm mại? Em biết những ông chú của em sẽ không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội như thế này đâu.”

“Im đi, Amy.”

“Các anh em họ của em cũng vậy. Derek và Jeremy sẽ nắm lấy chiếc váy của các quý cô...”

“Amy!”

“Hừm, dĩ nhiên họ sẽ làm thế,” cô quả quyết với anh. “Và họ sẽ không bao giờ ngại biện về tuổi tác hay tâm hồn ngây thơ, hoặc không có của cải, những điều đó làm cho bọn họ đang trở thành những kẻ ăn chơi thực thụ.”

“Tôi không phải một tên ăn chơi.”

“Em nghĩ từng ấy là nhiều lắm rồi, thật đáng thương. Nếu anh là một tên ăn chơi như vậy, em sẽ không thể ngồi đây như thế này, một mình, giờ em sẽ ra sao? Em sẽ ngồi lên lòng anh, có lẽ với cái váy đã bị kéo lên, hoặc đôi tay anh đang nỗ lực kéo nó lên mà em không để ý trong khi...” (trời ơi là trời)

Anh rên lên, anh lấy tay che mặt. Amy cười nhả một mình, cảm thấy hài lòng bởi cô lại nắm được anh một lần nữa, cho đến khi anh nhạo báng, “Ngay cả kiến thức của cô cũng phản lại cô.”

“Ôi dào, chuyện vặt. Ở đây chỉ tình cờ là những người phụ nữ trẻ đẹp mới kết hôn trong gia đình em thì thoáng vẫn quên mất tiêu em vẫn chưa lấy chồng thôi. Ngay cả em gái anh cũng kể cho em nghe một hoặc hai chuyện về chú James mà em thấy rất thú vị. Anh có biết chú ấy đã lòi thím xuống boong tàu của chú ấy ngay giữa trưa để...”

“Thằng quỷ sứ!”

“Đúng vậy,” cô vẫn tiếp tục, “và chuyện đó xảy ra trước khi họ kết hôn.”

“Tôi không muốn nghe về nó.”

Cô lầm bầm. “Anh nói nghe càng lúc càng giống một người đàn bà đức hạnh chết tiệt đấy, Warren.”

“Còn cô nói nghe càng lúc càng giống một gái bán hoa cạnh bên cảng đấy,” anh gầm gừ.

“Ồ, em đang cố thử,” cô trả lời bóng gió. “Sau tất cả mọi chuyện, chẳng phải đó là thứ anh tìm kiếm tối nay sao, không phải à? Và em sẽ trở nên vô dụng nếu không bắt buộc làm thế.”

Anh im lặng, nhưng anh đang trừng mắt với cô lần nữa. Cô nghĩ trong một khoảnh khắc anh sẽ với tay lấy cô. Thậm chí nếu đó là để trừng phạt, cô có thể xử trí nó. Họ sẽ lại chạm vào nhau, và một cái gì đó kích thích dứt khoát sẽ xảy ra với cả hai người bất cứ khi nào họ chạm vào nhau. Nhưng anh không di chuyển để vượt qua khoảng không giữa hai bọn họ. Người đàn ông này làm cô điều đứng với chính sự quý trọng bản thân cô, không nghi ngờ về điều đó.

“Em biết anh đang nghĩ gì,” cô nói, một chút không bằng lòng ẩn trong giọng nói của cô lúc này. “Anh cũng có thể quên nó đi. Anh sẽ phải cưỡi ngựa đến mọi chỗ tuyệt vời trong đất nước này mới có thể tìm được một cành cây tốt. Và em sẽ bắt đầu hét lên một cách chết tiệt nếu anh đặt một cánh tay lên người em mà không hề có ý định mang đến cho em sự thích thú. Đương nhiên,” cô trả lời với vẻ dăm chiêu, “Cũng như em có thể bắt đầu hét lên khi niềm thích thú đó đến. Em không biết, bởi em chưa bao giờ trải qua điều đó trước đây. Chúng ta sẽ phải chờ để thấy em sẽ phản ứng như thế nào với nó, phải không?”

Lúc này anh ngồi hướng về phía trước. Đôi bàn tay anh siết chặt với nhau. Đây là lần đầu tiên cô để ý đến vết sẹo nhỏ hiện mờ mờ trên má anh. Cô ước gì cô có thể biết trước nếu cuối cùng có thể thúc đẩy anh làm tình với cô hoặc bóp cổ cô. Nhưng cô dứt khoát biết rằng cô đã đẩy anh xa đến mức có thể làm một trong những chuyện đó, và không thể chắc với cái nào, cô không dám liều mình mạo hiểm để tìm ra.

“Được rồi, anh thắng,” cô nhanh chóng đảm bảo. “Nếu đây là sự im lặng anh muốn, anh sẽ có nó.”

Cô rời mắt khỏi anh, hướng ra ngoài cửa sổ, nín thở, hy vọng sẽ làm anh hài lòng. Và nó chỉ là vài phút thử - thách - đau - đớn ít ỏi trước khi cô nghe thấy anh thả người về phía sau chiếc ghế. Cô thở dài, chỉ là chẳng có gì phải giấu giếm cho sự tĩnh lặng trong tâm hồn cô. Tính khí quá - nhạy - cảm chết tiệt của anh rõ ràng chính là vấn đề và sẽ khiến mọi chuyện trở nên khó khăn với cô trong một khoảng thời gian dài, nhưng không phải là mãi mãi. Vào cái lần anh bắt đầu chú ý đến cô, cô những tưởng sẽ không phải lo lắng về tâm trạng của anh thêm nữa. Cô biết anh đủ rõ sau khi hình dung được làm thế nào để phá vỡ tâm trạng của anh, để gạt nó ra khỏi tâm trí anh, hoặc đơn giản là lờ nó đi, nhưng cô tin chắc rằng bản thân cô chẳng có gì phải sợ nó. Đôi tai cô thì thoảng có thể chịu đựng được, chứ mông cô thì không thể.

Họ có thể, cô có rất nhiều chuyện để tâm sự, mà lúc nào cô cũng đem theo - thế nào cũng vậy. Trong lúc ấy, cô sẽ phải tưởng tượng ở chỗ nào việc trêu chọc anh đi đến giới hạn trước khi cô chạm tới trung tâm thực sự của sự đe dọa, khi cô thực hiện điều đó. Sự rút lui phải được lên kế hoạch rõ ràng, theo ý kiến của cô, bởi cô không muốn anh cho rằng cô cũng giống tất cả những người phụ nữ khác đều thấp thỏm chờ đợi xung quanh cơn thịnh nộ của anh.

Georgina đã nói với cô những người phụ nữ đó đã ra sức quyến rũ Warren mặc dù vẫn rất thận trọng với anh. Và anh đã một đi không trở lại, và giữ cho bức tường thêm kiên cố để bao bọc lấy trái tim anh. Amy muốn anh thấy cô khác biệt. Cô phải xuyên thủng sự phòng ngự của anh, và cô không thể làm điều đó nếu anh nghĩ rằng anh có thể làm cô hoảng sợ để rồi lùi bước như anh đã làm với bao phụ nữ khác - những người cố gắng thu hẹp khoảng cách với anh.

Họ cũng phải làm tình nữa. Nó giờ đã trở nên rất cấp bách bởi khoảng thời gian ngắn ngủi cô có được để ở bên cạnh anh. Cô đã nghĩ chỉ cần khiến anh muốn cô chuyện đó sẽ xảy ra, nhưng rõ ràng không phải vậy. Ý chí của anh quá mạnh mẽ. Không, làm tình là cách duy nhất đủ gần gũi để tác động lên anh một điều gì đó khác biệt, đủ gần gũi để cho anh thấy cô không phải một Marianne thứ hai, rằng anh có thể đặt niềm tin nơi cô, rằng cô sẽ không bao giờ làm anh tổn thương, rằng cô có thể khiến anh hạnh phúc. Trong tám năm qua người đàn ông này đã phải sống trong đau đớn, và anh tin chắc với bản thân rằng anh đã quen với cảm giác đó. Cô nhất định phải chỉ cho anh thấy một lối đi khác, mang tình yêu và nụ cười quay trở lại cuộc sống của anh.

Một vết lún sâu trên đường hay ổ gà nào đó bất thành linh làm chiếc xe ngựa nảy lên, kéo Amy ra khỏi suy nghĩ triền miên và chợt nhận ra quang cảnh ngoài chiếc xe. Cô nhú mồm, rồi bối rối trong chốc lát, sau đó rùng mình sợ hãi, không phải tự bản thân cô, mà bởi sự thật đơn giản mà người bạn đường của cô không chút may mắn phát hiện ra. Và xui xẻo làm sao, nó từ trên trời giáng thẳng xuống đầu cô tin tức chẳng lành.

Nhưng ở đây chẳng có bất cứ sự giúp đỡ nào. Anh cần phải được chuẩn bị tư tưởng, và cũng cần phải biết họ chắc chắn chẳng còn gì để lo lắng ngoài mối nguy thực sự này.

“Trời ơi - Warren? Em không nghĩ chiếc xe ngựa này sẽ đến nơi anh chỉ dẫn đâu.”

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bởi anh chẳng hề thân thuộc với London, nên cảnh vật bên ngoài chẳng nói với anh được điều gì. “Vậy chúng ta đang ở đâu?”

“Nếu em không nhầm, những hàng cây chúng ta đã đi qua không thuộc thuộc bất cứ khuôn viên nào trong

các công viên tuyệt vời của chúng em. Đây là con đường ra khỏi London, chẳng lý nào lại phải đi qua đây để đến quảng trường Berkeley cả.”

Thật không thể tin được, giọng nói của anh rất điềm tĩnh khi anh cất tiếng hỏi, “Có thể nào người đánh xe hiểu nhầm ý của tôi không?”

“Em nghi ngờ chuyện đó.”

Ngay lập tức anh nhìn cô bằng con mắt nhú lại đầy nghi ngờ. “Đây không phải là chủ ý của cô đấy chứ? Một cái tổ tình yêu nho nhỏ ấm cúng nào đó để chui vào cách xa bên ngoài thành phố là thứ cô hy vọng sẽ tận dụng cho đêm nay à?”

Cô cười nhả nhỏ với anh. Cô thật sự không tài nào làm khác được. “Rất tiếc, nhưng em không hy vọng điều gì vượt xa chiếc giường trong phòng khách sạn của anh đâu.”

“Vậy thì đây là cái gì?”

“Một trong những phỏng đoán hợp lý hơn của em là chúng ta chuẩn bị bị cướp.”

“Vô lý. Trong khu vực như chỗ chúng ta vừa ở lúc này, tôi nghĩ những vụ ăn cướp xảy ra như cơm bữa. Không lý nào phải đưa chúng ta ra khỏi thành phố cả.”

“Chính xác, ngoại trừ những vụ cướp theo kiểu phổ biến ra, nó sẽ mang lại tiền khi bán những con ngựa, một chiếc xe ngựa, và hầu bao của chúng ta. Đương nhiên, những cỗ xe ngựa cho thuê thường không phải là mục tiêu. Những con ngựa này không phải là những con ngựa tốt, kể cả cỗ xe nữa, bởi vậy cũng chẳng đáng giá bao nhiêu. Nhưng hắn đã vớ được vụ hời thay vào đó. Hắn người đánh xe đã kể chuyện và ba hoa về việc anh ta đã được hứa trả một khoản hậu hĩnh nếu tiếp tục đứng chờ em.”

“Vậy ý cô muốn nói đây không phải người đã đánh xe cho cô à?” anh hỏi.

“Cực kỳ đáng nghi. Hắn ta làm ra vẻ đã sẵn sàng, nhưng chiếc áo khoác như thể mượn của ai đó gần giống với kích cỡ hắn đã tố cáo hắn ta. Và em ghét phải nói thế này, nhưng dường như sẽ có nhiều hơn một tên cướp nhúng tay vào chuyện này. Những nhóm thường hoạt động với hai hoặc ba tên ấy, những tên khác đang nằm sóng soài trên nóc xe bởi chúng ta không hề nhìn lên đó, hoặc đón lõng chúng ta ở một nơi hoang vắng nào đó đã được sắp xếp trước. Em thành thực hy vọng chúng chỉ làm người đánh xe bất tỉnh hơn là đã giết chết anh ta.”

Giờ anh mới thực sự cau mày. “Tôi sẽ rất lo cho bản thân mình ngay lúc này, nếu tôi là cô.”

“Thực sự thì, em không chắc chúng ta đang ở trong tình trạng nguy hiểm trầm trọng. Em không biết những tên cướp ở Mỹ thế nào, chứ những tên cướp ở đây sẽ gắng hết sức để không chặn bắt bất kì đường lui nào nếu chúng có thể trông vào nó. Tiếng kêu la sẽ kéo theo những điều tồi tệ nhất đến với số phận của chúng. Rồi chúng sẽ phải trả giá bằng cái giá treo cổ để kết thúc chuyện này.”

“Amy, tại sao tôi lại thấy thật khó mà tin nổi chuyện này?”

“Bởi vì anh chưa hình dung được những tên cướp ở nước em mưu mẹo thế nào chẳng?”

Cái quắc mắt của anh nói lên rằng anh không thêm để ý đến khiêu hài hước của cô lúc này. “Tôi thích nghĩ rằng người đánh xe đơn giản là không nghe rõ được lời chỉ dẫn hơn, và điều đó có thể sửa lại được.”

Để sửa lại, anh đâm trực tiếp lên nóc xe để khiến người đánh xe chú ý, sau đó mở cánh cửa đủ để hét lên bảo người đàn ông dừng lại. Thay vào đó, chiếc xe ngựa lao vút đi khiến Warren vắng trở lại ghế ngồi của anh và đóng sập cánh cửa lại một lần nữa.

“Ồ, thật lấy làm kinh ngạc,” Amy bình luận bằng giọng - chế - nhạo.

“Khốn kiếp, nếu cô không có mặt ở đây, tôi đơn giản chỉ cần nhảy ra ngoài.” Anh trả lời.

“Phải đấy, cứ trách em đi vì em đã giữ cho anh khỏi ngã gãy cổ.”

“Cô sẽ lĩnh đủ trách nhiệm vì sự xuất hiện của tôi ở đây ngay từ ban đầu.”

“Anh thà trông thấy em ở đây để giải quyết chuyện này theo cách của em à?” cô hỏi với một bên lông mày nhướn lên.

“Tôi thà để cô ở nhà còn hơn cả hai hai chúng ta đều có mặt ở đây.”

Cô ước gì cô có một ý lẽ tuyệt vời để giải thích, nhưng không thể, thế nên đành để cho anh suy nghĩ. “Anh không mang theo một khoản tiền lớn trong người đấy chứ?”

“Khi đi đến chỗ mà tôi đã đến á? Tôi đâu có ngốc.”

“Vậy thì đừng có làm những chuyện ngu ngốc,” cô nêu ý tưởng hợp lý của mình. “Chuyện này đơn giản thôi. Anh buông tiền ra và chúng sẽ không làm chúng ta đau.”

“Đó không phải là cách mà tôi muốn làm, cô bé ạ.”

Cô cảm thấy sự hoảng loạn đầu tiên của thực tế kinh hoàng ngay lúc nghe được câu nói đó. “Warren, làm ơn, em biết anh đang trông đợi một cuộc ẩu đả vào tối nay, nhưng xin anh đừng thách thức những tên này. Chúng luôn được trang bị vũ khí nên...”

“Tôi cũng vậy.”

Cô chớp hàng mi. “Anh ư?” Anh nhấc cả hai cái chân lên để lấy ra một khẩu súng lục từ một ống giày và một con dao găm từ ống giày bên kia. Sự khiếp hãi của Amy càng lúc càng tăng trong cơn hoảng loạn.

“Cất chúng đi đi!”

“Tôi là một người can đảm,” anh trả lời.

“Đúng là người Mỹ!” cô nói, lúc này chính thức từ bỏ chút nghi ngờ trước đây khi không đánh giá cao bọn họ. “Em không ngại bị vướng vào vòng khói lửa trong khi anh chơi trò chơi anh hùng của anh, và nếu anh xảy ra chuyện gì, em có khả năng sẽ làm vài chuyện ngu ngốc, như đi trả thù cho anh, và em cũng chẳng quan tâm chuyện bị giết vào tối nay, cảm ơn anh nhé.”

“Cô sẽ ở yên trong xe ngựa,” là tất cả những gì anh nói.

“Em không ở.”

“Cô sẽ ở.”

“Em hứa với anh là em sẽ không ngồi yên ở đây. Em sẽ đứng sát bên cạnh anh để những viên đạn nhắm vào anh cũng có ngang cơ hội bắn trúng em. Đó là những gì anh muốn xảy ra, phải không Warren Anderson?”

“Mẹ kiếp, tại sao cô không thể có cảm giác như những người phụ nữ bình thường và cố trốn đằng sau chiếc ghế này hả? Tôi không phiền nếu cô tỏ ra kích động đâu.”

“Nhắm nhí,” cô khịt mũi. “Đàn ông ghét những cơn kích động, và người nhà Malory không có chúng.”

Trước khi anh có thể trả lời, chiếc xe ngựa bất thành linh dừng lại, khiến Warren gần như ngã khỏi ghế của anh ấy. Anh làm rơi khẩu súng anh đang cầm. Amy điên cuồng chớp lấy nó trên sàn xe ngựa, nhưng tay anh đã nhanh chóng vồ lấy nó trước.

“Và cô sẽ, tôi có thể hỏi không, làm gì với nó?” anh nói.

“Quăng nó ra ngoài cửa sổ.” Anh gầm lên như thể anh cũng có suy nghĩ ấy, bởi vậy cô thêm vào. “Thôi nào, anh cứ cất chúng đi và em sẽ làm bất cứ chuyện gì anh yêu cầu.”

Cô sẽ tính đến chuyện làm thế nào để thực hiện lời hứa đó sau, bởi vì cô có thể tưởng tượng việc anh yêu cầu - là không bao giờ phải trông thấy cô thêm nữa. Và anh cân nhắc trong giây lát. Chẳng còn thêm thời gian nữa.

“Bất cứ chuyện gì à?” anh muốn phải thật rõ ràng.

Cô cúi đầu, nhưng cũng nói, “Vâng.”

“Rất tốt.” Anh rút gọn con dao vào giày ống, nhưng khẩu súng lại giắt vào phía sau lưng, nơi nó sẽ được che đi bởi chiếc áo khoác của anh, tuy nhiên sẽ sẵn sàng bất cứ khi nào anh cần nó. “Và kéo chiếc mũ trùm

đầu chết tiệt của cô lên,” anh gắt gỏng thêm vào, trông có vẻ không được hài lòng lắm với thỏa thuận anh vừa đạt được. “Không hay ho gì khi quảng cáo sắc đẹp của cô.”

Lời khen bất ngờ của anh có lẽ sẽ khiến cô run rẩy vào thời điểm khác, nhưng bây giờ cô chỉ làm theo những gì anh chỉ đạo, và khoảnh khắc này đã tới. Cánh cửa được giật ra và một khẩu súng, dài hơn và cổ hơn khẩu của Warren, được chìa vào bên trong.

“Ra ngoài!” là tiếng của tên cướp, khuôn mặt đã được bịt lại, nói với họ, mặc dù khẩu súng của hắn ta nói lên nhiều điều hơn, ra hiệu cho họ nhanh chóng ra ngoài.

Warren bước ra trước và anh không hề vội vàng, anh chàng trời đánh. Có lẽ anh di chuyển với sự chậm chạp một cách cường điệu, để hy vọng không chút nghi ngờ về một cái cớ, bất cứ cái cớ nào đó, hòng giải quyết theo cách thô lỗ đậm chất Mỹ của anh. Nhưng những tên cướp chẳng chịu trao cho anh một lý do nào. Chúng không hề thúc anh đi nhanh, không một lần nào, và bởi vậy không có cách nào khác là phải ra ngoài mà không đỡ Amy xuống. Thực ra, anh có cả tá lựa chọn, anh vừa mới khoái chí vì lời thỉnh cầu của Amy trong giây lát, thì giờ cô lại tỏ vẻ khoan khoái, đặc biệt là sau khi cô trông thấy ở đó có cả thấy bốn tên cướp.

Hai trong số đó đã ở đây để đợi sẵn chiếc xe ngựa. Không một ai trong số bọn chúng to lớn cả, và chiều cao khủng khiếp của Warren hầu như chắc chắn đã khiến chúng ngập ngừng, nhưng tất cả bọn chúng đều khua khuỷu vũ khí, bởi vậy chúng cũng không do dự lâu cho lắm.

“Không cần phải sốt ruột đâu, thưa ông. Bỏ tất cả tiền mặt xuống thì ông và quý cô của ông có thể đi.”

“Và nếu tôi nói không?” Warren hỏi một cách trắng trợn.

Từ trong thâm tâm Amy rên rỉ. Chỉ một thoáng im lặng, sau đó kẻ vừa nói trước đó trả lời. “Ồ, giờ thì, tất cả chúng tôi đều biết câu trả lời cho chuyện đó, phải không chúng mày?”

Một vài điệu cười khoái trá rúc rích sau sự lưu ý ấy. Amy chẳng thích âm thanh này tí nào. Cô có thể đã chuốc lấy sai lầm trong những lời quả quyết trao cho Warren. Sau tất cả, luôn luôn tồn tại một số nhỏ những kẻ vượt ra khỏi khuôn khổ của các băng cướp, những kẻ không bao giờ tuân theo quy tắc nào cả.

Cô nhanh chóng ném xuống chiếc ví cô đeo trên cổ tay. Một tên vội tóm lấy nó, tung lên để kiểm tra sức nặng, và cô gần như có thể cảm nhận được nụ cười của hắn khi thấy rằng chiếc ví của cô rất nặng.

“Hết sức cảm ơn, quý cô,” tên cướp nói.

“Đừng bận tâm,” Amy trả lời.

“Chết tiệt,” Warren lầm bầm, chán ghét tột độ cung cách của cô mỗi lúc như thế này.

Amy thậm chí còn chán ghét hơn cả anh, và khuỷu tay của cô thụi ngay vào xương sườn của tên cướp để nói với anh điều đó. Sau một thoáng há hốc mồm vì hành động của cô, Warren thọc tay vào túi của tên cướp để ném đi số tiền mà hắn cất trong người. Ném chúng đi không chút do dự, quả là một điều đúng đắn.

Amy muốn đá hắn thêm một cú, nhưng Warren lúc này không khuyến khích làm chuyện đó. “Tao đã được chuẩn bị cho việc đối phó với những tên cặn bã như thế này. Bọn mày không thể làm gì được tao đâu.”

Anh cuối cùng cũng làm chúng khó chịu, ít nhất là với tên cầm đầu. “Bọn tao chẳng có gì để mất khi quyết định làm những tên cướp rồi” Hắn ta cảnh báo.

Sau đó một tên khác hỏi Amy, “Một quý cô xinh đẹp có chuyện gì để làm với tên Mỹ chết tiệt này thế?”

“Dự tính một vụ giết người,” cô trả lời, thành thật đến mức khiến chúng phá lên cười. “Vì vậy nếu các ông có thể thứ lỗi cho chúng tôi, các quý ông, tôi sẽ hoàn thành được nó.”

Cô không đợi chúng chấp nhận. Mạnh bạo bước đi, túm lấy cánh tay Warren và kéo anh đi cùng với cô, quay lại hướng mà họ đã đến.

Trong tích tắc cô nghĩ rằng đó là tất cả những gì cô phải làm, cho đến khi tên cầm đầu gọi to, “Cô có chắc là cô không còn một hoặc hai món trang sức để bỏ sung vào số tiền này chứ, quý cô?”

Cô cứng hết cả người, nhưng chẳng là gì so với sự hung dữ cô có thể cảm nhận toát ra từ Warren. Giờ thì không gì có thể ngăn cản nổi anh. Rõ ràng, nó không thể khiến anh lùi bước, ngay cả khi anh có tận bốn khẩu súng chĩa vào.

Nhưng tính cách của Amy lại hiền hòa hơn rất nhiều, và trước khi anh có thể làm chuyện gì, cô hét lại, “Không, tôi không có, và nếu anh không quan tâm đến vụ lộn xộn sẽ xảy ra với gia tộc Malory của Haverston vì việc làm tối nay, anh sẽ hài lòng với những gì anh có được.”

Bọn chúng có thể chưa từng được nghe về gia tộc Malory của Haverston, nhưng cái tên Malory tự bản thân nó đã rất nổi tiếng ngay cả với tầng lớp bình dân ở thành phố London. Anthony Malory được biết đến thông qua cái tiếng về những ngày ăn chơi trác táng, bài bạc, và một số lượng lớn các cuộc đấu súng lúc rạng đông nữa.

Cô phải giả bộ nghiêm túc khi bọn cướp không thể thốt nên lời. Chuyện đó cũng không khiến cô ngừng tiếp tục kéo Warren. Cô chỉ có thể thấy dễ thở cho đến khi hai người họ đi xa khỏi khu vực đó.

Họ có lẽ đã đi bộ được nửa dặm trước khi cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Cô có thể dừng bóp chặt lấy tay tôi, cô bé. Nếu không tôi sẽ quay lại.”

“Cuối cùng cũng có thể cảm nhận được cái gì đó phát ra từ mồm anh,” cô tự lẩm bẩm.

“Cái gì thế?”

“Chẳng gì cả.”

Cô không những buông tay anh ra mà còn tiến lên trước anh, gần như chạy trong háo hức vì sắp quay trở lại thành phố. Bằng ước lượng của cô, họ chỉ còn đôi dặm nữa sẽ đến được vùng ngoại ô, và cuối cùng cô cũng có thể về nhà... Cô không muốn nghĩ về chuyện đó. Cô không hề lập kế hoạch sẽ đi lâu thế này. Cô đã nói với Artie rằng cô muốn đi ngủ sớm, và hy vọng cô sẽ không bị quấy rầy.

Nhưng giờ cô vẫn phải lén lút quay trở lại căn nhà, và muộn hơn một chút, khi căn nhà có thể trở nên yên tĩnh hơn, để dễ dàng cho cô nghe ngóng.

“Hình như không phải tại xung quanh đây có rất nhiều cành cây nên cuối cùng cô đã trở nên im lặng phải không?”

Họ đã đi thêm chừng một dặm nữa khi anh nói điều đó - ngay bên cạnh cô. Amy hy vọng đó không phải do chút hài hước muộn màng tác động, nhưng cô nghi ngờ chuyện đó.

“Một cành cây mới bẻ xấu xa,” cô báo cho anh biết mà không thèm nhìn vào phản ứng của anh. “Nó cần dùng vào lúc thích hợp là...”

“Một cành cây mới bẻ sẽ có chỗ để nó vắt ngang qua, tôi không nghi ngờ tí nào đâu.”

Cô ngó nghiêng xung quanh rồi nó, “Quên đi, Warren. Em chẳng làm gì để phải bị phạt như...”

“Không làm gì à? Nếu đó không phải tại cô, cơ thể tôi sẽ không phải vẫn còn... chưa được thỏa mãn. Tôi sẽ không bị cướp. Tôi sẽ không phải ở đây trên cái con đường khốn khổ này.”

“Đây là bài thể dục tuyệt vời, anh đã không mang theo nhiều tiền, và anh biết thừa anh phải làm những gì với những rắc rối khác của anh - nếu anh không trở nên bướng bỉnh chết tiệt như thế.”

“Thì thế đấy.”

Anh đi thẳng đến bên cạnh đường và tắt cả những bụi rậm mà anh vừa ám chỉ. Amy không cần đợi để nhìn xung quanh cho đến khi thấy anh bẻ một cành cây. Cô cầm đầu bỏ chạy.

15. Chương 15

Chút ánh trăng lấp ló qua những áng mây cũng đủ để soi rõ con đường, bởi vậy không mấy khó khăn để tránh những ổ gà cũng như vết lún của những bánh xe ngựa. Và mặt đường cũng rất khô ráo. Đã ba ngày nay trời không mưa, do vậy không cần phải lo bị trượt ngã trên con đường lầy lội nữa.

Nỗi lo duy nhất của Amy là sẽ bị gã đàn ông điên rồ đó bắt kịp, kẻ nhất quyết sẽ trút tâm trạng thất vọng của anh ta lên cơ thể cô - nhưng không phải theo cái cách mà cô muốn. Cô không thể để anh làm chuyện đó. Thế nào anh cũng sẽ hối hận sau đó, mặc dù cô nghĩ là cô sẽ ân hận nhiều hơn - ít nhất là cái móng của cô sẽ như thế.

Dù sao đi nữa, cô tin chắc rằng cô sẽ thắng trong cuộc đua này, đặc biệt kể từ lúc cô chẳng nghe thấy tiếng bước chân nào trên lối đi của cô, như trước đó. Nhưng Warren đã có đủ thời gian và nỗ lực để trở nên điềm tĩnh hơn, bởi anh chẳng hề tỏ ra vụng về chút nào trong việc bám theo cô lúc này.

Nhanh như chớp bàn tay anh đã túm được áo choàng của cô, làm cho cô chạy chậm lại, rồi sau đó nắm lấy cánh tay cô, xoay cô ngược lại 180 độ. Thật không may, cô bị vấp khi quay lại, ngay lập tức đẩy anh vào thế mất thăng bằng. Cô lạc mất hơi thở ngay khi cô ngã xuống, với cả thân hình anh phủ lên cô. Khi cơn đau dần lắng lại cô hầu như chắc chắn sẽ phát hiện một hoặc hai chiếc xương gãy nếu anh không trực tiếp ép lên chúng thế này. Cô chắc chắn là cô cảm thấy chúng bị gãy.

Và anh đã không buông cô ra. Anh bắt đầu tách ra, nhưng sau khi nhóm người lên một chút, anh bắt gặp đôi mắt mở to của cô đang nhìn anh, làn môi hé mở và hơi thở dồn dập, và với một tiếng rên rỉ, anh cúi đầu mình xuống thay vào đó.

Chỉ một cái chạm ngọt ngào giữa môi anh và môi cô đã khiến Amy quên hết sự đau đớn khi bị ngã của cô. Váy cô không đủ rộng cho phép anh hoàn toàn nằm giữa hai chân cô, trừ khi nó bị kéo lên, song chiếc váy vẫn ở nguyên như thế. Dù vậy có thể điều chỉnh lại tư thế này với một chân, nên anh chèn một chân ngay vào đó. Và hành động đó đã khiến cô vòng tay xiết chặt lấy anh và kéo anh nằm xuống.

Thiên đường, giờ đây cô lạc trong đó khi cảm nhận được sức nặng của anh bên trên cô. Nó thực sự khác biệt so với những nụ hôn khác ngay khi cô cố ép sát vào anh hơn nhưng hoàn toàn không thể làm được. Đó là sự hòa hợp hoàn hảo, và không hề có một khoảng cách nào giữa họ, và như vậy vẫn còn chưa đủ. Cô muốn nhiều hơn nữa.

Cả hai tay anh đều đặt trên người cô, một tay đỡ lấy đầu cô, tay kia ôm ngang sườn cô. Không cầm theo một nhánh cây nào cả, mà cô cũng không còn tâm trạng đau mà nghĩ đến nó lúc này. Và rồi anh trao cho cô một nụ hôn say đắm ngay khi một bàn tay di chuyển lên phía trước phủ lấy ngực cô.

Nụ hôn này, một lần nữa, không hề giống những nụ hôn trước đây, khi bàn tay của anh vuốt ve cô, nhưng nó vẫn đúng là những nụ hôn của anh. Bàn tay anh vẫn vô dũ dội, ép chặt vào ngực cô làm cho chúng nhúc nhối vì ham muốn, hai núm vú săn lại và khao khát ngập tràn cả cơ thể cô. Cô biết rằng làm tình với người đàn ông này chắc chắn sẽ rất tuyệt, nhưng nhận thức này không phải có được từ những kinh nghiệm của cô. Ngay từ khúc dạo đầu anh đã làm cho cô hồi hộp, run rẩy chờ đợi những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Thật là kỳ lạ, cô không hiểu làm cách nào mà ngay lúc này anh có thể đốt cháy cô, đem đến cho cô một cảm giác tuyệt đến thế, ngược lại với cô, anh biết chính xác những gì cần phải làm. Lúc này, anh không còn cưỡng lại đam mê nữa.

Anh giải thoát đam mê mãnh liệt đã bị kiềm chế bấy lâu và khao khát của cô đã đợi ở đó để giao hòa cùng anh.

Anh lăn tròn, đặt cô nằm trên người anh để anh có thể vuốt ve cặp mông của cô. Cả hai cánh tay anh ôm chặt lấy cô, kiểm soát từng cử động của cô, ép chặt cô vào phần nam tính đang căng cứng của anh, và rồi điều khiển cô từ từ chuyển động cọ xát vào nó qua cái áo dài mỏng manh của cô mà hoàn toàn không hề có ý cưỡng lại khao khát đang cuốn lấy anh.

Những cử động chậm rãi đó làm cô phát điên lên vì ham muốn. Những ngón tay cô ghì chặt lấy mái tóc dài màu vàng sẫm của anh. Cô hôn lên quai hàm, hôn lên cổ, cắn nhẹ vào tai anh, trong khi anh giữ cô ép chặt

hơn và trượt bên trên chỗ phồng lên của anh, sự ma sát này đã đem đến cho cô những cảm xúc thật mãnh liệt mà cô chưa bao giờ nghĩ là nó tồn tại.

Họ đang ở giữa đường. Họ có thể bị bắt gặp nếu có ai đi tới mà cả hai người đều không biết, điều đó dứt khoát có thể xảy ra, và ngay lập tức sẽ phá hủy thanh danh của cả anh lẫn Amy. Nhưng cô chẳng quan tâm, và cô đánh cuộc bằng hai xu cuối cùng của mình rằng Warren cũng chẳng quan tâm đến nó.

Không may làm sao, một chiếc xe ngựa đã đi đến thật, và họ thực sự không nghe thấy, thậm chí cũng không nghe thấy khi nó dừng lại ngay sát họ. May là người đánh xe chú ý đến vật cản trên đường và cho xe dừng lại. Hành khách trong xe, một mệnh phụ nổi tiếng của xã hội thượng lưu, thò đầu ra ngoài cửa sổ để xem đó là chuyện gì, nhưng từ góc nhìn đó, bà ta không thể thực sự trông thấy Amy và Warren đang lồm cồm đứng dậy sau khi tiếng hét ầm ĩ của người đánh xe cuối cùng cũng làm họ chú ý.

Bà ta, dù sao đi nữa, cũng hỏi gặng, “Ồ, chuyện gì thế, John? Và nếu anh nói với tôi đó là một trong những phiền phức do bọn cướp đường mang lại, tôi sẽ sa thải anh - đó sẽ là việc đầu tiên tôi làm ngay sáng mai đây.”

John, người đang vui thích cao độ bởi đôi tình nhân đại dột, không nói gì thêm nữa, và dĩ nhiên không phải do lời đe dọa của quý bà. Bà ta hăm dọa sẽ đuổi việc anh ta ít nhất một lần một tuần, tuy vậy anh ta vẫn làm thuê cho bà ta tính đến giờ là đã được hai mươi năm rồi. Nhưng khi nói đến những tên cướp đường đã khiến anh ta nghĩ đây có thể là một mảnh lời của bọn cướp để làm cho anh phải dừng lại.

Một cách thận trọng, anh ta hét xuống phía dưới, “Tôi không biết chính xác có chuyện gì, quý bà Beecham.”

Amy rên lên, vì nhận ra cái tên đó. Abigail Beecham là quả phụ của bá tước, một quý bà già cỗi hay gắt gỏng, người có độc một công việc duy nhất trong những ngày này là đào bới những lời đồn đại mới nhất để cung cấp cho những câu chuyện ngồi lê đôi mách. Bà ta chắc chắn là người tệ nhất có thể đến vào lúc này, và nếu bà ta tình cờ nhận ra Amy, sau đó có lẽ là Amy phải ngay lập tức gói gém hành lý để đi Trung Quốc mất thôi, không chút nghi ngờ gì về chuyện đó. Cô cần phải chui vào một bụi rậm và trốn trong đó. Cô không cần phải nghe Warren kêu lên mừng rỡ với cơ hội này, bởi vì anh ấy đã thấy Abigail Beecham và chiếc xe ngựa của bà ta như sự cứu nguy cho anh lúc này.

“Đừng lo, ông bạn,” anh nói với người đánh xe tên John. “Chúng tôi vừa mới bị cướp nên...”

“Cái gì cơ? Cái gì cơ?” Abigail gọi với ra. “Lại gần đây để tôi có thể trông thấy hai người.”

Warren định làm thế thì Amy đã kéo anh lại với một lời rít lên điên tiết. “Bà ta sẽ nhận ra khi trông thấy em! Nếu anh không chắc nó có nghĩa là gì, làm ơn nhớ đến một cuộc hôn nhân ép buộc đã diễn ra giữa hai gia đình chúng ta.”

“Vớ vẩn,” anh giễu, rõ ràng rất thờ ơ với sự mạo hiểm đó. “Chỉ cần đội mũ trùm đầu của cô lên thôi.”

Amy nghi ngờ chuyện đó. Anh chàng chết tiệt này hình như không chút lo âu đến sự nghiêm trọng của hoàn cảnh vô cùng tai hại này. Anh ấy thực sự kéo cô về phía trước, ngay dưới ánh sáng của chiếc đèn trên xe ngựa, và dưới cái nhìn sắc bén của Abigail Beecham.

“Ai đang giấu mặt ở đây vậy, anh bạn trẻ?” Abigail rất muốn biết.

Warren nhìn thoáng qua vai để thấy rằng Amy quả thực đang ẩn mình thật, ngay sau anh, khuôn mặt cô hầu như nép hẳn vào lưng anh.

Bởi vì cuộc làm tình bị phá ngang, bị trái ý, và đơn giản là sự trả thù đang chiếm vị trí thứ nhất trong danh sách ưu tiên của anh lúc này, nên anh trả lời trắng trợn, “Nhân tình của tôi.”

“Anh chu cấp cho cô ta những bộ quần áo đẹp vô cùng,” giọng Abigail có vẻ nghi ngờ.

“Một người đàn ông sẽ dùng tiền của anh ta để làm vui lòng chính bản thân anh ta,” Warren trả lời với một nụ cười coi thường.

Vị phu nhân già lồm bồm trong miệng, nhưng gạt bỏ lời trả miếng của anh lúc này. “Hai người trông như thể bị bỏ lại.”

“Phải,” Warren trả lời. “Bọn cướp đã lấy hết tiền và cả phương tiện đi lại của chúng tôi nữa.”

“Bọn cướp đường à?”

“Loại cướp ở thành phố,” anh thêm vào. “Chúng tôi bị đưa ra khỏi London.”

“Thật xấu xa! Ừm, hãy lên đây, và anh có thể kể cho tôi nghe về chuyện đó.”

“Quên đi,” Amy thì thầm sau lưng anh. “Em không thể chấp nhận cơ hội này.”

“Cô ta lăm băm cái gì vậy?” Abigail hỏi.

Trước khi anh có thể trả lời, Amy báo cho anh thêm lần nữa. “Bà ta không tin anh. Bà ta muốn biết em là ai chết đi được, và bà ta sẽ tìm ra đấy.”

“Sự giúp đỡ của bà thật tuyệt,” là tất cả những gì anh nói khi anh mở cánh cửa của xe ngựa và đẩy mạnh cô vào bên trong.

Amy không thể tin nổi anh lại làm chuyện đó. Nhưng cô sẽ không làm thế đâu. Cô bước vào bên trong với cái đầu ngoảnh đi, nhưng cô đã bước ra ngoài qua cửa bên kia của xe ngựa.

Warren cũng làm y như vậy, dừng lại đủ lâu chỉ để nói với vị phu nhân đang sưng sốt, “Xin thứ lỗi, quý bà. Chỉ một lát thôi.”

Anh nắm lấy tay Amy chỉ sau vài yard (1 yard = 0,914m), bởi cô chỉ bước đi trong cơn tức giận, hơn là bỏ chạy. “Cô nghĩ cô đang làm cái quái gì thế?”

“Tôi á?” cô há hốc mồm vì điên tiết. “Hãy nói về anh ấy, bởi vì tôi biết chính xác những gì anh đang làm. Anh đã không bẻ cành cây của anh, vì thế anh nghĩ là anh sẽ trừng trị tôi theo cách này vì một chút phiền phức tôi đã gây ra cho anh.Ồ, giờ thì anh sẽ phải tìm cách khác để làm chuyện đó đấy.”

“Tôi sẽ không đi bộ về London khi quý bà đó có lòng tốt cho chúng ta đi nhờ.”

“Vậy thì anh cứ đi cùng xe với bà ta, nhưng anh sẽ làm chuyện đó mà không có tôi. Nếu anh không nghĩ đến thanh danh của tôi, thì cũng phải nghĩ tới thanh danh của anh chứ. Vị phu nhân đó sẽ kể lại tất cả mọi chuyện cộng thêm những chuyện khác mà anh đã thỏa thuận với tôi, và nếu anh nghĩ anh có thể thoát khỏi mớ bong bóng đó mà không mất mát gì, thì nghĩ lại đi. Và chuyện kết hôn sẽ diễn ra mà không phải là vì anh muốn tôi, Warren. Tôi muốn anh tự nguyện và hỏi cưới tôi kìa.”

Cô hầu như có thể nghe thấy rằng anh nghiền ken kết vào nhau. “Cô thắng, khôn kiếp. Chúng ta sẽ thỏa hiệp. Cô có thể ngồi lên trên kia cùng người đánh xe. Tôi tin rằng anh ta sẽ không nhận ra cô đúng không?”

“Vậy anh sẽ nói gì với quý bà Beecham?”

“Rằng cô không muốn vấy bẩn bà ta bằng sự mất nét của cô.”

Cô cảm thấy muốn đá anh một cái. Nhưng thay vào đó cô trao cho anh một nụ cười tươi rói và nói, “Anh có lẽ không phải một kẻ phóng đảng, Warren Anderson, nhưng anh dứt khoát là một tên vô lại.”

16. Chương 16

Không giống như Warren, người hiển nhiên là cố ý giữ lấy sự chua cay của anh trong suốt quãng đời còn lại, Amy quá sôi nổi để giữ lại sự hận thù hay giận dữ quá lâu. Bởi vậy cô hiển nhiên đã tha thứ cho anh khi quý bà Beecham vỗ rơi họ tại khách sạn Albanu. Thực tế, sự gần gũi với cái nơi mà cô đã muốn đến suốt cả tối nay đã đặt vào đầu cô những ý tưởng mới lần nữa.

Điều này chắc chắn đã hiển hiện rõ trên khuôn mặt của cô, bởi Warren chỉ nhìn cô một cái và đã nói luôn, “Nếu cô nói điều đó, tôi sẽ lật cô qua đầu gối tôi ngay tại đây. Và tôi sẽ chẳng quan tâm số lượng khán giả tập trung lại xem đâu. Tôi sẽ chẳng dừng lại cho đến khi cô cầu xin sự tha thứ.”

“Điều gì khiến anh nghĩ em sẽ cầu xin sự tha thứ của anh nhanh như vậy” cô đánh bạo.

“Điều gì khiến cô nghĩ tôi sẽ có sự khoan dung”

Cô cười toe toét với anh, không có một chút đe dọa nào lần này “Anh có khá nhiều. Có lẽ ở dưới kia, trong những ngón chân xinh xinh của anh, anh cũng có một ít nữa, nhưng em đánh cuộc em có thể lấy ra một ít nếu em thử, và em chưa bao giờ thua khi đặt cược cả”.

Anh thậm chí còn chẳng thèm trả lời, chỉ vờ lấy tay cô và quay đi gọi một cỗ xe ngựa. May mắn là xe ngựa của Abigail mới rẽ sang ở một góc phố, bởi vì cái tính thiếu kiên nhẫn của anh đã lỡ đi sự thận trọng. Anh muốn rời xa Amy, ngay lập tức, ngay bây giờ.

Cô thực ra cũng thông cảm với anh, rút cuộc thì cô cũng đã đẩy anh qua địa ngục mấy lần chỉ trong ngày hôm nay. Mọi ý định và một phần kế hoạch của cô đã làm anh kiệt sức một cách nhanh nhất có thể, thậm chí còn hơn cả những gì một người đàn ông có thể chịu đựng, nhất là với người đàn ông có tính khí như Warren. Bởi vậy cô đã không thể oán giận sự phẫn nộ mà anh đang tỏ ra với cô. Thật ra thì cô đã ngạc nhiên là anh đã không sùi bọt mép ngay tức thì.

Nói chung, hôm nay là một ngày rất tuyệt. Những cuộc phiêu lưu không được tính toán trước này đã tạo cho cô một chút lợi thế, ít nhất một cái đã hiệu quả. Nếu lũ trộm cướp đó không bắt cóc họ và bỏ họ lại vùng ngoại ô này, cô sẽ không bao giờ được trải nghiệm bữa tiệc đầy đam mê ấy. Và Warren cũng không. Và việc cô ghì chặt lấy bộ ngực của cô trong chuyến đi ngắn ngủi về Berkeley Square là bằng chứng chứng tỏ rằng Warren đã không muốn dừng lại lần đó và cũng đã không dừng nếu không bắt buộc phải dừng. Nếu như quý bà B. không xuất hiện thì cô đã có thể...

Anh bảo người đánh xe chờ anh. Amy chỉ còn lại vài tháng với Warren, và không biết khi nào mới được gặp lại anh. Nếu cô hiểu được anh, hoặc có lẽ cô đã hiểu được anh, rằng anh muốn tránh cô bằng mọi giá. Nhưng anh không thể làm thế, nhất là khi cô đang ở trong nhà em gái anh. Nếu như anh cũng có thể ở đó luôn nhỉ. Cô nhất định phải đề cập vấn đề này với Georgina mới được...

Họ đi tới cánh cửa. Amy dựa vào nó để nhìn theo anh. Như mọi khi, anh đang cau mày, nhưng điều đó chắc chắn chẳng làm giảm đi vẻ đẹp trai của anh. Nhìn từ bất kỳ một phương diện nào, nó cũng thể hiện sự thách thức. Không có gì lạ khi có quá nhiều người phụ nữ bị anh lôi cuốn. Nhưng cô không có ý định trở thành một trong những người phụ nữ đó. Cô phải là người có được anh.

Cô mong muốn có được nụ hôn tạm biệt của anh. Liệu cô có dám kích động anh làm thế một lần nữa ? Hừm ! cô sẽ chẳng là gì cả nếu không dám thử.

“Anh có nhận ra” cô nhẹ nhàng hỏi, “em mới chỉ nói em muốn anh vào sáng nay không ? Với tiến độ này, anh nên chuẩn bị hỏi cưới em vào cuối tuần. Tất nhiên anh có thể từ bỏ cuộc chiến này và hỏi cưới em ngay bây giờ, sau đó chúng ta có thể là vợ chồng hợp pháp vào cuối tuần, thay vì chỉ đính hôn. Thế nào, anh chàng người Mỹ ? Anh đã sẵn sàng chịu thua ?”

“Tôi thì lại sẵn sàng để nói chuyện với ông chú của cô” Giọng của anh cảnh báo cô đó sẽ không phải là cuộc nói chuyện về hôn nhân, mà là về cách cư xử thái quá của cô. “Mở cửa, Amy”

Cô cứng người lại, chưa bao giờ tưởng tượng rằng điều này có thể xảy ra “Anh không thể làm thế”

“Cứ xem thử tôi có thể làm không”

“Nhưng anh sẽ không bao giờ gặp em nữa, và đó không phải điều anh muốn. Anh có thể cho rằng anh muốn thế, nhưng em có thể khẳng định rằng anh không muốn”.

“Tôi không cho là vậy. Tôi không thể nghĩ ra bất cứ điều gì đáng lôi cuốn hơn điều đó ngay lúc này”.

“Thật không ?”

Anh cứng người lại và thối lui một bước rời khỏi cô. Thật là ngu ngốc, ngu ngốc khi nói thế. Cô đáng ra phải bảo đảm rằng mình sẽ rút lui, nhưng cô không hề có ý định rút lui. Và cô phải thận trọng khi tỏ ra thành thật với anh như câu ngạn ngữ “Tất cả phải đúng luật” , hoặc cô sẽ chẳng bao giờ có được lòng tin của anh.

Cô không thể thu lại lời chế diễu, nhưng cô đưa ra một đề nghị mà cô hy vọng nó hợp lý vào lúc này “Làm ơn, ít nhất anh cũng đừng gây sự nữa, bây giờ anh đang tức giận, nhưng anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn vào

sáng mai”.

“Không”

“Đây không phải lúc chứng minh anh có thể ngoan cố đến đâu”, cô nói trong sự tức giận. “Anh không thể ít nhất cũng cân nhắc đến những hậu quả có thể xảy ra ngoài việc loại bỏ em ? Trước hết, chú James sẽ đổ trách nhiệm cho anh. Dù em có đảm bảo với chú ấy là anh không có lỗi gì trong chuyện này, nhưng với cách chú ấy nghĩ về anh, chú ấy cũng sẽ không tin. Và thật ra thì anh cũng đâu có muốn kích động sự chống đối của chú ấy, đúng không ? Chú ấy là một người tuyệt đối không thể đoán trước được, anh biết đấy. Chú ấy có thể đuổi anh, đấm anh ra thậm chí đá anh ra, từ chối không cho anh gặp George hoặc Jack lần nữa”

“Tôi chấp nhận rủi ro”

Anh nói một cách thờ ơ, điều đó làm cho cô kim lại không thể hiện sự tức giận ra bên ngoài “Anh không nghĩ rằng có khả năng mọi việc sẽ xảy ra như vậy à ? Có thể chúng sẽ không xảy ra thật. Có thể điều duy nhất có thể xảy ra là em bị đẩy về nông thôn và anh có thể tiếp tục làm việc của anh mà không bị sự quấy rầy của em gây trở ngại. Bởi vì, mỗi ngày anh sẽ càng thêm buồn chán hoặc sẽ không còn những cuộc trò chuyện thú vị giữa chúng ta để mà trông đợi nữa. Và những người anh em của anh sẽ nhảy dựng lên khi nghe được chuyện này, rằng anh không thể xử lý một ”cô bé“, ah, nhưng em chắc anh có thể chống đỡ lại những lời trêu chọc của họ đấy”

“Đủ rồi, Amy”

“Anh đã thay đổi ý định ?”

“Không”

Cô vung mạnh bàn tay “Tốt thôi! Đi mà thú nhận tất cả. Nhưng mà có một khả năng anh chưa hề xét đến. Rằng em có thể thuyết phục gia đình em nhìn vấn đề theo cách của em, và rồi tất cả những gì anh nhận được là bị những ông chú của em bẻ gãy cổ và theo dõi mọi hành động của anh” Rồi cô quá tức giận để thêm vào “Còn một điều nữa. Cái ý tưởng thật - là - thông thái của anh nghe có vẻ như sẽ cứu được anh lúc này, nhưng đó là một lối thoát hèn nhát. Nếu anh định cưỡng lại em, Warren Anderson, cứ thử làm xem”.

Cô quay ngoắt đi trong cơn giận dữ trào dâng, cho anh ngấm cái lưng của cô trong khi cô cố gắng tìm kiếm chìa khoá nhà trong cái túi áo choàng của cô. Cái áo choàng lệch qua một chút, nên cái túi không ở chỗ mà nó nên ở. Hy vọng duy nhất của cô là chiếc chìa khoá vẫn còn sau cú ngã tối nay. Nghĩ lại thì, nếu chiếc chìa khoá bị mất, những vấn đề của cô sẽ được giải quyết, dù chỉ là tạm thời. Dù nó không bị mất, cô cũng quyết định sẽ không nói dối Warren, dù chỉ là một phần sự thật.

Trong một lúc anh không hề nói lời nào với cô, nhưng khi cô chuẩn bị mở khoá, anh đặt tay lên vai cô “Cô nghĩ tôi không thể ?” Anh hỏi.

“Không thể cái gì ?”

“Cưỡng lại em”

Bản thân cô đang có một đồng rắc rối, đó là chống lại ham muốn được dựa vào anh, vì thế cô đầu hàng. Và anh không đẩy cô ra.

“Em nghĩ anh sẽ cố gắng hết mức có thể” Cô dịu dàng thăm thì với anh.

“Và thành công”

“Muốn cá không ?”

Cô dường như nín thở, chờ đợi câu trả lời của anh. Điều đó thật là kỳ cục, cô biết thế, nhưng cô chắc chắn anh sẽ phải bán đi linh hồn của anh nếu anh chấp nhận lời cá cược này, bởi cô sẽ không bao giờ thua cược. Nhưng anh làm cô thất vọng.

“Không, đánh cá vào chuyện này sẽ làm cho nó trở nên quan trọng. Sự táo bạo của cô đã làm tôi phải giật mình, chỉ có thể thôi. Nhưng bây giờ tôi biết tôi sẽ làm gì, tôi có thể lờ cô đi”.

Cô quay lại trước khi anh có thể lùi ra để tránh sức ép của ngực cô trên ngực anh “Anh có thể không ?” Cô hỏi một cách quỵn rũ.

Anh bước ra. Thôi được, anh có thể trốn tránh cô lúc này, nhưng chỉ một thời gian ngắn thôi.

17. Chương 17

Amy khép cửa rồi khóa lại, sau đó ngả người tựa vào nó. Cô đang mỉm cười một mình, bây giờ sự nguy hiểm đã qua. Cô sẽ xoay sở để vào được bên trong ngôi nhà mà không có Warren áp tải phía sau, sự diệu kì nhỏ nhỏ, như tính ngoan cố của anh vậy. Và cô cũng không chắc những lời nói của cô có tác động đến anh không, mặc dù tất cả những chuyện này sẽ khiến chú James ốm liệt giường luôn vào tối nay khi nghe cả một bản kê khai tội lỗi của cô. Có lẽ là vào một thời điểm khác, nhưng không phải đêm nay...

“Có lý do chính đáng nào để chị bước qua cánh cửa đó vào giờ này không?” Amy giật nảy người, suýt chút nữa tụt hẳn xuống sàn nhà. Và sau đó nhớ ra câu hỏi nên cô buột miệng, “Phải - không - chị có thể suy nghĩ về chuyện này rồi trả lời vào sáng mai không?”

“Amy,...”

“Chị đùa thôi, vì Chúa,” cô nói với Jeremy ngay khi cô đẩy người khỏi cánh cửa, nhẹ nhõm bởi Jeremy là người đã nghe thấy cô đi vào, chứ không phải cha cậu ấy. “Và cái gì làm gì cho em về nhà quá sớm vậy?”

Cậu ấy chẳng hề mắc vào cái bẫy cô giăng ra để thay đổi chủ đề. “Chị đừng bận tâm. Giờ hãy đưa ra câu trả lời của chị, chị họ, và ngay lúc này.”

Cô làm ra vẻ sốt ruột cất tiếng nói ngay khi vượt qua cậu ấy để bắt đầu đi vào phòng khách. “Nếu em nhất quyết muốn biết, chị có một cuộc hẹn hò bí mật với người đàn ông mà chị quan tâm.”

“Xảy ra rồi à?”

Cô quay mặt về phía cậu. “Ý em là sao, cái gì mà xảy ra rồi à?”

Cậu trông rất thoải mái trong tư thế tựa người vào khung cửa, khoanh tay, chân vắt chéo, thể đứng ra chiều thất vọng mà chú Tony của họ cực kỳ ưa thích, và với Jeremy, cậu cháu trai trông rất giống chú mình, đã học được kiểu đứng đó một cách hoàn hảo. “Ý em là, chị chỉ vừa mới có buổi ra mắt vào tuần trước. Em tin rằng em không tưởng tượng được chị sẽ đi theo bước chân của chị Diana và lựa chọn một cách quá nhanh chóng như thế.”

Cô héch một chiếc lông mày lên với cậu. “Thế ra em nghĩ chị thích như chị Clare, phải mất hai năm để đưa ra quyết định của chị ấy ư?”

“Không lâu như thế, nhưng ít nhất cũng phải mất vài tháng chứ.”

“Chị chỉ nói là chị quan tâm thôi, Jeremy.”

“Thật vui khi nghe thế. Vậy tại sao phải giữ bí mật?”

“Bởi vì chị khá nghi ngờ gia đình mình sẽ chấp nhận anh ấy,” cô thừa nhận.

Jeremy là người duy nhất cô có thể kể điều này mà không chút lo lắng về cơn giận của cậu ấy. Và cậu ta nhe răng ra cười, giống như là một hành động chuẩn bị phòng thủ như những người khác trong gia đình.

“Vậy anh chàng đó là ai?”

“Không phải việc của em,” cô đáp trả.

“Vậy em có biết anh ta à?”

“Chị không nói thế.”

“Em biết phải không?”

“Gần như vậy.”

“Anh ta không hoàn toàn là một anh chàng bất lịch sự đùa dai đấy chứ? Em e rằng em sẽ phản đối đấy.”

“Anh ấy không có tí gì mang dáng dấp của một tay đùa cợt cả. Đạo đức phải gọi là ngoại hạng.”

Jeremy cau mày. “Vậy thì có gì không ổn với anh ta?”

Ừm, cô phải cố gắng trung thành với sự thật, hoặc gần gần thôi cũng được, nhưng cậu ấy đúng là sẽ không để cô làm chuyện đó. “Anh ấy nghèo xơ xác,” là tất cả những gì cô có thể nghĩ trong lúc này để đánh lạc hướng ông em họ.

“Chị đúng đấy. Chuyện này không thể xảy ra. Không thể để chị luẩn quẩn trong vòng nghèo túng được.”

“Không xảy ra chuyện đó đâu. Anh ấy rất có triển vọng.”

“Thế vấn đề ở đây là gì?”

“Anh ấy không thấy thoải mái với ý nghĩ đến thăm chị cho đến khi hoàn cảnh của anh ấy được cải thiện.”

Jeremy gật đầu tư lự. “Và chị đang phải cố gắng thuyết phục anh ta chuyện đó không thành vấn đề phải không?”

“Hoàn toàn chính xác.”

“Chị có phải đắm mình trong tội lỗi để giải quyết vấn đề của chị không?”

Amy đỏ mặt dữ dội khi liên tưởng đến những hình ảnh nhạy cảm mà câu hỏi đó gợi lên trong tâm trí cô. “Tất cả những gì mà chị và anh ấy làm là đi dạo và trò chuyện. Chị sợ rằng chị đã trượt chân, nhiều hơn một lần, một cách vô thức.”

“Anh ta phải là một cục đất mới không chộp lấy chị - hoặc là cũng xảy chân theo chị, phải không?”

Mặt cô đỏ một cách tệ hại trước cái nhìn đầy hiểu biết của cậu ta, rồi cô cúi gằm, “Chị vẫn còn là một trinh nữ đáng nguyên rủa, nếu đó là những gì em muốn nghe.”

Cậu ta cười xé cả mang tai mà không tỏ ra ăn năn. “Đừng nghi ngờ chuyện đó, chị yêu quý. Và anh ta sẽ không phải là một con lừa chết tiệt nếu anh ta không cố gắng hôn chị, bởi vậy chị có thể ngừng mọi sự xấu hổ của chị lại rồi đấy. Em là một tín đồ trung thành với những nụ hôn, chị không biết đấy thôi.”

Cô bật cười. Đôi khi cô không hề nhớ, mỗi khi nhìn vào cậu ấy, rằng cậu ấy chỉ bằng tuổi cô mà có thể hiểu một cách hoàn hảo về những cảm xúc không thể cưỡng lại của tuổi trẻ. Và bởi đang đề cập đến chủ đề này, đây đúng là khoảng thời gian hoàn hảo để tranh thủ lợi thế từ sự thành thạo của cậu ấy để cứu nguy cho hoàn cảnh của cô lúc này.

“Giờ em đang đề cập đến chuyện đó,” cô ngẫu nhiên mở đầu ngay khi cởi áo choàng rồi cuộn tròn nó lại vào một góc của ghế sofa, “ở đây có một câu hỏi rất có ý nghĩa với chị mà chị muốn hỏi em, thế nên em hãy ngồi xuống và đem đến cho chị lợi ích từ vốn kinh nghiệm mênh mông của em.”

“Sẽ không phải là những kinh nghiệm đau thương chứ?” cậu trả lời khi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Không đâu, bởi đó đơn thuần chỉ là một câu hỏi về sự kiềm chế thôi. Bất kì ai khác chị có thể hỏi chắc chắn sẽ rất lúng túng khi trả lời, nhưng chắc chắn không phải em.”

“Em không phải là tên chết tiệt sẽ nói với chị làm thế nào để làm tình đâu,” cậu cảnh cáo đầy phần nộ.

Amy khúc khích. “Giờ nó chỉ là một chút kiến thức, nhưng cực kì có ích trong tương lai mà, không phải sao? Không, tất cả những gì chị muốn biết là một người phụ nữ phải làm gì, Jeremy, để khiến em muốn cô ấy, khi em kiên quyết tự nhủ với lòng mình em không thể có được cô ấy?”

“Vậy là cô ta không dễ thương phải không?”

“Hãy giả định rằng cô ấy cực kỳ đáng yêu.”

“Thế thì chẳng có vấn đề gì cả.”

“Đúng là như vậy. Em đã dứt khoát, bởi vài lý do ngớ ngẩn rằng chỉ có một người đàn ông có thể lại gần cô ấy, rằng em không thể chạm vào cô ấy được.”

“Loại lý do nào thế?”

“Làm sao chị biết được? Có lẽ đó là vấn đề thanh danh, hoặc có thể cô ấy là bạn thân nhất của em gái em, hay một vài lý do nào tương tự thế.”

“Ồ, đúng địa ngục rồi, em không nghĩ mấy cái đó có thể ngăn nổi em.”

“Jeremy,” cô diên tiết nói, “đó chỉ là giả thuyết thôi. Vì bất cứ lý do nào, em cự tuyệt làm bất kì chuyện gì với cô ấy. Như vậy cô ấy sẽ phải làm gì để khiến em đổi ý?”

“Không cần làm gì nhiều đâu, Amy, để khiến em đổi ý ấy.”

Cô phải bật cười trước giọng của cậu. “Không, chị không nghĩ vậy đâu. Nhưng trong giây lát em dừng nghĩ đến sự thật em luôn sẵn sàng cho một và toàn bộ nữ giới. Rằng đây là trường hợp duy nhất hoàn toàn khác hẳn cách thức thông thường của em trong mấy chuyện này thôi. Em sẽ không chạm vào quý cô đó. Em hoàn toàn từ chối làm tình với cô ấy, dù cho, từ tận đáy lòng, em không muốn thứ gì hơn thế.”

“Ừm, em nên hy vọng thế.”

“Vậy cô ấy có thể làm gì để khiến em quên đi sự lưỡng lự của em?”

“Cởi bỏ quần áo của cô ấy.”

“Em nhắc lại đi?”

“Cô ấy có thể trút bỏ quần áo ngay trước mặt em. Em thực sự nghĩ rằng em khó có thể cưỡng lại được, nếu cô ấy dễ thương như lời chị nói.”

Amy rất ngạc nhiên. “Đó là tất cả những gì nó sẽ dẫn đến à?”

“Chắc chắn”

Cô thở dài. Cô e rằng cô đã hỏi nhầm người. Jeremy, trẻ như cậu ấy, không thể có được sự kiên quyết và khả năng kiềm chế như của Warren được.

“Giờ hãy nói cho em nghe tại sao chị muốn biết?”

Amy lại đột ngột thở dài. “Tại sao gì nữa? Cái gã mà chị quan tâm hoàn toàn cự tuyệt làm tình với chị cho dù không hề bị ràng buộc kết hôn.”

“Gì cơ?”

Cô vỗ nhẹ lên tay cậu ấy ngay khi cô cam đoan, “Chị chỉ đùa thôi, Jeremy.”

“Sở thích xấu xa,” cậu càu nhàu.

Cô cười nhăn nhó. “Cậu không thể nói thế nếu cậu có thể quan sát được vẻ mặt của mình.”

Cậu ấy vẫn chưa dịu lại. “Vậy câu trả lời chính xác là gì?”

Cô đang hy vọng cậu sẽ quên đi câu hỏi, nhưng bởi cậu vẫn nhớ, cô đành liều lĩnh nói ra. “Giờ thì ai đang đùa đây? Hoặc là em sẽ nói với chị em không nhớ rằng bản thân đã tò mò với những chuyện kiểu này thế nào trước khi em có tất cả những câu trả lời, phải vậy không?”

Bởi cậu không thể nhắc lại khoảng thời gian đó, đã được dạy dỗ trong một quán rượu, nên cậu chọn cách không trả lời. “Vậy đơn thuần chị chỉ tò mò thôi phải không?”

“Rất háo hức,” cô nói, rồi nhoẻn một nụ cười tinh quái với cậu. “Và trong khi chúng ta đang bàn đến nó, có muốn xem xét và thảo luận chuyện làm tình một cách chi tiết không?”

“Không chết tiệt đến mức ấy đâu. Vậy là anh ta không nhượng bộ, phải không nào?”

“Ai cơ?”

“Quý ông của chị ấy.”

“Chị không bảo đó là anh ấy.”

“Chị không cần phải nói. Thành cha thông minh, thật quá thận trọng.”

“Chị hy vọng nó không có liên quan đến những gì chị muốn nói.”

“Giờ thì đừng có quấy nhiễu em,” cậu nói khi thấy cái quắc mắt của bà chị họ. “Em sẽ lo lắng như thế nào nếu chị muốn có một đứa trẻ trước khi đọc lời tuyên thệ? Em sẽ không phải là người sẽ đến gặp thành cha đó vì chuyện như thế đâu.”

“Cha chị không phải là...”

“Dĩ nhiên ông ấy không thế. Cha chị đã có hai người em trai chỉ yêu khi bằng lòng với những chuyện như thế. Chị sẽ thật may mắn nếu gã đó chấp nhận cưới chị.”

Amy nhắm mắt với một tiếng rên. Đó là cái cách Jeremy giải quyết vấn đề gì. Nhưng cậu không biết hoàn cảnh thực sự là như thế nào, mà cô sẽ không kể với cậu, bởi cậu sẽ làm nhiều chuyện còn hơn là nói ra nếu biết quý ông của cô là người mà cha cậu cực kỳ căm ghét và cả gia đình sẽ không bao giờ chấp nhận.

Anh ấy có nhiều mặt tốt, phải, và đó là người mà cô không cần đến thời gian để cân nhắc, cô đã ra quyết định quá nhanh. Nhưng cho dù có mang thai thì cũng không làm cô thay đổi ý định sẽ làm tình với Warren, ít nhất là không cho đến khi cô có thể nghĩ ra được cách khác để làm cho mọi chuyện tiến triển nhanh hơn. Rủi ro, dù sao đi nữa, hoàn toàn chỉ phụ thuộc vào hành động của cô, và cô biết làm thế nào để nắm được chúng.

“Em có muốn đánh cược không, Jeremy?”

Cái nhìn của cậu chuyển ngay sang nghi ngờ. “Đánh cược cái gì mới được cơ?”

“Nếu chị quyết định chị muốn anh ấy, chị có thể có được anh ấy mà không phải ép buộc anh ấy cưới chị.”

“Em nghĩ chị chỉ quan tâm thôi mà.”

“Chị đã nói là nếu chị quyết định đó là người đàn ông duy nhất của đời chị.”

“Thôi được, em cược với chị. Nhưng chuyện cá cược này chỉ có giá trị nếu chị vẫn ở bên ngoài giường của anh ta. Nếu chị ngủ với anh ta, chị sẽ không cưới được anh ta đâu.”

Mắt cô bùng cháy. Nếu cô thua, cô sẽ mang thai, và cô không thể cưới anh ấy ư?

“Chuyện này... chuyện này...”

“Chấp nhận hoặc từ bỏ nó đi,” cậu nói với vẻ tự mãn.

“Được thôi,” cô nói cũng với giọng bảnh chọe như thế. “Và nếu chị thắng, em sẽ không được chạm vào một người phụ nữ trong vòng...”

Cậu ngồi bật dậy, nét mặt kinh hoàng. “Tuyệt thật, chị nên nhớ rằng em là thằng em họ đáng mến của chị đấy.”

“Một tháng.”

“Một người trong cả tháng à?”

“Chị đã nói là sáu...”

“Chỉ một thôi.” Cậu thở dài, nhưng chỉ trước khi cậu cười toe toét. “Ừm, em vừa hoàn thành một phi vụ tuyệt nhất trong cả ngày đây.”

Amy cũng cười toe toét lại với cậu. “Phải đấy. Em cứ yên chí là chị sẽ có được anh ấy - nếu chị muốn anh ấy - bởi vì chị chưa thua cuộc bao giờ cả.”

18. Chương 18

Amy đạt được những gì cô mong muốn, mặc dù cô chẳng hề biết điều đó. Warren lên giường tối hôm đó và chẳng thể tổng những ý nghĩ về cô ra khỏi đầu anh. Một vài ý tưởng trong đám suy nghĩ rối rắm đó có thể khiến anh giết người, nhưng nếu xét đến sự khó chịu đang bám theo anh dai dẳng, anh ước gì anh thực sự có thể giết ai đó. Và anh đã đi ngủ, một mình.

Anh vẫn tự ngạc nhiên với chính mình rằng sau khi anh rời khỏi cô, anh đã quay lại cái khách sạn mà anh đang ở trên đường Piccadilly này thay vì đi đến quán The Hell and Hound và gặp Paulette đây đây. Anh cho là hành động thiếu suy nghĩ này của anh đáng bị khiển trách, và thật sự anh đã quá cầu kỳ đến nỗi để cho con nhỏ láo xược đó thuyết phục anh từ bỏ những gì anh nên làm, như là báo cho gia đình con bé về những hành vi quá khích của nó. Nhưng sau khi anh về đến Albany và nhớ lại những gì đang đợi anh ở phía bên kia thành phố, anh vẫn đi lên phòng mình, thay vì gọi một cỗ xe ngựa khác để quay lại đó.

Cứ coi như là vậy đi, rằng khi anh về đến khách sạn thì cũng đã muộn rồi. Và anh cùng với anh em mình còn có vài vấn đề cần phải giải quyết vào sáng sớm hôm sau. Nhưng cái quái gì đã ngăn anh đi tìm một người phụ nữ khi anh cần giải tỏa ? Không nghi ngờ gì là cái ham muốn đó đã ám ảnh anh và đã luôn ở đó từ sáng sau nụ hôn đầu tiên. Nhưng anh đã có ý định giải phóng nó tối nay. Đáng lý ra anh không nên để cái con bé luôn làm người khác cầu tiết đó ngăn cản anh. Anh đã cảnh báo cô ta và nghĩ rằng thế là kết thúc. Nhưng chết tiệt cái tính dai dẳng của người Anh đó ! Anh thậm chí đã suýt làm tình với Amy Malory ngay giữa đường.

Anh thật sự vẫn không thể ngờ rằng mình đã làm thế, và ước gì mình đã không làm cái điều ngu ngốc đó. Anh vốn đã quên đi sự sung sướng của ham muốn thuần túy, sự dâng trào của cảm xúc, những tác động điên cuồng và sự thỏa mãn không thể tin được. Đã lâu lắm rồi anh luôn giữ vẻ hờ hững khi quyến rũ và làm tình, gần như là lạnh nhạt, chỉ đơn thuần thỏa mãn những nhu cầu thuần túy cơ bản. Amy đã lôi ra quá nhiều thứ trong anh, và giờ đây Paulette đã không đủ để thỏa mãn anh. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng anh không thể trải qua một ngày nào như ngày hôm nay nữa, với sự thèm muốn dữ dội mà không thể thỏa mãn. Tất cả chỉ do một ý thích bất chợt của một con bé mười bảy tuổi đầu. Lạy Chúa ! Làm thế nào mà một con bé trẻ như thế có thể điều khiển anh như thế, kích động mọi chỗ trên cơ thể anh mỗi khi họ chạm trán ? Cô ta chẳng hơn gì một con bé tinh ranh bừa bãi. Hiển nhiên rằng, cô ta vừa mới khám phá về tình dục và quá thích thú với nó nên không thể lờ đi, và, như những kẻ non nớt, cô ta đang ngấu nghiến nó. Anh không hơn gì là một thử thách đối với cô ta, có lẽ là người đàn ông duy nhất từ chối cô ta. Đó là tất cả, và vì thế cô ta cố đẩy anh qua địa ngục. Anh nên nói chuyện với James Malory. Làm sao anh đã có thể để cô ta ngăn anh làm việc đó ?

“Anh thức rồi à, anh trai ?” Drew bước vào phòng và đóng cửa một cách âm ỉ.

“Ừ”

Drew cười vào giọng nói đầy bức bối của anh “Em không nghĩ rằng anh đã về. Anh chắc đã phải thỏa mãn bản thân vào đầu buổi tối”

Ước gì anh đã, nếu như vậy thì anh đã có thể chống cự lại sự cám dỗ của con bé đó. Và rồi anh băn khoăn, nếu không phải là anh ở cùng phòng với Drew bởi khách sạn tạm thời hết phòng, liệu anh có đầu hàng và đem Amy vào đây tối nay ? Cái ý nghĩ ấy làm anh ớn lạnh. Anh đã trở nên yếu đuối thế này rồi sao ? Hay là do sự cám dỗ của cô ta mạnh đến thế ?

Dù anh nhìn theo cách nào đi nữa, thì cô ta cũng là một đồng rắc rối, và anh phải ngay lập tức tránh xa. Cô ta là cháu gái của em gái anh, lạy Chúa toàn năng. Cô ta là một Malory. Cô ta chỉ vừa mới rời trường học . Thực tế cô ta đang xử sự quá hư hỏng như hai ông chú của cô ta, nói trắng ra, cô ta đang trên con đường trở thành một người đàn bà phóng đảng.

Nếu cô ta muốn thỏa mãn những mối quan hệ tình dục của cô ta với tất cả mọi người, đó là việc của cô ta, nhưng anh sẽ không góp phần làm cho cô ta trở nên sa đoạ. Thậm chí cô ta còn có thể có thai mà không

hề biết ai là cha của đứa bé. Nhưng rồi sẽ có vài thằng ngốc sẵn sàng rơi vào trò chơi của cô ta để mà nhận lấy trách nhiệm đó, có điều kẻ đó sẽ không phải là anh.

Và nếu cô ta không thực sự muốn vướng vào hôn nhân và chấm dứt những trò vui của mình. Cô ta chắc sẽ có vài mưu mẹo chỉ để tồn bản thân lên, khi mà cô ta xinh đẹp đến mức khó tin như vậy. Nhưng tối nay cô ta đã chứng tỏ là cô ta hoàn toàn có ý định nghiêm túc về chuyện kết hôn khi cô ta làm mọi thứ có thể để giấu đi nhân dạng của mình trước quý bà Beecham.

Anh nên cảm thấy an tâm. Thực tế anh đã an tâm. Nhưng đó không phải là sự kết thúc cho vấn đề của anh. Với một cô gái hấp dẫn như cô ta, anh muốn cô ta cũng nhiều như sự quyến rũ của cô ta, nhưng anh sẽ không bị lôi kéo vào cái bẫy đầy nhục dục ấy.

“Anh biết không”, Drew tiếp tục nói trong khi cổ tháo đôi ủng tại đầu kia của cái giường rộng mà họ đang chia sẻ, “bất chấp bao nhiêu lời phàn nàn của chúng ta chống lại cái đất nước này, em vẫn phải nói rằng người Anh có một đô thị dễ chịu trong cái thành phố London già cỗi này. Anh có thể tìm thấy bất kỳ sự kích thích nào ở ngay đây. Tại sao ư, họ có rất nhiều phương thức truy lạc mà em thậm chí chưa từng biết đến”.

“Anh cho là cậu đã hưởng thụ đủ tối nay ?” Warren nói một cách lạnh nhạt.

“Hưởng thụ vẫn chưa đủ một nửa để mà miêu tả nó. Boyd và em gặp một cô gái cực kỳ khiêu gợi...”

“Anh không muốn nghe chi tiết, Drew”

“Nhưng cô ta là một ngoại lệ khác thường để mà đánh giá trên mọi phương diện tài năng, rất xinh đẹp, với mái tóc đen và đôi mắt đen vô cùng đáng yêu. Cô ta làm em nhớ đến Amy Malory, dù cô ta vẫn chưa đẹp bằng Amy của chúng ta”

“Cái quỷ gì mà em phải nhắc đến cô ta ?”

Drew nhún vai, chưa nhận ra ông anh của mình đang cứng người lại bên cạnh mình “Bây giờ anh nhắc đến , em mới...”

“Cậu nhắc, không phải anh.”

“Thế nào cũng được, em có một vài điều hay ho trong đầu từ khi gặp lại cô ta.”

“Vậy hãy tổng cô ta ra khỏi đầu” Warren nghiêng răng lại “Cô ta quá trẻ, kể cả cho cậu”.

“Không hề ” Drew không đồng tình, vẫn chưa nhận ra cái không khí nguy hiểm mà anh ta đang khuấy động xung quanh. “Nhưng cô ta là loại vợ mà anh phải cưới, dù cô ta không phải là mẫu người của em, nhưng”, anh ta thở dài một cách tiếc nuối “Cô ta hầu như làm cho em ước muốn rằng em đã sẵn sàng để ổn định cuộc sống”.

Warren đã nghe quá đủ. “Đi ngủ đi ! Và nếu cậu ngáy tối nay, anh sẽ làm cậu chết ngạt bằng cái gối chết tiệt đó”.

Drew ném một cái nhìn ngạc nhiên qua vai. “Tốt thôi, khi mà anh không ở trong tâm trạng tốt. Thật may mắn làm sao khi dính vào với một ông anh hay gắt gỏng”

Đó là sự khiêu khích cuối cùng Warren có thể nuốt vào sau một ngày đầy ắp chúng. Anh ngồi phất dậy và Drew kết thúc bằng việc nằm ngay đơ trên sàn nhà (he ! bị ấn đá rồi, thấy anh em nhà này cũng trẻ con nhỉ). Drew nằm đó một lúc rồi xoa xoa cái mông, sau đó nâng đầu lên để nhìn ông anh mình, vẫn ngồi lù lù trên giường.

“Vậy đó là những gì làm cho anh cảm thấy thiết thòi à,” Drew nói, cứ như là cái tâm trạng hờn dỗi lúc này của Warren hoàn toàn dễ hiểu. Anh ta cười khúc khích trong khi cổ đứng dậy “Tốt thôi, thử vào cuộc nào”

Warren chẳng cần bất kỳ sự khích lệ nào hơn thế. Năm phút sau đó, họ phải thêm vài khoản phụ thu vào tiền phòng, như là chi phí cho việc làm vỡ một cái ghế và toàn bộ cái khung giường... Clinton sẽ không bằng lòng một tý nào, ông anh đó luôn nhìn một cách khó chịu vào thiên hướng bạo lực của Warren. Drew thì chẳng quan tâm lắm, luôn sẵn sàng vui vẻ tham gia những bài tập như thế này của Warren, và đôi mắt

thâm đen của anh ta không hề gây ra trở ngại nào, khi mà anh ta không tích cực lắm trong việc cố gắng dụ dỗ bất kỳ thiếu nữ London xinh xắn nào.

Warren, tuy nhiên, không thể vui lòng hơn được nữa với kết quả đạt được. Anh đã cố ý ăn một cú đấm ngay vào miệng của Drew, và trong vài ngày tới anh sẽ còn dựa vào cái vết sưng ngay mồm ấy để mà giữ bản thân không thể hôn. Ngăn ngừa cái khả năng anh có thể bị mất trí lần nữa và chịu thua sự quyến rũ đầy khiêu gợi của Amy, sự đau đớn từ cái vết thương này sẽ làm cho anh tỉnh táo.

Trận đánh này cũng khiến cho cơn giận dữ của anh bị chế ngự phần nào vào lúc này, đủ để anh ngồi xuống cạnh Drew trên tấm đệm mà họ đã phải chuyển khỏi đồng đồ nát của cái khung giường trên sàn, anh cuối cùng cũng nhớ ra quý cô Amy nợ anh một lời hứa khi muốn anh nhượng bộ không “làm việc” với mấy tên cướp khốn khiếp đó. Bất kỳ thứ gì mà anh muốn, và đó là một thoả thuận. Bằng cách nào đó cô nàng đã làm anh quên mất ngay sau đó, nhưng anh sẽ không quên nữa đâu. Rốt cuộc thì điều đó có thể giúp anh kết thúc mọi vấn đề.

19. Chương 19

Công việc kinh doanh mà nhà Anderson định làm vào sáng hôm sau mất ít thời gian hơn họ nghĩ. Cái văn phòng mà Thomas tìm thấy chiều qua đã được tất cả nhất trí chọn, hợp đồng cho thuê đã được thông qua và kí kết trong vòng một tiếng đồng hồ. Ba căn phòng được dùng làm văn phòng làm việc, tuy nhiên cũng cần phải sửa lại vài chỗ mà một thợ mộc và một thợ sơn sẽ hoàn thành trong vài ngày tới. Clinton và Thomas đã đi mua những đồ đạc cần thiết cho văn phòng, Boyd thì đi tuyển nhân viên.

Chỉ còn lại Drew và Warren nhàn rỗi và Warren thì khó chịu với cái công ty này. Anh muốn đến quảng trường Berkeley và nói vài lời với Amy, nhưng không muốn làm điều đó với Drew lúc nào cũng leo đẹo bám theo. Anh có ý định kiếm một trận đánh nhau với thằng em để vứt nó sang một bên, nhưng bây giờ anh có ý định giải quyết cái vấn đề nhỏ này, tâm trạng anh đang quá dễ chịu vì thế anh không thể giả vờ nổi điên lên.

Tuy nhiên, Drew đã giúp anh bằng lời đề nghị rằng anh ta sẽ biến đi đâu đó. Drew mà anh đã biết là một thằng bé suốt ngày dính với gót giày của anh trong những ngày nhàn rỗi này đang được thay bởi một Drew, hiển nhiên đã có những kế hoạch cho bản thân.

“Em sẽ đi đến chỗ tay thợ may mà Dereck đã giới thiệu. Tay này có thể may những bộ quần áo sang trọng với một cái giá phải chăng”

“Em cần mặc những bộ quần áo sang trọng ở Luân Đôn để làm gì hả?”, Warren hỏi.

“Boyd và em được mời đến một buổi khiêu vũ vào cuối tuần này. Thực ra thì, người ta mời tất cả mấy anh em nhưng em không nghĩ là anh sẽ thích đi”

“Tất nhiên. Nhưng em sẽ ra khơi vào cuối tuần cơ mà”, Warren nhắc nhở.

“Thì có vấn đề gì cơ chứ?” Em sẽ vẫn có thể thu xếp được vài giờ để lãng mạn một chút.

“Ah, anh quên mất. Em vốn nổi tiếng về khoản hôn và chạy, vì thế điều gì mới thực sự là vấn đề vậy?”

“Sự xui xẻo của thủy thủ” Drew nhăn mặt, “và anh thì lại không gặp phải những vấn đề như vậy”

“Anh không hứa hẹn với những người phụ nữ mà anh không có ý định tiếp tục quan hệ”

“Không phải, họ quá sợ cái tính khí chiết tiết của anh để mà thử đeo bám”

Warren không trả miếng lại và thậm chí còn quàng tay qua vai em trai để thăm thì : “Anh sẽ cho một quả đấm nếu em cứ khẳng khẳng đòi, nhưng có thể chưa làm ngay bây giờ đâu.”

Drew cười : “Có điều gì đã trật khỏi đầu anh tối qua vậy hả?”

“Đến lúc rồi đây”

“Thật vui khi nghe thấy điều này, nhưng tất nhiên nó sẽ không kéo dài lâu đâu mà. Thực sự anh chưa bao giờ mềm mỏng cả..”

Warren cau mày khi Drew đi khỏi. Có thật là anh quá tệ khi ở cùng mọi người? Thủy thủ đoàn của anh đâu có nghĩ vậy, hay là anh đã đặt cho mình quá nhiều nguyên tắc trong suốt những năm qua. Tất nhiên anh có tính nóng nảy và chắc chắn anh rất dễ bị chọc giận bởi một số thứ như cái kiểu phẫn khích luôn thường trực của Drew lúc này chẳng hạn. Sự vô tư lự của nó khiến anh khó chịu, có thể là bởi vì nó nhắc anh nhớ đến khoảng thời gian đó, lâu lắm rồi, khi anh cũng giống như thế mỗi khi đứng trước Marianne.

Anh đẩy suy nghĩ ấy ra khỏi đầu khi đi thẳng đến Quảng trường Berkeley, cảm thấy hơi bức bối hơn lúc trước. Tuy nhiên, tâm trạng anh đang rất tốt và thậm chí còn có chiều hướng tích cực hơn khi anh đi gần đến nơi. Không có nhiều ngày tuyệt như ngày hôm qua. Và rồi cuối cùng anh quay trở lại với sự thích thú khi đến thăm em gái. Anh có thể tập trung vào việc mở thêm một chi nhánh mới nhất của Slyard ở đây, thậm chí anh còn muốn tìm cho mình một nữ chủ nhân tạm thời trong những ngày này.

Có lẽ, rốt cuộc anh nên tham gia buổi khiêu vũ cùng với mấy thằng em, dù chỉ để nhìn những kẻ độc thân của xã hội thượng lưu cư xử dễ dãi như thế nào.

Một tên cướp biển đã giải nghệ-người Pháp, Henri, đã trở thành người quản gia trong thời gian này, phải mất vài phút hần mới mở cửa cho Warren để thông báo rằng anh đến không đúng lúc. Georgie đang ngủ, Jacqueline cũng vậy, và ba người nhà Malory khác thì đã ra ngoài.

Sự thất vọng của Warren dâng lên, tâm trạng tốt mà anh mãi mới có được đã bị đẩy tuột xuống đáy. Anh đã được chuẩn bị cho niềm tin quay trở lại, và bây giờ sự thất vọng lại bao phủ lấy anh. Anh có thể đợi, nhưng rõ ràng sự thiếu kiên nhẫn của anh sẽ chỉ làm tâm trạng anh tệ hơn và nếu Georgie thức dậy, cuối cùng thì anh cũng chọc giận con bé. Vì thế, anh bỏ đi, nhưng làm cách nào để giết thời gian ở một thành phố mà anh không biết bây giờ?

Được rồi, có một chuyện khác anh đang có ý định làm. Một giờ sau, anh tìm thấy trung tâm thể thao mà anh đang tìm kiếm. Anh thu xếp với người chủ với một cái giá cắt cổ cho những bài tập riêng, và rất nhanh chóng anh khám phá ra rằng sẽ chẳng có một cuộc đánh đấm thật sự nào cả. Anh luôn tỏ ra mình là một kẻ hay sinh sự và nó khiến anh cảm thấy tốt hơn cho đến khi gặp James Malory.

“Không phải như thế, anh chàng người Mỹ”, huấn luyện viên chỉ trích “Làm như thế thì anh đập vào vai của đối thủ thôi, nếu anh muốn hấn đo ván thì phải làm thế này này”.

Warren thực sự không có tâm trạng để chịu đựng cái kiểu chỉ trích như vậy, nhưng anh sẽ chịu đựng được nếu nó giúp anh giết hấn. Phần thưởng sẽ là cơ hội được nghiền nát cái mặt thằng em rể mà không bị hạ đo ván.

“Anh sở hữu một cơ thể có sức huỷ diệt nhưng anh cần phải sử dụng nó một cách hiệu quả hơn. Tiếp tục và cố gắng tận dụng sức mạnh của cú đánh bên phải như thế”

“Ah, thú vị thật!” Một giọng nói mà bịt mắt Warren cũng nhận ra là ai nói “Có một lí do đặc biệt nào khiến anh phải lao vào tập luyện như thế hả anh chàng người Mỹ.”

Warren quay lại đối mặt với James Malory và em trai hấn ta, Anthony, đây là những người cuối cùng trên thế giới này anh muốn gặp lúc này.

“Có một thứ”, anh nói một cách lạnh lùng.

James nhe răng cười: “Có nghe rõ không Tony? Anh tin rằng vết rách vẫn còn đó sau cú đâm của anh hôm trước.”

“Ah, có vẻ như anh ta đã đến đúng nơi để tìm cách khống chế nó rồi đấy nhỉ?” Quay sang Warren, Tony nói tiếp: “Anh có biết cả hai chúng tôi đã được phong tước hiệp sĩ không? Vì thế, chúng tôi đã học được vài điều kể từ đó. Có thể tôi sẽ cho anh vài lời khuyên của bản thân tôi.”

“Đừng có mà mua dây buộc mình, Anthony. Tôi không cần sự giúp đỡ của anh”

Anthony vừa cười vừa quay lại phía ông anh trai và nói nhỏ: “Anh ta không hiểu. Sao anh không giải thích cho anh ta trong khi em đi lấy tiền thắng cuộc từ Horace Billings.”

“Em đã cược cái gì vậy?”

“Anh đoán thử đi”

“Giới tính của cháu em”

“Tên em bé, anh già” Anthony cười “Em hiểu rõ anh mà lại.”

James cười đầy trêu mến với đứa em trai trước khi quay sự chú ý trở lại Warren “Anh nên nghe theo lời khuyên của em trai tôi. Nó là đứa duy nhất mà tôi biết có cơ hội đập lại tôi cho dù đó chỉ là cơ hội mỏng manh. Và cho dù anh đang nghĩ gì đi nữa thì hãy tin tôi đi nó sẽ chỉ cho anh cách nào có thể hạ đo ván tôi. Anh biết đấy nó luôn thích làm thế mà.”

Warren đã chứng kiến anh em nhà này cư xử với nhau như thế nào đủ để nhận ra rằng James nói đúng. Anh ước gì anh và các anh em trai của anh cũng có thể kiểm soát những lời chọc ghẹo như thế này và không biến chúng thành những cú đấm.

“Tôi sẽ lưu ý đến điều đó” anh chỉ trả lời đơn giản vậy.

”Rất hay. Ngay lúc này tôi đang đưa ra cho anh những lời khuyên rất chuyên nghiệp của riêng tôi, để giữ cho mọi thứ được trung thực, có lý trí, kéo em gái anh sẽ buộc tội tôi rằng tôi đang bày mưu trả thù anh hay là một điều gì đó ngớ ngẩn tương tự thế khi mà tôi không thể lịch sự với anh giống như cách Tony làm. Tiện thể, tôi muốn hỏi có ai nhận ra cái vết rách trên môi anh không ?

” Để anh có thể chúc mừng anh ta ư?” Warren tức giận đáp, James chỉ cười, vì thế Warren nói tiếp: “Xin lỗi vì đã làm anh thất vọng, Malory, nhưng không có vấn đề gì phải làm cho tôi lưu tâm ngoài chuyện tôi và Drew phải ngủ chung trên một cái giường cả”

“Thật đáng tiếc,” James thở dài : “Cái kiểu suy nghĩ của anh lại tạo ra một sự thù hằn mới trong khi anh đang ở trong thành phố. Có bao giờ anh suy nghĩ về sự nhượng bộ của tôi chưa, nó là thật đấy.”

“Khi đó tôi chắc là tôi sẽ không thông báo điều đó với anh nếu như tôi có chút nhượng bộ nào” Warren nói.

James nhướn lông mày “Nếu như vậy à ? Ồ, anh sẽ làm thế hả anh chàng người Mỹ. Cái tính thích đổ máu của anh thật vô phương cứu chữa, anh giống như một thùng thuốc nổ. Anh thật sự nên tỏ ra mềm dẻo, giấu đi cái bản chất Mỹ của anh đi, thật quá dễ nhận ra cái bản tính Mỹ đó.”

Sự thật là Warren đã không bùng lên sự tức giận, mặc dù anh ghét cái kiểu quá tự mãn chết tiệt ấy: “Tôi đang tiến bộ”.

“Đúng thế”, James phải đồng ý, “Thật đáng khen ngợi”, nhưng Warren không thèm để ý đến bởi anh nghiến chặt răng khi nghĩ đến cái tên của cháu gái anh “Điều này nhắc cho tôi nhớ. Georgie đã đề nghị tôi hỏi anh tại sao anh lại đặt tên con gái anh là Jack hả?”.

“Bởi vì tôi biết nó sẽ khiến anh cáu điên lên chứ còn tại sao nữa hả anh bạn thân mến. Chẳng lẽ lại còn lý do nào khác à”

Warren quyết định nín giận để nói lý lẽ ” Anh có biết là cái kiểu ngang ngạnh của anh thật không bình thường không”

James cười ngất “Anh hi vọng tôi bình thường? Chúa không chấp nhận điều đó đâu.”

“Tốt thôi, đây không phải lần đầu anh chọc tức người khác, Malory. Hãy nói đi tại sao anh làm thế?”.

James nhún vai: “Tôi không thể phá vỡ cái thói quen xưa nay của tôi được.”

“Anh không thấy chán à ? ”

James nhe răng cười “Không”.

“Những thói quen phải xuất phát từ một điều gì đó” Warren nói: “Với anh nó là gì vậy?”.

”Một câu hỏi hay, thử đặt mình vào vị trí của tôi xem. Anh sẽ làm gì nếu không có một thứ gì đó khiến anh thích thú, nếu chẳng có một tí thách thức nào khi anh theo đuổi một người đàn bà đẹp và nếu viễn cảnh một cuộc đổ máu đã trở nên nhàm chán?”

‘Vì thế anh lắng mậ mọi người chỉ để xem họ nổi điên như thế nào hả ?’

“Không, để xem thử mức độ khát máu ngu ngốc của họ đến mức độ nào. Tiện thể, anh làm điều đó rất tốt đấy”

Warren bỏ cuộc ,nói chuyện với James chỉ khiến anh mất đi sự kiên nhẫn và sự tự chủ vốn đã rất ít ở anh. Và anh không thích thú gì khi bắt đầu điều đó. Có lẽ nó hiện rõ trên mặt anh nên James nói thêm “Anh có chắc là không muốn thử với tôi bây giờ không?”

‘Không’

‘Anh sẽ nói với tôi khi thay đổi ý định chứ’

‘Anh có thể tin vào điều đó’

James cười một cách tán đồng thành thật “Đôi khi anh thú vị giống anh chàng bất lịch sự hay đùa Eden vậy. Tuy không thường xuyên, nhưng anh cũng thú vị đấy.”

20. Chương 20

Bởi Henri đang phải xếp những chiếc rương của cô Hillary lên gác mái - cô trông trẻ mới được thuê đã được bố trí ở ngay bên phòng trẻ - Amy một lần nữa phải ra mở cửa cho năm anh em nhà Anderson. Đây là thời điểm họ đã mong chờ. Georgina đã mời các anh trai của mình đến dùng bữa tối và có ý định tổ chức theo đúng nghi thức. Điều này trước khi được quyết định đã gặp phải chút trở ngại từ James, bởi anh cứ khẳng chắc cho rằng cô vẫn chưa sẵn sàng để rời khỏi phòng cô bấy giờ, nhưng họ đã thỏa thuận với nhau bằng cách anh sẽ bế cô xuống tầng dưới.

Amy đã chuẩn bị cho dịp này, chuẩn bị tư thế sẵn sàng, và run lên khi thấy Warren đã không từ chối lời mời chỉ để tránh mặt cô. Chuyện đó rõ ràng có khả năng xảy ra, và sẽ khiến cô cảm thấy khủng khiếp nhường nào. Nhưng dường như anh giả vờ như thể ngày hôm qua chẳng có chuyện gì xảy ra giữa họ bằng cách lơ tịt cô đi. Cô tự hỏi không biết anh có thể giữ vững thái độ hờ hững đó được bao lâu, bởi cô chắc chắn sẽ không lơ anh đi.

Trong giây lát Drew đã lấy đi sự chú ý của cô khỏi Warren, dù sao đi nữa, y hết những gã láu cá trước đây, đang hướng thẳng về phòng khách. Anh ta nắm lấy tay cô và cực kì quyến rũ cúi xuống chiếm lấy những đốt ở mu bàn tay cô bằng đôi môi mình. Nó kéo dài cho đến khi anh ta đứng thẳng dậy để cô có thể nhận ra vết bầm đen trên mắt anh ta. Cũng như chiếc vẩy trên môi Warren, cô không quá khó khăn để hình dung đã xảy ra chuyện gì.

“Nó có đau không?” cô hỏi đầy thông cảm.

“Đau kinh khủng.” điệu bộ cười toe toét của Drew ngược hẳn với sự đau đớn mà anh đã nói “Nhưng em có thể hôn lên nó để khiến nó đỡ hơn.”

Cô cũng cười toe tinh quái với anh. “Em có thể trao cho anh một thứ xứng đáng với nó.”

“Này, tôi đã nghe câu này ở đâu rồi thì phải ?” cái nhìn anh ta ném về phía Warren đã nói lên chính xác câu hỏi xuất phát từ chỗ nào, nhưng Warren chẳng có vẻ thích thú chút nào cả. Trước khi họ đánh nhau thêm lần nữa, dù sao đi nữa, Amy lưu ý, “Em hy vọng cả hai sẽ có lời giải thích hợp lý cho em gái của hai người. Đây không phải thời điểm tuyệt vời cho thím ấy để lo lắng cho các anh trai của mình đâu.”

“Không cần phải sợ đâu, bé yêu. Georgie đã quá quen với sự va chạm và những vết thâm tím của tụi anh rồi. Con bé chắc chắn không bao giờ để ý đâu. Nhưng trong trường hợp này...” Anh quay lại phía Warren,

người đã không đi theo các anh em khác của mình vào trong phòng khách. “Chúng ta sẽ bảo cả hai cùng ngã xuống cầu thang nhé?”

“Hãy đặt trách nhiệm vào đúng nơi đúng chỗ đấy, Drew. Georgie không có mong chờ nhiều hơn từ anh đâu.”

“Được rồi, em nhận toàn bộ trách nhiệm, đặc biệt là kể từ lúc tất cả những gì em đã làm là đưa ra một lời nhận xét vô hại - em đã nhận xét cái quỷ gì để anh khởi đầu vào tối qua thế?”

“Anh không nhớ,” Warren nói dối.

“Ồ, thế thì như vậy, em và anh cùng uống rượu. Con bé sẽ hoàn toàn nắm được thôi, nhưng tốt hơn để em nói với nó. Anh sẽ chỉ cần lấy thể phòng thủ rồi tỏ ra ngăn ngấm vào lúc tối là ổn.”

Drew bỏ đi để làm chuyện đó, và Amy rất ngạc nhiên khi thấy cô và Warren đang ở một mình bên nhau vào lúc này. Cô thề rằng anh sẽ chỉ chuốc lấy đau đớn khi cố quên mọi chuyện, nhưng, thực tế là, anh không rời khỏi đây ngay để đi theo Drew.

Cô nhìn anh với vẻ chờ đợi, nhưng khi anh chẳng nói điều gì, cô lựa chọn một sự trêu ghẹo nho nhỏ, “Thật xấu hổ cho anh,” cô khiển trách rất dịu dàng. “Anh phải giải tỏa với anh ấy tối qua à?”

“Tôi không hiểu cô đang nói đến chuyện gì.”

“Vâng, anh không hiểu. Hẳn là anh thích bóp cổ em nhiều hơn là làm điều đó với em anh.”

“Như tôi đã nhắc nhở,” anh nói ngắn gọn, “đánh cô là ý định của tôi.”

“Nhảm nhí.” Cô toét miệng cười với anh, không hề sợ hãi lời hăm dọa đặc biệt ấy. “Làm tình với em là điều anh thực sự muốn và gần như đã làm. Anh có cần săn đuổi em thêm lần nữa để xem chuyện gì sẽ xảy ra không?”

Gương mặt anh tối sầm lại, biểu hiện rõ ràng là cuộc chuyện trò sẽ không theo những gì anh muốn. Anh chỉnh lại một cách thẳng thừng. “Hôm nay tôi đến sớm để nhắc cô nhớ lại lời hứa cô đã nói với tôi.”

Cô cau mặt, luống cuống trong giây lát. “Lời hứa nào?”

“Rằng cô sẽ làm mọi chuyện tôi yêu cầu. Giờ tôi yêu cầu cô để cho tôi yên.”

Tâm trí cô như lạc vào một cơn lốc điên cuồng. Cô thực sự đã quên, và vì vậy cô không tìm được lời nào để có thể phá vỡ những gì mà cô đã thỏa thuận với anh. Cô đã dùng lời hứa ấy để giữ anh tránh khỏi rắc rối. Tệ hại làm sao giờ anh lại dùng nó để chống lại cô. Tuy vậy cô đã biết đó sẽ là điều người đàn ông ương bướng này sẽ làm.

Cuối cùng cô cũng không thể tìm ra một câu trả lời, mặc dù khi cô thỏa thuận với anh nó chẳng có chút sự thật nào trong đó cả. Cô tự an ủi bản thân rằng anh cũng chẳng thành thật chút nào khi bảo cô hứa hẹn chuyện đó vào giây phút hoảng loạn cũng như vì lợi ích của anh.

“Anh đã đưa ra yêu cầu của anh rồi,” cô nói với anh.

“Chết đi nếu tôi đã làm.”

“Anh đã làm. Anh yêu cầu em kéo mũ trùm đầu của em lên tối qua, ngay sau khi anh cất vũ khí của anh đi. Và em đã làm.”

“Amy, đó là...”

“Ồ, anh yêu cầu rồi mà.”

“Đồ phù thủy. Cô thừa biết rằng...”

“Đừng tức giận, Warren. Làm sao em có thể giúp anh xuôi theo con đường hạnh phúc nếu anh cứ khiến em từ bỏ những nỗ lực của em?”

Anh không nói gì. Anh quá giận để nói bất cứ điều gì. Amy rên lên ngay khi anh bước xa khỏi cô. Cô đã để lỡ bước tiến quan trọng rồi. Trong tâm trí anh, cô là kẻ nói dối, cô không hề đáng tin, cô chỉ củng cố quan điểm về phụ nữ của anh mà thôi. Chết tiệt, việc theo đuổi anh có thể trở nên khó khăn hơn sao?

Buổi tối trở nên cực kì đáng kinh ngạc nếu không kể đến sự im lặng trầm tư của Warren. James liếc nhìn anh và quyết định rằng hôm nay anh chẳng có chút hứng thú nào để khiêu thích Warren hơn nữa, vì thế đã để cho Warren yên. Georgina thì thoảng cau mày với Warren, đã dự định phải có một cuộc chuyện trò riêng tư khác với anh, nhưng không phải tối nay.

Amy quá khó khăn để ép mình hài lòng với bản thân sau những gì cô đã làm. Và cô không thể nghĩ ra cách nào khác để dàn xếp với Warren, khác với những gì anh yêu cầu, điều cô sẽ không thực hiện. Cô quá lạc quan để từ bỏ anh, và vụ cá cược cô đã thực hiện với Jeremy đã tiếp thêm cho cô sự liều lĩnh. Nhưng những chuyện đó chắc chắn không hề trông có vẻ đầy hứa hẹn vào lúc này.

Conrad Sharpe đã đến chiều nay từ vùng quê, và chú ấy với Jeremy, cùng một vài nhận xét khô khốc của James, đã khiến cho cuộc chuyện trò với bốn anh em nhà Anderson trở nên rất sôi nổi. Trụ sở mới của Skylark cũng được thảo luận. Amy chưa từng nghe đến nó trước đây, nhưng cô cực kỳ kinh ngạc, khi hiểu rằng Warren sẽ ở lại London lâu hơn cô từng nghĩ, để điều hành chi nhánh mới cho đến khi người thay thế được gửi từ Mỹ đến. Cô trở nên run rẩy, áp lực phải thực hiện một phép màu trong thời gian quá ngắn đã nhẹ đi rồi - cho tới khi Georgina chỉ ra, rất hợp lý, rằng mặc dù Skylark là một công ty Mỹ, chi nhánh London có thể được quản lý bởi một giám đốc người Anh, người có thể dễ dàng làm việc với những người đồng hương của chính anh ta.

Warren hình như không ưa ý tưởng này, nhưng Clinton nói anh ấy có thể cân nhắc, và Thomas thực sự đồng ý với em gái mình. Không thành vấn đề khi cuối cùng họ quyết định thế nào, Warren vẫn không rời khỏi đây với các anh em của anh ấy, thêm một dấu cộng rõ ràng cho Amy. Dù một tuần hay hai tháng, cô cần tất cả khoảng thời gian thêm vào để có thể hoàn thành mục tiêu của mình.

“Nhân đây, Amy” - James bất ngờ kéo cô vào cuộc trò chuyện - ” CHÚ đã thấy cha cháu hôm nay và anh ấy bảo là anh ấy cùng mẹ cháu sẽ nhanh chóng đi đến Bath để tắm suối nước nóng trong vài ngày, rồi sau đó lên Cumberland. Anh chàng Eddie này có một cái mỏ ở đó và anh ấy muốn xem xét kỹ trước khi đầu tư”

Đây là chủ đề Amy thân thuộc. “Vâng, cha cháu thích đích thân gặp những người chủ và các giám đốc điều hành, bởi ấn tượng đầu tiên của ông luôn luôn chính xác và sẽ quyết định khoản đầu tư nào ông sẽ liên doanh và phó thác”

“Chú cũng đang học tập đây,” James trả lời. “Nhưng họ sẽ đi mất vài tuần, cháu yêu. Cháu cứ thoải mái ở lại đây với chú thím cho đến khi họ trở về, đương nhiên là vậy, hoặc họ sẽ dời chuyển đi lại vài ngày nếu cháu muốn đi cùng.”

Thật đáng hài lòng khi chú ấy đã hỏi ý kiến của cô. Chỉ vài tuần trước đây cô đã chẳng được hỏi ý kiến như thế, mà chỉ được thông báo những quyết định và cô không thể thay đổi những quyết định đó. Dĩ nhiên, chẳng có gì để quyết định cả. Cô không thể xa London trong khi Warren vẫn còn ở đây.

“Cháu sẽ ở lại đây, nếu không có vấn đề gì.” Cô nói.

“Vấn đề gì nào?” Georgina xen vào. “Cháu cùng phép màu quanh cháu có thể không ảnh hưởng tới người khác nhưng lại giúp đỡ rất nhiều cho thím. Vì sao nào, ngay cả Artie và Henri cũng răm rắp theo những mệnh lệnh của cháu, trong khi thím phải nạt nộ họ làm theo ý mình. Thím sẽ giữ cháu lại đây cho đến khi cháu kết hôn nếu mẹ cháu không phản đối, nhưng dĩ nhiên là chị ấy sẽ làm thế rồi.”

“Vậy quyết định thế nhé?” James hỏi hai người họ.

“Không hẳn là vậy,” Georgina nói. “Nếu cháu ở lại, Amy, thím sẽ cố nài cháu bắt đầu tiếp đón những người ngỗ lời với cháu một lần nữa. CHÚ của cháu sẽ không ngại một cuộc bạo động đầu. Thực sự là, thím cho rằng chú của cháu sẽ thích thú việc hăm dọa tất cả những anh chàng theo đuổi cháu.” Và cô nhún nhử cười. “Để luyện tập, cháu biết mà, cho Jacqueline. Nhưng cháu phải đồng ý sẽ không tiếp tục trốn khỏi tất cả những người mà cháu đã thu phục được cảm tình ở lẫn ra mắt, không tránh trong vài tuần chứ?”

Amy thoảng nhìn Warren trước khi cô trả lời. Một từ của anh, ngay cả một ánh nhìn biểu cảm, và cô sẽ

đưa ra lý do tại sao cô muốn trốn lâu hơn một chút nữa. Nhưng anh cố ý quay đi, để nói với cô rằng anh chẳng chút quan tâm đến câu trả lời của cô. “Vâng, cháu tin là cháu sẽ làm,” cuối cùng cô cũng nói.

Nhưng cô đã nhìn chăm chăm vào Warren quá lâu. Khi cô quay mặt lại, cô đã bắt gặp ánh mắt mọi chuyện - quá - rõ ràng từ phía Jeremy, và cái tên đều căng tệ hại ấy đã buột mồm nói ra, “Chúa tôi, không phải hẳn ta chứ!”

Nét mặt ửng đỏ của cô đã khẳng định cho lời buộc tội của cậu ta, cô sẽ phải lựa chọn hoặc là phủ nhận hoặc là thừa nhận. Nhưng may thay, không một ai thấy sắc hồng đang lan dần trên hai má cô ngoại trừ Jeremy, bởi cậu ta đã thu hút được sự chú ý của mọi người, cũng như câu hỏi chung chung của cậu có thể được hiểu theo nhiều nghĩa khác nhau.

“Không phải ai hả?” là câu hỏi của cha của cậu ấy. “Con đang nói đến cái quái gì thế, nhóc con?”

Cái nhìn của Amy đảm bảo một sự trừng phạt khủng khiếp nhất sẽ giành cho cậu nếu cậu để lộ bí mật của cô. Dĩ nhiên, điều đó chẳng cần nỗi cái mồm của cậu im lặng nếu họ không phải bạn tốt của nhau. Nhưng bởi họ là bạn tốt, nên bắt buộc cậu phải sửa chữa lỗi lầm của mình - ngay lúc này.

“Xin lỗi,” Jeremy nói, thậm chí còn thể hiện một cái nhìn lúng túng. “Con e tâm trí con đang lơ đãng. Con tình cờ nhớ rằng Percy đã chờ đợi để tán tỉnh cô gái thân yêu của chúng ta thôi.”

“Percy? Percy Alden ấy hả?” James muốn phải thật rõ ràng, và với cái gật đầu của Jeremy, anh thêm vào, “Bước qua xác cậu ta đã”

Câu đó nói lạnh tanh, đơn giản như thể chỉ tuyên bố sự thật hiển nhiên vậy. Jeremy cười nhún nhử, không chút áy náy khi nhớ rằng cậu và Derek đã cảnh cáo Percy về khả năng hoàn toàn có thể xảy ra này.

“Con đã nghĩ là bố sẽ xem xét mọi chuyện theo cách đó mà,” là tất cả những gì Jeremy nói với cha mình.

Nhưng ngồi chéo chiếc bàn, Amy đang rên lên ở bên trong. Nếu chú cô phản ứng thế với Percy vô tội, cô rung mình khi nghĩ đến phản ứng của chú ấy với quyết định Warren là lựa chọn của cô. Cô thỉnh linh liếc nhanh về phía Warren và nhận ra đôi mắt xanh đó bất ngờ ánh lên sự điên tiết với James. Cô kéo theo cả hơi thở hổn hển, hoài nghi với ý nghĩ chợt lóe lên, nhưng hoàn toàn có thể xảy ra. Nếu xét đến tình trạng thì địch giữa James và Warren, thì nếu James nói với anh hãy tránh xa Amy, có thể Warren sẽ phản ứng với hành động ngược lại chẳng? Nếu không vì vậy thì lý do nào làm cho anh tức điên lên với ông em rể mà anh khinh thường?

Cô đã kiểm tra lý luận rất tinh quái của mình bằng việc thốt lên, “Có vẻ anh cần thư giãn, Warren. Chú em sẽ không bao giờ để anh có được em đâu.”

Không một ai nghĩ cô đang nghiêm túc, đương nhiên rồi, và lời nhận xét đó còn kéo theo vài nụ cười khúc khích, thậm chí là từ James. Jeremy chẳng có vẻ gì thích thú, dù sao đi nữa, giờ cậu đã biết mọi chuyện, và cả Warren nữa, qua cái nhìn của anh. Vết sẹo nhỏ của anh giật giật, và bàn tay đặt trên bàn nắm lại thành hình nắm đấm. Cô hiểu biểu hiện đó có nghĩa là gì và nín thở, chờ đợi xem anh sẽ phản đối sự đùa cợt của cô hay sẽ tiếp tục với nó.

“Tất nhiên là tôi đã bị phá đám.”

Warren không phải một kẻ vờ vĩnh theo bất cứ nghĩa nào. Anh nói điều đó một cách lạnh nhạt, đã khiến James còn thích thú hơn nữa, nhưng khiến em gái anh cau có với phản ứng kỳ lạ của anh.

“Thôi nào, Warren,” Georgina nhẹ nhàng rầy la. “Cô bé chỉ đang đùa thôi.”

Anh chỉ đơn thuần mím môi cười, khiến Georgina không khỏi thở dài và lái câu chuyện sang hướng khác.

Sau đó bữa ăn chẳng mấy chốc mà kết thúc. Không ngạc nhiên chút nào, Amy và Warren cứ nấn ná cho đến khi họ là những người cuối cùng rời khỏi phòng ăn. Nhưng cả Jeremy nữa.

Dẫu vậy, cậu đưa mắt nhìn gã người Mỹ rồi nói, “Hừm, em có thể thấy là em phải đợi rồi.”

Vào giây thứ hai cậu ấy ra khỏi cửa, Warren nói với Amy, “Đừng làm thế thêm lần nào nữa.”

Cô nép mình trước cơn thịnh nộ ẩn dưới giọng nói trầm tĩnh của anh. “Anh đúng là tên mất trí với lời hứa chết tiệt mà anh nghĩ em đã nuốt lời, phải không? Nhưng anh sẽ không có được hạnh phúc nếu anh đạt được những gì anh muốn, anh biết không.”

“Trái lại, tôi sẽ cảm thấy ngáy ngất là đằng khác.”

“Vậy thì cứ tránh xa vài ngày rồi thừa nhận điều đó nếu anh không gặp em,” cô đề nghị.

“Tôi sẽ không.”

“Anh sẽ phải thừa nhận. Em đã dần trở thành một phần của mọi người, rồi anh sẽ thấy. Em khiến họ nở nụ cười khi họ chẳng có lý do gì để cười. Họ thích có em ở bên cạnh họ. Nhưng đối với anh chuyện đó sẽ càng trở nên tệ hại, bởi vì anh biết anh muốn em. Và cuối cùng em cũng sẽ yêu cả địa ngục bao quanh anh. Anh cũng biết cả điều đó nữa. Và cái ngày đó sẽ đến khi anh không thể chịu đựng nổi việc bị chia rẽ khỏi em - dù ngày hay đêm.”

“Đúng là trí tưởng tượng của một đứa trẻ con,” anh nói, nhưng cảm thấy sững sờ với chính những lời nói của anh.

Cô đang có được anh - một lần nữa. “Cứng đầu,” cô nói, và lắc đầu. “Nhưng lúc này anh đang gặp may đấy, Warren Anderson, bởi anh thật may mắn giành vì em thừa hưởng nhiều tính cách của cha em, và em có thể còn ngoan cường hơn cả anh đấy.”

“Tôi không quan tâm đến cái may mắn đấy.”

“Anh sẽ quan tâm thôi,” cô hứa hẹn.

21. Chương 21

Giây phút cánh cửa đóng lại sau lưng người cuối cùng của nhà Anderson, Amy chạy vội qua những bậc thang về phòng mình với hy vọng rằng cô có thể tránh được Jeremy, ít nhất cho đến ngày mai, khi cô đã được chuẩn bị để ứng phó với bài thuyết giáo chắc chắn sẽ có của cậu ấy. Nhưng cái tên quỷ ấy còn cáo già hơn cả cô. Cậu ta đang đứng chờ trong đại sảnh, bắt chéo tay, dựa lưng vào cánh cửa phòng cô.

Cô đã có thể, tất nhiên, quay lại và quay về chỗ chú thích cô, sau đó mới theo họ đi về phòng và hy vọng Jeremy, lúc này có thể nghe thấy họ đi tới, sẽ bỏ đi. Chỉ có một rắc rối với cái giải pháp đó, rằng sự nghiêm trọng của vấn đề mà cậu đang theo đuổi sẽ khiến cậu em họ ngay lập tức đi theo cô xuống dưới nhà và thảo luận vấn đề này mặc kệ bất kỳ ai đang hiện diện. Ít nhất thì cậu ta cũng đang giữ vấn đề này ở mức độ riêng tư, trong lúc này.

Nhưng Amy vẫn thích có thêm một chút thời gian nữa, bởi vậy cô cố vòng qua cậu và mở cửa phòng mình. “Chị thực sự không muốn nói về nó”.

“Quá tệ”, đó là tất cả những gì cậu đáp lại trong khi theo cô vào trong phòng cô.

Vấn đề ở chỗ Jeremy, thực sự là một rắc rối lớn, không chỉ là ngay lúc này, mặc dù bản chất cậu là một kẻ vô tư lự, nhưng cậu ta cũng có thể nghiêm túc như tất cả những thành viên còn lại của gia đình khi cần thiết. Từ vẻ ngoài của cậu ta, không nghi ngờ gì là cậu ấy đang cảm thấy lúc này là một trong những thời điểm cần phải nghiêm túc.

“Hãy nói rằng em đã kết luận sai” Cậu ta tấn công ngay thời khắc cánh cửa đóng lại đằng sau mình. “Nào, em thách đấy”

Amy ngồi phịch xuống tấm nệm giường cô để đối mặt với cậu. “Chúng ta sẽ giữ im lặng, nhé?” cô đề nghị nhắm vào giọng nói của cậu, chứ không phải về chủ đề họ đang nói tới, dù cho tại thời điểm này cả hai đều có liên quan đến nhau.

“Cái đó còn tùy”.

Cô không hề thích âm điệu đó “Vào cái gì ?”

“Vào việc em có thể đọc lời hứa được viết bằng máu của chị tốt đến mức nào”

Nếu cậu đã có thể nói thế, tức là mọi thứ vẫn chưa hết hy vọng. Cô cười toe toét với cậu.

“Thử lại lần nữa xem”

Cậu bắt đầu đi đi lại lại, điều này tác động rất lớn đến sự tự tin của cô. “Chị sẽ phải có một lý do thích hợp đây, Amy. Chị không thể có được hấn ta”.

“Chị có thể đấy, nhưng tiếp tục đi và nói cho chị biết tại sao cậu nghĩ chị không thể”.

“Hấn ta là kẻ tồi tệ nhất trong tất cả bọn họ”

“Chị đã biết điều đó rồi”

“Cái tính nóng nảy của hấn ta không bao giờ nhượng bộ một lý lẽ nào”.

“Chị cũng biết điều đó, ngay từ đầu”.

“Hấn ta chẳng bao giờ hoà hợp được với gia đình mình”

“Đó là một khả năng”.

“Cha em ghét hấn ta”.

“Chị nghĩ cả thế giới biết điều đó”.

“Cái tên người Mỹ đó đã có thể treo cổ ông ấy, chị biết đấy. Hấn ta thực sự đã có thể treo cổ ông ấy”.

“Ồ, chỗ này chị lại nghĩ khác. Warren yêu George quá nhiều để có thể làm thế”

“Dì ấy không thực sự hát lời ca tụng hấn ta lúc đó”, cậu nhắc cô.

“Dì ấy không cần phải làm thế. Dì ấy đang mang trong mình đứa trẻ của chú ấy lúc đó, điều đó chứng tỏ mọi thứ”

Cuối cùng cậu dừng lại để đối mặt với cô, nét mặt của cậu gần như nghiêm trang. “Tại sao, Amy? Nói cho em biết. Hấn ta là kẻ khó ưa nhất mà em từng gặp. Vậy cái quái quỷ gì khiến chị chọn hấn ta ?”

“Chính xác thì chị không chọn”

“Thế nghĩa là sao ?”

“Cảm nhận của chị đã làm điều đó”, cô cố gắng giải thích. “Chị luôn có phản ứng với anh ấy mỗi lần anh ấy ở gần chị”.

“Trời ơi, tốt nhất chị đừng nói với em rằng tất cả chỉ vì ham muốn”.

“Nhỏ tiếng thôi” cô rít lên. “Và đúng là một vài lý do là vì ham muốn, chị chắc chắn. Chị tất nhiên hy vọng rằng mình khao khát người đàn ông mà mình muốn lấy. Tại sao ư, em sẽ cho chị một bài thuyết giảng nếu chị không như vậy, phải không nào ?”

Cậu ta chẳng thể nhận xét được gì, nó chẳng liên quan tí gì đến vấn đề mà cậu đang quan tâm. “Chị nói một vài lý do là ham muốn ? Vậy hãy nghe thử phần còn lại nào”

“Chị muốn anh ấy cười. Chị muốn anh ấy hạnh phúc. Chị muốn chữa lành những vết thương của anh ấy.”

“Vậy hãy cho hấn một cuốn truyện cười trời đánh nào đó.”

Đôi mắt cô đột ngột nheo lại nhìn vào cậu. “Nếu em định mỉa mai thì..”

“Đó là một lời khuyên thật lòng, em muốn chị hiểu”, cậu nhấn mạnh đầy phần nộ.

Cô hoài nghi nhìn cậu, nhưng cô cũng cố làm cho cậu an tâm. “Tất cả đều là thật, Jeremy, và thật sự cần thiết. Chúng sẽ không thoả mãn với cái gì đó tạm thời. Và những cảm xúc mạnh mẽ mà anh ấy đã khuấy động trong chị cũng sẽ không mất đi. Khi anh ấy hôn chị, và..”

“Em không muốn nghe.”

“Cho chị chút lòng tin. Em nghĩ rằng chị sẽ không chọn Warren Anderson nếu chị có vài lựa chọn khác ? Mọi thứ mà em nói về anh ấy đều đúng, thậm chí anh ấy còn hơn cả như thế. Nhưng chị không thể ngăn nổi những cảm xúc mà anh ấy đã khuấy động.”

“Chị có thể”, cậu kiên quyết nhấn mạnh. “Đơn giản là chị có thể cứ lờ nó đi”.

“Em đang nói với chị ? Cái người rời nhà mỗi tối chỉ để giải toả khao khát ư?”

Một thoáng ửng đỏ trên má, cậu làu bàu. “Tại sao chỉ có mỗi mình em hiểu rõ chị có thể vô duyên đến thế nào nhỉ ?”

Cuối cùng cô có thể mỉm cười với cậu. “Không còn như vậy nữa đâu. Warren là người đầu tiên phát hiện ra và anh ấy cũng chẳng thích thú gì với nó. Quá tệ với cả hai người nhỉ.”

Cậu ném cho cô một cái nhìn cáu tiết. “Và hẳn ta nói gì về điều đó ?”

“Anh ấy sẽ không có chị.”

“Ồn chúa”

“Nhưng anh ấy có muốn chị.”

“Tất nhiên hẳn phải muốn. Hẳn phải trở nên gần chết mới không muốn, và hẳn thì chắc chắn không phải như thế. Nhưng chị sẽ được gì khi mà ham muốn biến mất. Chẳng gì cả. Ít nhất hẳn còn nhận thức được điều đó.”

“Vậy em nói em không nghĩ rằng chị có thể khiến anh ấy yêu chị ?” cô hỏi với một chút khó nhọc.

“Cái tên lạnh lùng đó ? Em xin lỗi, Amy, nhưng điều đó sẽ chẳng xảy ra đâu. Chấp nhận điều đó bây giờ và chị sẽ chỉ nhận một chút đau thương”.

Cô lắc đầu. “Vậy chị đoán chị thật là may mắn khi chị có đủ niềm tin cho cả hai người bọn chị.”

“Sẽ chỉ may mắn cho chị nếu cha em không giết hẳn khi ông biết chuyện này.”

Cô chau mày với cậu em họ của mình, cô hạ thấp giọng và hoàn toàn đe dọa. “Em sẽ nói với chú ấy ?”

“Nào, đừng có ăn thịt em chứ” cậu quả quyết. “Điều đó sẽ tốt cho chị hơn”.

“Để chị tự lo cho lợi ích của mình, chỉ cần em nhớ rằng chị tin em với tất cả lòng tin, và chị sẽ không thích tý nào nếu em phản bội chị.”

“Chết tiệt”. Cậu thở dài.

“Hơn nữa, còn trận cá cược giữa chúng ta, Jeremy, và nhớ chuẩn bị cho một tháng kiêng khem.”

Cậu cứng người khi nhớ lại. “Và chị cũng sẽ giữ lời, đúng không ?”.

“Chắc chắn”.

“Vậy thì, cuộc tán gẫu nho nhỏ này dĩ nhiên là đã xong”, cậu nói một cách bực bội.

“Đừng nhìn khổ sở thế. Em sẽ thích Warren một khi chị thay đổi anh ấy”.

“Chị tìm đâu ra cây đu đưa thần đó ?”

Ở phía bên kia đại sảnh, James đi qua phòng mình để đặt Georgina lên giường. “Em sẽ không làm việc này nữa,” anh cảnh báo trong khi giúp cô cởi bỏ áo lót. “Nó quá nặng đối với em”.

“Vớ vẩn. Bị mang đi từ phòng này qua phòng khác ? Quá nặng cho anh thì có.”

Anh đứng lại, nhướn lông mày. “Chúng ta đang công kích khả năng đàn ông của anh à ?”

“Chúa tha thứ. Em không sẵn sàng để anh chứng tỏ anh có thể mạnh mẽ và dẻo dai đến thế nào, James Malory, nhưng em sẽ để anh biết khi nào em sẵn sàng”.

Anh tặng cho cô một nụ hôn ngắn vì lời hứa đó, và đi ra để thổi tắt ngọn nến mà cô hầu phòng vẫn để cháy. Cô dõi theo anh quanh căn phòng, một thói quen thú vị mà cô có từ khi cô ở trong buồng ngủ của anh trên tàu Maiden Anne.

Cô chờ đến khi anh trở lại giường với chiếc áo ngủ để nhắc nhở anh, “Khi Clinton và những người khác rời đi, Warren sẽ bị bỏ lại một mình tại Albany.”

“Thì sao ?”

“Thì chúng ta có một ngôi nhà to ở đây, James”.

“Đừng có hòng nghĩ về chuyện đó, George.”

Cô lờ đi cái giọng điệu cảnh báo đó. “Xin lỗi, nhưng em đã từng nghĩ về nó. Em là em gái anh ấy. Và chẳng có lý do nào để anh ấy không thể ở lại với chúng ta.”

“Ngược lại. Có một lý do cực kỳ hoàn hảo là anh và hắn sẽ cực kỳ hãnh diện được giết lẫn nhau.”

“Em lại nghĩ sự kiên nhẫn của anh nhiều hơn thế chứ”.

“Thật ra là anh có thừa kiên nhẫn. Chỉ có cái tên lỗ mãng có quan hệ với em thì chẳng có tí kiên nhẫn nào.”

“Anh ấy đang trở nên khá hơn mà”.

“Thật không ? Vậy những gì hắn làm tại vũ hội của Knighton thì sao ?”

Cô cau mày. “Anh ấy không làm điều đó”

“Làm ơn. Anh đã nhìn thấy tận mắt.”

“Anh không cần phải có cái giọng điệu đáng nguyên rủa như thế về chuyện đó. Nó chỉ đơn giản là một bài tập thôi mà”.

“Thử lại lần nữa đi, George.”

Cô phũ tay với vẻ khinh thường. “Chẳng có gì để mà lo lắng cả.”

“Trông anh có vẻ lo lắng không ?”

“Đúng như vậy đấy. Em đã thấy anh đánh. Warren chẳng có tí cơ hội nào, kể cả khi đã tập luyện. Bây giờ thì anh ấy có thể tìm ra cơ hội đó rồi.”

“Ah, nhưng Tony định dạy hắn đấy”.

“Để làm gì ?”

“Bởi vì cậu ta cảm thấy thích thú khi làm thế”

“Thật không ?” Cô cau mày. “Tốt thôi, chẳng ngạc nhiên lắm khi ông em trai đó của anh cố làm một vài việc để khiến em yêu quý anh ta.”

“Cậu ấy không làm thế vì em hay vì ông anh yêu quý của em, cô bé yêu quý của anh. Cậu ấy làm thế vì anh.”

“Em đã biết điều đó rồi”

“Và anh đánh giá cao điều đó”

“Anh sẽ.”, cô cắn nhẩn.

James cười khúc khích và nằm xuống rồi kéo cô vào trong vòng tay anh. “Đến đây, em không định đề nghị anh quay mặt đi khi anh ta bắt đầu một hành động nào đó đấy chứ?”

“Không, nhưng em hy vọng anh sẽ tập trở nên kiềm chế nếu anh ấy làm gì đó.”

“Em có thể hy vọng thế, cô bé yêu quý”

“Này, James, anh sẽ không thực sự làm đau anh trai em đấy chứ ?”

“Phụ thuộc vào định nghĩa của em về chữ ‘đau’ ”.

“Tốt thôi, em có thể thấy rằng em sẽ phải nói chuyện với anh ấy về chủ đề này, khi mà anh không thể trở thành một người biết phải trái.”

“Nó sẽ chẳng đem lại cho em một kết quả tốt đẹp nào đâu,” anh dự đoán. “Anh ta sẽ chẳng thể nào thỏa mãn cho đến khi cho anh một cú. Nói chung là vậy, em biết đấy.”

“Kiêu hãnh, ý anh là vậy đúng không, và em thực sự ghét điều này. Em chẳng hiểu được tại sao cả hai người chẳng thể hoà hợp.”

“Anh đã cực kỳ nhẹ nhàng với hấn ta rồi còn gì”

Cô thở dài. “Em biết anh đã, và em biết ơn cực kỳ, nhưng thậm chí cái ‘nhẹ nhàng’ của anh cũng là quá nhiều đối với Warren”

“Nếu em muốn anh kiềm chế không nói chuyện với hấn ta, anh chắc chắn có thể giải quyết được vấn đề này”.

“Không, đó là vấn đề của Warren”, cô nói một cách buồn bã. “Em rất muốn thay đổi anh ấy, em không cho rằng mình có thể, và làm thế nào chúng ta lại rời xa chủ đề chính thế này ? Em vẫn muốn đề nghị Warren lòng mến khách của chúng ta.”

“Tuyệt đối không.”

“Nhưng anh đã nghe thấy rằng anh ấy đang tìm một chỗ ở cố định ở London, nên anh ấy sẽ không ở lại nhà ta quá lâu.”

“Không.”

“Vậy em sẽ chuyển đến Albany để làm bạn với anh ấy.”

“Này , George ”

“Em thực sự định làm vậy đấy, James.”

Anh vội vàng chịu thua. “Tốt thôi, mời hấn ta. Nhưng hấn sẽ từ chối, em biết thế mà. Hấn không muốn phí nhiều thời gian ở gần anh cũng như anh không định ở gần hấn.”

Cô cười toe toét và rúc vào gần anh hơn. “Trong khi em đang có được sự nhượng bộ này, tại sao anh không giúp em tìm một người phụ nữ hoàn hảo để thuần hoá ông anh nóng tính của em ? Anh ấy không muốn lấy vợ, nhưng khi anh ấy gặp được đúng người phụ nữ thì sẽ có thể ...”

“Quên chuyện đó đi, George, và anh thực sự muốn em quên nó đi. Anh sẽ không chúc phúc cho kẻ thù tồi tệ nhất của mình.”

“Em thành thật nghĩ rằng hôn nhân sẽ giúp anh ấy trở nên tốt hơn, James.”

“Còn lâu.”

“Nhưng..”

“Em định ở với hấn cả cuộc đời à ?”

“Không, nhất là với cái cách anh ấy bây giờ, nhưng, James, anh ấy đang ngập trong bất hạnh.”

“Thì cứ để hấn chìm. Nó không thể xảy ra cho một kẻ xứng đáng hơn.”

“Ý em là giúp anh ấy”, cô ngoan cố nói.

“Nếu em có thể tàn nhẫn như thế với một người phụ nữ tội nghiệp, điều đó thích hợp với em đấy”.

“Chẳng có gì là buồn cười ở đây, James Malory.”

“Anh không có ý đó.”

22. Chương 22

“Anh đang gây ra rắc rối gì ở đây vậy?”, Anthony ngạc nhiên hỏi khi bắt kịp James ở bên ngoài phòng khiêu vũ.

“Anh cũng đang định hỏi em điều đó đây”.

Anthony nói một cách chán ghét ” Anh có biết là cô vợ bé nhỏ của em có một niềm yêu thích kì lạ với khiêu vũ không ? Không biết cô ấy làm cách nào nhưng lần nào cô ấy cũng kéo được em đi theo. Lí do gì khiến anh ở đây vậy?”.

“Amy”, James trả lời,mắt nhìn về phía một cái váy màu xanh phơn phớt vừa xoay qua chỗ họ,” Vào phút cuối con bé tinh ranh đó đã quyết định rằng nó thích đến buổi khiêu vũ này và không gì có thể làm nó đổi ý được”.

“Và với việc Eddie &Charlotte đã ra khỏi thành phố thì anh trở thành người hộ tống bắt đắc dĩ chứ gì. Thêm nữa,anh cũng đang cô đơn vì Georgie chưa đủ sức để tham dự bữa tiệc mà ?”

“Không hẳn, vì cô ấy đã đủ sức liên tục nói về trách nhiệm và nghĩa vụ, vì thế anh biết làm thế nào nữa ? Nhưng nếu anh biết em đang ở đây, anh sẽ rất vui lòng chuyển nó sang cho em. Thực tế thì,khi em đang...”

“Oh, không”, Anthony cười “Em đã phải trông chừng cả vợ em với Reggie rồi. Giờ tới phiên anh”.

“Anh sẽ nhớ điều này,cái đồ chết tiệt”-James cau kính đáp.

Anthony quàng tay qua vai James.

“Vui vẻ lên, anh già.Tối thiểu thì việc hấn ta có mặt ở đây sẽ khiến anh thấy thú vị đấy”.

James nhìn theo mắt thẳng em về phía một tên Mỹ cao lớn đứng đối diện phía bên kia sàn khiêu vũ. Warren trông thực sự rất khác, gần như trang nhã hơn. Thú thực thì anh ta chẳng ưa gì James hơn thiện cảm của James đối với anh ta cả, vì thế nó chẳng cải thiện tâm trạng của James một chút nào . Anh muốn ở nhà với vợ mình hơn - “Anh nhận ra rồi”, anh nói một cách gắt gỏng - “Và lúc này thì anh nghĩ rằng vận may mà anh có được khi hấn ta gần như biệt tích không đến nhà anh suốt tuần vừa qua đã biến mất rồi”.

“Anh không biết là anh phải cảm ơn em sao. Em dám chắc rằng, tuần vừa rồi, đêm nào hấn ta cũng phải than vãn và rên rỉ vì em đã cho hấn một lô xích xông những trận như tử”.

“Hấn ta để cho em hướng dẫn sao?”.

“Anh đang nghi ngờ em đấy hả?”, Anthony trả lời.

“Hấn ta thực sự dùng hết sức để cố gắng cải thiện kỹ năng của mình với một sự bền bỉ....”

“Đừng ngạc nhiên anh già nếu lần gây lộn tới hấn ta sẽ đá lộn đít anh lên”.

“Này,em trai thân mến, cậu không bị đá đít lâu lắm rồi đấy nhĩ”.

Anthony bắn lại:“Em sẽ rất vui để giúp anh điều đó”. Anthony tiếp tục cười ” Chúng ta nên tránh xa nhau một thời gian cho đến khi những bà vợ hiểu rõ về anh em ta. Ros chắc chắn sẽ cực kỳ tức giận mỗi khi cô ấy không hài lòng với hành động của em, giết em đi nếu cô ấy không tỏ ra như thế.”

“Anh ghét phải đề cập điều này,nhưng em chỉ đang làm anh háo hức thêm thôi”.

“Georgie liệu sẽ nói gì ?”

“Cô ấy chắc chắn sẽ cảm ơn. Em không phải người cô ấy thích,em biết rồi còn gì.”

Anthony thở dài:“Em phải làm gì bây giờ?”.

“Tốt nhất là em nên đề nghị giúp đỡ anh trai cô ấy”.

“Làm thế nào để chị ấy nghe chuyện này được”.

“Anh sẽ thử đề cập”.

“Tốt”, Anthony giải thích, “Chị ấy liệu có hiểu rằng em giúp chỉ vì sự quý mến”.

“Cả 2 chúng ta đều biết em đang làm với thiện chí và anh sẽ đánh giá cao điều đó nếu cô ấy không làm thế”.

Anthony đột nhiên nhăn mặt: “Em hi vọng anh sẽ nhớ điều này khi mọi chuyện qua đi bởi hấn ta không tệ, anh biết mà. Có thể lúc đầu hấn ta không có một nắm đấm bằng thép, nhưng khi tìm ra được chỗ sơ hở thì hấn sẽ sớm tung ra một cú đấm kinh khủng. Tuần rồi em cũng đã phải chịu một vài vết đau..”

James không tỏ ra lo lắng: “Vây khoảng bao lâu nữa thì hấn ta cảm thấy sẵn sàng?”

“Em đoán là khoảng một tháng, nhưng với sự thiếu kiên nhẫn vốn có của hấn thì hấn khó có thể chờ lâu đến thế. Hấn như một thùng thuốc súng bị châm ngòi, và mặc dù em dám nói rằng hấn đã sẵn sàng để làm anh nổ tung nhưng em không chắc anh có phải là lí do duy nhất khiến hấn trở nên như thế hay không nữa.”

“Oh”.

“Em đã vài lần bắt gặp hấn ta đang nhìn xa xăm với một vẻ mặt ngơ ngẩn và cả 2 chúng ta biết điều đó có nghĩa là gì”.

“Một cô gái”, James trả lời, “Ai đó nên cảnh báo cho cô ta”.

“Em sẽ rất hạnh phúc nếu biết cô ta là ai, nhưng hấn ta sẽ không hé miệng đâu. Anh ta thực sự đã rất tức giận khi bị em chọc. Em phải nói rằng sự tức giận của anh ta có lẽ là thuận lợi duy nhất của anh đấy”.

“Anh quá biết điều đó rồi, anh ta không có khả năng kiềm chế”.

“Anh đúng rồi đấy. Nhưng em đang tự hỏi không biết ai là người mà anh ta đang nhìn chòng chọc này giờ”.

James nhìn theo hướng chỉ của Anthony, bên kia sàn nhảy, Warren đang quắc mắt giận dữ về phía một ai đó trên sàn khiêu vũ. Có rất nhiều đôi đang nhảy nên không thể đoán được anh ta đang nhìn ai. Cái tính hiếu kì của James trỗi dậy: “Em có nghĩ rằng đó là người tình của hấn không?”, James hỏi to.

“Em đoán thế”, Anthony toét miệng cười ” Điều này thú vị đây”

“Nhưng nếu anh ta đang làm gì khác chứ không phải như chúng ta nghĩ thì sao?”.

“Anh dựa vào đâu mà nói vậy chứ. Buổi tối hôm nay chỉ dành cho những người trẻ tuổi. Rốt cuộc là anh ta sẽ nhảy với cô ta hoặc sẽ bóp cổ bất cứ thằng cha nào cô ta nhảy cùng”.

James đột nhiên thở dài “Anh ghét phải thừa nhận điều này nhưng cả 2 chúng ta đều sai bét cả rồi”

“Quý tha ma bắt”, Anthony cự nự “Nhưng tại sao cơ chứ?”.

“Bởi vì chúng ta đều cho rằng cái chúng ta chứng kiến này giờ là sự ghen tuông nhưng theo như George thì cảm xúc của người đàn ông này không theo hướng đó đâu”.

“Thật là vô lý”.

“Bị phụ tình và không bao giờ có thể phục hồi lại”.

“Ah, điều này giải thích được nhiều điều đấy. Nhưng anh ta đang quắc mắt với cái chết tiệt gì ngay lúc này chứ? Hay tối nay anh đã nói cái gì đó với anh ta hả?”.

“Anh e là không phải anh đâu, anh đã nói chuyện với mấy anh em của anh ta khi họ có mặt đông đủ ở đây lúc này nhưng tuyệt đối không nói một lời nào với anh ta cả.”

“Anh thật khéo léo khi đã cư xử như vậy”.

“Anh nhận ra là em không thể giấu kín được điều gì cả”.

Anthony toét miệng cười chẳng ăn hận “Em vẫn còn đang thích sống mạo hiểm mà”

“Có mà chán sống rồi á”.

Anthony cười lúc cú: “Anh yêu vợ mình đến nỗi làm hại người anh trai chị ấy yêu quý nhất”

“Anh ghét phải làm cho em vỡ mộng, cậu bé, nhưng nếu anh đánh bại người anh trai yêu quý nhất của cô ấy, thì cái gì khiến cho em nghĩ là..”

“Sao chúng ta không nói về đề tài này một lúc khác hả ,James?” Anthony đột ngột cắt ngang,sự chú ý của anh hướng về một nơi khác.“Anh bạn của chúng ta đang di chuyển kìa.”

Họ đều trông thấy Warren đang len lỏi để tiến lên phía trước. Họ có thể nhìn thấy điều đó nhờ vào chiều cao vượt trội của anh ta nhưng họ lại ít may mắn hơn trong việc nhìn xem Warren chen vào để cắt ngang điệu nhảy của ai. Một lúc sau, một tên bảnh bao trẻ tuổi rời khỏi sàn nhảy với vẻ chẳng thích thú gì.

“Nào,em có nhìn được ai là người hấn ta để ý này giờ không?”James hỏi.

“Em chẳng nhìn được cái chết tiệt gì cả ngoài cái đầu của hấn, đông quá. Nhưng kiên nhẫn đi, họ sẽ phải lướt qua chỗ chúng ta ..chỗ chết, em sẽ giết chết thằng cha này.”

Đúng lúc đó James cũng vừa kịp nhìn thấy cái váy màu xanh phơn phớt. Anthony bắt đầu tiến lên, James kéo Anthony trở lại.

“Khoan đã”, James nói lí lẽ và cũng có vẻ thích thú:“Trước khi em nhảy vào kết luận, em trai yêu quý, nói một cách thực tế thì Amy của chúng ta quá trẻ so với kẻ phá hoại kia. Chúa lòng lành,em thực sự nghĩ anh ta có định đòi bại với một cô bé ngây thơ như thế kia sao?”

“Anh đang bảo vệ cho hấn đấy hả”

“Điều đó thật đáng ghê tởm”, James nói “Nhưng theo như George, anh ta chỉ quan tâm đến đàn bà thôi chứ không phải là trinh nữ. Anh cũng thích nghĩ hấn ta là kẻ suy đồi,nhưng thật đáng tiếc là không phải thế”.

Anthony dụ lại một chút:“Nhưng cái anh ta đang làm này giờ là nhảy với Amy còn gì”.

“Thì có làm sao chứ, khi mà con bé là người phụ nữ duy nhất ở đây mà anh ta biết ngoài vợ anh”.

“Thế sao anh ta không chờ cho điệu nhảy kia kết thúc đã?”,Anthony hỏi.

“Anh có thể tưởng tượng ra được là vì sao - bởi vì anh ta không thể đến gần con bé giữa những điệu nhảy được. Chẳng lẽ em không nhận ra con bé đang có nhiều chàng trai trẻ vây xung quanh hơn trước đây à?”

Anthony thở dài:“Cảm giác ở địa ngục chắc cũng như thế này là cùng thôi ấy nhỉ”.

“Nó tệ hơn là cái em đang nghĩ bây giờ đấy”.

“Em cho rằng chúng ta có thể tiếp tục cái suy nghĩ ban đầu rằng hấn ta đang giận dữ với ai đó. Anh ta không đơn thuần chỉ là đang thích thú một cái gì đó được”.

“Em đang bay lên khỏi mặt đất với những sự tưởng tượng của mình đấy. Sao có thể như thế được?”.

“Trời đất, chết tiệt thật, điều đó rõ ràng rành ra đấy thôi. Anh ta sử dụng Amy - cô gái rõ ràng là xinh đẹp nhất ở đây, tất nhiên là ngoài vợ em, để cho người phụ nữ đó phát điên lên.”

“Anh ghét phải phản bác lại em lắm nhưng đó không thể là một người đàn bà hay sự ghen tuông khiến anh ta có biểu hiện như thế được. Anh ta thường xuyên gây lộn với mấy thằng em,có thể anh ta đang nổi điên lên với một thằng trong số đó”.

“Nhưng họ làm gì có mặt trên sàn nhảy đâu. Ba người thì ở trong phòng đánh bạc,một người thì đang nói chuyện với một tình nhân cũ của Eden ”.

“Hấn ta cũng thế.”,James cau mày suy nghĩ và lại cố gắng tìm Warren và Amy giữa các đôi nhảy một lần nữa. “Bây giờ em lại làm anh hiểu kì rồi. Anh sẵn sàng tới đó để hỏi..”. James nói không hết câu. Cuối cùng James nhìn chăm chăm vào Warren, và tên Mỹ đó còn có vẻ cau có hơn trước đây nữa và hấn ta chỉ nhìn chăm chăm vào Amy.

“Hấn ta chết đến nơi rồi.” Anthony nhìn thấy cái đã khiến cho James nổi điên lên như vậy:“Có phải chính Amy đã khiến hấn trở nên như thế không? Nhưng vì cái gì chứ?”

“Ý em có phải là địa ngục đấm máu không hả con lừa?”

“Ý em đúng là vậy đấy, nhưng khoan đã”, Anthony cố trì hoãn nhưng không phải là có ý che giấu một điều gì đó cho Warren mà là để che giấu ý đồ của mình: “Em có thể yêu cầu anh dành cho em cú đấm đầu tiên không, anh trai”.

“Em có thể làm vậy với những gì còn lại”.

“Anh trai, anh sẽ chẳng chừa lại cái gì cả”, Anthony chỉ ra “Và nghĩ xem, chúng ta không thể xé nhỏ anh ta ra ở đây được. Ai đó có thể phản đối máu me đây ra trên sàn khiêu vũ, bên cạnh đó, suốt cả buổi tối hôm nay rất nhiều lần anh chỉ ra rằng có thể cả hai chúng ta đều sai”.

“Tên Mỹ đó nên hi vọng lần này cũng như thế”, James nói một cách khắc nghiệt.

23. Chương 23

– “Em có thể hi vọng rằng anh đang khiêu vũ với em bởi đó chính là điều anh muốn, Warren, chứ không phải chỉ muốn tranh cãi với em không?” Amy hỏi.

Anh không trả lời câu hỏi của cô - có lẽ anh đã trả lời rồi, chỉ theo 1 cách gián tiếp mà thôi. – “Cô có nhất thiết phải tán tỉnh tất cả bọn họ cùng lúc không?”

Cô cười thích thú. – “Trước sự theo dõi của anh ư? Tất nhiên em phải làm vậy rồi, mục đích để cho anh thấy sự khác biệt thôi, anh biết mà.”

– “Khác biệt cái gì mới được chứ?”

– “Khác biệt như thế nào vào ngay lúc này, ngay trước khi anh hỏi em, và sau đó, khi em chỉ tán tỉnh duy nhất một mình anh thôi. Em chắc, anh sẽ thích việc sau hơn nhiều. Và đừng có cau mày mãi như thế, mọi người sẽ nhận ra mất và sẽ nghĩ rằng anh đang tức giận với em? Anh có giận không?”

– “Tôi chắc chắn là luôn khác biệt hoàn toàn, với bất kể những gì cô định làm.” Anh quả quyết với cô.

– “Rác rưởi.” – đó là câu trả lời của cô, kèm theo 1 cái khịt mũi rất không ra dáng tiểu thư. – “Nhưng được thôi. Em đã nói sự thật với cả hai ta, và em sẽ bắt đầu phần việc của mình trước nhé. Em nhớ anh kinh khủng. Anh thật quá tệ để kéo dài 1 vài ngày của anh ra thành những 4 ngày, chỉ để chứng minh 1 quan điểm.”

– “Nhưng nó cũng chứng tỏ được nhiều đấy chứ, phải vậy không?”

– “Đừng có mà tự mãn đến thế. Tất cả chỉ chứng tỏ mỗi 1 điều anh có thể cứng đầu cứng cổ đến thế nào mà thôi. Sự thật là, anh cũng nhớ em. Anh sẽ làm cho em vui khi thừa nhận nó chứ?”

Làm cho cô vui ư? Một cách không thể tin được, anh cảm thấy một sự thôi thúc mãnh liệt không tài nào chống đỡ nổi làm chuyện đó. Lạy Chúa, thật là điên khùng. Thế nó là cái gì, nếu anh không phải thật đã nhớ cô, hoặc ít nhất là nghĩ về cô quá nhiều như thế, những lúc không ở bên cô?”

Cô đang rất vui vẻ- trong lúc không cố gợi lại những cảm xúc chực trào bên trong anh bằng sự quyến rũ của mình. Nhưng nói với cô ta chuyện này ư? Lương tâm lên tiếng rằng, anh không thể xa rời khỏi vị trí phòng thủ chống lại cô được.

Vậy thì anh đang làm cái quỷ gì khi khiêu vũ với cô thế này? Bởi vì cô quá rực rỡ trong bộ trang phục lấp lánh đêm nay, Bởi vì trong những đồ trang sức bằng ngọc trai và trong vài lụa lấp lánh, cô nhìn già dặn hơn rất nhiều. Cũng bởi anh cảm thấy như muốn giết chết tươi già bạn nhảy cuối cùng của cô vì hấn dám ôm cô quá chặt. Bởi vì anh thật là thất bại, không thể ngăn nổi mình.

Cô đầu hàng, không chờ đợi câu trả lời của anh nữa. – “Anh đang cau mày dữ hơn nữa kìa. Em kể cho anh nghe một chuyện cười nhé?”

– “Không.”

– “Hay là em hôn anh vậy?”

-“Không.”

-“Hay là em sẽ chỉ cho anh chỗ nào tìm được cành cây gần nhất chẳng?”

Câu nói làm cho anh nửa muốn cười, nửa rên rỉ, gằm gừ. Âm thanh tạo ra nghe thực là kinh khủng, mặc dù vậy, trong lúc này đối với tai của Amy nó lại du dương như 1 bản nhạc.”

-“Tốt hơn nhiều rồi đấy.” Cô cười toe toét với anh.-” Nhưng chúng ta vẫn chưa thực sự tạo ra được 1 nụ cười. Một vài lời khen ngợi sẽ hiệu quả chẳng? Anh nhìn thật đẹp trai huy hoàng đêm nay. Và em thích những gì anh đã làm với mái tóc của mình.” (Anh đã buộc túm nó lại cho sự kiện này.) -“Anh có định cắt chúng không?”

-“Để trông giống người Anh hơn hả?”

-“À, vậy đó là nguyên nhân chính cho mái tóc không hợp thời trang của anh .Sao em lại không thử đoán nhỉ?” Sau một khoảng khắc yên lặng, cô thúc giục anh.

-“Sao, thế nào?”

-“Cái gì mới được chứ?”

-“Anh không định khen lại em hả?”

-“Không.”

-“Em cũng không nghĩ vậy, nhưng cũng đáng thử 1 lần đấy.”

-“Amy, tại sao cô không bao giờ im lặng được lấy 1 phút nhỉ?” anh đề nghị.

-“Yên lặng không thúc đẩy được việc gì cả.”

-“Cứ thử đi, rồi cô sẽ ngạc nhiên cho mà coi.”

-“À, vậy là anh chỉ muốn ôm em thôi phải không? Sao anh không nói sớm ?”

Anh rên rỉ. Sao cô ta không bao giờ chịu ngưng lại nhỉ? Trừ khi ...-“Cô đang có thai phải không?” anh đột nhiên đoán.

-“Cái gì cơ?”

-“Và hẳn ta không chịu cưới cô, buộc cô phải liều lĩnh tuyệt vọng tìm kiếm 1 kẻ thế chân nào đó.”

Cô thở dài.-“Trung thực mà nói, em cũng không hiểu tại sao em không thể tức giận được với anh, Warren Anderson. Hẳn em phải yêu anh rồi mới có thể lý giải nổi.”

Anh cứng người lại.-“Cô nói rằng cô không yêu tôi.”

-“Em chỉ nói là em chưa chắc chắn thôi, thế tại sao em lại cứ để cho anh cư xử tồi tệ với em mà không bật tai anh vậy ?”

-“Quan điểm của tôi là hoàn toàn có cơ sở.”anh trả lời.-“Và đừng có nghĩ đến chuyện chối nó nhé.”

-“Ồ, em sẽ không đâu,” cô nói bằng tông giọng anh chưa từng nghe thấy trước đây.-“Em sẽ để cho anh khám phá ra sự thật một mình, khi có cơ hội. Nhưng cho đến lúc ấy, em sẽ thay đổi ý kiến, và sẽ tức giận với anh cho mà xem.”

Cô dứt ra khỏi cánh tay anh và bước ra khỏi sàn khiêu vũ. Anh đứng đó trong một lúc, ngờ vực rằng cuối cùng thì cô cũng nổi giận. Tốt thôi, rất tốt. Cô sẽ không thể nào quyến rũ anh bằng những lời trêu chọc tán tỉnh được nữa nếu như không còn nói chuyện với anh, phải vậy không?

Chết tiệt thật, sao anh lại muốn cô phủ nhận việc có thai ghê gớm thế này. Trời đánh thánh vật đi, anh cần phải được nghe cô phủ nhận chuyện đó, hoặc tự mình khám phá ra. Anh lấy làm ngạc nhiên với bản thân tại sao chuyện này đối với anh lại quan trọng thế.

Anh đã chuẩn bị đuổi theo cô. Nhưng anh không bước xa được quá khỏi sàn khiêu vũ thì đã bị James và Anthony mỗi người giữ 1 tay đẩy anh theo hướng khác. Anh bắt đầu chống cự lại. Anh không có đủ kiên

nhấn với cả hai gã đó lúc này, đặc biệt là với trò hề của bọn họ. Nhưng bọn họ lại gấp gáp một cách chết tiệt, đẩy anh theo hướng họ đang nhắm tới, khăng khăng kéo lê anh theo.

Warren không thể tưởng tượng ra họ muốn cái quái gì.

Chắc chắn là không phải cần thêm tay chơi bài trong hội chơi 4 người rồi. Mặc dù với James Malory, dễ đoán đơn giản là hắn muốn chuyện gì đó tương tự như là xé rách áo anh.

Được thôi, anh có thể có vài phút nghỉ ngơi, không phải gấp gáp. Nếu cả hai ông chú đều ở đây, có nghĩa là Amy không thể nào bỏ về ngay được.

Nhưng có lẽ việc xé rách áo anh không phải là điều James quan tâm tới, nhất là khi họ bước vào một phòng chơi bi a trống. Warren dựa đánh phịch vào tường ngay lúc cửa vừa đóng. Tay của Anthony tựa lên cửa để giữ nó lại, trong khi nắm tay của James khóa chặt ve áo Warren.

–“Anh có 1 giây, tên Mĩ, để thuyết phục tôi, anh không có ý định gì với cháu gái tôi cả.”

Bình thường, Warren sẽ không nói gì cả, chỉ hành động ngay mà thôi. Nhưng đây lại là chồng của em gái anh. Cũng là kẻ duy nhất anh không có cơ hội chiến thắng. Và lý do cũng bởi điều bộ James đang phát câu lên trông thật là tức cười và lỗ bịch, Warren đã gần như suýt cười.

Chúa tôi, mĩa mai thay. Cô gái rõ ràng là đang theo đuổi anh, và anh thì lại đang bị tra cứu trách nhiệm về chuyện này. Khi nào trời đánh đi đã.

–“Tôi không” anh nhấn mạnh.

–“Thế tại sao tôi lại không tin anh nhỉ?” James trả miếng.

–“Thế khiêu vũ với cô ấy là 1 tội ác bị cấm đoán hả?”

–“Cái cách anh nhìn nó thì đúng là tội ác bị nghiêm cấm đấy.” James nói.

Warren rên thầm bên trong. Hay thật, cô đã cảnh báo anh sẽ có nhiều người nhận ra mà. Nhưng có nhất thiết phải chính là 2 kẻ này không?

Anh thử một vài câu nghe có vẻ giống lời xin lỗi nhất.–“Có nhiều thứ ở trong đầu tôi, Malory. Cách tôi nhìn người ta không có ý nghĩa gì đặc biệt cả.”

Điều đó là sự thực, nhưng không phải trong trường hợp này. Chết tiệt thật, bọn họ làm cho anh cảm thấy như một cậu trai mới lớn bị bắt quả tang đang tụt quần xuống vậy. (há há há) Và trong khi đó tất cả những gì anh làm chỉ là cố gắng lẩn tránh cô ta. Và nghĩ đến cô nhiều hơn anh có thể. Và chỉ suýt làm tình với cô ngay giữa con đường chết tiệt đó mà thôi. Những hình ảnh lại dội về trong anh, nóng bỏng và vô cùng mãnh liệt.

–“Hắn phải nói thế rồi.” Anthony nói lý lẽ.–” nhưng cũng có thể vậy đấy James.”

–“Với hắn ta thì chắc vậy.” James đồng ý, mặc dù anh vẫn nghi ngờ đủ để hỏi thêm Warren.–“Vậy là anh không bị con bé thu hút chút nào phải không?”

–“Tôi không nói vậy.” Anh nghe thấy câu trả lời của mình, gần như để biện hộ cho cô.

–“Câu trả lời sai rồi, tên Mĩ”

Warren bị ấn phịch vào tường vì cái sự thật nho nhỏ vừa thốt lên đó. Đầu của anh cũng đập rầm rầm vào tường cùng một thời điểm, làm cho cơn giận của anh bắt đầu sôi lên.

–“Anh muốn tôi phủ nhận rằng cô ấy xinh đẹp 1 cách không thể tin nổi hả?” anh gầm gừ.–“Tôi phải là mù hoặc chết quách đi rồi mới không nhận ra điều đó. Còn bây giờ, nhấc cái tay anh ra khỏi người tôi ngay.”

Đôi tay vẫn không rời khỏi áo của anh, nhưng giọng của James đã trở nên mềm mỏng, dễ nghe hơn rất nhiều.–“Con bé quá trẻ so với anh để nhận ra đấy.”

Warren đồng ý, nhưng ngay lúc James còn đang nói, anh đã trả miếng lại.

- “Anh thật là tử tế khi nhắc nhở chuyện này. Georgie chỉ già hơn Amy có vài tuổi khi anh gặp nó thôi, và anh còn già hơn tôi đây.”

4 năm là chênh lệch khá đáng kể về tuổi tác giữa Amy và Georgina, và James thực tế chỉ già hơn Warren có 1 tuổi, chính vì thế việc so sánh hai chuyện này với nhau có vẻ không tác động nhiều đến anh em nhà Malory.

-“Có lẽ bắt buộc phải cải cách chút ít cho quan niệm của hần ta.” Anthony đề nghị.-“Em thấy có chút không rõ ràng khi hần ta không nhìn ra được những chuyện đáng lẽ không nên nhìn. Em sẽ rất vui được nhắc nhở anh đây, ông anh già, nếu anh có lo ngại những chuyện George sẽ nói.”

-“Không có gì. Nhưng nói vậy còn chưa đủ.”

Câu này làm Warren tức điên.-“Thật lố bịch” cuối cùng anh cũng nổ ra hơi .

-“Tôi đã nói với các anh là tôi không có ý đồ gì với cô ta cả. Nhưng nếu các anh muốn bảo vệ cái-gọi-là-trình tiết của cô ta, thì tốt hơn hết nên giữ cô ta trong nhà và khóa trái cửa lại. Đến lúc đó, có lẽ tôi sẽ được bình yên chẳng.”

-“Hần ta đang nói cái quái quỷ gì mới được chứ?” James hỏi.

-“Điều đó có nghĩa là cháu gái của anh luôn sán lại tôi bất cứ khi nào cô ta có thể.”

-“Hượm đã.” Anthony phun ra.-“Để em cười một tẹo trước khi anh giết chết hần đã.”

James thì không vui vẻ như là ông em trai của mình được.-” Anh có điên không hả, khi nghĩ là lời bào chữa đó sẽ có tác dụng với chúng tôi ư, tên Mĩ? Hay anh đang tự lừa dối mình nghĩ rằng những nụ cười ngọt ngào của một cô gái còn gợi ý đến những thứ khác hơn 1 sự cởi mở vì thân quen chẳng?”

Warren thở dài. Lẽ ra anh không nên nói như vậy. Cái tính nóng nảy chết tiệt. Có cảm giác anh gần như đã phản bội lại Amy vậy, mặc dù anh chưa từng hứa sẽ giữ kín cái bí mật đáng xấu hổ này cho cô. Tuy nhiên, nếu như bọn họ tin anh, anh sẽ có được sự trợ giúp anh đang cần để giữ Amy tránh xa khỏi anh. Nhưng họ sẽ không tin anh cho mà xem. Tiểu thư Ngây thơ-trong trắng của bọn họ hành động khiến cho cả gia đình cô ta rõ ràng chỉ là một lũ ngốc.

-“Tôi không nghĩ rằng anh nghe lọt tai câu nói của tôi đây chứ?”

-“Có quỷ mới nghe ấy.” James nói với anh.

-“Vậy hãy chấp nhận lời cam đoan lúc đầu của tôi và kết thúc chuyện này được rồi, Malory.”

-“Sau khi anh bỏ nhọ tên tuổi của Amy ư? Tôi không nghĩ vậy đâu, anh bạn thân mến. Tôi sẽ được nghe lời xin lỗi, hoặc là anh sẽ phải quay trở lại khách sạn của anh ngay tối hôm nay.”

Đáng tiếc đây lại là một lời hăm dọa chỉ làm cho mọi chuyện trầm trọng thêm. James, tuy quát tháo ầm ĩ, lại không dễ trở nên bạo lực, quá khích. Hần ta sẽ trở lại trạng thái bình thường sau khi thét lác và sẽ phải hối hận. Sau khi Warren rút cuộc cũng nện lại hần ta . À, phải thế thôi

-”Tôi không định đề cập đến chuyện này nếu như anh không cấu gât đến vậy, Malory. Nhưng kể từ lúc tôi bắt buộc phải làm, sẽ tốt hơn nhiều nếu có thêm chút xú giúp đỡ, thay cho cái chủ nghĩa hoài nghi toàn tập của anh. Tại sao anh lại nghĩ tôi sẽ không đến thăm Georgie trong những ngày còn lại tuần này? Tại sao anh lại nghĩ tôi bác bỏ lời đề nghị của nó tới nhà anh, khi ngày mai các anh em trai của tôi sẽ rời đi? Bởi vì tôi sợ chết khiếp phải ngủ dưới mái nhà của anh mà không biết Amy sẽ bò vào giường của tôi lúc nào ...

Anh tránh được sang bên vừa kịp lúc. Cú đâm của James nện rầm vào bức tường sau lưng anh, hệt mang tai anh chỉ trong kẽ tóc. Tất cả bọn họ đều nghe thấy tiếng gỗ kêu răng rắc, và một dấu máu đỏ xuất hiện trên lụa dán tường từ những khớp ngón tay của James.

-“Đã bảo với anh là hần ta có tiến bộ mà” Anthony nói bằng một trong những tông giọng tỉnh khô, cụt lủn của anh.

Nhưng trong sự dịch chuyển vô ý của anh, cánh cửa đột ngột bật mở, đủ rộng để Amy lách vào trong. Và cô chẳng cần đến một quả cầu thủy tinh bói toán để hình dung sự việc gì đang xảy ra.

Nhìn 1 cái vào Warren và James, cô liền hỏi ông chú.-“Chú không làm anh ấy đau chứ hả?”

-“Trông anh ta có vẻ gì là đau đớn không, cô bé?” Anthony trả lời.

-“Chúng ta chỉ đang...thảo luận một chút thôi.” James để thêm vào, rút cuộc cũng buông ve áo của Warren anh vẫn giữ nãy giờ ra, và bắt đầu phỉ bụ nó, như thể đó là tất cả những gì anh vẫn đang làm.-“Chẳng có gì đáng để cháu quan tâm đâu, cháu yêu. Đi ra đi nào và ...”

-“Đừng có làm như cháu là đứa trẻ con vậy, Chú James. Anh ấy đã làm gì lúc nãy đến mức chú muốn đập anh ấy như tử vậy?”

-“Anh ta bôi nhọ thanh danh của một vài người chúng ta quen biết. Anh ta đang chuẩn bị xin lỗi thôi mà, tuy nhiên, nếu như cháu quay trở lại với những điệu nhảy của mình, anh ta sẽ tiếp tục chuyện này.”

Amy không thèm nhúc nhích. Cô nhìn Warren và bạo gan đoán thử.-“Anh đã nói với họ phải không?”

Có một nét đau đớn trong đôi mắt của cô xuyên thẳng vào bụng Warren. Không nghi ngờ gì nếu cô cảm thấy bị phản bội. Cô đang suy nghĩ theo hướng đó. Nỗi đau đớn được che giấu hầu như ngay lập tức, thay vào đó là một sự quyết tâm rõ ràng.

-“Tốt thôi, vậy cũng chẳng hại gì.” Cô nói.-” Họ cũng sẽ khám phá ra nhanh thôi ngay khi chúng ta tuyên bố đính hôn.”

-“CÁI GÌ?” cả hai ông chú đều la lên cùng một lúc.

-“Anh quên không đề cập đến việc chúng ta sẽ kết hôn phải không Warren?” cô hỏi với đôi mắt -mở to -ngây thơ.

-“Chúng ta sẽ không cưới hỏi gì hết, Amy.” Warren rít lên, mặt của anh đen xạm lại.

Cô quay qua chú James.-” Chú đã thấy cháu phải kiên nhẫn chịu đựng cái gì rồi chưa? Lần nào cũng bác bỏ cả. Nhưng anh ta vẫn sẽ quanh quẩn xung quanh.” Và rồi, quay sang Warren:-” Anh đã nói những gì với họ? Chắc là quan điểm ngớ ngẩn gần đây nhất của anh về chuyện em có thai phải không?”

-“CÁI GÌ?” cả hai ông chú lại đồng thanh cùng lúc, trong khi mặt của Warren đen xạm thêm vài bậc.

-“Đó là những điều anh ấy nghĩ.” Cô giải thích, vẫn bằng giọng ngây thơ vô tội.-”Cháu tất nhiên là không có thai rồi, nhưng anh ấy quá đa nghi để tin lời của cháu. Mặt khác, anh ấy thích một lý do bất kì nào khác hơn sự thật đơn giản rằng cháu muốn anh ấy.” Trước vẻ mặt hoài nghi không thể tin nổi của cả ba mà cô vừa mới tạo ra bởi lời tuyên bố gây sốc của mình, cô nói.-” Đó cũng không phải là điều anh ấy nói với các chú phải không? À, vậy hẳn anh ấy chỉ đơn giản thú nhận là cháu đã cố gắng quyến rũ anh ấy .”

-“Amy!” Anthony la lên.

Và từ James:-” Nó không hài hước tẹo nào cả, cô bé chết tiệt ạ. Cháu nghĩ mình đang làm cái quỷ gì vậy, tuyên bố một điều sống sượng ngớ ngẩn thế này ư?”

Quả thật cuối cùng thì Warren cũng phá lên cười.-“Càng ngày càng thú vị không chê vào đâu được. Họ sẽ không tin cô tẹo nào như đã làm với tôi đâu. Vậy tốt hơn cô nên ra ngoài đi cô bé, và để tôi lại với chút lợi thế nhỏ bé này.”

-“Tôi yêu cầu anh đừng có gọi tôi như thế, anh chàng tồi tệ kia, và tôi sẽ không đi đâu cả.”

Nhưng lời của cô bị lơ đi trong một chốc bởi Anthony đang muốn biết .-“Lợi thế gì hả?”

-“Những khớp ngón tay rạn ấy mà.”

-“Hắn ta tìm ra điểm lợi thế tốt đó.” Anthony nói với ông anh.

-“Cũng chả khác biệt cái quái gì đâu.” Là câu trả lời của James.

Amy quay trở lại vụ cãi lộn và nhấn mạnh.-“Sẽ không có vụ ẩu đả nào xảy ra cả, hoặc là thím George sẽ được kể hết mọi chuyện. Và cháu không nghĩ là thím sẽ còn đối xử tốt với chú sau cú dậm quá khích dành cho anh trai của thím ấy chỉ vì anh ấy đã nói sự thật đâu. Tiện thể, thím Roslynn cũng sẽ được thông báo vì chú đã không làm gì để ngăn cản việc này, chú Tony ạ. Và cháu e là bác Jason cũng sẽ nhận ra ...”

-“Hai người đầu cũng đủ rồi, cô bé đáng để.” Anthony nói, nhìn vẻ thất vọng chán nản trên gương mặt anh trai.-“Quả thật, chỉ 1 mình George cũng đủ rồi. Cháu học được mảnh khoe lôi kéo của Reggie từ lúc nào vậy?”

-“Đó không phải là mảnh khoe lôi kéo gì cả, mà là 1 tội hậu thư. Bởi vì, các chú đang đe dọa đến sức khỏe của người đàn ông mà cháu định kết hôn.”

-“Lạy Chúa lòng lành, cháu không nghiêm túc đấy chứ?”Anthony nói, đột nhiên lo sợ cô chính là đang như vậy.

Amy còn không có cơ hội để trả lời. Warren đã tuyên bố một lần nữa.-“Tôi sẽ không cưới cô ta”, và với James, thậm chí còn nhấn mạnh hơn.-“Sẽ không có chuyện đó.”

-“Anh ấy sẽ” Amy sửa lại với niềm tin bất diệt, và rồi nói tiếp với một sự cảnh báo rõ ràng, -“Nhưng anh ấy sẽ không bị ép buộc , bị đe dọa phải làm thế. Cháu sẽ không lấy anh ta trong trường hợp anh ta bị thúc ép. Anh ta biết như vậy, mặc dù điều đó cũng chẳng giảm bớt gánh nặng cho anh ta là bao kể từ lúc anh ta vẫn chưa thông suốt được việc chúng cháu có ý nghĩa với nhau như thế nào. Bây giờ cháu sẽ để các ngài lại với nhau, thưa các quý ông, nhưng tốt hơn hết là cháu không phải nhìn thấy vết thâm tím nào trên người anh ấy, chú James ạ.”

-“Chúa phù hộ, Anderson.” Anthony nói ngay khi Amy đi hồi hã ra khỏi cửa.-“Tôi, rất thông cảm với anh, thiệt tình đó.”

-“Tôi thì không.” James gầm gừ.-“Anh đã làm cái quái quỷ gì khiến con bé để mắt đến anh vậy?”

-“Chẳng cái chết tiệt gì cả.”

-“Anh sẽ không đời nào có được nó đâu, tên Mĩ.”

-“Tôi không muốn cô ta.”

-“Anh là một kẻ nói dối chết dẫm.”

Warren sẵn sàng chực nổ tung 1 lần nữa.-“Vậy để tôi tự giải quyết. Tôi sẽ không động đến cô ta. Và tôi sẽ tiếp tục buộc phải làm cô ta nản lòng thôi. Tôi chẳng thể làm gì hơn thế nữa.”

-“Anh có thể biến quách ra khỏi nước Anh. Và con bé sẽ không được biết chuyện này.”

Cú đâm vào bụng Warren quá bất ngờ , nhanh và không hề báo trước. Nó đập mạnh vào bụng, đặc quánh lại và có cảm giác như thể James đã moi 1 ít ruột của anh ra ngoài. Nó làm anh gấp đôi người, phải há miệng ra để thở.

Anh còn không nhận ra anh em nhà Malorys đã rời khỏi.

Bên ngoài cửa phòng chơi bi a, Anthony huých tay ông anh.-” Có vẻ như tên Mĩ to con và rắn chắc hơn Eden nhiều. Thế tại sao anh lại không giết chết quách hắn ta bằng một cú đâm như vậy nhỉ?”

-“Bởi vì với ông bạn già Nick anh dễ kiểm soát hơn. Cũng đơn giản bởi mọi điều này nữa. Vào khi ấy, anh không biết là hắn ta đang để mắt đến 1 trong những cô cháu gái của mình.”

-“À, vậy mới giải thích tại sao tên Mĩ anh rể của anh mới kém may mắn đến vậy.”

-“Hắn thế rồi.” James trả lời trước khi cau mày trầm ngâm.-” Anh vẫn phải nói rằng con bé đang lôi kéo theo đồng minh của chúng ta. Con bé không thực sự muốn gã cau có đó chứ. Chuyện này thật không thể tiêu hóa nổi. Mà lại còn thừa nhận nó nữa chứ, đặc biệt với hắn ta sao?”

-“Hiểu anh định nói gì rồi. Trong thời đại của chúng ta, phụ nữ luôn làm mình điên cái đầu phải đoán. Họ đâu có phơi bày gan ruột ra để cho chúng ta biết họ đang toan tính cái gì.”

-“Và nó còn kéo dài bao lâu cho đến khi mình phải đầu hàng vô điều kiện ?” James hỏi khô khan.-“Họ vẫn sẽ không hé răng đâu, tên ngốc ạ. Nó cũng không giải thích được Amy đang làm cái quái gì.”

-“Con bé chắc chắn không thừa hưởng tính liều lĩnh táo bạo ấy ở ông già Eddie đâu. Tội hậu thư hã, thậm chí nó còn không thêm chớp mắt. Và con bé tinh ranh ấy định làm thế thật đấy.”

-“Đừng có bận tâm.” James trả lời.-“Liệu tên Mĩ có thành thật trong sự tuyên bố của hắn không nhỉ?”

Anthony cười khúc khích.-“Hắn ta có vẻ rất thật trong việc gắng chọc tức anh đấy.”

-“Em đang cố gắng làm thay đổi đó rồi. Hắn sẽ không được vui sướng hơn những gì thường được nhận đâu.”

-“Vậy chúng ta chỉ phải chờ xem thôi mà , phải không?”

24. Chương 24

Warren chơi bài với Clinton và hai quý ông người Anh trong suốt cả buổi tối. Anh lấy lý do mình chẳng hiểu rõ luật chơi cho lắm, để làm cái cớ cho việc thua mất hai trăm bảng hơn cái thực tế anh thua là vì không chú ý vào trò chơi. Anh cố nghĩ mình đến đây tối nay để tìm cho mình một cô tình nhân. Nhưng ngay khi nhìn thấy Amy xuất hiện, anh đã chẳng thể chú ý đến bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Cô vẫn đang đứng ngoài kia nhảy nhót với hàng tá người hâm mộ. Và họ vẫn đang đòi hỏi được ở bên cô vào lúc này. Em gái anh đã nhấn mạnh điều đó. Anh chỉ có thể hy vọng rằng họ sẽ thu hút được sự chú ý của cô và khiến cô theo đuổi một mục tiêu mới.

“Không phải lần nữa chứ, anh chàng Mĩ”, người đàn ông ngồi bên trái Warren phàn nàn - và đó không phải là lần đầu tiên.

Warren nhìn xuống những quân bài đang bị vò nát trong lòng bàn tay mình, lần nữa. “Xin lỗi”, anh nói và lách người ra khỏi chiếc bàn. Rồi nói với người anh trai của mình, “Em sẽ quay về khách sạn.”

“Một quyết định khôn ngoan nhất, nhất là với tâm trạng của cậu hiện nay.”

“Này đừng gây chuyện với em, Clinton”.

“Anh không định làm vậy. Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào sáng mai.”

Họ đã lên kế hoạch đi thăm Georgina một lần nữa trước khi nhổ neo vào buổi sáng, nhất là khi cô ấy vẫn chưa được phép xuống bến cảng để tiễn họ. Warren cũng được tính vào kế hoạch đó, tuy nhiên, bây giờ anh định cáo lỗi không tham gia. Bởi anh không nhổ neo, và anh có thể thăm em gái mình sau. Thực tế, ngay khi cô ấy có thể đi ra ngoài được, anh đã ghé qua và đưa cô ấy cùng với Jacqueline ra ngoài. Thật là dễ chịu khi độc chiếm họ mà không phải lo lắng về sự gián đoạn của người khác trong nhà của cô ấy. Nhưng mặt khác sẽ là khôn ngoan hơn khi tránh càng xa càng tốt khỏi Berkeley Square.

Warren giữ cho chiếc thảm trong phòng khiêu vũ rời ra khỏi đường đi của mình. Anh thậm chí còn cố gắng không định vị vị trí của Amy và đám người tán tỉnh mê muội của cô, nhưng có lẽ anh nên thử, chỉ để chú ý rằng cô không có ở đó. Cô đang đợi anh trong đại sảnh, giấu mình đằng sau chậu cây dương xỉ.

Đường viền của chiếc váy xanh dài hợp với đôi giày mềm đã thu hút ánh mắt anh. Anh không định dừng lại. Cô thậm chí còn chẳng cho anh lựa chọn, cô nhảy ra trước mặt anh và chặn đứng đường đi của anh.

“Em cho rằng vừa rồi anh đang cực kỳ giận giữ với em ?” là câu hỏi mở đầu của cô.

Đối với sự tự tin của cô, thì giọng nói của cô lúc này thực sự nghe như có một chút thận trọng. Nhưng nó cũng chẳng làm xoa dịu anh một tý nào.

“Cô có thể nói như vậy. Thực tế, sẽ là tuyệt vời nhất nếu tôi chẳng bao giờ phải gặp lại cô lần nữa.”

Vì một lý do không thể giải thích được, cái câu trả lời đó đã loại bỏ ánh nhìn cảnh giác và đặt lại trong đôi mắt xanh thẳm ấy cái nhìn lấp lánh tinh quái. “Oh, anh chàng yêu quý, lời của anh nghe có vẻ khốc liệt làm sao. Tốt thôi, miễn là chúng ta còn giữ những cảm xúc mạnh mẽ này, anh cũng có thể biết rằng em vẫn cảm thấy bất mãn với anh. Anh thực sự không cần phải nói với họ về chuyện của chúng mình, Warren”

“Không phải là chúng ta, chỉ có cô thôi”.

“Như nhau cả”, cô sung sướng nói. “Em hy vọng anh biết em sẽ không nghe cái kết thúc bây giờ.”

“Tốt. Có lẽ họ có thể làm cô hiểu ra. Chúa biết cô chẳng chịu nghe tôi.”

“Họ sẽ nhấn mạnh rằng anh khá là không thích hợp, nhưng đó là điều mà chúng ta vốn đã biết rồi, nhỉ.”

“Tôi biết điều đó còn cô thì lờ nó đi.”

“Tất nhiên. Ý thức chả có nghĩa gì với những cảm giác mà anh khuấy động.”

“Chúa ơi, đừng có bắt đầu lần nữa chứ”.

Anh bước vòng sang một bên chỗ cô đang đứng. Còn cô thì cố gắng đuổi theo anh cho đến khi cô chặn đường anh lần nữa.

“Em chưa nói xong, Warren”

“Tôi thì có.”

“Anh có nhận thức được anh đã cho họ cơ hội để tranh luận với cha của em về quyết định của ông ?”

“Ý cô là đã có một vài sự kiện tốt đẹp thực sự xảy ra tối nay ?”, anh đáp lại.

“Đừng có vẽ hy vọng quá như vậy. Nó chỉ đơn thuần là chúng ta sẽ phải trốn đi”

“Đừng nín thở, Amy. Nhưng nói cho tôi biết, làm thế nào để gửi cô về vùng nông thôn ? Tôi tưởng đó là điều quan tâm chính của cô.”

Cuối cùng cô cũng trông không tự tin lắm. “Đó vẫn là một khả năng, nhưng anh không cần phải lo lắng về điều đó. Em sẽ quay lại ngay lập tức.”

“Để bị gửi đi lần nữa ?”

“Tương tự như thế, như em vẫn sẽ lại quay lại.”

“Hãy hy vọng rằng tôi đã nhổ neo vào lần thứ ba.”

Nàng lắc đầu với anh với vẻ hơi chán nản. “Em biết anh đang cố làm cho em tức giận với anh, và nhắc nhở anh rằng, nó đang hiệu quả một cách đáng khâm phục. Nhưng thật tiếc cho anh, em sẽ tha thứ cho anh vào sáng mai.”

“Tôi sẽ không đáp lại đặc ân đó”

“Chắc chắc anh sẽ”.

Anh cuối cùng phải thở dài trong bức bối “Khi nào cô mới hiểu ra, Amy ? Cô nên chống lại tôi chứ không phải động viên tôi.”

“Cho em xem văn bản viết về điều đó đi”.

“Cô hoàn toàn biết rằng hành vi của cô là rất đáng xấu hổ.”

“Em cũng cho là như vậy, nhưng em không hề liều lĩnh như thế này với bất kỳ ai trừ anh. Em chưa từng nói với anh điều đó ?”

Cô đã, nhưng anh vẫn không tin điều đó. Và nếu cô không phải là đang có mang...

“Cô hy vọng đặt bẫy tôi với một đứa trẻ bên hông, phải không ? Đó là tại sao cô quyết tâm vào được giường của tôi.”

Trời, anh tấn công quá nhanh. “Tại sao lại phải có một động cơ ẩn giấu bên dưới cơ chứ ? Anh phải biết bản thân anh đáng khát khao đến thế nào. Tại sao em không thể muốn anh cho bản thân em ?”

“Tôi không hề đáng khát khao tí nào” và anh đã dành ra nhiều năm trời để tạo ra một cái vẻ ngoài như vậy.

“Ah, nhưng em sẽ sửa chữa tất cả mọi thứ. Anh sẽ trở thành một con người được yêu mến, quyến rũ như Drew, kiên nhẫn như Thomas. Không có nhiều thứ chúng ta có thể làm cho cái tính khí nóng nảy của anh, trừ khi bảo đảm rằng nó sẽ chẳng có lý do gì để mà xuất hiện. Vì vậy, anh thấy đấy, anh có thể tiếp tục

thô lỗ như hiện tại, và nó sẽ chẳng tạo nên điều gì khác biệt. Đó là con người anh sẽ trở thành khi chúng ta kết hôn và em mong chờ điều đó.”

Warren có một chút kinh sợ trước sự tự tin của cô. Anh phải tổng khứ cảm giác rằng có khả năng có thể là cô có một phép màu nào đó để thực hiện điều kỳ diệu này.

“Chẳng ai có thể lạc quan như thế, Amy”

“Nếu anh có thể nhìn thấy mặt tốt của con người như em, anh sẽ không nghi ngờ về điều đó.”

Cô bước sang một bên và để anh qua. Warren không hề thử nói thêm một lời nào lần này. Cô luôn luôn xoay sở để chiếm thế thượng phong.

Nhưng khi anh mới đi xa được khoảng 3 feet thì cô gọi to, “Em tham gia buổi tối này chỉ bởi vì em biết anh sẽ ở đây. Đừng vắng mặt quá lâu lần nữa, hoặc bây giờ khi anh ở Albany có một mình, em sẽ đến chỗ anh đấy.”

Cái ý nghĩ đó làm anh khiếp sợ. Amy, với một cái giường trong tầm tay ? Anh sẽ phải tìm cách đối khách sạn ngay sáng mai.

“Chúng ta có thể đi rồi, chú James”, Amy nói vậy khi cô gia nhập cùng ông chú tại bàn ăn.

“Ồn Chúa”, James đáp lại, chỉ nghĩ đến điều đó và thêm vào, “Sao rời đi sớm thế?”

“Vì Warren đã đi rồi”

James đảo mắt và rời đi để lấy áo choàng của họ. Anh sẽ phải nói chuyện với con quỷ nhỏ này, và trên đường về nhà là thời gian tốt để nói chuyện. Và anh không định để con bé này kích động anh như lần trước nữa, đến nỗi anh không thể xen một lời nào vào. Anh không thể tưởng tượng được con bé này lấy đâu ra cái tính liều lĩnh như thế.

Những đứa con của Eddie luôn ứng xử gương mẫu, trời ơi, anh tự hỏi có phải là do ảnh hưởng gần đây của Jeremy đã gây ra sự lỵ khai của Amy với sự thẳng thắn và tỉ mỉ. Hiển nhiên rồi, chắc chắn là thế. Hai đứa chúng nó đã lêu lổng quá thường xuyên, và mưu mẹo của thằng quỷ đó với những thành tích bất hảo đã ảnh hưởng đến cái con bé nhạy cảm này.

James vẫn giữ cái quan điểm đó khi xe ngựa đến, và khoảnh khắc cánh cửa đóng lại đằng sau họ, anh nói với Amy, “Jeremy sẽ phải trả lời cho chuyện này, hãy xem nếu thằng bé đó không trả lời.”

Amy, tất nhiên, chẳng hiểu ông chú của mình đang nói về cái gì cả. “Vì cái gì ?”

“Sự phô trương của cái tính liều lĩnh khó coi mà cháu đã thể hiện với chúng ta tối nay”

“Cậu ấy thì có liên quan gì đến chuyện này ?”

“Hiển nhiên rằng cháu đã học từ nó.”

Cô âu yếm mỉm cười với chú mình. “Vô lý. Cháu luôn có khuynh hướng nói ra mọi thứ trong đầu. Cháu chỉ luôn kiềm chế làm thế cho đến tận bây giờ.”

“Cháu nên tiếp tục kìm lại.”

“Thông thường cháu sẽ làm thế, nhưng trường hợp của Warren thì cần sự thẳng thắn.”

“Chẳng có tình huống nào với cái cục đất chưa được khai hoá đó cả. Cháu đang ra vẻ thừa nhận mọi chuyện chỉ để bảo vệ hân, vì một vài lý do ngu ngốc nào đó như là cảm thấy lấy làm tiếc cho hân. Cứ tiếp tục đi. Ta hoàn toàn thông cảm. Đừng có bao giờ nhắc đến chuyện này lần nữa.”

“Cháu không thể làm thế, chú James.”

“Tất nhiên cháu có thể. Thử đi”, anh nói, có chút tuyệt vọng.

Amy lắc đầu. “Cháu không biết tại sao chú thật khó khăn trong việc chấp nhận chuyện này như thế. Chú sẽ không phải sống với anh ấy mà.”

“Và cháu cũng không”, James nhấn mạnh. “Ta chẳng thể nghĩ ra một người đàn ông độc thân nào không thích hợp hơn cả hần..”

“Anh ấy khá là thích hợp”, cô chen vào. “Chú chỉ không thích anh ấy.”

“Điều đó thì không cần phải nói, nhưng nó chẳng có liên quan gì đến chuyện này cả.” Và đã đến lúc cho những thực tế đơn giản. “Hơn nữa, hần không muốn cháu, cháu gái thân yêu của ta. Cháu đã nghe hần nói rồi đấy.”

“Cháu tình cờ biết rằng điều đó không đúng.”

James ngồi nhướn về phía trước, cơ thể của anh căng thẳng trước trận đấu, dù thủ phạm không hiện diện. “Làm thế quái nào cháu lại biết điều đó ?” anh hỏi.

Amy phớt lờ dấu hiệu của trận chiến. “Đừng để ý làm sao cháu biết. Vấn đề là, đó là quả bóng và xiềng xích đến cùng với cháu làm cho anh ấy không muốn. Nhưng cháu sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình để làm anh ấy đổi ý và muốn cưới cháu. Nếu cháu thất bại, nó sẽ không phải vì sự can thiệp của chú. Nếu cháu thất bại, nó sẽ phải vì anh ấy không muốn cháu. Đó là thứ duy nhất cháu chấp nhận. Còn nếu không cháu sẽ không bao giờ từ bỏ, kể cả nếu cháu phải chạy theo anh ấy về Mỹ. Vì thế đừng thử ngăn cản cháu, chú James. Nó sẽ chẳng tạo nên kết quả tốt nào đâu.”

Bị cản trở như thế chẳng tốt với bản tính của James chút nào. Mặc kệ con bé có làm thế hay không. Vì anh đơn giản sẽ giết cái tên bất lịch sự đó. Nhưng George sẽ không thích thế. Có thể sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh. Chết tiệt thật.

“Cha cháu sẽ không bao giờ cho phép hần, cô bé thân yêu, cháu có thể nhờ vào điều đó.”

“Sau khi cháu nói chuyện với cha, cháu chắc chắn ông sẽ không cho phép.”

“Vậy cháu sẽ phải quên hần đi.”

“Không”, cô kiên quyết nói. “Thật không may, nhưng có gì đó để cho cháu mong chờ.”

“Bỏ đi, Amy, thằng đó quá già so với cháu. Khi cháu vào tuổi hần ta, hần sẽ bị lão đảo với cây gậy và một cái lưng còng.”

Cô phá lên cười thích thú. “Bình tĩnh lại nào, chú, anh ấy chỉ hơn cháu 18 tuổi. Mười tám năm sau, chú có muốn lão đảo như thế không?”

Vì James đang ở trong thời kỳ sung sức nhất, anh chắc chắn không muốn thế. Thực tế, mười tám năm sau, Jack sẽ bắt đầu thu hút đàn ông và anh hoàn toàn mong chờ được đánh bất kỳ tên nào trong số chúng.

“Được rồi, vậy thì hần sẽ không lão đảo , nhưng mà..”

“Đừng lải nhải mãi về sự cách biệt tuổi tác, được không chú. Cháu đã nghe đủ về nó từ Warren rồi.”

“Vậy sao cháu không chịu lắng nghe người lớn”

Cô cho ông chú của mình một cái nhìn chán ghét khi tiếp nhận câu nói đó. James phần nào tự hào về bản thân. Nhưng cô nhanh chóng bắn rơi nó.

“Tuổi tác chỉ là thứ yếu, và đó là điều chẳng thể sửa đổi được. Cháu thích tập trung vào những thiếu sót của Warren những thứ có thể sửa chữa được cơ.”

“Cháu nhận ra những thiếu sót của hần ?”

“Cháu đâu có mù.”

“Vậy cháu nhìn thấy cái quỷ gì trong người đàn ông đó.”

“Hạnh phúc trong tương lai của cháu”, cô đơn giản nói.

“Cháu tìm ở đâu ra quả cầu tiên tri đó vậy ?”

Amy cười. “Chú có biết rằng Warren cũng nói điều tương tự như thế.”

“Trời ơi, đừng bao giờ nói thế. Ta không bao giờ nghĩ giống như cục đất chết tiệt đó.”

“Anh ấy nói giống hệt như thế, cháu chắc đấy.”

Mắt James nheo lại một cách đáng ngờ. Có phải con bé vừa áp đảo người lớn ? Tốt thôi, rốt cuộc thì con bé cũng là một Malory. Dựa vào cách con bé nhanh chóng lấy lại phong độ. Anh gần như thấy tương lai cho cái tên Mỹ - đừng hòng anh làm thế.

“Tốt thôi, cô bé thân yêu, nhưng cháu thực sự không muốn bàn cái âm mưu đó với ta, phải không ?”

Cô nhìn với ánh mắt thất kinh. “Lạy chúa. Chú vừa nghiền nát xương cháu chỉ trong vài giây.”

“Chắc vậy.”

Amy vứt bỏ mọi sự giả vờ để nói một cách lạnh lùng, “Cháu đã quyết định, cháu sẽ chống lại với bất kỳ người nào trong gia đình phản đối.”

James phản đối trong thâm tâm. Chuyện này thực sự không tốt chút nào.

“Amy, thật ra..”

“Chú James, sẽ chẳng tốt tí nào nếu chúng ta cứ tiếp tục bàn luận về chuyện này. Kể từ lần đầu tiên cháu gặp anh em nhà Anderson sáu tháng trước, cháu đã biết Warren là người đàn ông dành cho cháu. Đó không phải sự bốc đồng. Một người Anh có lẽ sẽ thích hợp hơn, tất nhiên, nhưng điều này chẳng đáng gì đến lựa chọn cả, tất cả đều liên quan đến cảm xúc. Cháu tin rằng mình đã phải lòng Warren.”

“Khốn kiếp”, đó là tất cả những gì James nói.

“Cháu cũng thấy thế. Đó là những gì anh ấy bắt cháu phải chịu mỗi khi anh ấy ở quanh.”

“Ta sẽ không nói ta rất tiếc”, James càu nhàu.

“Cháu không nghĩ là chú sẽ” Và cô tặng anh một nụ cười toe toét. “Nhưng hăng hái lên, chú, cháu bắt anh ấy phải chịu đựng những gì còn tồi tệ hơn rất, rất nhiều.

25. Chương 25

“Amy và Warren á?”, Georgina ngờ vực hỏi.

“Em đã nghe rõ ngay từ đầu rồi đấy thôi”, chồng cô ngắt ngang khi anh tiếp tục đi vòng quanh sàn gỗ trong phòng ngủ của họ.

”Nhưng Amy và Warren ..?”

“Chính xác, và em phải biết là, George, anh sẽ giết anh ta nếu anh ta còn nhìn con bé theo cái kiểu đó một lần nữa.”, James cam đoan.

“Không, anh không được làm thế và để em nói cho rõ, con bé muốn anh ấy chứ có phải ngược lại đâu”.

“Chẳng phải anh đã nói rõ rồi sao? Hay là em thích anh trình bày bằng biểu đồ?”

“Bây giờ thì đừng có dùng giọng lưỡi Malory với em, James Malory. Anh phải biết là tin này đối với em thực sự quá sốc không hả?”

“Em nghĩ anh không sốc chắc?”

“Nhưng anh đã có thời gian tiêu hóa nó rồi còn gì”

“Chẳng đủ thời gian để thích ứng với cái tình trạng tiến thoái lưỡng nan này đâu. Anh biết nói cái quái quỷ gì với anh trai em bây giờ?”

“Vấn đề là gì vậy?”

Anh ném cho cô một ánh mắt âm thầm có phần thận trọng “Đó là việc con bé đang sống với ai? Bố nó à? Em có hiểu không?”

Cô trả đũa một cách khôi hài: “Em chẳng thấy có gì liên quan ở đây cả. Anh đã nói rằng con bé sẽ không quan tâm đến việc nó có được sự cho phép hay không kia mà. Mặc dù, điều này không có vẻ giống như vừa mới xảy ra và cả hai chúng ta có thể hi vọng rằng đó chỉ là sự thích thú nhất thời thôi. Kể từ lần đầu tiên con bé gặp anh ấy, không hiểu sao nó cứ dụ em nói chuyện về anh ấy.”

“Và em đã góp phần vào việc này hả?”

“Em thực sự vô tội, em thề đấy. Em thật sự không hề có ý đó, James. Và điều này thực sự không thể tin nổi. Cô gái bé bỏng, Amy, đang quyết liệt theo đuổi Warren ư?”

“Em không cần phải thế. Con bé chết tiệt đó đang cố gắng quyến rũ đàn ông. Nó đã thừa nhận và theo như lời anh trai em thì nó tự ném mình vào anh trai em mỗi khi anh ta đến thăm em.”

“Thế tại sao anh lại giận dữ với anh ấy nếu anh ấy chỉ là kẻ ngoài cuộc vô tội?”

“Bởi vì anh không tin anh ta lại không làm gì để thu hút con bé. Con nhỏ chết tiệt quá tự tin vào sự thành công của việc nó đang làm”.

“Đó có thể là tính hiếu thắng của tuổi trẻ.”

“Anh cũng muốn nghĩ vậy nhưng không được”.

“Anh nói vậy nghĩa là con bé sẽ..họ sẽ..rằng nó thực sự trở thành...”

“Ôi vì chúa, George, đừng có nhai đi nhai lại điều đó, anh chết mất”

“Anh nghĩ rằng con bé nhất quyết định lên giường với anh ấy hả?”

“Đúng vậy. Và cái anh muốn biết là liệu anh ta có cưới nó không nếu anh ta có được sự trong trắng của nó?”

“Với Warren, em không nghĩ đó là vấn đề đối với một người quá chán ghét việc kết hôn đâu”

“À, tối thiểu thì cũng biết được điều đó”.

Georgina thở hổn hển: “Em bị sốc, James ạ, nếu điều đó xảy ra, tất nhiên anh ấy sẽ cưới cô bé. Chính em sẽ buộc anh ấy làm điều đó nếu gia đình anh không làm”.

“Con bé sẽ không có được hân nếu hân bị ép buộc.”

“Vì sao?”

“Đó là cái cách anh có được em và anh hoàn toàn sẵn lòng khi bị ràng buộc với em.”

“Ôi, con bé sẽ không muốn có anh ấy theo cách đó đâu. Vì chúa.”

Anh ngừng bước và đột nhiên toét miệng cười: “Có lẽ đây là câu trả lời. Chúng ta nên đến thẳng chỗ anh ta và ép buộc anh ta.”

Georgina giận dữ nhìn anh: “Khi mà anh ấy chưa hề làm gì ư?”

James nhún vai: “Điều đó đảm bảo rằng kiểu gì anh ta cũng phải làm tổn thương con bé. Chúng ta thả con tép bắt con tôm.”

“Ôi, không, anh không được làm thế. Anh không thể đập anh trai em một lần nữa.”

“Chỉ một chút xíu thôi mà, George”, anh cố gắng phỉnh phờ cô “Anh ta sẽ vẫn sống sót ngon lành.”

“Đúng và anh muốn đưa cổ mình vào thòng lọng một lần nữa hả. Quên điều đó đi, James.”

“Em không nghĩ đó là một phần thưởng xứng đáng sao?”

“Khi mà anh không hi vọng điều đó sẽ dẫn đến kết hôn, không, em không nghĩ thế. Em nghĩ anh nên tin rằng Warren sẽ kháng cự lại được Amy và con bé sẽ phải từ bỏ ý định.”

“Không bao giờ. Con bé đã có kế hoạch theo anh ta về nhà nếu bắt buộc phải làm thế.”

“Chạy trốn ư? Không thể thế được. Nếu em nói chuyện với cô bé liệu có ích gì không? Em biết Warren rõ lắm mà.”

“Tất nhiên rồi, nhưng khi nghe con bé ấy nói, chẳng có gì tốt đẹp hết.”

“Nếu cô bắt đầu với cháu thì cũng chẳng có gì hay ho với cô đâu, cô George.” Amy nói trong buổi uống trà chiều hôm sau. Georgina dựa lưng vào cái ghế sofa mà James đã để cô lại một mình với cái nhiệm vụ chẳng lấy gì làm vui vẻ này. Cô đã nhìn Amy ít nhất là bốn lần trong ngày hôm nay nhưng không hề có một biểu hiện nào để cô có thể nhận ra được ý định của Amy, thật là bối rối khi nghe con bé nói: “Cô có muốn tâm sự gì với cháu không?”

“Cháu đang đọc suy nghĩ cô đấy à?”

Amy cười: “Đọc suy nghĩ ấy à? Nhờ quả cầu tiên tri? Hay chiếc đĩa thần? Chẳng lẽ cháu đã trở thành một bà phù thủy rồi sao?”

“Cô xin lỗi.”

“Không cần phải suy nghĩ mới biết cô đang nghĩ gì khi mà cô cứ liên tục nhìn cháu với ánh mắt kì cục như vậy suốt cả buổi sáng hôm nay, chẳng cần phải đề cập đến sự lo âu rất buồn cười này. Bây giờ, khi mà cháu không mọc thêm hai đầu sau đêm qua, thì điều này chắc chắn là do chú James đã nói gì đó với cô. Đó có phải là nguyên nhân không?”

“Xin lỗi Amy.” Georgina hơi đỏ mặt nói: “Cô không nhận ra là cô đã nhìn cháu một cách kì cục thế.”

“Oh, không sao mặc dù Boyd nghĩ cô có hơi khác thường khi cô hôn mũi anh ấy và nói : ”Ngày mai em sẽ gặp anh.”

“Cô không nói thế.”, Georgina há hốc miệng.: “Đúng không nhỉ?”

“Điều thực sự thú vị là anh ấy đã cố nhắc cô ba lần rằng ngày mai anh ấy đã lên đèn trên tàu rồi, nhưng cô đơn giản là không chú ý đến điều đó. Anh ấy đã rời đi và lầm bầm rằng thời tiết đôi khi khiến con người ta trở nên ngớ ngẩn.”

“Ôi, thôi.”, Georgina không thể ngừng cười: “Cháu đang bịa ra chuyện đó đấy hả.”

“Thực tế thì may mắn là Warren không có ở đây để nghe Bold nói thế, hoặc là Warren sẽ bắt đầu lo lắng về điều này theo cách hiểu tiêu cực của anh ấy và sẽ bắt tất cả tàu của họ quay trở lại để xem đó có phải là do thời tiết hay thủ phạm thực sự là chồng cô.”

Georgina thực sự không thấy thú vị nữa: “Đó có phải là cách cháu muốn nói với cô rằng cháu hiểu rõ Warren không kém gì cô ấy à?”

“Không phải thế, nhưng có thể đoán trước là anh ấy cực kì dễ thương khi quan tâm đến cô. Cô có nhớ các anh của mình không?”

Bây giờ hai trong số ba con tàu của họ đã ra khơi.

“Tất nhiên, nhưng cô hi vọng họ sẽ sớm trở lại sau vài tháng nữa để quản lí chi nhánh ở Luân Đôn.”

“Cô không thể khuyên họ xem xét lại và thuê một người Anh sao?”

“Không”.

“Ây dà, Warren sẽ chấp nhận ý kiến này chỉ để anh ấy giông buồn một mình.”

“Anh ấy không phải là người không thể chịu đựng được nếu ở trên đất liền đâu.”

“Rất vui khi nghe điều đó nhưng cháu đang đề cập đến việc anh ấy muốn thoát khỏi cháu cơ, không phải là quay lại biển.”

Georgina trở nên thận trọng: “Amy, cô không muốn nhìn thấy cháu bị tổn thương.”

“Cô sẽ không phải thấy điều đó đâu. Câu chuyện lãng mạn của cháu rồi cũng sẽ có kết thúc đẹp như của cô thôi mà.”

“Với việc chồng cô và anh cô ở hai bên chiến tuyến thì kết thúc đẹp của cô không hẳn chỉ là một cái giường trải đầy hoa hồng đâu.”

“Ừm, hoa hồng nào chẳng có gai.”, Amy toét miệng cười.: “Cháu thì thích hoa thủy tiên hơn.”

“Cái mà cháu có sẽ chỉ là hoa mồm chó thôi.” Georgina đoán, không hề có ý định khiến Amy cười, mặc dù cô phải chờ vài phút mới có thể tiếp tục sau khi cô bé nói: “Cháu thực sự nghiêm túc đấy.”

“Cô biết.”

Amy vẫn tiếp tục cười: “Nhưng cô biết không anh ấy sẽ trở thành một con mèo khi cháu vứt bỏ anh ấy hay cháu có nên nói là một cây liễu tơ?”

Georgina tròn mắt: “Điều đó thực sự dẫn đến một gia đình ư.”

“Cháu chỉ đang cố làm cô vui thôi mà, cô George. Cô không nên lo lắng về điều đó đâu. Anh trai cô là một người đàn ông trưởng thành. Anh ấy có thể tự chăm sóc mình.”

“Cháu biết rõ cháu mới là người làm cho cô lo lắng. Amy, cô bé ngoan, cô biết anh trai cô. Anh ấy sẽ không cưới cháu đâu.”

“Kể cả khi anh ấy yêu cháu.”

“À, thế thì không, đó lại là một điều khác, nhưng..”

“Đừng nói rằng nó sẽ không xảy ra, cô George.”, Amy cắt ngang: “Cháu có một quả cầu tiên tri nói rằng bất cứ việc gì cũng có thể. Và việc Warren sẽ chấp nhận cháu cũng thế.”

“Cháu chỉ đúng một nửa thôi. Kết thúc sẽ chỉ có mình cháu đau khổ.”

Amy tắc lưỡi: “Thật là một tương lai thảm khốc. Cháu cho rằng cháu thật may mắn khi cháu lắng nghe theo tiếng gọi của tình yêu trong trái tim cháu chứ không phải là theo những lời khuyên mặc dù có thể chúng đúng.”

“Cháu đang đề nghị rằng cô nên giữ lại những ý kiến cho cô ấy hả?”, Georgina nói một cách khó nhọc.

“Không.” Amy nhanh chóng trấn an cô: “Tuy nhiên cháu muốn chỉ ra rằng cháu đủ lớn để tự quyết định. Đây là cuộc sống của cháu, cái chúng ta đang nói đến đây là tương lai của cháu. Và nếu cháu không làm mọi thứ có thể để có được người đàn ông mà cháu muốn chia sẻ cuộc sống này thì chẳng phải là lỗi của ai cả mà chỉ là lỗi của mình cháu mà thôi. Bây giờ, cháu cũng thích có được sự tán tỉnh như mọi người khác lắm chứ, để cho anh ấy làm mọi thứ, nhưng cả cô và cháu đều biết đó là điều không tương đối với anh trai cô. Vì thế, cháu làm theo cách của cháu và nếu điều đó không có tác dụng, thực sự không có thì ít nhất là cháu cũng đã thử làm.”

“Thật là mồm mép”, Georgina nói thận trọng.

Amy toét miệng cười: “Thật là đáng thương phải không ạ?”

“Con bé xảo quyệt”, Georgina toét miệng cười lại: “Cô chẳng bao giờ biết lúc nào thì cháu nghiêm chỉnh lúc nào thì không.”

“Anh cô cũng thế. Anh ấy lúc nào cũng có giọng điệu như thế, cháu đảm bảo với cô đấy.”

“Được rồi, bây giờ trả lời cô. Sao cháu không từ bỏ anh ấy bây giờ? Cô biết là anh ấy đã hơn một lần từ chối cháu rồi cơ mà.”

Amy phẩy tay khinh khỉnh: “Chẳng có nghĩa lí gì cả.”

“Điều gì khiến cháu nghĩ vậy?”

“Cái cách mà anh ấy hôn cháu”.

“Hôn cháu?” Georgina giật nảy mình ngồi bật dậy: “Không phải là một nụ hôn thật sự đấy chứ?”

“Một trăm phần trăm là thật.”

“Sao. Anh chàng bắt lịch sự hay đùa ấy à.”

“Anh ấy không tìm chế nôi.”

“Tên phóng đăng.”

“Cháu đã quyến rũ anh ấy.”

“Tên đê tiện. Anh ấy đã làm tổn thương cháu hả, Amy?”

“Nếu cô muốn nói đến sự điều luyện khi hôn.”

“Điều này quyết định tất cả. Anh ấy sẽ phải cưới cháu.” Georgina nói dứt khoát.

Amy nãy người tới trước: “Đợi đã, cháu không có ý định nói về sự điều luyện, đơn thuần chỉ là một tình huống mà cả hai người bọn cháu nhận ra bản thân đã vướng vào một trường hợp mà có thể trở thành những lời đàm tiếu thôi ấy mà, tất cả những gì cháu làm chỉ có thể thôi.”

“Đừng có biện hộ cho anh ấy.”, Georgina cảnh cáo, cô cố nén sự giận dữ.

“Cháu không có”, Amy nghĩ lại rồi nói: “Tối thiểu thì không cho đến khi chúng cháu kết hôn. Sau đó, tất nhiên, cháu sẽ làm thế nếu cần thiết. Nhưng thôi bỏ qua điểm này đi. Sẽ không có một đám cưới ép buộc nào ở đây cả. Không phải chú James đã định làm điều đó đấy chứ ạ?”

“Anh ấy có đề cập đến nó nhưng nó sẽ chẳng tạo ra sự khác biệt nào nếu anh cô đã..”

“Anh ấy chưa. Nhưng khi anh ấy làm điều đó thì anh ấy sẽ... Cô có thể tin tưởng vào điều đó... đó là việc giữa cháu và anh ấy. Cô George, cháu phải được hỏi hoặc là cháu sẽ không nói ‘có’ đâu. Đơn giản vậy thôi.”

“Chẳng có gì đơn giản cả, nhất là khi liên quan đến anh cô. Ôi, Amy, cháu thật sự không biết cháu đang làm gì đâu.”, Georgina thở dài: “Anh ấy quá cứng nhắc, một người đàn ông đau khổ. Anh ấy sẽ không bao giờ làm cháu hạnh phúc đâu.”

Amy thực sự mỉm cười: “Cho đến bây giờ, cô George, cô đang nghĩ về anh ấy như từ trước tới nay, nhưng anh ấy sẽ khác khi có cháu.”

“Thật sao.”

“Tất nhiên rồi. Cháu có ý định sẽ biến anh ấy thành người đàn ông hạnh phúc nhất. Cháu sẽ mang tiếng cười trở lại cuộc sống của anh ấy. Cô không muốn điều đó sao cô George?”

Câu hỏi khiến Georgina chới với và làm cho cô phải cân nhắc lại lập trường của mình. Nó cũng nhắc cô nhớ đến câu chuyện giữa cô với Reggie vào hôm Jacqueline mới chào đời. Khi đó cô đã quyết định rằng cái Warren cần là một gia đình cho riêng anh ấy để mà lo lắng. Sự lạc quan của Amy đột nhiên trở nên hấp dẫn. Nếu một người nào đó có thể làm được điều gì đó diệu kì đối với Warren thì đó chỉ có thể là một cô gái xinh đẹp, hoạt bát, tinh nghịch một cách quyến rũ - người mà trái tim cô ấy sẽ cho anh ấy thứ tình yêu anh ấy cần. James chắc chắn sẽ can thiệp vào chuyện này, nhưng vợ anh vừa quyết định là sẽ đứng sang một bên.

26. Chương 26

“Di chuyển những cái chân đi. Đừng có đứng như thể đợi bị đâm vỡ mũi thế.” Warren ước chừng nhảy ra khỏi tầm với của Anthony. “Tốt hơn rồi đấy, ông già, nhưng anh phải được thấy những cái như thế này.”

Anthony nhanh chóng di chuyển về bên trái. Warren lúng búng di chuyển theo, và vẫn theo cái đà nhận một quả thui như trời giáng. Anthony nhanh chóng nháy mắt khi cú đánh nhắm vào mũi Warren trúng thẳng vào đầu anh ấy. Không làm vỡ cái gì, nhưng chết tiệt là cũng gần như thế. Và đó không phải cú đâm đầu tiên Anthony đã giáng cho anh một cách không cần thiết, nhưng toàn với sự chính xác chết người. Warren đã nhận đủ rồi.

“Nếu anh không thể bỏ những định kiến cá nhân của anh ra khỏi bài học, Malory, anh có thể dừng lại ngay bây giờ được rồi đấy. Tôi nên biết hôm nay anh có những mục đích khác ẩn dưới những gì anh thể hiện ra bên ngoài”

“Nhưng người đàn ông học từ kinh nghiệm của chính anh ta, anh không biết hả,” Anthony trả lời với vẻ ngây thơ.

“Người đàn ông cũng học bằng cách bắt chước, ghi nhớ và một lượng ít hơn những vết thương cần phải mang.”

“Ồ, được thôi,” Anthony cầu nhàu. “Tôi nghĩ tôi có thể nhường cái phần vui vẻ cho anh trai tôi. Quay lại bài căn bản nào, Anderson.”

Warren nắm cẩn thận những quả đấm của mình lại lần nữa, nhưng ít nhất cái tên Malory này cũng nói rất thuyết phục. Bài học vẫn được duy trì ở mức cao độ, nhưng đã quay trở lại với giảng dạy, hơn là trình diễn.

Khi Warren cuối cùng cũng có thể chạm tay vào khăn tắm của mình, anh đã hoàn thành được nó. Anh có kế hoạch tìm một khách sạn mới vào chiều nay, nhưng lại quyết định chuyện này có thể hoãn đến hôm khác. Những gì anh cần bây giờ là một chiếc giường và một phòng tắm, anh không thêm quan tâm đến những tiện nghi khác. Anh cũng cóc cần cuộc nói chuyện vui vẻ với Anthony, mặc dù cách mở đầu của anh ta hết sức vô tội.

“Khi nào văn phòng mới có thể hoạt động được?”

“Những thợ sơn sẽ hoàn thành công việc vào ngày mai.”

“Tôi biết một người có thể trở thành một giám đốc tuyệt vời,” Anthony tình nguyện giúp đỡ.

“Để tôi có thể rời đây sớm hơn hả?” Warren đoán hoàn toàn chính xác. “Xin lỗi nhé, nhưng Clinton phút cuối cùng đã quyết định ít nhất chúng tôi sẽ bắt đầu với một người Mỹ thay vào đó, vậy nên tôi sẽ đóng chốt ở đây cho tới khi có một người quay lại.”

“Nghĩa là anh sẽ tự mình khai trương văn phòng sớm chừng nào có thể hả?”

“Ý tưởng hay đấy.”

“Chẳng hiểu sao tôi không thể vẽ nên viễn cảnh anh ngồi sau cái bàn bừa bộn những đơn hàng và cái gì tương tự. Với một quyển nhật ký hàng hải ở ngay giữa bàn, phải, nhưng đó chưa phải tất cả những món đồ rác rưởi liên quan đến công việc kinh doanh đâu nhớ. Nhưng tôi sẽ tưởng tượng được trước khi anh kết thúc mọi chuyện.”

“Tất cả chúng tôi đã hạn chế những gì có thể đăng sau cái bàn văn phòng này, kể cả Georgie. Đó là vài điều cha chúng tôi đã yêu cầu ở mỗi chúng tôi, để học một cách toàn diện về công việc kinh doanh.”

“Anh không hề nói.” Giọng của Anthony thực sự có vẻ bị ấn tượng, chỉ dùng khi phá hỏng mọi thứ bằng cách mớm thêm vào, “Nhưng tôi cực anh chả thích nó một tí tẹo nào.”

Điều này hoàn toàn chính xác, mặc dù Warren chưa bao giờ giải bày sự thật này với bất kì ai trước đó, và sẽ không định làm chuyện đó bây giờ. “Thế ý của ngài là thế nào, ngài Anthony?”

Anthony nhún vai. “Chả có ý gì cả, ông già. Tôi chỉ tự hỏi làm sao anh thậm chí có thể khai trương được chi nhánh London cho tới khi giám đốc thay thế của các anh tới. Tại sao không đợi anh ta đến rồi mở cửa luôn một thể?”

”Bởi vì hải trình mới đã được lên lịch từ trụ sở chính cho tất cả các thuyền trưởng của chúng tôi. Những con tàu Skylark sẽ bắt đầu đến vào tháng này. Chúng tôi sẽ cần những tuyến hàng cho chúng, các tuyến buôn đã được chào giá ...

“Rồi, rồi, tôi chắc tất cả quá trình này rất thú vị,” Anthony nóng lòng chen ngang. “Nhưng các anh không thể đặt trụ sở ở tất cả các cảng mà những con tàu của các anh cập bến.”

“Theo suốt tuyến giao dịch chính mà chúng tôi thực hiện.”

“Và những cái cảng không thuộc về những tuyến giao thương đặc biệt ư ? Chắc chắn là những vị thuyền trưởng của anh đã có kinh nghiệm trong việc thu gom hàng hóa tại những cái cảng mà họ đến chứ”

Warren mặc áo sơ mi và áo choàng vào, mọi cơn đau cũng như các mủi cơ trên người anh đang gào thét anh phải làm chậm lại. Anh không làm. Anh đã nghe đủ để đoán được Anthony đang dẫn dắt câu chuyện đến đâu, và anh muốn kết thúc nó.

“Chúng ta có thể cắt giảm số lượng cũng như nội dung của cuộc thảo luận nhỏ này được chứ?” anh đề nghị. “Tôi sẽ không rời khỏi đất nước của các anh sớm đâu. Mọi thứ đã được thiết lập rồi. Không thể thay đổi được nữa. Giờ, tôi sẽ cho anh và anh trai anh tất cả những lời đảm bảo về cháu gái của các anh. Ngay cả việc tránh xa em gái tôi chừng nào có thể. Anh còn muốn gì hơn nữa?”

Kèm theo cái nhìn tới lại, quỷ quái, Anthony có thể cảm nhận sự cau có rành rành đến lạnh sống lưng khi Warren trở nên thành thật như lúc này. “Tất cả chúng tôi không bao giờ muốn trông thấy con bé bị tổn thương, Anderson. Chúng tôi thực sự không muốn như thế đâu.”

Warren rút ra một kết luận sai lầm. “Không phải anh đang đề nghị tôi cưới cô ấy đấy chứ?” anh kinh hoàng hỏi.

“Chúa lòng lành, đừng bao giờ nghĩ thế,” Anthony nhanh chóng khẳng định với anh, đứng ra cũng phát hoảng vì ý tưởng đó. “Nhưng đứng trên quan điểm đó, không phải sao, anh càng rời khỏi đây sớm chừng nào, con bé càng sớm quên được anh.”

Và Warren càng có thể sớm quên được cô ấy. “Tôi không muốn gì hơn, nhưng tôi không thể.”

Anthony đánh mất bình tĩnh vào lúc này, gầm lên, “Vì cái chết tiệt gì mà anh phải rời khỏi đây chậm trễ thế hả?”

Warren đưa ra một cái nhún vai. “Không một ai trong số chúng tôi muốn nhận nhiệm vụ này, nhưng tôi đã xung phong đảm nhiệm nó.”

“Vì cái quỷ gì thế hả trời?”

Chết tiệt Warren đi nếu anh biết điều đó. “Đường như đó là một ý tưởng hay vào lúc ấy.”

“Thôi được, anh tốt nhất nên hy vọng quyết định này sẽ không quay trở lại ám ảnh anh.”

Chính lời lưu ý cuối cùng của Anthony mới khiến anh bị ám ảnh suốt dọc đường quay trở lại Albany. Tại sao anh lại đi đến quyết định đó? Không giống anh một chút nào. Nó cũng khiến tất cả các anh em của anh ngạc nhiên. Và Amy đã bày tỏ tình cảm của cô với anh, dù chỉ vài phút trước đó. Có thể khi ấy anh không hề tin cô. Có thể là anh có tin.

Anh vẫn còn lo lắng khi bước xuống hành lang dẫn đến phòng mình và mặt đối mặt với vương gia người Trung Quốc mà lần cuối anh trông thấy hắn là trong cái hang ổ cờ bạc bẩn thỉu ở Quảng Đông, và sau đó hắn đã phái hai tá sát thủ của hắn theo sau Clinton và Warren rõ ràng là với ý định kết liễu đời họ. Zhang Yat-sen ở London ư? Không thể nào, nhưng hắn vẫn ở đây, vịn lên người chiếc áo choàng lụa trang trọng chỉ dành cho tầng lớp quan lại của hắn, chiếc áo hắn chỉ mặc khi đi thương thảo hay du hành.

Warren choáng váng vì cuộc chạm trán cũng như Zhang, gã cuối cùng cũng nhận ra Warren. Ngay khi đó, Zhang với tới thanh kiếm đã không còn ở chỗ thường ở. Warren rất mừng vì nó không còn ở đó, bởi vì dù sao đi nữa anh cũng không giỏi đối phó với những thanh kiếm lắm. Và xét thấy bất kể nơi nào Yat-sen đi tới, những tên sát thủ của hắn cũng luôn theo sát đằng sau, Warren quyết định nên thận trọng rời khỏi cái nơi chết tiệt này, đó thực sự là điều đúng đắn nên làm. Anh phải phái ai đó trở lại thanh toán hóa đơn cũng như thu dọn đồ đạc của mình, không thì anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục nếu anh quay trở lại Albany trong khi lão già điên Trung Quốc vẫn đang trú ngụ ở đây.

Chúa tôi, anh vẫn không thể tin được Zhang Yat-sen đang ở London. Hắn coi khinh những người ngoại quốc, hắn chỉ giao dịch với họ ở Quảng Đông bởi một lý do duy nhất là lợi nhuận cực cao, nếu không chẳng việc gì phải dính đến họ. Và với vài lần ít ỏi đối mặt với hắn, phải công nhận sự khinh thường của hắn hiển hiện rất rõ ràng. Bởi vậy tại sao hắn có thể dấn thân vào một cộng đồng hàng nghìn người ngoại quốc bằng

cách rời bỏ vương quốc nhỏ nhắn biệt lập của hắn, nơi quyền lực của hắn là vô hạn - miễn là không lôi kéo sự chú ý của Hoàng đế?

Chỉ một khoản tiền lớn khủng khiếp mới có thể dụ dỗ hắn đến đây - hoặc một lý do cá nhân nào đó. Và có lẽ anh đã trở nên khiêm tốn như anh muốn, nhưng quả thực anh cứ có cảm giác đáng ghét rằng chiếc bình cổ khốn kiếp mà anh và Clinton đã mang theo từ Quảng Đông chính là vấn đề cá nhân của lão.

Một bảo bối gia truyền, Zhang đã gọi nó như thế khi lão đưa ra để đặt cược cho trò chơi đầy may rủi mà lão và Warren đã cùng chơi. Warren đã đặt vào cuộc chơi chiếc tàu của anh, thứ Zhang vẫn hằng đeo đuổi và đã dẫn Zhang đến hang ổ cờ bạc đó, nơi mà nếu không vì nó hắn sẽ chẳng bao giờ thêm lui tới. Zhang muốn con tàu của Warren vì hai lý do: thứ nhất, bởi hắn quyết định sẽ có một đội thuyền buôn của riêng mình để không phải dính dáng với những người nước ngoài hơn nữa; và thứ hai, bởi bản thân hắn rất ghét Warren, người chưa bao giờ bắn khoản về chuyện phải tỏ ra đủ cung kính với sự hiện diện của hắn, và hắn hy vọng việc mất con tàu cũng sẽ kết thúc luôn những chuyến đi đến Quảng Đông của Warren.

Dù sao đi nữa thì Zhang lại mất chiếc bình, và nếu Warren không uống say vào đêm đó, anh có lẽ sẽ nhận ra việc thua cuộc không ảnh hưởng đến Zhang một chút nào, bởi hắn hoàn toàn mong chờ sẽ nhận lại được tài sản của hắn vào buổi sáng - đi cùng với cái đầu của Warren, hoàn toàn chắc chắn. Nhưng không như những gì hắn mong muốn, những thủy thủ của Warren và Clinton đã đến để giải thoát cho hai người họ vào lúc trời tối trên bến tàu. Nhưng qua vụ các cược này họ có thêm một kẻ thù quá mạnh khiến cho họ phải đột ngột ngừng tuyến giao thương đầy lợi nhuận đến Trung Quốc.

Warren và Clinton, người thường xuyên tham gia tuyến giao thương này, nói chung cũng chẳng tiếc lắm khi nó bị cắt đứt. Những chuyến đi tưởng chừng dài như vô tận, đã khiến họ vắng nhà mỗi lần khoảng vài năm. Warren cũng không thích những chuyến giao thương đến Anh thay vào đó - những năm chiến tranh và hậu quả nặng nề mà nó đã để lại thật khó mà quên đi, cũng như vết sẹo trên má anh là do một lưỡi kiếm Anh. Nhưng Georgina ở đây - thật không may - và miễn là tất cả bọn họ sẽ đến thăm cô một cách định kỳ, dù sao đi nữa, họ chẳng hề ngốc mà không nhận ra những khoản lợi nhuận tiềm năng ở đây.

Warren đã nhận được đa số phiếu bầu, và với tỉ lệ ấy, anh sẽ điều hành chi nhánh London. Nhưng anh rõ ràng là cực ngốc khi xung phong ở đây cho đến khi nó đi vào hoạt động. Và giờ anh đã có thêm một kẻ thù cực kỳ nguy hiểm ở London - bên cạnh ông em rể - người sẽ vô cùng khoái chí khi cái đầu của anh bị cắt khỏi cổ. Như ông em rể đã từng nói, đúng là địa ngục khốn kiếp.

27. Chương 27

Amy đang dần trở nên điên cuồng. Gần một tuần lễ đã trôi qua từ lần cuối cô gặp Warren tại vũ hội quan trọng đó. Cô đã gần như chắc chắn rằng lần này anh sẽ không vắng mặt, nhưng đó đúng là những gì anh đang làm. Và chú James cũng chẳng nói thêm một lời nào về anh. Georgina cũng thế. Cả hai người bọn họ đều tỏ ra như thể họ không hề quan tâm nữa về quyết định chiến thắng Warren của cô, điều mà Amy sợ rằng sẽ chẳng có hồi kết. Phải chăng họ biết điều gì đó mà cô không biết ? Hay Warren đã thay đổi kế hoạch của anh và đã rời khỏi nước Anh rồi ?

Lo lắng cuối cùng đã đưa cô thẳng đến chỗ em gái của Warren để mà hỏi rõ, “Anh ấy ở đâu ? Thím có nghe gì về anh ấy không ? Hay thuyền của anh ấy đã nhổ neo rồi ?”

Georgina đang tính toán ngân sách của gia đình trong phòng chờ. Cô vẫn tiếp tục làm công việc của mình và bỏ lại cho Amy thêm nhiều thời gian để mà lo lắng.

Rồi cô đặt chiếc bút của mình xuống và hỏi dò, “Thím cho rằng cháu đang hỏi về Warren ?” Amy dường như trừng mắt với câu trả lời này. “Ồ, đó là một câu hỏi không cần thiết, phải không ? Và không, Warren chưa nhổ neo đâu. Anh ấy đang khá là bận, thuê và huấn luyện nhân viên cho văn phòng mới.”

Điều đó nghe có vẻ hợp lý, hơn cả hợp lý. “Chỉ làm việc ? Không có gì khác nữa chứ?”

“Thế cháu nghĩ đến cái gì ?”

“Rằng anh ấy đang lẩn tránh cháu.”

“Thím xin lỗi,” Georgina nói. “Nhưng có lẽ anh ấy cũng đang làm như thế.”

“Thím có nghe gì về anh ấy không ?”

“Anh ấy thường xuyên gửi thư thăm hỏi.”

Georgina cũng muốn nói thêm nhiều điều nữa, để gợi lên một vài hy vọng, nhưng ông anh bất lương của cô cũng đang lẩn tránh cả cô. Cô đồng ý rằng Amy là sự lựa chọn hoàn hảo cho Warren, nhưng có lẽ cô không nên thừa nhận chuyện này với James. Phản ứng của anh sẽ trở nên không dễ chịu chút nào. Thực tế, anh đã nói với cô rằng nếu cô giúp Amy bằng bất kỳ cách nào, anh sẽ li dị cô. Cô chẳng tin điều đó có thể xảy ra dù chỉ trong một phút, nhưng vì anh đã nói thế, và bằng kinh nghiệm của mình cô nhận ra rằng anh sẽ giận cô nhiều hơn nếu cô chống lại anh trong chuyện này.

Vì vậy trong thời gian vừa qua, cô chẳng làm gì cả. Amy sẽ phải tiếp tục chiến dịch như khi bắt đầu, bằng chính sức mình. Nhưng những lời nguyện cầu của Georgina sẽ ở bên Amy.

“Dù sao đi nữa, trụ sở Skylark mới ở đâu vậy ?” Amy đột nhiên hỏi.

“Gần hải cảng, đó không phải là một nơi an toàn để ghé thăm đâu, vì vậy đừng hòng nghĩ đến chuyện đó.”

Thực ra, Amy không hề muốn gặp Warren trong tình cảnh đó, với người làm của anh ở quanh. Cô chỉ đơn thuần hiếu kỳ thôi. Nhưng câu trả lời của Georgina khiến cô nghĩ đến một cách khác.

Georgina, tuy nhiên, chú ý đến vẻ trầm tư của cô. “Cháu không được tới đó, Amy”, cô nhấn mạnh.

“Cháu sẽ không.”

“Hứa chứ ?”

“Chấn chấn đấy.”

Nhưng Amy không định hứa là sẽ không đi tìm Warren ở những nơi khác, và chỉ còn một địa chỉ duy nhất mà cô biết để tìm anh: khách sạn anh đang ở. May thay, nơi đó chẳng có tỷ nguy hiểm nào, không như chuyến thăm quan của cô đến The Hell and Hound. Warren đang ở một khách sạn hạng hoàng tại khu vực vô cùng đẳng cấp của thành phố. Amy và mẹ cô thậm chí đã ăn trưa ở đó nhiều lần.

Đương nhiên, Amy chưa từng tới đó một mình vào buổi tối, thời điểm hợp lý mà cô hy vọng có thể tìm thấy Warren ở đó. Nhưng cũng chẳng có sự xúc phạm nào trong việc này. Vấn đề của cô là lên lút và ra khỏi nhà lẩn nữa, nhất là bây giờ Georgina không còn dành cả buổi tối của đi ấy ở trong phòng ngủ nữa.

Thực ra thì, cũng còn một vấn đề nữa. Cô không thể nhớ số phòng của anh. Drew đã từng nhắc đến nó khi họ cùng đến dự bữa tối, khi anh ta trêu chọc Boyd về việc quên mất số phòng của chính mình. Tất cả bọn họ đều có phòng ở tầng hai, cô chỉ cần gõ cửa từng phòng. Việc hỏi tại quầy tiếp tân không được tính đến, điều đó sẽ khiến một vấn đề tưởng chừng như vô hại trở thành một xi căng đan đáng chú ý.

Amy không hề tốn thời gian để phiền não về việc cô nên hay không nên đi. Ý tưởng đã được đưa ra và không thể gạt đi được. Nhưng cô băn khoăn về việc cô sẽ nói gì với Warren khi cô xuất hiện tại cửa phòng anh. Một lời chào đơn giản sẽ không có tác dụng. “Em có thể hiểu được rằng anh đang hưởng thụ một chuyến phiêu lưu khác” khá là hay ho đấy, dù rằng cô đã học được rằng sẽ đơn giản hơn nếu cô trung thực nhắc anh cho anh nhớ là cô đã hứa sẽ đến chỗ anh nếu anh tiếp tục lừa cô hoàn toàn.

Cô cũng dành nhiều thời gian cho vẻ ngoài của mình nhưng rồi sau đó, cô lại tiêu tốn quá nhiều thời gian, chờ cho dì và chú của mình đi ngủ. Chiếc váy ban ngày với chiếc áo len ngắn đồng bộ cùng màu không hề quá lòe loẹt để khiến người khác chú ý đến cô, nhưng cô tháo đi dải ren viền trên vạt trên áo, là cho cổ áo có vẻ sâu hơn những cái áo cô thường mặc. Chắc chắn rằng chẳng có gì Warren không nhìn thấy trước đây, nhưng anh chưa từng nhìn thấy nó trên người cô.

Những thứ này được gọi là quân trang bổ sung, theo quan điểm của cô. Warren có lẽ sẽ không đồng ý, nhưng cô phải làm gì đó để làm dứt cái tính nết ương ngạnh của anh. Anh có muốn cô. Cô chỉ cần làm anh

quên đi một lúc rằng hôn nhân có liên quan đến điều đó. Đương nhiên, những chuẩn bị của cô sẽ trở nên vô dụng nếu cô không thể bước vào phòng anh được, và có một khả năng vô cùng rõ ràng rằng anh sẽ đơn giản là đóng sầm cửa lại ngay khi anh nhìn thấy cô. Cô tự hỏi nếu cô bắt buộc phải đi đôi giày ống và dùng chân chặn cửa...

Cô đến khách sạn Albany ngay sau một giờ sáng. Warren chắc chắn đã có đủ thời gian để làm bất kỳ điều gì anh định làm trong suốt buổi tối, và giờ đây chắc đã lên giường rồi. Một ý nghĩ không dễ chịu đi đôi với một ý nghĩ dễ chịu khác - cô đẩy cả hai ra khỏi tâm trí và nhanh chóng bước lên những bậc thang để lên tầng hai.

Cô đi qua hai người trên hành lang, cả hai đều là nhân viên khách sạn, và hiếm khi chú ý đến cô, có lẽ họ cho rằng cô là khách đang trở về phòng mình, cô hy vọng như thế. Không hồi hộp. Cô đã có đủ những câu hỏi để phải trả lời chỉ trong vòng vài khoảnh khắc.

Cô đã nhớ ra số phòng anh. Cô dừng lại khi cô cuối cùng cũng đã đứng trước cửa phòng. Ý nghĩ rằng anh đang trên giường, đang ngủ, còn hơn cả những gì cô mong đợi. Liệu đó có phải là lợi thế của cô ? Nếu cô có thể cảm dỗ anh trước khi anh hoàn toàn tỉnh giấc... tìm cô bắt đầu đập mạnh vào xương sườn. Tối nay, nó sẽ xảy ra vào tối nay...

Cô gõ một cách khéo léo lên cánh cửa, để chắc chắn rằng âm thanh sẽ đánh thức anh. Cô không hề ngờ rằng cánh cửa ngay lập tức bị giật mở ra, kéo theo bốn cánh cửa khác ngay gần đó. Má cô bắt đầu ửng hồng vì đã tạo ra một đám đông khách khứa thế này, nhưng sự xấu hổ của cô vội vàng chuyển thành sự bối rối ngạc nhiên khi cô liếc nhìn cả hai bên phải trái và chỉ thấy một người đàn ông Đông phương thấp bé đứng ở hành lang, và trước mặt cô, có một người khác.

“Xin lỗi”, cô thốt lên, ngay trước khi cô bị kéo vào nơi đáng ra phải là phòng của Warren.

Cô được thả ra, nhưng cánh cửa đằng sau lưng cô đã bị khép lại. Cô quay lại để đối diện với tên thủ phạm bé nhỏ, ông ta cũng chẳng cao hơn cô là mấy, nhận thấy chỉ có hai người. Người kia đang đứng ở phía đối diện cánh cửa. Có phải họ đang canh phòng nó? Đó là lý do tại sao nó lại được mở nhanh như vậy ? Và những cánh cửa khác ? Liệu có phải những người đàn ông này đang canh giữ gì đó không ? Trời, cô đã phạm phải sai lầm ngớ ngẩn gì đây ?

Những người này chắc phải bảo đảm toàn bộ tầng lầu này cho mục đích của họ, điều này có nghĩa là Warren có lẽ đang ở một tầng khác, quản lý chắc đã đề nghị anh đổi phòng để làm vừa lòng đám đông. Giờ đây, làm sao cô có thể tìm anh mà không phải hỏi thăm bàn tiếp tân ?

“Tôi tin rằng tôi đã...”

“Yên lặng, quý cô.”

“Nhưng tôi đã phạm...”

“Xin yên lặng, quý cô.” Một lần nữa, cô bị ngắt lời bởi cùng một gã, lần này nhấn mạnh hơn.

Sự phẫn nộ của cô đột nhiên tăng cao. Amy đang định nguyên rửa gã ta với sự phẫn nộ của mình thì một thứ ngôn ngữ Đông phương được phát ra từ phía giường với một tông giọng thậm chí còn phẫn nộ hơn cả cô. Amy liếc về phía đó và thấy một người đàn ông khác, đang ngồi dậy. Khá là trẻ, mà cũng có thể là không phải. Thật khó để nói được. Ông ta mặc một chiếc áo lụa trắng đang che phủ ông ta từ cổ đến phần dưới. Và một bím tóc đen cực kỳ dài đang rơi trên vai. Ông ta có vẻ giận dữ, nhưng đôi mắt đen lại gắn chặt vào Amy với một sự thích thú rõ ràng.

Cô đưa mắt rời khỏi ông ta để quay lại với thằng cha thô lỗ ban nãy. “Nhìn này, tôi xin lỗi vì đã đánh thức ông ta”, cô thì thầm. “Nhưng tôi có thể rời đi được chưa ?, tôi hiển nhiên đã phạm phải một sai lầm.”

Câu trả lời của cô đến từ phía chiếc giường, dù cô không thể hiểu được một chữ nào. Và cô quá xấu hổ để mà nhìn về phía đó một lần nữa. Bất kể người đàn ông này là ai, cô đã làm phiền giấc ngủ của ông ta. Ông ta vẫn đang nằm trên giường. Tình thế cực kỳ không thích hợp, không nghi ngờ gì cả.

Người đàn ông vô cùng thô lỗ ban nãy chiếu cố nói chuyện với cô lần nữa. “Tôi là Li Liang, quý cô. Tôi phát ngôn thay cho Vương gia của mình. Quý cô đang tìm một thuyền trưởng người Mĩ ?”

Amy chớp mắt. Họ không thể nào là một phần trong thủy thủ đoàn của Warren, phải không ? Không, ý nghĩ này quá ngớ ngẩn. Nhưng có lẽ họ biết anh đã chuyển đi đâu, điều này có thể giúp cô khỏi phải ghé thăm bàn tiếp tân.

“Liệu các ngài có biết thuyền trưởng Anderson ?” cô hỏi.

“Ông ta quen biết chúng tôi, phải” Li Liang đáp lời. “Ông ta cũng quen biết cô ?”

Nói thật hay nói dối, và nếu là lời nói dối, chồng hay hôn phu đây ? Họ không biết cô. Cô sẽ không bao giờ gặp lại họ lần nữa vì vậy bất kỳ điều gì cô nói bây giờ cũng không thể bị bác bỏ. Một lời nói dối, cũng được, để cứu cô khỏi bị xấu hổ hơn nữa.

“Anh ấy là hôn phu của tôi.” Nào, anh ấy sẽ, trong tương lai.

Có gì đó được nói ra từ phía vị Vương gia đang ngồi trên giường trước khi Liang nói. “Vô cùng vinh hạnh cho chúng tôi khi được biết điều đó. Cô có thể nói cho chúng tôi biết nơi tìm ông ấy.”

Amy thở ra, nghĩ đến viễn cảnh cô phải quay lại đối mặt với bàn tiếp tân. “Tôi vừa định hỏi các vị điều đó. Đây là phòng anh ấy, tôi chắc chắn là các vị cũng nhận ra. Tôi cho rằng anh ấy đã chuyển đến một tầng khác.”

“Ông ta không còn ngủ tại khách sạn này nữa.”

“Anh ấy đổi khách sạn ?” Rồi cô nói, với chính mình nhiều hơn, “Hay nhỉ, tại sao em gái anh ấy không đề cập điều đó với tôi ?”

“Cô biết gia đình ông ta ?”

Cô chú ý đến sự phấn khích trong giọng của ông ta, nhưng không thể xác định nguyên do. “Chắc chắn là tôi biết gia đình anh ấy. Em gái anh ấy đã lấy chú của tôi.”

Vị Vương gia trên giường được lắng nghe lần nữa. Li Liang nói, “Điều này khiến chúng tôi còn hài lòng hơn nữa.”

“Được rồi, tôi chịu thua. Tại sao tôi khiến ông vui vẻ như vậy ?”

Cô không có được câu trả lời, nhưng thay vào đó lại là một câu hỏi khác. “Em gái của vị thuyền trưởng sẽ biết nơi tìm ông ta ?”

“Tôi chắc rằng thím ấy biết” Amy cầu nhàu. “Và thím ấy sẽ giúp tôi khỏi vướng vào rắc rối nếu thím ấy chịu đề cập đến điều này. Bây giờ tôi xin phép và để cho Vương gia của ông quay lại với giấc ngủ. Tôi xin lỗi lần nữa vì đã quấy rầy ông ấy.”

“Cô không thể rời đi, quý cô.”

Amy ngược lên một cách cứng nhắc. Điều đó làm cho cô cao cái thẳng cha nhỏ bé một inch, và chiều cao trịnh thượng này đi kèm với vẻ kiêu ngạo. Hiển nhiên rằng người đàn ông không hề giỏi tiếng Anh như ông ta nghĩ.

“Xin nhắc lại cho ?”

Ông ta thử lại lần nữa. “Cô sẽ ở lại đây cho đến khi thuyền trưởng đến đây cùng chúng tôi.”

Điều đó ném thẳng vào cô. “Các vị đang chờ anh ấy ? Tốt thôi, tại sao các vị không nói vậy ?”

Li Liang nhìn thất vọng. “Chúng tôi trông đợi ông ta sẽ đến ngay khi ông ta biết cô ở đây. Đầu tiên ông ta phải được báo đã.”

“Oh. Tốt, chạy vòng quanh hay gần như thế. Tôi cho rằng tôi có thể chờ đợi một lúc”, cô thừa nhận. Tất nhiên, gặp anh trong đám đông thế này không phải những gì cô nghĩ trong đầu. “Nghĩ lại, tôi tin rằng tôi có thể đợi để gặp anh ấy vào lúc khác.”

Cô bước một bước về phía cửa. Cả hai người đàn ông bé nhỏ đều di chuyển đứng chắn trước cánh cửa.

Amy nheo mắt lại. “Có phải tôi nói quá nhanh đối với ngài ? Ngài không hiểu rõ ?”

“Chúng tôi đề nghị cô sẽ gửi một bức thư cho em gái của thuyền trưởng để cô ta có thể báo tin cho ông ta về nơi có thể tìm thấy cô.”

“Quý tha ma bắt ông đi. Làm phiền thím George vào thời điểm này trong đêm ? Chú tôi sẽ không thích điều này, và chú ấy không phải loại người mà các vị muốn gây hấn đâu.”

“Sự khó chịu của Vương gia của tôi cũng rất đáng sợ.”

“Tôi chắc là như vậy, nhưng có điều chắc chắn rằng các vị nên đợi đến những giờ lịch sự”, cô nói lý lẽ. “Hoặc các vị không nhận ra đây là giữa đêm ?”

“Thời gian không quan trọng.”

“Thật may mắn cho ông làm sao, nhưng thời gian nghỉ ngơi trong cuộc sống của chúng tôi đều dựa vào đồng hồ. Không thương lượng, ngài Liang.”

Ông ta dần mất kiên nhẫn. “Cô sẽ tuân theo hoặc...”

Một loạt những phương ngữ phương Đông tới tấp phát ra đã cắt ngang ông ta. Amy liếc về phía chiếc giường lần nữa. Vị Vương gia vẫn ở đó, vẫn ở trong cái vị tư thế nửa nghiêng về đằng sau đó, nhưng chẳng có chút dễ chịu nào trên vẻ mặt của ông ta.

Amy lưỡng lự nói. “Có lẽ có ai đó có thể giải thích tất cả chuyện này là gì không.”

Vị Vương gia trả lời cô, dù Li Liang là người phiên dịch. “Ta là Zhang Yat-sen. Tên người Mỹ đã đánh cắp một báu vật gia truyền của ta.”

“Đánh cắp ?” Amy nói một cách nghi ngờ. “Điều đó nghe không giống Warren chút nào.”

“Bất kể bằng cách nào ông ta đến, ta bị mất danh dự cho đến khi nào ông ta trả lại nó.”

“Liệu ngài có thể chỉ hỏi anh ấy trả lại nó ?”

“Ta dự định như vậy. Nhưng ông ta cần động lực để làm theo.”

Amy bắt đầu cười. “Và ngài nghĩ tôi có thể là cái động lực đó ? Tôi ghét phải nhắc đến điều này, nhưng tôi đã thổi phồng thái quá một tý xíu về việc anh ấy là hôn phu của tôi. Tôi có tất cả tự tin để tin rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ trở thành như vậy, nhưng hiện tại anh ấy chiến đấu với cả răng nanh và móng vuốt để tránh đời sống hôn nhân. Thực ra thì, anh ấy có lẽ sẽ thích thú nếu như tôi biến mất.”

“Rõ ràng đó là một khả năng có thể xảy ra, quý cô, nếu ông ta không đến vì cô”, Li Liang nói một cách đe dọa.

28. Chương 28

Amy đang bắt đầu thật sự nghi ngờ về việc từ chối giúp đỡ đối với những người quen mới của cô khi cô bị nhét vào một cái rương và bị chuyển đến một con tàu ở cảng. Cái từ “biến mất” bắt đầu mang một ý nghĩa mới. Cô đang tự hỏi liệu những thằng cha này có nguy hiểm hơn những gì mà cô đã nghĩ lúc đầu hay không.

Tên bắt cóc cô không mang cô đi quá xa. Những tên trộm nước Anh có thể bị ấn tượng chứ những người phương Đông này trông chẳng có vẻ gì là biết Hầu tước Haverton là người mà chúng không muốn phải đối đầu một chút nào. Thế nên lời đe dọa về một hậu quả kinh khủng nếu họ không để cho cô đi thì đơn giản đã bị lờ đi, vì thế, cô trả đũa bằng cách mỉa mai rằng những dụng cụ tra tấn có thể được áp dụng để bắt cô phải khai ra đây. Rất thú vị, roi và kẹp móng hay những thứ đại loại như thế. Họ sẽ không mạo hiểm, vì thế cô đã không nghĩ là họ sẽ giữ cô cả đêm và sáng hôm sau nữa. Trốn về nhà mà không ai biết là khôn ngoan nhất.

Cô vướng vào cái đồng rắc rối này gián tiếp là do Warren, tối thiểu thì anh cũng nên làm gì đó để gánh bớt cái rủi ro này bởi vì anh là người cuối cùng ở đó. Nhưng không, anh đã đi và chuyển khách sạn ngay sau khi mấy anh em của anh gióng buồm ra khơi. Mặc dù rất phiền lòng với việc anh ấy làm cái mà theo cách

cô thấy thì đó là vứt cô cho chó sói đi nữa, cô vẫn không có ý định giúp đỡ Yat-sen tìm ra anh ấy. Cho dù anh ấy có đánh cắp bảo vật của gia đình Yat-sen hay không đi chăng nữa thì anh ấy có vẻ như là từ chối trả chúng lại. Anh ấy rất cứng đầu. Và Amy không quan tâm tìm hiểu xem những người nước ngoài kia sẽ phản ứng lại thế nào nếu họ thực sự nổi giận.

Không phải tất cả bọn họ đều thấp như Li Liang và hơn nữa họ quá đông. Ngoài ra, đưa họ tới chỗ Warren sẽ là một sự phản bội với ý nguyện của cô, đó là điều mà cô không bao giờ có thể làm, cho dù anh ấy đã chẳng thêm suy nghĩ gì khi tiết lộ những việc cô đã làm cho những ông chú của cô. Không, cô đơn giản là sẽ phải thoát ra khỏi cái tình trạng này không cần đến sự giúp đỡ của người sẽ sớm-trở-thành chồng chưa cưới của cô. Gia đình cô cũng sẽ không giúp gì được trong hoàn cảnh này. Georgina có thể nhớ lại cuộc nói chuyện của họ hôm qua và nghĩ rằng Amy đã đi tìm Warren, nhưng khi mà cô không thể tìm thấy anh ấy thì họ sẽ chẳng có manh mối gì để tìm ra cô cả.

Bây giờ cô bị nhốt trong một cái cabin nhỏ xíu, chẳng hơn gì một cái ổ rơm, có một cái đèn lồng nhưng không có cái cửa sổ nào, có một cái xô để dùng cho những nhu cầu cần thiết và có một cái rương hiện giờ trống không- cái mà đã không được khuôn đi sau khi cô được thả ra. Không nghi ngờ gì nữa, cô ghét bản thân cô, nhưng cô đã rất tự tin rằng cô có thể tự mình trốn thoát, tất nhiên miễn là cái con tàu này không đột nhiên kéo buồm lên và ra khơi như thế.

Cô thậm chí đã có sẵn kế hoạch mà cô có ý định thực hiện khi cô được mang cho một bữa ăn khác. Bữa ăn đầu tiên có một bát cơm, một loại rau lạ mắt trong một bát nước sốt có vị gắt, nó được mang đến bởi một người nhỏ bé vui vẻ, anh ta tự giới thiệu là Taishi Ning. Anh ta trông giống một cây đậu tây dẹp lép trong cái quần rộng thùng thình và một cái áo chèn có thắt ngang lưng, cái bím tóc đen dày của anh ta thì dài gần bằng người anh ta. Giống như Li, Taishi không cao hơn Amy là mấy. Việc không chế anh ta bằng sự giúp đỡ của bát cơm của cô liệu có khó khăn lắm không nhỉ?

Nhìn chung thì chẳng khó mấy.

Tuy nhiên Amy bắt đầu nghi ngờ liệu cô có cơ hội để khám phá ra điều đó không khi mà thời gian chờ đợi dài lê thê giống như một sự tra tấn từ từ. Cô đã đánh rơi ví tiền khi cô vung vẩy chống lại việc bị nhốt vào cái rương đó, nhưng cô còn giữ được cái đồng hồ quả quýt bỏ túi để mà theo dõi thời gian và rất nhiều thời gian đã trôi qua mà chẳng có ai tới cả. Liệu họ có tiếp tục cho cô ăn không? Hay bỏ đói là phương pháp đầu tiên của họ để bắt cô khai ra?

Mãi đến xế chiều thì Taishi cuối cùng cũng mở cửa và đi vào với một bát thức ăn khác, rõ ràng bỏ đói cô không phải là ý định của họ, chưa thôi. Nhưng Amy không quan tâm anh ta mang đến cho cô cái gì cho dù dạ dày cô đang sôi lên. Cô quan tâm nhiều hơn đến việc nhìn xem có còn người canh gác nào khác đứng bên ngoài không. Hiển nhiên là họ nghĩ cô sẽ không thử làm bất cứ điều gì đối với Taishi. Vậy đấy, họ đã sai, thật là ngớ ngẩn, cho dù anh ta trông thực sự giống một người bạn với cái kiểu toét miệng cười hay ho kia và cái cách khoa trương của anh ta khi phát âm tiếng Anh bằng cái giọng buồn cười đi chăng nữa thì Amy không thể để điều đó làm cho cô nhụt chí. Có thể anh ta không phải là người bắt cô tới đây nhưng anh ta làm việc cho người đã làm cái việc đó và việc thoát khỏi vụ xui xẻo này và trở về nhà an toàn phải được đặt lên hàng đầu. Cô đơn giản là sẽ nhắm mắt lại khi cô đập cái bát ăn cơm nặng trĩu ấy vào đầu anh ta và nói xin lỗi sau cũng được.

“Xem Taishi mang cái gì đến cho tiểu thư bé bỏng này. Một món ngon kinh khủng. Cô mà không thích thì tôi sẽ chặt tay tên đầu bếp ngay lập tức. Một lời hứa thật sự.”

“Sẽ không cần phải làm thế đâu, tôi chắc đấy.” Amy trả lời. “Nhưng tôi không đói để có thể thử đâu. Anh có thể để cái đó ở đây này..”

Cô chỉ vào cái rương còn tay kia thì chớp lấy cái bát cơm rỗng sau lưng cô. Tất cả những gì cô cần làm là ra phía sau lưng anh ta một lát. Và anh ta làm theo hướng dẫn của cô. Điều này quá dễ dàng. Amy nín thở chờ cho đến khi Taishi đã bước ra phía trước cô, sau đó cô giơ cái bát lên, nhắm mắt lại và đập mạnh. Nhưng trước khi cái bát chạm đến bất cứ thứ gì thì cổ tay cô đã bị chụp lấy, cô bị búng vào không khí và cô tiếp đất với vài cái nảy mông. Amy không bị thương nhưng cô bị một cơn choáng váng chết tiệt. Khi cô giữ thăng được đầu lại để nhìn con người thấp bé mông manh kia, cô nhận thấy là anh ta thậm chí còn không làm rơi cái bát thức ăn mới trên tay nữa cơ đấy. Và anh ta đang toét miệng cười với cô.

“Anh làm được thế bằng cái cách quái quỷ nào thế ?”

“Dễ lắm. Cô thích học hả?”

“Không.Tôi-không-thích.” Cô gắt gỏng khi cô đứng lại trên chân mình. “Cái tôi thích là về nhà.”

“Rất xin lỗi, tiểu thư. Khi người đàn ông đó đến thì có thể,có thể không..” Anh ta nhún vai ý muốn nói rằng anh ta không tự mình quyết định cô sẽ được đối xử thế nào.

“Nhưng người đàn ông sẽ không.. Warren sẽ không đến.”

“Ngài Yat-sen nói là anh ta sẽ đến,anh ta đến mà.” Taishi khẳng khái “Cô không cần phải lo lắng.”

Amy lắc đầu tức giận“Làm sao anh ta đến được khi mà anh ta không biết tôi đến chỗ nào, nơi tôi đang đứng là đâu, thậm chí khi mà bây giờ tôi còn chẳng biết . Ông chủ Yat-sen của anh là một thằng điên.”

“Nói khẽ thôi, tiểu thư, không là sẽ mất đầu như chơi đấy.” Taishi cảnh báo.

“Rác rưởi.”, cô mĩa mai “Không ai bị mất đầu vì một lời nói lăng mạ xiu xiu thế. Còn bây giờ thì đi ra, tôi muốn ở một mình để hờn dỗi với thất bại của tôi.”

Taishi khoe rằng trong một cái toét miệng cười khác “Cô hài hước kinh khủng, tiểu thư ạ.”

“Ra ngoài, trước khi tôi hét lên một tiếng kinh khủng bây giờ.”

Anh ta đi ra mà vẫn tiếp tục cười toe toét. Amy chặn anh ta lại trước khi cửa đóng “Tôi xin lỗi vì tôi đã thử làm nứt đầu anh, không phải thù hằn cá nhân đâu, anh biết đấy.”

“Đừng lo lắng, tiểu thư. Người đàn ông đó sẽ sớm đến thôi.”

Cô ném cái bát rỗng mà cô đang cầm nãy giờ vào cửa khi nó vừa đóng lại xong. Đến sớm à? Khi mà cô không nói một lời nào để đưa bọn họ tới chỗ anh ấy à. Tất cả bọn họ là một lũ điên. Và thậm chí là nếu họ có tìm ra cách để biết anh ấy đang ở đâu đi chẳng nữa thì Warren cũng sẽ chẳng đến cứu cô. Anh ta sẽ rất vui sướng khi cô bị bắt cóc khỏi cuộc sống của anh ta.

Và giờ thì là gì? Hiển nhiên việc tấn công người đàn ông nhỏ bé mưu mẹo kia là không thể bàn đến rồi. Có lẽ cô chỉ nên đập cái đèn lồng vào vách buồng trong khi cửa được mở ra, dù vậy, có toét miệng cười hay ho hay không, cô không thể tin là Taishi không đóng sầm cửa vào và để cô bị nướng trong này hơn là lẽ cô đi và đập lửa.

Thế đấy, cái kế hoạch vừa nghe đã biết thất bại rồi, không nghi ngờ gì điều đó cả. Nhưng dù sao đi nữa cô sẽ không từ bỏ.Cô biết là cô không có khả năng khống chế Taishi, anh ta không chỉ nói chuyện vui vẻ mà anh ta còn vui vẻ chiến đấu nữa. Nhưng cô có thể thoát khỏi anh ta, cô có thể không tới đâu xa hơn cái boong tàu nhưng một tiếng hét “kinh khủng” cũng có thể mang đến sự giúp đỡ rồi.. hoặc không. Điều này còn phụ thuộc vào việc thực hiện việc này vào thời gian nào trong ngày và khu vực cảng mà con tàu này bỏ neo. Dù sao đi nữa sẽ chẳng mất gì khi thử trong bữa ăn sau.

29. Chương 29

Warren được cho là thành viên duy nhất trong nhà có tính nóng nảy, nhưng vào lúc năm giờ chiều, Georgina lại thêm lần nữa đập thình thịch vào cửa phòng khách sạn của anh trai mình. Hôm nay cô đã tới đây hai lần. Đến văn phòng mới ba lần. Đến tàu Nereus hai lần, nhưng các thủy thủ của anh cũng không thấy bóng anh trai cô đâu. Cô còn tới cả Knighton’s Hall, mặc dù cô không hề bước vào bên trong. James đã vào trong đó để dò la.

Khi chuyện xảy ra, James luôn bên cô cả ngày. Đơn giản không đời nào anh có thể để cô tự xoay sở chuyện này một mình. Amy là thành viên trong gia đình anh, và anh là người sẽ xé xác Warren ra - ngay sau khi Georgina xử lý xong anh ta. Anh không hề nói bất cứ điều gì, anh quá giận dữ để có thể thốt nên bất cứ

lời nào. Nhưng nhất định chẳng có gì thú vị với anh khi cười ngửa lòng vòng cả ngày để tìm cho ra anh trai của cô với Amy. Và nếu đây lại là một ngõ cụt khác thì...

Cánh cửa cuối cùng cũng mở. Georgina bước nhanh vào bên trong, gắt lên, “Anh đã ở chỗ quái nào thế, Warren - còn cô bé đâu rồi?”

Một cái nhìn lướt qua cả phòng cho thấy chỉ mình Warren ở đây. Georgina đi thẳng tới để kiểm tra cả gầm giường. Warren có vẻ hơi thích thú.

“Anh đảm bảo người ta dọn sạch cả gầm giường, Georgie à,” anh nói tỉnh bơ. “Cả cửa sổ cũng không còn chút bụi, nếu em muốn ngó qua chúng.”

Thay vào đấy cô vẫn thò đầu vào tủ quần áo.

“Đừng có cù lần thế.”

Tủ quần áo đúng là chỉ chứa toàn quần áo. Cô quay lại nhìn trừng trừng vào anh trai mình. “Amy đâu? Anh còn nhớ con bé không?”

“Cô ấy không ở đây.”

“Thế anh giấu con bé ở chỗ nào rồi?”

“Anh không hề trông thấy cô ấy, và anh đã làm mọi thứ trong khả năng mình để duy trì chuyện đó.” Warren trả lời.

Sau đó anh liếc về phía James với lời ám chỉ nhạo báng. “Chuyện gì vậy, Malory? Anh không thể tin lời tôi à?”

Georgina nhảy vào giữa hai bọn họ. “Anh không muốn nói chuyện với anh ấy bây giờ đâu, Warren. Tin em đi, anh thực sự không muốn đâu.”

Warren có thể nhận ra điều đó. Bởi James vẫn tiếp tục giữ im lặng, chắc chắn có điều gì đó không ổn, và nếu chuyện này liên quan đến Amy - Anh bắt đầu cảm thấy thực sự lo lắng.

“Em không phải nói rằng Amy đang mất tích chứ?”

“Phải, và có lẽ là từ tối qua.”

“Tại sao lại từ tối qua? Cô ấy có thể đã đi vào sáng sớm nay thì sao?”

“Em vẫn giả thuyết là vậy cho đến bây giờ,” Georgina trả lời, “mặc dù không hề hợp lý, bởi con bé luôn nói với em nơi con bé đến.”

“Nhưng nếu cô ấy đến để gặp anh, cô ấy sẽ nói cho em biết à?” Warren hỏi.

“Không, nhưng con bé vẫn sẽ nói với em cái gì đó. Em nên nhận ra chuyện này sớm hơn, nhưng em đã chặn chặn con bé hẳn sẽ đi tìm anh ở văn phòng mới, bởi anh đã không ở đấy khi bọn em đến tìm, nên anh có lẽ đã đi khỏi đấy cùng với con bé. Nhưng nếu anh không hề nhìn thấy con bé...”

Cô quay về phía chồng mình. “Nếu con bé ra khỏi nhà từ tối qua để tìm anh ấy, con bé hẳn phải tới Albany. Em đã không kể với con bé chuyện anh ấy đã chuyển đi.”

Sự hoảng hốt của Warren ngay lập tức leo thang. “Cô ấy không hề biết số phòng của anh ở đấy chứ?”

“Theo em nhớ, Drew đã nói vào bữa ăn tối đó. Đúng, con bé biết. Thì sao?”

“Bởi Zhang Yat-sen đang ở Albany.”

“Ai cơ?”

“Chủ cũ của chiếc bình Tang,” Warren nhắc lại.

Mắt Georgina trợn trừng. “Kẻ cố gắng giết anh ấy à?”

“Ừ, và hẳn ta không đi du lịch một mình. Hẳn mang theo cả một đội quân nhỏ bên mình nữa.”

“Lạy Chúa, anh không nghĩ hần đang giữ Amy chứ?”

“Hần đã biết anh cũng đang ở đó. Hần có thể đã tìm ra số phòng và cho người theo dõi nó. Đó là cách duy nhất hần hy vọng có thể xác định được vị trí của anh trong cả thành phố rộng lớn này. Và anh biết hần vẫn còn ở đây. Đây là những gì anh làm hôm nay, tìm cho ra chiếc tàu đưa hần đến nếu nó vẫn còn nằm ngoài cảng. Nhưng nếu cô ấy đến từ tối qua, tại sao bọn chúng vẫn chưa xuất đầu lộ diện?”

“Chỗ nào? Ở đây à? Em đã nói với anh, con bé giờ không biết anh đang ở đâu, bởi thế...”

“Cô ấy có thể gợi ý cho bọn chúng đến chỗ em. Cô ấy biết em sẽ có cách tìm ra anh.”

“Nếu anh để em nói hết, em sẽ cho anh thấy con bé không thể làm điều đó. Con bé yêu anh, Warren. Và nhắc đến chuyện đó...”

“Không phải bây giờ, Georgie!”

“Được thôi, nhưng con bé sẽ không dẫn ai đến chỗ anh nếu con bé nghĩ bọn chúng có thể gây tổn hại đến anh đâu.”

“Kể cả để giữ lại cái cổ của cô ấy hả?”

James chen ngang tại đó bằng giọng trầm tĩnh chết người. “Cái cổ của con bé đang bị đe dọa à?”

“Hầu như chắc chắn. Yat-sen không hề ngu ngốc khi hần muốn thứ gì. Hần sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào để đạt được nó. Chúa tôi, tôi nên nhận ra tôi sẽ không thể tránh khỏi chuyện này mới phải.”

“Sẽ có thêm vài thứ khác anh không tránh khỏi nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với con bé,” James hứa hẹn.

“Anh sẽ phải nhận ra chuyện này chứ, Malory. Tôi mới là thứ chúng muốn. Chúng sẽ để cô ấy đi một khi chúng có được tôi.”

“Vậy thì tôi sẽ vui lòng trao anh cho chúng. Chúng ta đi chứ?”

“Chúng ta? Chẳng có lý nào để anh dính líu vào chuyện này cả.”

“Ồ, tôi không thể bỏ lỡ nó đâu, chẳng phải...”

“Nếu anh không thể trở nên nghiêm túc, James,” Georgina gắt gỏng chen ngang, “rõ ràng Warren không có lỗi ở đây. Anh ấy không lường trước được Amy có thể sẽ cố gắng đến với anh ấy. Bởi vậy anh có thể chỉ cần sắp xếp lại suy nghĩ của anh trong chuyện này và giúp đỡ anh ấy thay vì nhieéc móc anh ấy.”

“Anh sẽ dành sự trừng phạt đẫm máu này cho kẻ có trách nhiệm sau cùng, George ạ.”

“Anh thật không thể tin nổi,” cô cáu kỉnh.

“Em vẫn thường xuyên nói thế với anh,” là tất cả những gì anh nói.

Warren, dù sao đi nữa, cũng có chung quan điểm với James. Anh thừa biết Amy có thể sẽ cố gắng tìm cách đến với anh. Cô đã nói với anh như thế, và anh tin chắc cô sẽ làm, bởi vậy anh đã quyết định đổi khách sạn ngay cả trước khi anh chạy trốn khỏi lão già người Trung Quốc kia. Anh có lẽ đã ngăn ngừa được chuyện bắt cóc cô bằng việc dừng lại tại quảng trường Berkeley vào lần trước, chắc chắn là anh sẽ làm thế nếu cô không có ở đó và chỉ cần lờ đi sự thật là cô đã ở đó thôi. Nhưng không, anh đã sợ rằng anh không thể lờ cô đi được nữa, bởi vậy anh chọn cách bỏ chạy. Ham muốn khốn kiếp - nhưng ham muốn đó giờ chẳng còn là gì so với sự lo lắng cho cô vào lúc này...

Hai mươi phút sau, Warren và James đã đi vào khách sạn Albany, sau khi để lại Georgina ở bên ngoài trong xe ngựa. Năm phút sau và một tin nhắn được mang tới cho Li Liang ở dưới hành lang. Warren nhớ đến gã này sau vài lần gặp gỡ ở bên ngoài phủ của Zhang ở Quảng Đông. Theo lời đồn gã vương gia này nói tiếng Anh rất hoàn hảo, nhưng anh không thêm tin vào khả năng ấy, thà sử dụng sự phiên dịch của Li Liang còn hơn.

Li Liang cúi đầu theo nghi thức khi hần đi tới gần họ. “Chúng tôi đang mong ông đến, thuyền trưởng. Ông không phiền đi theo tôi chứ?”

Warren không hề nhúc nhích. “Trước tiên hãy nói cho tôi điều tôi muốn nghe đã.”

Li Liang không hề lãng phí thời gian để tỏ ra chậm hiểu, thay vào đó trả lời thẳng thắn. “Cô ấy không hề bị tổn hại chút nào - vào lúc này. Chúng tôi đã tin tưởng... sự biến mất... của cô ấy là tất cả những gì cần thiết để mang ông đến đây, và dĩ nhiên là chúng tôi đã đúng.” Với cái nhìn thoáng qua James, hắn nói, “Bạn của ông phải đợi ở đây.”

“Tôi không phải bạn hắn ta,” James trả lời. “Và tôi không ngại đổ máu để không phải đợi ở bất cứ chỗ nào.”

Li Liang rất lấy làm thích thú. “Ông cho rằng kẻ thù cũng có thể giúp đỡ được ư?” hắn hỏi Warren.

“Anh ta là chú của cô gái.”

“À ra vậy, đây chắc là em rể của ông?”

Câu hỏi đã chứng tỏ bọn chúng đã bắt Amy, nếu những câu trả lời khác của Li còn làm cho anh hơi nghi ngờ chuyện đó.

“Giống nhau cả thôi. Anh ta đến đây để mang cô ấy về nhà.”

“Đương nhiên còn phụ thuộc vào sự hợp tác của ông nữa,” Li nói với anh.

“Ông đang ám chỉ rằng đó là ý của Zhang phải không?” Warren cay nghiệt vặn lại.

Li Liang đơn thuần chỉ mỉm cười và tiếp tục bước đi. Warren nghiêng chặt răng rồi bước theo hắn.

James lưu ý đằng sau lưng anh, “Một thằng cha cung cấp nhiều thông tin thực sự quý giá, không phải sao?”

“Hắn ta chỉ là người phát ngôn của Zhang thôi. Và tiện đây, tôi nghĩ anh nên ngậm miệng và để mặc tôi giải quyết. Tôi hiểu những tên Trung Quốc này. Về nhiều mặt, bọn chúng vẫn như thể đang sống ở thời Trung Cổ ấy, và thứ duy nhất chúng không đánh giá cao chính là hạ mình bị lụy, mà dường như thứ này có quá nhiều ở trong tên anh đấy.”

“Ồ, tôi có ý định để anh tự thực hiện cái cách làm gớm ghiếc của anh đó, ông bạn già, miễn là anh có thể kết thúc một cách đúng đắn.”

Warren không nói lại câu nào, và chỉ một lát sau, Li dừng lại ở cánh cửa căn phòng cũ của Warren. Anh không hề ngạc nhiên. Lạy Chúa, đúng là Amy không chút nghi ngờ đã tự sa ngay vào hang ổ của bọn chúng mà.

“Ông đã đẩy mọi thứ lại chưa đấy?” Warren nói, ám chỉ đến căn phòng.

Liang nhún vai. “Chỉ có một sự di chuyển hợp lý thôi. Thật đáng tiếc, lúc chúng tôi xâm nhập vào bên trong, đồ đạc của ông đã được chuyển đi rồi.”

“Tôi chẳng còn gì nếu không mau chóng chuyển đi.”

“Có lẽ ông sẽ hy vọng mọi chuyện diễn ra theo cách khác.”

“Nếu đó là sự đe dọa ảnh hưởng đến cô gái, chú của cô ấy sẽ không thích đâu.”

“Ông sẽ hiểu chuyện này chẳng có gì phải báo động cả.”

Họ chẳng là gì nếu so về số lượng, và cũng không được báo trước có bao nhiêu tên sát thủ trong căn phòng này. Làm sao anh có thể có được một mình Liang ở một nơi nào đó khi tất cả kết thúc chứ.

“Có ai đó đã từng nói với ông rằng ông là một con lừa vênh váo chưa, Liang?” Warren vờ như ngẫu nhiên hỏi.

“Tôi tin ông đã từng nói một lần trước đây, thuyền trưởng.”

“Tôi chỉ vừa mới nói thôi mà,” Warren nghiêng răng, “bởi vậy chúng ta có thể kết thúc được rồi đấy.”

Gã Trung Quốc gật đầu và lẩn vào bên trong căn phòng. James vội bước lên phía trước, chống một cánh tay vào tường.

“Đó là lời đe dọa đến Amy phải không?” anh muốn biết.

Warren lắc đầu. “Không, những tên quan kiêu mẫu chỉ thích việc khiến những người ngoại quốc khốn đốn thôi, và tôi nghĩ sở thích ấy giờ đây thực sự đã quá bành trướng rồi. Nhưng tôi nắm ưu thế ở đây, Malory. Bọn chúng sẽ không phá vỡ sự hợp tác của tôi cho tới khi chúng biết chúng nắm được nó hay không.”

Cánh cửa được mở ra lần nữa, kết thúc luôn cuộc trò chuyện của họ. Một tên bảo vệ cúi người mời họ vào trong phòng. Ngay lập tức Warren nhận ra Zhang, nằm tựa đầu một cách lười biếng trên giường, bộ ga trải giường của hắn chỉ cần làm nổi bật căn phòng ngủ. Hắn trông đúng hơn là đang lơ đãng mà không có tẩu thuốc phiện nằm trên tay, và anh không thể ư nổi sự phung phí - ít - nhiều xung quanh. Tim Warren như sủi bọt vì lão ta, thực sự là như vậy.

“Chiếc bình của tôi đâu rồi, thuyền trưởng?” Li ngay lập tức thay mặt cho vương gia của hắn hỏi.

“Cô gái đâu rồi?”

“Ông nghĩ đến chuyện mặc cả với tôi ư?”

“Tất nhiên. Vậy ông muốn cái gì nào, mạng sống của tôi hay chiếc bình?”

Liang và Yat-sen trao đổi ngắn bằng tiếng Trung Quốc. Warren đã lượm lặt được chút ít tiếng Trung Quốc trong chuyến đi đến Quảng Đông của anh, nhưng vốn liếng đó chẳng thể giúp anh có thể hiểu được cuộc thảo luận chông vánh giữa bọn chúng. Đương nhiên, câu hỏi rất hiển nhiên của Warren đã đảm bảo chúng sẽ giữ anh lại đủ lâu để có thể đưa ra được câu trả lời. Zhang thích khiến con người ta quẫn quai hơn cả những gì tên phiên dịch đã nói, và hắn đang nắm trong tay mối hận thù cực lớn đối với Warren ngay lúc này.

“Chúng tôi muốn cả hai, thuyền trưởng,” Li cuối cùng cũng trả lời.

Warren bật cười. “Tôi chắc chắn các người sẽ nói thế, nhưng đó không phải thỏa thuận.”

“Chiếc bình đổi cho cô gái, ông chẳng còn gì để trao đổi hết.”

“Có cố gắng đấy, nhưng ông biết thừa tôi sẽ không chấp nhận. Chỉ có một thỏa thuận duy nhất được thiết lập ở đây. Cô gái sẽ được thả, sau đó tôi sẽ trao cho ông chiếc bình, đồng nghĩa với việc tôi rời khỏi đây mà không bị sút mẻ gì hoặc tôi sẽ đập thứ chết tiệt đó ra từng mảnh.”

“Ông hẳn sẽ rất vui lòng trông thấy từng phần của cô gái quay trở về với gia đình cô ta chứ?”

Warren không mắc câu, nhưng James nhất định sẽ mắc. Anh bước từng bước hung hăng về phía trước. Tay Warren vội chộp lấy để giữ anh lại, nhưng đã quá muộn. Những tên hộ vệ của Zhang ngay lập tức phản ứng với khả năng sự an nguy của vương gia của chúng bị đe dọa nghiêm trọng. Vào giây thứ hai, James lăn ra bất tỉnh trên sàn nhà, đủ lâu để bị trói tay và chân và bị lăn tròn ra ngoài. Chẳng cần dùng đến vũ khí gì hết, chỉ cần một trong những kỹ năng của nghệ thuật chiến đấu cổ xưa mà những tên hộ vệ của Zhang sở hữu thôi.

Warren biết tốt hơn là không nên xen vào, nếu không anh sẽ lâm vào tình trạng tương tự, và ít nhất anh cũng phải thể hiện là anh vẫn đang nắm những quân bài ở đây. Và bên cạnh đó, anh cũng không muốn sự giúp đỡ của James. Sức mạnh cơ bắp không hề hiệu quả khi chống lại những gã được huấn luyện dùng đôi bàn tay và đôi chân của chúng để giết người.

Anh thoáng nhìn về phía ông em rể khi thấy anh ta dần trở nên tỉnh táo, bởi vết thương thực sự không nghiêm trọng. Warren rất muốn biết những người Phương Đông làm thế nào mà có thể hạ gục một người đàn ông mang trong mình khả năng giết người như James một cách dễ dàng như thế. Đương nhiên, để người đàn ông này không kịp trở tay, phải tấn công anh ta bất ngờ. Nếu không anh có thể giáng thêm vài thiệt hại khác nữa - trước khi anh ta gục xuống.

“Rất hoan nghênh,” Warren nói lạnh lùng, quay mặt về phía Zhang và Li. “Nhưng chúng ta có thể quay lại công việc đang thảo luận lúc này được chứ?”

“Nhất định rồi, thuyền trưởng.” Li mỉm cười. “Chúng ta đang thảo luận về việc thả cô gái - từng phần một - để đổi lại sự trở về của chiếc bình. Không hơn, không kém.”

“Không thể chấp nhận được, và trước khi chúng ta để lãng phí thêm thời gian, ông phải biết rằng cô gái chẳng có ý nghĩa gì với tôi, không hơn gì một tạo vật xinh xắn, chiếc bình còn giá trị hơn. Anh trai của tôi đã đánh giá cao chiếc bình đó, nhưng tôi thì không. Như vậy nó đã bị rút giá với người quan tâm hơn nhiều, không phải sao? Cứ giết tôi đi, rồi ông sẽ không nhận được thứ ông muốn. Gây tổn hại đến cô gái, ông cũng không nhận được thứ ông muốn. Hãy thả cô ấy ra, và tôi sẽ dẫn các ông đến chỗ chiếc bình. Chấp nhận hay không.”

Li phải hỏi ý kiến Zhang thêm một lần nữa. Warren không biết chuyện đó, ngoài ra anh sẽ trông đợi lời thú tội của Amy sẽ khiến anh thực sự không muốn cô nữa, bởi đã đẩy anh đến bờ vực thế này. Zhang, dù sao đi nữa, vẫn muốn trả thù và muốn cả chiếc bình. Nhưng bởi hắn chưa bao giờ đối xử một cách chính trực với người nước ngoài, hắn có thể thừa nhận bây giờ và nhận lấy mọi thứ hắn muốn muốn hơn một chút.

“Ông có thể sống, thuyền trưởng,” cuối cùng Li nói. “Nhưng cô gái sẽ ở lại trong sự giám sát của chúng tôi để bảo đảm ông sẽ tuân theo thỏa thuận cuối cùng của ông.”

“Chiếc bình đang ở Mỹ. Ông không thể giam cô gái trong suốt khoảng thời gian tôi đến đó và quay lại đây. Gia đình của cô ấy sở hữu thứ quyền lực có thể lôi ông ra chất vấn chỉ trong vài ngày đấy.”

“Hình như ông đang lầm tưởng chúng tôi sẽ để ông rời khỏi đây một mình để lấy chiếc bình sao?” Li hỏi, rõ ràng rất buồn cười với ý nghĩ ấy. “Không, thuyền trưởng ạ, tất cả chúng ta sẽ tham gia chuyến đi cùng nhau trên thuyền của chúng tôi, bao gồm cả cô gái. Ông có thể đưa cô ấy quay về với gia đình mình sau khi ông hoàn thành bản giao kèo.”

“Ông đúng là loạn thần kinh nếu ông nghĩ tôi sẽ bị ghim vào cái thuyền này với... người phụ nữ đó.”

“Phải thế thôi không thì cô ấy sẽ chết. Và như vậy là thu xếp xong thỏa thuận của chúng ta. Như ông nói, chấp nhận hoặc không.”

Warren nghiêng chặt răng lại. Anh đã chơi quân bài của mình, nhưng Zhang vẫn nắm trong tay phần thắng miễn là hắn giữ Amy.

30. Chương 30

Georgina bắt đầu cảm thấy lo lắng khi những chiếc xe ngựa dần đỗ lại bên ngoài khách sạn Albany không lâu sau khi Warren và James vào trong đó. Nhìn bên ngoài thì chẳng có vấn đề gì để mà lo lắng, ngoại trừ người gác cửa đang chào đón họ theo sự điều khiển của một người đàn ông giống như người Trung Quốc. Nhanh chóng có thêm nhiều người Đông phương nữa xuất hiện để chất những chiếc rương và hành lý vào những chiếc xe ngựa.

Sự gấp rút của họ là vấn đề đáng quan tâm hơn, hay tất cả sự hoảng loạn trong tình cảnh của Georgina, khi những viễn cảnh kinh hoàng nhất bắt đầu lướt qua đầu cô.

Amy không ở đó, và cũng chưa từng ở đó. Warren đã tự vướng vào sự báo thù của vị tư lệnh kia mà chẳng vì cái gì, đơn giản chỉ vì những kết luận điên rồ của em gái anh ấy. Vị vương gia người Hoa kia không thực sự muốn có chiếc bình. Tất cả những gì ông ta muốn là trả thù Warren, vì Warren không có bất kỳ thứ gì để mà mặc cả. Và người chồng yêu dấu của cô sẽ chẳng phải giơ tay ra để giúp đỡ anh ấy. Anh trai cô có thể đã bị giết và những kẻ sát nhân đó đang có ý định thoát khỏi đất nước này.

Quý tha ma bắt, Georgina ghét bị bỏ lại trong bóng tối, vậy mà cô đã thực sự bị bỏ lại. Chỉ vì cô vừa mới sinh xong không có nghĩa rằng cô bắt buộc phải chờ đợi trong chiếc xe ngựa này. Cô đáng ra phải ở trong đó, để mà trực tiếp kiểm tra xem có phải thực sự cô đã gửi anh trai mình tới chỗ chết hoặc là vào cuộc giải cứu Amy.

Những hoạt động kia chậm lại sau khi chiếc xe ngựa thứ năm đến, tất cả những người Hoa kia lại vào khách sạn. Georgina không thể đứng nhìn không lâu hơn nữa. Ba mươi phút quý báu đã trôi qua, quá đủ thời gian cho bất kỳ cuộc thương lượng, hay... bất kỳ vụ tàn sát nào.

Cô rời khỏi xe ngựa, nhưng trước đó cô quay lại chỗ Albert, người đánh xe của họ, để nói cho ông ta biết cô định làm gì, những người Hoa đồng loạt xuất hiện lần nữa. Phải có ít nhất khoảng hai mươi người, nhưng thế là đủ để dễ dàng chào đón vị tư lệnh trong chiếc áo choàng lụa đầy màu sắc của ông ta. Ông ta nhìn có vẻ thật vô hại, trông không có vẻ là một con người có khả năng cử người thực hiện những vụ tàn sát, như những gì ông ta đã làm ở Canton. Nhưng loại quyền lực ông ta đang nắm trên đất nước của ông ta thì gần như là tuyệt đối, và cái loại quyền lực đó chắc chắn có thể để ra sự tàn nhẫn và sự coi thường hoàn toàn những quy tắc xã hội căn bản, như, người sẽ không chấp nhận người khác chỉ vì bạn là một kẻ thua cuộc trong trò chơi may rủi.

Georgina đã giữ bản thân bất động trong hồi hộp khi những kẻ kia bắt đầu bước vào trong năm chiếc xe ngựa, nhưng điều đó chẳng là gì khi so sánh với sự khiếp đảm của cô khi có vẻ như chẳng còn ai khác định rời khỏi khách sạn nữa. Nhưng khi Warren xuất hiện với hai người phương Đông hộ tống, và cô gần như đã phá lên cười với những hình ảnh ngốc nghếch mà cô đã tưởng tượng. Đường như anh ấy sẽ đi theo bọn họ, nhưng ít nhất anh ấy vẫn chưa chết.

Anh ấy liếc nhìn cô trước khi bước vào chiếc xe ngựa cuối cùng và kín đáo lắc đầu, cái hành động đó chẳng nói cho cô biết được bất kỳ điều gì cả. Không cần lo lắng ? Không rời khỏi xe ngựa của cô ? Không thu hút sự chú ý của người khác ? Cái gì ? Và rồi sự nhẹ nhõm của cô vì anh ấy không sao, dù chỉ trong chốc lát, lại chuyển sang kinh sợ khi cô nhận ra không phải mọi người đều có mặt. Cô nhìn chăm chăm vào cửa khách sạn, chờ đợi, thậm chí còn nín thở, nhưng chẳng có dấu hiệu nào của Amy hay ông chồng yêu quý của cô cả, ngay cả khi chiếc xe ngựa đầu tiên bắt đầu lăn bánh và những chiếc còn lại bắt đầu nối theo.

Cô quyết định, quyết định duy nhất cô có thể đưa ra, trước khi chiếc xe ngựa cuối cùng đi mất hút. “Albert” cô gọi người đánh xe của cô. “Đi theo những chiếc xe ngựa kia, nhất là chiếc cuối cùng, chiếc có anh trai của tôi ấy, cho đến khi ông bảo đảm nơi đến cuối cùng của họ. Sau đó quay lại đây ngay lập tức. Ta phải tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra với James.”

“Nhưng, phu nhân..”

“Đừng cãi lại, Albert, và phải hết sức chú ý, nếu không ông sẽ mất dấu họ.”

Cô vội vã, chạy thẳng lên tầng hai của khách sạn. Những tiếng đập trên những bức tường dẫn cô thẳng đến phòng cũ của Warren.

“Được rồi, cũng đến lúc rồi”, cô nghe thấy khi cô đẩy cửa ra. Rồi sau đó : “Trời đánh thánh vật, em đang làm cái quỷ gì ở đây, George ?”

Georgina dừng lại vào giây phút cô chìm trong nhẹ nhõm. Rồi nhanh chóng chuyển sang sự thích thú, dù, tìm thấy ông chồng của mình đang nằm trên sàn nhà với đôi chân gơ lên dựa vào bức tường mà anh vẫn đang đá.

“Em có thể hỏi anh điều tương tự thế, James, đó là anh đang làm cái quỷ gì dưới đó thế ?”

Anh tạo ra một âm thanh của sự bức mình thuần túy. “Thử lôi kéo sự chú ý của ai đó. Anh cho rằng em định nói cho anh rằng em nghe thấy anh từ dưới phố sao ?”

Cái tông giọng đó làm cô nhớ lại những lời cuối cùng của anh trước đó, “Em sẽ không rời khỏi chiếc xe ngựa này vì bất kỳ lý do nào”, hay mọi thứ Albert đã cố gắng nhắc nhở cô.

“Ừ thì, không” cô nói trong khi cô thả người xuống để bắt đầu cởi trói cho anh. “Nhưng em có thấy mỗi người trong bọn họ đều đã rời khỏi, với sự phản đối của anh, và với việc thay đổi tình hình như vậy, anh sẽ nói gì ?”

“Không, anh sẽ chẳng nói gì cả. Đó là điều đúng đắn khi một người vợ chẳng làm theo những gì được bảo.”

“Bỏ qua đi, James” Cô đột ngột khịt khịt mũi. “Khi nào thì em đã từng làm vậy nhỉ ?”

“Đừng có đánh trống lảng”, anh cầu nhàu.

“Hay là anh thích em đi theo họ ? Ở yên trong chiếc xe ngựa, tất nhiên.”

“Trời đất, không.”

“Thế thì hãy vui vẻ khi em chỉ đơn thuần gửi Albert làm như vậy, hoặc là anh biết nơi họ đi ?”

“Đến bến cảng, nhưng anh chẳng biết chính xác là cái nào cả. Họ sẽ nhả neo đến Mỹ.”

“Tất cả bọn họ ?”

“Bao gồm cả Amy.”

“Cái gì ?”

“Anh cũng nghĩ thế”, anh nói.

“Tại sao anh không ngăn cản ?”

“Giống như là anh không thử à ?”

“Oh, nhưng chắc chắn Warren ...”

“Hắn đã thử, George, anh công nhận là thế. Thực tế là, hắn đã cực kỳ hoảng sợ với suy nghĩ bị kẹt trên cùng một con thuyền với con bé. Anh phải thừa nhận rằng anh có lẽ đã đánh giá sai cái gã bất lịch sự đó, trong trường hợp này. Hắn thực sự chẳng muốn làm bất kỳ cái gì với con bé.”

“Anh có chắc không đấy ?”

“Nhờ Chúa, sao em dám có vẻ thất vọng thế !”

“Em sẽ thất vọng nếu em muốn thế”, cô bướng bỉnh đáp lại. “Nhưng sự lãng mạn của họ hay việc thiếu lãng mạn không phải là vấn đề lúc này. Em cho là họ sẽ nhả neo đi đến Bridgeport, nơi có chiếc bình. Liệu những người đó có thả họ đi một khi họ có nó ?”

“Thoả thuận là như thế.”

Georgina cau mày. “Đường như em vừa nghe thấy một chữ ‘nhưng’ trong giọng nói của anh. ?”

“Oái, nhưng thính giác của em đã phát triển vượt trội đấy, George, thực tình đúng là có đấy.”

Lời chế nhạo ám chỉ đến lời nói đùa ban nãy của anh về việc cô nghe thấy tiếng đá chân của anh từ dưới phố. Sự lo lắng của Georgina trở nên sắc nét hơn. “Anh sẽ không thể tránh né trả lời câu hỏi đó đâu, James Malory.”

Anh thở dài trong khi đứng dậy, sợi dây thừng cuối cùng rơi ra. “Thoả thuận đã được thống nhất.”

“Tức là Warren và Amy sẽ được thả ra khi chiếc bình được trả lại ?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng ?”

“Anh nghi ngờ cái gã người Hoa đó sẽ giữ đúng thoả thuận. Hắn đã rất cố gắng để đạt được việc trao đổi chiếc bình với chỉ một mình Amy. Những gì hắn muốn là cả chiếc bình và sự bảo thù bằng máu.”

“Thì sao, hắn chẳng thể có cả hai.”

James cong mày trước sự khẳng khái này giờ của cô. “Anh chắc chắn rằng hắn sẽ bị phá hủy khi biết em không cho phép điều đó, em yêu.”

“Cái khiếu hài hước ương ngạnh của anh rồi sẽ bị nguyên rửa. Và em nghiêm túc đấy.”

Anh vòng một cánh tay quanh cô để dẫn cô rời khỏi phòng. “Anh biết là em nghiêm túc. Và anh trai của em có lẽ cũng có cùng kết luận như anh. Anh ta sẽ có thời gian tìm ra cách để bảo vệ anh ta và Amy.”

“Tại sao em vẫn nghe thấy một chữ ‘nhưng’ nhỉ ?”

“Bởi vì anh chẳng tin hắn sẽ làm gì đó đúng đắn được. Hắn có thể phá rồi tất cả những gì hắn thích bằng sức mình, nhưng không phải khi có liên quan đến Amy.”

“Warren tình cờ lại là một người giỏi hơn những gì anh tưởng đấy.”

“Không cần phải công kích, George. Anh không đổ lỗi em vì đến từ một gia đình...”

“Đừng nói thế” cô đột ngột cảnh cáo anh. “Em không có tâm trạng cho sự miệt thị của anh chống lại gia đình em đâu. Nói cho em kế hoạch của anh đi.”

“Không cho chúng rời đi, tất nhiên.”

Nói thì dễ hơn làm, khi họ tìm ra lúc Albert quay trở lại và cuối cùng họ cũng đến được bến cảng. Vị trí thả neo mà ông ta chỉ hoàn toàn trống rỗng. James tiếp nhận tiến triển mới này không được tốt lắm.

Sau khi tất cả những lời chửi thề đã được thốt ra, anh kêu lên, “Đây không phải là lúc không có một con tàu để có thể tùy ý sử dụng. Mình đáng ra phải giữ chiếc Maiden Anne cho những tình huống khẩn cấp thế này.”

Georgina không hề trông đợi điều này. “Ý anh là anh sẽ đuổi theo họ ?”

“Anh vẫn định thế, nhưng sẽ tốn một đồng vận may để tìm được một thuyền trưởng sẵn sàng nhả neo ngay lập tức, đây là nếu tìm được một tên. Và trong trường hợp hẳn biết vị trí thủy thủ đoàn của mình, dự trữ đủ mọi thứ.” Anh dừng lại cho một lượt chửi thề nữa. “Nó sẽ là điều kỳ diệu nếu anh có thể tìm một con tàu sẵn sàng để nhả neo vào sáng mai.”

Georgina do dự trong một chốc trước khi đề cập, “Có tàu của Warren, chiếc Nereus. Thủy thủ đoàn sẽ sẵn lòng nhả neo với anh nếu em kể cho họ chuyện gì đã xảy ra, nhưng em nghi ngờ việc tất cả bọn họ đều có trên tàu.” Và cực kỳ nghi ngờ rằng Warren sẽ cảm kích cô vì đã chuyển giao con tàu của anh ấy cho kẻ thù tồi tệ nhất của mình.

Nhưng James chắc chắn là tươi tỉnh với lời nhắc nhở đó. “Nếu hẳn điều hành một con thuyền chắc chắn, ai đó sẽ biết rõ nơi tìm được thủy thủ đoàn.”

“Thực ra, tất cả những con tàu Skylark giữ một danh sách với những thông tin như thế.”

“Vậy thì chỉ còn vấn đề những thứ cần dự trữ thôi. Thề có Chúa, George, anh nghĩ em vừa tặng cho anh điều kỳ diệu. Anh vẫn chưa thể rời cảng trước sáng mai, nhưng một khi đã ở trên biển, anh có thể đuổi theo họ chỉ trong nửa ngày.”

“Anh sẽ không tấn công tàu của họ chứ, phải không ?”

“Với Amy ngoài đó ?” anh đáp lại, và điều đó đã đủ để trả lời.

“Vậy thì anh sẽ phải bám sát bọn họ trên cả quãng đường đến Bridgeport.”

“Ý định là như thế, George. Với sự cho phép của thời tiết, cộng thêm một chút thủ đoạn khéo léo, và anh có thể cập cảng chiếc Nereus ngay phía sau bọn chúng và ngăn chặn chúng rời bến cảng cho đến khi chúng đồng ý với những điều khoản của anh.”

“Những điều khoản của anh sẽ bao gồm cả anh trai của em, phải không ?” Khi cô không có câu trả lời của mình, cô thúc vào xương sườn của anh. “James ?”

“Phải làm thế sao ?”

Anh có vẻ thật đáng thương, cô vỗ vỗ vào má anh. “Đừng có nghĩ nó như một cuộc giải cứu của anh ấy.”

“Chúa cứu thế.”

“..nghĩ đến nó như thể anh đang làm một hành động đáng kính của một vị thánh, và em sẽ ngừng phàn nàn rằng anh đã đối xử với anh ấy khó chịu đến thế nào. Đồng ý chứ ?”

Anh cười nhảu nhử với cô. “Thôi được, nếu em đã nói thế...”

“Chẳng thể nghi ngờ vì sao em lại yêu anh. Anh thật dễ dàng bị thuyết phục.”

“Tự cắn lưỡi mình đi, George. Có phải em định phá hoại danh tiếng của anh không đấy ?”

Cô hôn anh để chứng tỏ cô không hề có tí ý định nào như thế. “Được rồi, có thứ gì đặc biệt anh muốn em đóng gói cho anh trong khi anh chuẩn bị chiếc Nereus không ?”

“Không, nhưng nếu em thấy Connie, em có thể gửi tên đó cùng với túi của anh. Gã đó sẽ rầy la anh tới chết với những lời phàn nàn nếu anh không mời hắn đi cùng trong vụ săn đuổi này.”

“Anh đang định hưởng thụ nó, phải không ?” cô tố cáo.

“Chưa bao giờ nghĩ thế, nhất là khi anh phải dành tất cả thời gian của mình để mà ngồi nhớ em.”

Cái nhìn đầy nghi ngờ của cô nói hết mọi điều cô nghĩ về lời đáp lém lỉnh đó. “Vậy thì anh may mắn đấy vì em sẽ cùng đi.”

Anh bắt đầu định cấm điều đó, rồi phát hiện rằng như thế sẽ là vô dụng, thay vì thế anh nói. “Thế còn Jack ?”

Georgina rên rỉ. “Trong giây lát em quên mất. Em đoán những ngày phiêu lưu của em đã kết thúc, cho đến khi con bé lớn hơn chút nữa. Nhưng anh sẽ luôn cẩn thận, phải không James ?”

“Em có thể tin điều đó.”

31. Chương 31

Cabin của Warren không lớn hơn của Amy là mấy, không may thay, nó lại nằm ngay bên cạnh phòng cô. Anh có thể nghe thấy tiếng cô đi đi lại lại trong phòng. Ngay lúc này cô đang giận điên lên vì anh đã không thêm nói với cô một lời nào khi anh nằng nặc đòi nhìn xem cô có ổn không. Anh chỉ đơn thuần là yêu cầu Taishi mở cửa phòng cô, nhìn thấy cô vẫn ổn và bảo anh ta đóng cửa lại. Anh thực sự không muốn họ biết rằng mong muốn lúc ấy của anh là đi vào phòng và ôm lấy cô, hứa với cô rằng anh sẽ đưa cô ra khỏi chỗ này, và tiếp đó là thôi thúc muốn phát vào cái mông quái quỷ của cô vì đã đẩy họ vào cái đống rắc rối này. Anh không thể làm bị thương một ai khác, không, nếu không sẽ làm cho họ biết sự hiện diện của Amy quan trọng với anh thế nào.

Cô đã bắt đầu kêu la ngay khi cánh cửa đóng lại, đòi anh phải quay lại, đòi được nói chuyện với anh. Khi cô chắc rằng anh không nghe được một tiếng nào của cô nữa thì cô bắt đầu la hét gọi một người tên là Taishi gì đó thay thế. Bây giờ, cứ mỗi mười phút hay hơn, cô lại đập cửa và lặp lại tiếng kêu Taishi.

Warren có thể thấy thích thú, anh đoán thế, rằng cô không biết là anh đang ngay ở cabin kế bên cô hay cô đang cố nói chuyện với anh qua vách ngăn và anh không biết liệu anh có thể chịu đựng được bao lâu. Nhưng cũng đủ tệ khi anh có thể nghe thấy giọng cô, nhất là khi cô la hét. Cô lẩm bẩm hàng đống thứ và liên tục tự độc thoại, nhưng không nghe rõ mấy, chỉ có vài từ như là “quá đáng”, “chết tiệt” và “hãy đợi đấy” đến được tai anh.

Anh hi vọng một cách chân thành rằng cô đang nói về anh chứ không phải là một Taishi không quen biết nào đó. Một Amy giận dữ dễ tưởng tượng hơn một Amy quén rũ, đặc biệt là khi anh lướt nhìn thấy cô với mái tóc xõa ra và một cái áo choàng được cắt quá ngắn để khiến cho tâm trí anh không biết đối phó thế nào với sự dễ chịu ấy. Anh nên giận dữ khi cô mặc một thứ tương tự thế đến để gặp anh. Anh sẽ không thể nào đứng vững nếu cô đứng đủ gần để anh có thể nhìn vào chỗ vạt áo tách ra ấy. Nhưng cô gái bướng bỉnh đó biết thế và đó là lý do cô nằng nặc ăn mặc thế, anh không nghi ngờ điều đó.

Warren rên rỉ. Điều này không đúng. Anh biết thế. Cả tháng trời chịu đựng việc biết Amy ở quá gần mà không thể đụng vào cô khiến anh phát điên giống như việc bị nhốt cùng với cô lúc này. Anh phải cố quên đi, hướng sự chú ý của mình vào con tàu này và những thứ tương tự thế. Chết tiệt, thậm chí anh đã phải lau cả sàn tàu. Sự kiêu căng không có chỗ ở đây, chỉ có chỗ cho sự tỉnh táo mà thôi.

Con tàu rời khỏi cảng đã đẩy Warren tới ngõ cụt. Anh đã không hi vọng con tàu rời đi sớm như thế, Zhang chắc chắn đã sẵn sàng rời cảng ngay khi anh yêu cầu gặp Amy. Nhưng đây không phải là thời gian phù hợp để trốn khi tất cả tay chân của Zhang đang bận rộn. Liệu có khó không khi không chế người mở cửa, phá cửa phòng Amy và nhảy khỏi tàu cùng cô ? Liệu anh có chịu đựng được việc Amy ở ngay bên cạnh cho đến khi đưa được cô về nhà ? Và rồi cơ hội cũng sớm trôi qua khi con tàu ra đến giữa biển.

Cánh cửa mở ra trước khi anh chạm vào cửa, một người đàn ông không to hơn Amy là nhảy lùi lại khi anh ta thấy nắm tay của Warren giờ lên. Nhìn bát thức ăn anh ta mang theo, Warren có cảm giác anh đang nhìn thấy Taishi.

Warren hạ tay anh xuống, để cho anh ta bớt căng thẳng, ít nhất cho đến khi anh ta đã vào hẳn trong phòng đã :“Tôi chỉ định gọi cửa, thế thôi. Mời vào.” Chẳng dễ dàng gì khi nói thế nhưng nó khiến cho mắt người đàn ông Trung Quốc này mở to hết cỡ:

“Anh trông to lớn dã man, thuyền trưởng ah. Anh không cố gắng trốn đi đúng không? Taishi không thích rắc rối với anh đâu.”

“Sợ hãi anh chàng bé nhỏ?”

Warren hỏi một cách nghi ngờ, anh biết rõ về chết người nhưng lại tạo ra vẻ ngoài vô hại như thế nào của người Trung Quốc.

“Hãy xem sao nào.”

Warren vươn ra và giật mạnh Taishi về phía trước bằng cách túm lấy phía trước áo chên của anh ta và sau đó nhấc bổng anh ta lên chỉ với một tay. Trong phút chốc, ngón tay trở của Warren bị bẻ cong hết cỡ về phía sau, cuộc tấn công khiến anh gấp đầu gối xuống và Taishi đứng trở lại.

“Đúng như tôi nghĩ” Warren nghiêng rằng

“Khả năng chiến đấu của anh chứng tỏ anh là một người canh gác đã được tuyển chọn. Anh có thể đi được rồi đấy”.

Ngón tay của Warren được thả ra, nhưng Taishi di chuyển rất nhanh ra khỏi tầm với của anh, vẫn tiếp tục cảnh giác. Warren nghĩ điều này giống như một trò đùa nhưng rõ ràng là cần thiết trong hoàn cảnh của anh ta. Anh chàng nhỏ bé có vẻ được huấn luyện để đối phó với bất kì ai có đôi chân dài hơn chân anh ta. Taishi được huấn luyện bởi một người có cùng kích thước với anh và một người với chiều cao của Warren và một cơ thể to lớn như thế sẽ không giữ trò gian lận khi đối phó với một người gầy trơ xương, cho dù anh ta biết con người nhỏ bé đó giỏi như thế nào.

Nhưng Warren chắc chắn là không có ý nghĩ đó trong đầu. Anh biết rằng một đòn đầu tiên của người đàn ông nhỏ bé hơn anh kia cũng có thể bầm vằm anh, anh ta cũng không cần dùng đến một nửa sự cố gắng khi phải đối phó với James Malory. Nghĩ đến James khiến Warren nảy ra một ý tưởng không thể cưỡng lại được:

“Tôi sẽ thương lượng với anh,Taishi.”,anh nói khi nâng chân ngồi dậy và lắc cánh tay rắn chắc của anh “Tôi sẽ không gây thêm rắc rối cho anh nữa nhưng đổi lại anh phải dạy cho tôi kĩ thuật chiến đấu của anh.”

“Để anh có thể dùng nó chống lại Taishi ư ? Anh vui tính hết như tiểu thư người Anh kia đấy, thuyền trưởng ạ.”

Việc đề cập đến Amy khiến Warren gần như liều mạng để có được sự đồng ý của người đàn ông kia. Những bài học sẽ khiến anh đủ bận rộn, đủ thâm tím để đẩy cô gái bướng bỉnh đó ra khỏi suy nghĩ của anh và đưa cho anh lợi thế vượt qua James, điều mà người đàn ông nước Anh đó sẽ không tưởng tượng nổi trong lần gặp mặt kế tiếp của họ. Thật thú vị, tất nhiên, là Warren có thể giải quyết được một phần của cái đồng rắc rối này.

“Tôi không tự đánh lừa bản thân về việc nghĩ rằng anh sẽ dạy tôi hết những gì anh biết, vì thế anh còn lo lắng về cái gì nữa?” Warren hỏi.“Nhưng tất nhiên khi điều đó xảy ra, tôi sẽ không tấn công thầy giáo của mình và anh có được lời hứa của tôi rồi đấy.”

“Thế tại sao anh lại muốn học?”

“Cái anh có là một kĩ năng tôi muốn sử dụng để chống lại những tai mắt xung quanh tôi một khi những chuyện ở đây giải quyết xong. Nghĩ về điều đó đi, Taishi và hãy nắm lấy nó khi nó đang còn ở trong tầm tay anh. Anh giúp tôi hạnh phúc và ngài Zhang sẽ hài lòng với anh. Mặc dù tôi có thể phá những bức tường này và quần cổ anh bằng cái đuôi sam của anh một lúc nào đó và ngày ấy sẽ tới khi may mắn đến với tôi.”

Taishi khịt khịt mũi nhưng không tỏ ý xúc phạm. Hắn sẽ không vào trong cabin để đặt thức ăn xuống cái bàn để nền lên cái thứ mà được dùng như bàn của Warren nữa. Hắn sẽ chỉ đặt cái bát trên sàn sát cánh cửa và đến để đem đi thôi. Warren sẽ không thể làm thế với hắn được.

“Xin phép đi nếu anh thích. Tôi dám chắc là ông chủ của anh sẽ rất vui lòng khi nghĩ tôi sẽ có một cái móng bị đứt bằng roi hàng ngày. Ông ta sẽ muốn xem lắm đấy.”

Anh đã chọc đúng ý thích của Taishi.

“Để giải trí cho chủ nhân Yat-sen là một việc tốt.”

Warren thích việc thăng con hoang ấy không được xem hơn, nhưng hắn ta sẽ có cái mà hắn muốn.

“Ngủ đi và sáng mai cho tôi biết quyết định của anh. Nhưng trong trường hợp đó, tôi cũng muốn thương lượng với ông chủ của anh là điều đó sẽ không bao gồm cả việc bị giam hãm trong suốt chuyến đi này. Anh có thể nhắc ông ta điều đó. Tôi sẵn sàng làm việc nếu không có gì....”

Tiếng động từ bức vách buồng cắt ngang lời anh, và một tiếng hét giận dữ “Ai ngoài đó ? Có phải anh không Taishi ? Nếu đó là anh, thì tốt nhất là anh nên đem cái thân hình bé nhỏ lùn tịt của anh ra khỏi đây trước khi tôi đốt cả con tàu này đấy.”

Cả hai người đều nhìn chăm chăm vào vách buồng trước khi Taishi hỏi thăm thì một cách khiếp sợ

: “Cô ấy có sẵn sàng làm thế không?”

“Tất nhiên là không rồi.” Warren chế giễu, nhưng anh nói nhỏ hơn bình thường: “Tuy nhiên cô ta đang thực sự là gây ồn ào này giờ. Anh chưa đi vào đó xem cô ta muốn gì sao?”

“Lệnh là không được phép thăm, chỉ cho ăn nhưng tôi biết tiểu thư đó muốn gì. Sáng sớm mai cô ấy sẽ lại thử làm nứt đầu tôi một lần nữa cho xem.”

Warren nhảy tới một cách nguy hiểm : “Anh không làm cô ấy bị thương khi cố cứu cái đầu của anh đấy chứ?”

Taishi nghĩ lại, đứng bên ngoài cánh cửa: “Không làm bị thương người đàn bà của anh.” Taishi nhanh chóng đảm bảo với anh: “Có thể là bị thâm tím một ít ở đây.”, anh ta chỉ chỉ xuống phía dưới: “Nhưng cô ấy không kêu ca gì cả. Kêu ca về mọi thứ trừ vết thâm.”

Warren nhận ra sai lầm của mình quá muộn nhưng vẫn cố chữa lại: “Cô ấy không phải người đàn bà của tôi.”

“Nếu anh nói thế, thuyền trưởng.”

“Đừng có khiến tôi phì cười”. Warren bật lại một cách bất lịch sự.:

“Cô ấy thực sự không phải. Và vì Chúa, nếu cô ta có hỏi, đừng có nói là tôi đang ở ngay bên phải cạnh cô ta đấy. Cô ta sẽ khiến tôi phát điên với cái kiểu nói chuyện không ngưng nghỉ đó và tôi sẽ cho anh biết tay nếu anh để cô ta làm thế.”

Warren không biết liệu anh đã thuyết phục được người đàn ông kia chưa, nhưng tối thiểu thì Taishi trông cũng có vẻ bối rối một chút trước khi đóng và khóa cửa lại. Warren đang nổi điên với chính mình vì đã lỡ lời lúc này và vì không hề nhận thức được mình đang làm gì. Thật ngu ngốc! Điều cuối cùng anh muốn cho người canh gác của anh thấy là anh quá quan tâm đến việc bảo vệ cho Amy. Anh chỉ ước gì đó không phải là sự thật.

32. Chương 32

Amy dịch ra xa chiếc vách ngăn để tìm chiếc nệm rơm của cô rồi cuộn người lại như một quả bóng buồn thảm. Tại cô đau rất vì tì vào vách gỗ nhám, nhưng khu vực trái tim cô còn nhức nhối nhiều hơn kia.

Bởi Warren không muốn nói chuyện với cô. Anh sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với cô nữa, đành rằng không nên cảm thấy bị tổn thương khi nghe anh tuyên bố thế. Nhưng quả là như vậy đấy.

Cô thực sự cảm thấy muốn khóc. Cô sẽ không như làm như vậy đâu, đương nhiên là thế rồi. Cô đã biết ngay từ ban đầu rằng sẽ không đơn giản để thắng được Warren, rằng cô đã nhận quá nhiều cay đắng cũng như mất lòng tin để cô có thể vượt qua. Và anh là người đàn ông luôn sống trong khuôn mẫu của anh, những cái khuôn đã giữ những người phụ nữ ở cái khoảng cách không bao giờ chạm được vào anh. Anh không muốn được hạnh phúc. Anh thích sống khốn khổ. Quá nhiều rào cản để vượt qua...

Buổi sáng hôm sau đã mang niềm tin của Amy quay trở lại, ít nhất đây cũng là nơi có Warren gần bên. Cô vẫn tin tưởng, bằng cả trái tim, rằng làm tình với anh sẽ là câu trả lời, là phép màu thay đổi mối quan hệ của họ, hoặc hơn thế nữa, trở thành một sự khởi đầu.

Như đêm qua cùng những nghi ngờ của bản thân cô, đúng là tình cảnh khiến tinh thần cô giảm sút, kìm theo cả sự không chắc chắn nữa. Không có giây phút nào mà cô không tin là Warren sẽ không ở lại đây nếu anh có sự lựa chọn. Chú James của cô chắc chắn đã tính toán để chuyện này xảy ra và bắt ép Warren đến giải thoát cho cô. Tuy vậy đây hiển nhiên không hề giống sự giải thoát, nhưng cô đủ lạc quan để cho rằng Warren biết anh ấy đang làm cái gì.

Hơn nữa, một vài đảm bảo vẫn chưa bị chạm đến, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Chỉ mỗi mình Warren là không vui lòng tiếp chuyện cô đủ lâu, kể cả qua bức tường, để động viên lẫn nhau. Cái gã chết tiệt ấy ít nhất cũng nên loại bỏ sự bất hợp tác vào lần này chứ, nhưng không, cầu trời đừng để anh ấy bộc lộ sự thương hại hay lo lắng dù là nhỏ nhất. Tại sao thế, cô cho rằng anh thực sự quan tâm đến cô khi anh làm chuyện này, và anh sẽ không muốn như vậy một chút nào đâu.

Rung động của con tàu cho cô biết họ đã ra khơi. Ánh sáng hắt qua khe cửa cho cô biết quả thực đã bước sang ngày tiếp theo. Sự tĩnh lặng từ buồng bên cạnh chẳng cho cô biết điều gì. Và cô đang cố làm cho bản thân cô nguôi lại cơn giận dữ nếu không có thể cô sẽ nện vào tấm vách ngăn với buồng của Warren thêm một lần nữa nếu cô không cẩn trọng. Cô không muốn làm thế. Nếu anh ấy muốn sự im lặng, anh ấy sẽ có được sự im lặng anh ấy muốn, và cô hy vọng điều đó không khiến anh phát điên.

Nhưng Taishi đã hứng chịu toàn bộ cơn giận dữ của cô khi anh ta xuất hiện mang thêm một chút cơm và rau cho bữa sáng của cô. Cô đưa mắt nhìn xuống thức ăn rồi nói, “Lại thế à? Tôi tin rằng đây là lúc chặt đứt cánh tay đầu bếp của mấy người rồi đấy. Hẳn ta phải là gã không có óc sáng tạo nhất còn tồn tại trên đời này.”

“Đây sáng tạo, đây này,” Taishi quả quyết với cô. “Hãy lóc thịt từ xương ra, hảo hạng đấy”

“Đúng là thứ tôi luôn muốn,” cô lạnh nhạt xoay người đi. “Và đừng lại ở đây được rồi,” cô thêm vào khi anh ta bắt đầu đi ra sau cánh cửa. “Trước khi anh lại biến mất, hãy nói cho tôi biết làm sao vương gia Zhang lại bắt được anh ấy.”

“Ai cơ?”

“Đừng có giả ngu với tôi. Người đàn ông nào ở cánh cửa bên cạnh? Người mà anh cũng mang thức ăn cho ấy? Người đã yêu cầu anh không nói với tôi rằng anh ấy ở đây ấy? Đó là người nào?”

Taishi nhe răng cười với cô. “Cô nói quá nhiều, hãy nói ít đi. Đó không phải nét điển hình của người Anh, tiểu thư ạ, hoặc đặc điểm chung với thuyền trưởng người Mỹ, phải không?”

“Thế việc trả lời cho câu hỏi đầu tiên của tôi thì sao?”

Anh ta nhún vai. “Không ai nói với Taishi về thuyền trưởng. Họ chỉ bảo mang thức ăn và canh gác thôi. Cô phải hỏi anh ta, thưa cô.”

“Đã vậy thì mang anh ấy đến đây.”

Anh ta cười khúc khích, lắc đầu nguầy nguậy với cô. “Cô đúng là một tiểu thư hài hước. Cô đã nghe thấy anh ta không muốn nói chuyện với cô. Sự sắp xếp đó khiến anh ta hạnh phúc, và thấy rằng cô không được vui, Taishi nghĩ thế.”

“Vậy hạnh phúc của anh ta được đặt lên trên hạnh phúc của tôi hả?” sự tức giận của cô dứt khoát đang tăng cao. “Tôi đoán bởi vì anh ta là người duy nhất biết chiếc bình đang ở đâu. Anh đã từng nghe về chiếc bình chưa?”

“Mọi người đều biết về chiếc bình, thưa cô. Nó thuộc về Hoàng đế, không phải vương gia Yat-sen. Vương gia Yat-sen đang gặp rắc rối lớn nếu ngài không mang được nó về.”

Amy sẽ kinh ngạc nếu Warren biết chuyện đó, nhưng cô không thể hỏi anh được gì khi anh từ chối nói chuyện với cô thế này. “Tôi không cho rằng chuyện này lại xảy ra với bất cứ ai mà Warren lại là một người đàn ông cực kì cứng đầu, và giờ anh ấy đang hợp tác trong chuyện này vì tôi. Bởi vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không ở đây? Anh thử nghĩ xem sau đó làm sao anh ấy có thể tiếp tục hợp tác được nữa?”

“Thế cô đi đâu, tiểu thư?”

“Tôi sẽ nghĩ đến vài thứ,” cô sốt ruột nói, sau đó, nhận ra anh ta chẳng có chút nào ẩn tượng với những lời nói của cô, cô thêm vào, “Đừng bận tâm đến nó bây giờ. Khi nhìn thấy tôi, anh nên biết thuyền trưởng trở nên hết sức ngoan cố. Chúng tôi có một cuộc cãi vã của những người yêu nhau, thế thôi.” cô nói dối trắng trợn, bởi chẳng còn lời nào hiệu quả.

“Tôi dám chắc anh hiểu chuyện đó là như nào. Anh ấy không nghĩ rằng tôi sẽ tha thứ cho anh ấy, đó là lý do tại sao anh ấy không muốn nói chuyện hay gặp tôi lúc này, nhưng tôi đã tha thứ cho anh ấy rồi. Tôi chỉ cần một cơ hội để thuyết phục anh ấy nữa thôi, nhưng làm sao tôi có thể nếu các người không để tôi gặp anh ấy hả?”

Anh ta lắc đầu với cô lần nữa, nói rằng anh ta không tin cô. Hừm, nó cần một sự nỗ lực cao độ đây, và có lẽ nếu cô cứ bám chặt lấy câu chuyện này, cô cuối cùng cũng thuyết phục được anh ta thôi. Trong lúc ấy, cô quá nản chí bởi chẳng kiếm được chỗ nào để tiếp tục trở nên dễ thương với người đàn ông bé nhỏ này nữa.

“Bởi anh cực kỳ tốt bụng, Taishi,” cô nói với giọng chề giấu lai láng, “Tôi cần thay trang phục, và một chiếc lược không bị hỏng. Và vì Chúa, một chút nước để tắm. Nếu anh cho rằng mình có thể trông nom được chúng tôi, anh sẽ phải bắt đầu hoàn thành tốt công việc của mình. Tôi là con tin, không phải tù nhân, và bởi vì thế, thi thoảng tôi yêu cầu một chút không khí trong lành. Anh sẽ xem xét chuyện đó chứ?”

“Chuyện đó sẽ được chấp nhận, thưa cô, cô có thể nhận được những thứ cô muốn.”

Cô nghe thấy một chút lòng tự trọng bị tổn thương ở đây. Bởi vậy giờ là lúc cô có tội lỗi thêm vào những cảm xúc đáng ghét cô phải đương đầu. Nhưng cô không xin lỗi đâu. Cô có cả một bữa tiệc bị tổn thương ở đây này, có người đã bắt giữ cô, mang cô khỏi nhà tới nơi chỉ có Chúa mới biết là ở đâu. Đại khái là nơi chiếc bình được giấu, phải không? Mỹ à? Hừm, cô đã nói cô sẽ tới đó nếu nó trở nên cần thiết trong chiến dịch để chiến thắng Warren, nhưng cô thực sự không hề lên kế hoạch về chuyện đó.

Ngày vẫn tiếp diễn với tâm trạng thất bại mỗi lúc một càng tăng cao đã khiến sự chán nản quay trở lại vào chiều tối. Amy chợt nhận ra mình lại đang ép tai vào vách ngăn một lần nữa, nhưng cô chẳng thể nghe được bất cứ điều gì, có thể bởi Warren cũng ép tai cùng lúc đó và hơi thở của họ đúng là không xuyên qua được vách ngăn này. Cô cuối cùng cũng chịu từ bỏ bằng việc thốt lên đầy dục dằng “Warren.”

Anh nghe thấy. Trán anh vã mồ hôi ngay sau bức vách. Anh cắn chặt răng lại. Anh không thể trả lời. Nếu bắt đầu một câu gì đó anh không thể dừng lại được. Cô sẽ ngóng chờ được nói chuyện với anh hàng ngày. Rồi chẳng bao lâu, cô sẽ lại buông những lời nói đầy cảm dỗ hoặc tệ hơn, với một bức tường chắn giữa họ che đi sự thẹn thùng của cô, và nó sẽ khiến anh mất tự chủ với bản thân.

Nhưng dấu hiệu buồn bã trong giọng nói của cô đang dần giết chết anh. “Amy,” anh cuối cùng cũng trả lời. Cô đã đi khỏi bức vách, bởi vậy cô chẳng thể nghe thấy anh.

33. Chương 33

Quá lâu, đã vài tuần câu tiết trôi qua đối với Amy, trong suốt thời gian này Warren vẫn không chịu giao tiếp với cô qua cái vách ngăn chia cách căn buồng của họ, hay do anh không chịu đồng ý gặp cô, thậm chí chỉ trong vài phút. Cô được cấp một ít quần áo để thay đổi luân phiên với váy của cô, một chiếc áo dài ngang lưng để quấn quanh thân mình màu đen và những chiếc quần giống hệt như quần của Taishi cực kỳ vừa vặn với cô, gần như để lộ mọi đường cong trên cơ thể cô. Nhưng chỉ có mỗi Taishi nhìn thấy cô mặc chúng, và ông ta thì không hề có hứng thú với cô theo cách đó, vì vậy nó chẳng là gì cả. Cô cũng có một cái lược, mặc dù cô đã ngừng thử chải tóc mà không có gương, để phần lớn mái tóc mình xõa xuống, và tết phần còn lại.

Tuần trước cô được cho thêm hai thùng nước để tắm rửa và giặt quần áo. Hôm nay, cô đã hưởng thụ một lần tắm nữa. Và cô được thả lên boong tàu một lần mỗi ngày nhưng không quá một giờ. Khi đó cô mặc chiếc váy dài màu nước, với chiếc áo vét ngắn buộc chặt đến tận cổ. Nhưng không ai chú ý đến cô cả. Một nửa thủy thủ đoàn là người Hoa, và cô nhận thấy rằng họ cho rằng cô xấu xí dưới đôi mắt tròn của họ, dù họ thừa nhận mái tóc dày, dài và đen nhánh của cô. Nửa thủy thủ đoàn còn lại là người Bồ Đào Nha, như thuyền trưởng, như con tàu, và họ không nói một từ tiếng Anh nào cả.

Cô đã từng nhìn thấy tàu của Warren, chiếc Nereus, vào lần cuối cùng anh ở London, cái ngày anh rời đi trong suốt những tháng trước. Chiếc tàu này không lớn lắm, nhưng cô tận hưởng những chuyến ra ngoài ngắn ngủi này, ngóng chờ chúng, không phải vì không khí trong lành, mà vì hy vọng rằng một lúc nào đó cô sẽ gặp Warren trên boong tàu. Cô chẳng bao giờ gặp được anh, tất nhiên. Anh có thể đã sắp xếp với ông bạn tốt Taishi của mình để được thông báo chính xác lúc nào cô được phép ra ngoài, để anh có thể chắc chắn mình ở lại trong căn buồng của mình lúc đó.

Thực sự thì, cô có mọi thứ mình đòi hỏi, ngoại trừ thứ duy nhất cô mong muốn nhất, và xem ra cô sẽ không nhận được nó, bất kể thế nào đi nữa. Warren hiển nhiên cố ý tránh cô trên cả hành trình đến Mỹ, giao lại chiếc bình đó để đoạt được sự tự do của họ, rồi gắn cô vào chuyến tàu đầu tiên quay lại nước Anh, một mình. Đó là một kế hoạch an toàn cho anh, một kế hoạch sẽ giữ anh và cuộc đời bất hạnh của anh như cũ, và Amy vẫn chưa thể nghĩ ra cách gì để thay đổi kế hoạch đó, ngoại trừ một cuộc nói chuyện triệt để nhằm xé bỏ hoàn toàn sự ngăn cách đó xuống. Nhưng cô không có đủ kinh nghiệm để kéo bật bức vách này, và không hề cảm thấy mình giống một con ngốc, đặc biệt là vượt qua được bức vách chết tiệt này.

Và với bức vách đó, đôi tai cô đang trở nên thường trực dẹt lại, cô lắng nghe nó quá thường xuyên. Warren đang học chiến đấu theo cái cách buồn cười mà Taishi dạy. Anh nhận được khá nhiều sự trừng phạt trong quá trình học, nhưng cô có cảm giác rằng anh thực sự hưởng thụ mỗi khoảnh khắc đó, trong khi cô thì thở hổn hển và nghiêng rãng lại mỗi lần anh rên rỉ.

Hôm nay cô được ra ngoài đi dạo, cũng như được tắm. Cô đáng ra phải cảm thấy dễ chịu, hoặc ít nhất là toại nguyện, nhất là trong hoàn cảnh này. Nhưng cũng giống như cô chứng kiến cơn bão mây vần vũ nơi chân trời, cô cũng có một cơn bão vần vũ bên trong, và nó không thể lặng gió được.

Dạo này cô trở thành một con tim mẫu mực, không hề cho Taishi một lý do nào để mà phàn nàn. Nhưng nó không phải là do bản tính tự nhiên của cô mà cô đơn giản chịu đựng và chẳng làm gì cả. Chỉ là vì chẳng có gì cô có thể làm, những giải pháp của cô đều cạn cả rồi, và cái nhận thức đó, ngày càng làm tình làm tội cô, tia lửa nóng giận của nhà Malory.

Cô tức giận với Taishi vì không hề nghiêm túc chú ý đến cô, với Warren vì cái tính ương ngạnh và sự im lặng liên tục của anh, với Zhang vì đã lôi cô vào cái đồng rắc rối này trong khi ông ta có thể dễ dàng để cô lại đằng sau khi ông ta đã có Warren. Và cô đã trải qua một cách im lặng, đơn thuần chấp nhận sự im ắng của Warren và sự kiểm soát độc đoán của Zhang đối với cô.

Taishi nhận ra điều đó khi ông ta đưa tới cho cô bữa tối. Ngay khoảnh khắc ông ta mở cửa ra, cô đoạt lấy cái bát thức ăn trong tay ông ta, xúc lên một nắm cơm với hai ngón tay và giữ nó trước miệng.

“Tôi không đói, tên đần độn”, cô nói trước phản ứng trong đôi mắt mở to của anh ta. “Nhưng tôi đã tìm thấy vũ khí của mình.”

“Cô sẽ ném thức ăn vào tôi ?”

Cô gần như định thực hiện cái gợi ý thông minh đó. Taishi có một giác quan vô cùng nhạy bén của tính hài hước mà không phải lúc nào cũng dễ hiểu cả, luôn luôn là như vậy, nó có thể được giải thích như một sự ngu ngốc rõ ràng. Amy đang bắt đầu nghi ngờ rằng ông ta giả vờ ngu dốt chỉ để vô hiệu hóa sự tức giận của cô, mà thường xuyên xảy ra, và hôm nay cũng chẳng khác gì.

“Tôi đang bực mình, chẳng có gì phải nghi ngờ về chuyện đó cả”, cô nói, giữ giọng mình nhỏ xuống. Cô không muốn Warren nghe thấy những gì cô định làm, không phải vì anh đang nghe ngóng bên kia bức vách, nhưng cô không định liều. “Nhưng khi mà đây có lẽ là bữa ăn cuối cùng của tôi, tôi sẽ bỏ qua nó lần này.”

Điều đó làm ông ta cau mày. “Taishi sẽ không bỏ đối cô, cô gái.”

“Ông sẽ làm thế nếu Zhang ra lệnh như vậy, phải không ? Và đừng chối. Ông ta có lẽ sẽ ra lệnh như thế ngay khi ông ta nghe được những gì tôi có thể làm với chút ít thức ăn này.”

“Cô chẳng định làm gì cả.”

“Tôi định đây, vì vậy chú ý nghe nhé. Ông sẽ nói với vương gia của mình rằng nếu tôi không được phép gặp Thuyền trưởng Anderson ngay lập tức, tôi sẽ mắc nghẹn và chết. Sau đó ông ta sẽ dùng cái động lực gì để bắt Warren trao trả cái bình chết tiệt của ông ta ?”

Taishi ôm một cánh tay khấn cầu. “Chờ đã, cô gái ! Taishi sẽ tìm hiểu ngay. Sẽ quay lại ngay lập tức.”

Amy nhìn chăm chăm vào cánh cửa với sự sững sốt. Có phải điều đó thực sự có hiệu quả ? Cái gã bé nhỏ đó đã thực sự hiểu cô một cách nghiêm túc dù chỉ một lần ? Nhưng cô không thể dựa vào nó. Và nếu như Zhang cũng hiểu cô một cách nghiêm túc, và cho cô những gì cô muốn... Cô còn chưa chuẩn bị ! Cô còn chưa chải lại tóc, cô còn chưa mặc bộ váy quyền rũ của mình, và, chết tiệt, cô đang đói.

Amy ngấu nghiến nuốt một nửa chỗ thức ăn và sau đó hăm hở đến chỗ cái lược của cô. Thật tốt là cô đã làm nhanh, bởi vì Taishi không hề đem cái tình trạng tiến thoái lưỡng nan của mình đến chỗ Zhang, người đang nhắm nháp bữa tối của ông ta và không bao giờ, tuyệt đối không được làm phiền ông ta khi ông ta đang ăn cả.

Taishi không hề đi đâu xa ngoài chiếc cửa bên cạnh để hỏi Warren, “Liệu có khả năng nghẹn thức ăn bởi tai nạn không ?”

Warren đang ngồi dựa vào vách ngăn, hoàn thành bữa ăn của mình. “Ý anh là cố ý ?”

“Đúng thế.”

“Tôi cho rằng nó là có thể nếu anh cố hít thức ăn của mình vào, nhưng tôi không có ý định thử nó, nếu đó là lý do mang anh quay lại đây.”

Taishi không trả lời, chỉ đóng cánh cửa lại lần nữa. Ông ta được lệnh giữ cả hai vị tù nhân vui vẻ trong suốt hành trình, và làm bất kỳ cái gì có thể để bảo đảm điều đó. Chuyển người phụ nữ từ buồng này đến cái bên cạnh là hoàn toàn có thể. Và Taishi cho rằng vị người Mỹ này đầu tiên có thể phản đối, nhưng sẽ không lâu. Nếu ông ta nhầm lẫn, ông ta chỉ là hành hạ cái gã người Mỹ hung dữ trong tầm tay mình một khoảng thời gian mà thôi.

Ông ta có thể xác nhận ý nghĩ này với Li Liang sau, nhưng còn bây giờ thì...

Khi cánh cửa mở ra lần nữa, Warren liếc nhìn lên, rồi trở nên hoàn toàn bất động khi Amy bị đẩy vào trong căn buồng và cánh cửa đóng sầm lại ngay sau cô. Chúa tôi, thể này còn tồi tệ hơn cả tưởng tượng của anh. Cơ thể anh trở nên sinh động ngay khi hình ảnh cơ thể cô trong áo chen và quần đen, đôi chân cô để trần và mái tóc cô chảy xuống như thác trong một sự xáo trộn lộn lây. Anh không nghĩ rằng anh đã từng nhìn thấy cái gì đẹp đẽ và đáng ham muốn như thế, vậy mà anh lại không thể có cô. Anh không thể có cô. Thế này đáng để khóc đây. Nó đáng để giết ai đó. Và Taishi sẽ là kẻ mà Warren sẽ giết vì đã để cái loại cảm dỗ này lên con đường của anh.

Cô không hề nói gì cả, nhưng cô cũng không hề có vẻ cảnh giác hay bên lên, mà cô đã từng tỏ ra như vậy bao giờ chưa ? Cô đang ăn sống anh với đôi mắt xanh sâu thẳm đó, thực tế, nó làm anh nhận ra rằng anh đang chẳng mặc gì ngoại trừ cái quần được đưa cho anh. Chúng ngắn và chật quanh bắp chân anh đến nỗi

anh đã cắt chúng đến tận đầu gối. Nhưng anh chưa từng cảm thấy trần truồng khi mặc chúng cho đến lúc này.

Sự im lặng kéo dài giữa anh và Amy. Warren khá chắc giọng anh sẽ không phát ra được bất kỳ thứ gì ngoại trừ một tiếng cầu nhàu, nhưng cuối cùng anh cố thử. Không phải một tiếng cầu nhàu. Hơn một tiếng gầm gừ, suy xét câu hỏi đầu tiên đến trong tâm trí anh.

“Cô đã dứt lốt cái gì cho hần ta thế ? Thôi bỏ đi, cô chỉ có mỗi một thứ để sử dụng, và tôi đang mong chờ nó đấy.”

“Những lời nói có vẻ thật thô thiển, phải không ?” cô đáp lại với sự xấu hổ không bị khuất phục như mọi khi của mình. “Không tồi, nhưng không cần thiết. Anh chắc phải quên mất điều đó làm em tổn thương nhiều đến thế nào, khi mà em biết tại sao anh lại cố làm vậy. Thực ra, đó là do lời đe dọa chết ghen đã làm được đấy.”

“Làm được cái gì ?” Warren rời khỏi cái đệm mà anh đã ngồi lên để giận dữ nhìn vào cô. “Cô đang nói về cái quái gì vậy ?”

“Em nói với Taishi rằng em sẽ ghen chết với thức ăn nếu em không được mời vào đây. Ông ta thường không hay bị mắc lừa như vậy. Em tự hỏi tại sao ông ta lại tin điều đó được.”

Nguyên rủa cái tên người Hoa nhỏ tí đó vì đã không giải thích cái vụ ghen là vì cái gì ! Warren đáng ra nên thêm vào rằng nếu cố tình ghen, thì sẽ chẳng được gì ngoài việc đem lại một tràng ho mà thôi.

“Biến ra khỏi đây, Amy.”

“Em không thể”, cô đáp lại, và cô có vẻ vui sướng vì có thể nói như vậy. “Taishi không cầu thả như vậy. Anh không nghe thấy tiếng khóa cửa sao ?”

Anh không nghe thấy, nhưng anh cũng chẳng nghi ngờ gì là nó bị khóa cả. Vậy thì anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục trong bao lâu trước khi cô ta bị đem về phòng mình đây ? Thêm năm giây nữa cũng là quá dài rồi.

“Anh không định mời em ngồi sao ?” cô hỏi tiếp.

Trên giường của anh, thứ duy nhất thích hợp à ? Cô ta đang thúc đẩy nó, cô ta thực sự đang làm thế, và có lẽ cũng chẳng hề lo lắng, có lẽ đang cố tình làm thế.

“Vấn đề của chúng ta ở đây là nói chuyện”, cô nói như vậy trong khi tất cả những gì anh làm là nhìn chăm chăm vào cô. “Anh không nghĩ rằng em đến vì cái gì khác đấy chứ ?” (không vì “cái gì khác” thì còn vì cái gì ?)

Ồi, Chúa ơi, lại bóng gió nữa rồi. Anh không thể chịu đựng được chúng ngay lúc này, không phải khi cô đứng đó trông thật ngọt ngào, với cơ thể anh căng cứng và sẵn sàng nhận lấy bất kỳ cái gì cô ném vào anh như rất nhiều lần trước đó. Cô ta nghĩ anh được làm bằng cái khỉ gì chứ ?

Amy có thể nhìn thấy vẻ ngoài của anh một cách khá rõ ràng, những cơ bắp cuộn cuộn và mạnh mẽ với một thân hình không thể khuất phục. Anh thống trị cái buồng nhỏ bé này với kích cỡ của mình, lấn át nó - và cả cô nữa. Cô cực kỳ thèm muốn được chạm vào tất cả vùng da nhìn thấy được đó và nếm nó, được chạy đến bên anh, giữ anh, và không bao giờ buông ra cả. Cô không hề di chuyển. Anh hoàn toàn tức giận với sự xâm phạm của cô, cho cô chút ít nghi ngờ rằng anh sẽ đẩy cô đi nếu cô đủ liều lĩnh để làm những gì cô muốn. Chỉ một lần này, cô lại không như thế.

“Anh phải nói chuyện với em, Warren.” Một chút gì đó tuyệt vọng trong giọng nói của cô. “Nếu anh không quá ngang ngạnh, nếu anh chịu nói gì đó với em, bất kỳ điều gì, lần đó khi em hỏi anh, có lẽ giờ này em sẽ không ở đây.”

“Cô đang nói về cái gì ?”

Cô đã bỏ cuộc hồi đầu tuần và cố thử nói chuyện với anh, thực tế là van xin anh trả lời cô. Cô không hề biết anh không hề nghe thấy cô, đó là cái ngày Zhang quyết định giải trí bản thân bằng cách hứng thú với những bài tập của Warren. Taishi khá tốt, một chuyên gia về phòng thủ, đó là lý do mà ông ta được chọn để làm người canh giữ và trông nom họ. Tuy vậy, kỹ năng tấn công của ông ta lại khá xoàng.

Nhưng những cận vệ riêng của Zhang lại hoàn toàn khác hẳn, chuyên gia trong cả tấn công và phòng thủ, và Zhang đã quyết định đó sẽ là một trò tiêu khiển để ngắm một trong số họ đặt Warren dưới bước chân ông ta. Anh vẫn còn những vết thâm tím và đau nhức chứng minh nó khó chịu đến nhường nào.

Đáng ngạc nhiên là, anh chẳng thấy một tí đau nhức nào ngay lúc này.

“Khi em đánh mạnh vào bức vách của anh mấy ngày trước đây..”

“Anh không hề nghe thấy em, Amy.”

“Anh không nghe thấy ?” Sau khi làm mình trở nên tuyệt đối ngu ngốc tối đó, cô đã vui sướng để biết rằng chỉ có mỗi mình cô nhận biết điều đó. “Tốt thôi, nó cũng chẳng phải vấn đề gì trong lúc này. Em vui mừng với điều đó, thực tế, chính bởi vì sự im lặng của anh và em cuối cùng đã mất đi sự bức tức của mình. Điều này tốt hơn nhiều là nói chuyện qua vách.”

“Quý tha ma bắt. Amy, tôi muốn cô quay lại và dấn vào cánh cửa đó rồi bước ra khỏi đây ngay !”

“Nhưng em vừa mới tới đây..”

“Amy”. Anh ngắt lời cô đầy đe dọa.

“Và chúng ta còn chưa nói chuyện..”

“Amy !”

“Không.”

Từ ngữ rơi giữa họ như một sự thách thức, thách anh phải làm cho cô tuân lệnh anh, nếu anh có thể. Đó không phải là lúc mà sự liều lĩnh của Amy lên tiếng.

34. Chương 34

Warren bắt đầu bước về phía Amy chỉ với một mục đích duy nhất là lật cô lại trên đầu gối của anh. Cô đọc được điều đó trong đôi mắt anh, trên vẻ mặt giận dữ của anh, nhưng cô không hề cố gắng bỏ chạy. Dầu sao cần buồn quá nhỏ để có thể làm được bất cứ chuyện gì tương tự - nhưng cô cũng chẳng hề cố gắng bảo anh từ bỏ ý định đó. Cô đứng yên tại chỗ, nắm lấy cơ may, một cơ hội quá lớn, rằng anh sẽ không làm như vậy.

Chuyện xảy ra rất giống một cuộc tấn công, tuy nhiên, dù cho có là thế thì Amy vẫn hoan nghênh chào mừng nó. Chỉ một cái chạm vào nhau và Warren đã kéo cô vào vòng tay anh thay vì đánh cho cô một trận, nhưng cô cuối cùng cô vẫn bị thâm tím, bởi anh đang ôm cô quá chặt. Và miệng anh, ôi Chúa lòng lành, đang trở nên đói khát, vượt ra ngoài sự kiểm soát. Cô nên cảm thấy sợ hãi. Cảm xúc lần này dữ dội hơn những gì cô đã mong đợi, hơn những gì cô có khả năng nắm bắt. Nhưng cô sẽ không đời nào ngăn anh lại.

Hai lần anh đẩy cô ra xa, vẻ mặt của anh vẫn còn giận dữ, vẫn còn nét do dự, vẻ đau đớn, nhưng nhiều hơn cả vẫn là khao khát. Mỗi lần anh đẩy cô ra, Amy đều chìm trong thất vọng, và cả giận dữ nữa, bởi anh vẫn ngoan cố cưỡng lại những gì mà cô cho là không thể tránh khỏi. Nhưng sau đó anh lại rên lên và kéo cô trở lại, miệng anh trở nên ngẫu nhiên, và cô thì vui mừng hoan hỉ. Cuối cùng, sau một khoảng thời gian quá dài và quá nhiều nghi ngại, anh chàng cứng đầu này sắp trở thành của cô.

“Chúng ta sẽ bốc thành khói trước khi anh mang em lên giường mất.”

Có lẽ cô sẽ bật cười trước niềm vui tuyệt đối này nếu cô có cơ hội, nhưng anh đang hôn cô thêm lần nữa, lưỡi anh trượt vào thật sâu, và tất cả những gì cô có thể làm là gắng gượng rồi trôi theo cơn bão. Những lời anh vừa nói là sự đảm bảo rằng anh đã từ bỏ ý định kháng cự. Dù anh quyết định một cách tự nguyện hay chỉ vì anh không thể cưỡng lại hơn được nữa, Amy cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Không biết bằng cách nào họ đã nằm trên chiếc đệm ở góc phòng. Nó không lớn lắm, nhưng họ không nằm trên đó để ngủ hay nằm mỗi người một góc. Cô không có váy để cản trở những cử động của cô. Lúc này

chân cô mở ra để có thể đón nhận sức nặng của anh tại nơi mà cô muốn hơn cả, và những cảm giác mà cô nhớ được từ lần cuối anh che phủ cả thân hình cô như thể này đang dần sống dậy; một lần nữa lại làm cho cô sững sốt và kích động.

Anh không thể ngừng hôn cô, đòi hỏi được nếm cô vẫn còn quá mạnh mẽ. Cô không thể ngừng chạm vào anh, sự bức thiết phải cảm nhận được làn da của anh cũng mạnh mẽ như những gì đang tác động đến cô. Nhưng mau chóng dường như vẫn chưa đủ. Như lúc trước, khi anh nằm đè lên người cô trên con đường ở vùng ngoại đô và khiến cô trở nên điên cuồng với những cử động giữa cơ thể họ, cô biết rằng nó hơn hẳn những gì cô từng biết, và cô không thể đợi lâu hơn để cảm nhận được tất cả.

Cô nói với anh điều đó bằng cơ thể cô, bởi anh rõ ràng chỉ cho cô cơ hội để thử, không phải để nói. Nhưng cô hoàn toàn không chắc là cô muốn truyền đạt với anh điều đó bằng cách nào nữa, ngoài việc níu lấy hông anh và nhắc bóng mình lên để đón nhận chúng.

Cô dám chắc mình chính là nguyên nhân khiến anh đau đớn, bởi tiếng rên của anh càng lúc càng ồn ào. Nhưng tay anh bất ngờ len vào giữa hai người. May cho họ là chiếc đai lưng bằng vải bông của cô chỉ thắt hờ thành một chiếc nơ điệu đà thay vì một nút buộc chắc chắn, bởi vậy nó được tháo ra dễ dàng, chiếc dây thắt nhỏ hơn trên quần cô cũng vậy. Vào giây thứ hai quần áo của cô đã bị cởi bỏ, chiếc quần ống bó của anh đơn thuần chỉ kéo xuống thấp hơn, rồi anh tiến vào người cô trong một cú đâm mạnh.

Không có cơn đau dữ dội đến cùng với sự xâm nhập của anh. Cơ thể của Amy đã quá ham muốn và chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện này. Nhưng có thể dễ dàng thấy rằng, nó vẫn khiến cô hơi cứng người lại. Chắc chắn anh cũng nhận ra, bởi anh đã ngẩng lên nhìn thẳng vào cô, và rõ ràng có vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt anh.

Cô sợ rằng anh sẽ rời khỏi cô, khi cô đã hoàn toàn thích ứng với sức nóng và sẵn sàng để vật cứng của anh trượt vào sâu trong cô. Cô cảm thấy cô sẽ vỡ vụn và tan nát trong sự đau khổ khôn cùng nếu anh làm như vậy mất.

“Đừng nghĩ, chỉ cảm nhận thôi,” cô thầm thì khi kéo anh xuống và hôn anh bằng tất cả sức lực của mình.

Thêm một khoảnh khắc trước khi anh đầu hàng và quỵ gối anh vào vũ điệu đầy khiêu gợi của cô. Một bàn tay anh lùa vào mái tóc cô, bàn tay còn lại đưa xuống để hướng dẫn đôi chân cô vòng lấy người anh, nâng người cô lên để anh có thể đẩy sâu hơn vào người cô và thổi bùng lên ngọn lửa đốt cháy cả hai. Anh đẩy nhanh và mạnh. Cô mở ra, đón nhận và dội ngược trở lại.

Đó là một cảm giác run rẩy mà cô chưa từng tưởng tượng được, đó là xoáy nước của khoái cảm dữ dội dồn cô vào thẳng cơn bão, sau đó nổ tung thành sự thỏa mãn không gì sánh nổi. Và anh đã ở đó để ôm cô, để cùng chia sẻ, để kéo dài giây phút ấy và dịu dàng dẫn cô quay trở lại.

“Ôi Chúa ơi, Chúa ơi, Chúa ơi,” cô nghe văng vẳng tiếng anh rên lên trên cổ cô. Cô không thể nói còn điều gì tốt đẹp hơn được nữa.

“Anh vẫn sẽ không cưới em.”

Amy nâng đầu dậy khỏi ngực Warren rồi ngược mắt nhìn anh. Anh trở nên im lặng từ rất lâu rồi, nhưng cô biết anh đang suy ngẫm và bối rối trước những gì họ đã làm. Tuy vậy anh vẫn chưa đẩy cô ra, vẫn ôm cô thật chặt, và thực ra, điều đó khiến cô hài lòng khi sự im lặng vẫn tiếp tục được duy trì. Nhưng những suy nghĩ ỉ ề ất hần sẽ làm cho anh cảm thấy khá hơn, bởi giọng điệu và lời tuyên bố của anh rõ ràng đang phát động một cuộc chiến tranh. Amy không có tâm trạng nào để ép buộc anh cả.

“Giờ thì tại sao nó lại không khiến em ngạc nhiên nhỉ?” cô chỉ nói vậy.

“Bởi nó lý giải cho việc vì sao làm em thế, không phải sao?” anh buộc tội cô. “Để khiến anh cưới em mà ?”

“Chúng ta làm tình bởi vì cả hai chúng ta đều muốn làm vậy.”

“Đó không phải làm tình, chỉ là ham muốn thôi.”

Cô có thể đâm anh vì câu nói đó. Nhưng thay vì thế cô chỉ nhả răng cười với anh rồi nói, “Được thôi. Anh đã ham muốn, còn em thì làm tình.” Sau đó, với đôi mắt không rời khỏi khuôn mặt anh, cô nghiêng người

xuống và đánh nhẹ lưng qua núm vú anh. Ngay lập tức Warren lăn mình về phía tấm đệm. Amy gần như bật cười. Người đàn ông này dứt khoát đang gặp rắc rối nghiêm trọng, giờ thì cô có thể làm những việc như thế này, và cô có thể chứ. Cô sẽ không cần bận tâm về việc để anh giữ khoảng cách với cô lâu hơn được nữa.

Nhưng anh vẫn cố đấu tranh để giữ mọi thứ như trước đây. “Trời đánh em đi, Amy, em vẫn là một trinh nữ.”

Chính là nó, điều anh không thể nuốt trôi được. Cô nở một nụ cười tinh quái. “Đúng như anh nói đó.”

“Em thừa biết anh nghĩ gì.”

“Phải, và anh thật là quá tệ, khi cố ý vu oan cho em như thế. Nhưng như những gì anh thấy đấy, em chưa bao giờ dùng nó để chống lại anh, có đúng không?”

“Anh mong em làm thế muốn chết đi được.”

Mắt cô chậm chậm lang thang suốt chiều dài cơ thể anh, rồi quay lên, dừng lại tại phần nam tính đầy kiêu hãnh đẹp tuyệt của anh. Cô héch một nhánh lông mày đen lên với anh, và không thể kìm nén nụ cười nhả nhả mà anh cho rằng giống y như một cậu nhóc tinh nghịch. “Anh có chắc không?”

Anh gầm lên đầy thất vọng bởi từ giờ anh chẳng thể che giấu được gì trước cô nữa rồi. Amy lấy làm tiếc cho anh trong giây lát, bởi những gì cô muốn là khiến anh quay lại giường để cô có thể nghiên cứu tỉ mỉ hơn cơ thể tuyệt vời của anh. “Em thừa nhận em hy vọng chuyện này sẽ cải thiện mối quan hệ giữa chúng ta, nhưng nếu tất cả những gì anh muốn là những người tình của nhau, thì sẽ là như vậy.”

Đó không phải là kết quả mà cô mong muốn. Ít nhất anh cũng chẳng giải tỏa được tí căng thẳng nào và thay vào đó lại trở về thể tấn công. “Khốn kiếp,” anh cáu kỉnh. “Đến khi nào em mới cư xử như bình thường được hả?”

“Đến khi anh nhận ra đó chính là con người em - bởi đó mới chính là em.”

Cô như căng cứng dưới cái nhìn của anh, hấp dẫn đầy tội lỗi. Ăn vào máu rồi sao? Anh tự hỏi. Làm sao cô có thể có những chuyển động thích hợp như vậy, nói tất cả những điều cần nói, khi cô thực sự không hề có chút kinh nghiệm với những chuyện thế này? Và làm sao anh có thể cưỡng lại được cô khi cô đang nằm đây trên chiếc giường của anh, khóa thân, và cố ý khiêu khích ham muốn của anh thêm lần nữa? Anh không thể.

Anh quỳ gối xuống bên cạnh cô, đôi tay anh vạch một đường thẳng tới những núm vú nhô cao mời gọi. Cô uốn cong người về phía lòng bàn tay anh, một âm thanh thỏa mãn bật lên từ trong họng cô, một chân cô đưa lên cọ sát đầy kích thích lên lưng anh. Warren khép chặt mắt lại để tự mình cảm nhận cô qua những đụng chạm vuốt ve, và bởi anh chưa bao giờ trải qua điều này trước đây, cô quá xinh đẹp khi buông thả những cảm xúc của mình. Mượt mà, quá đôi thanh tú, quá đôi đàn bà. Đây không phải một đứa trẻ. Mắt Warren bật mở để nhìn chăm chăm vào đám lông đen mượt giữa hai chân cô, đường cong đầy đặn trên hông cô, bộ ngực chín mọng căng tròn của cô, vẻ mặt gợi tình đầy mê hoặc khi cô quan sát anh nhìn chăm chăm vào cô...

Anh đã lấy tuổi của cô như một cái cớ để khiến bản thân không chạm tay vào cô. Nhưng đó là tất cả những gì đã qua, một lời bào chữa, và lý do đó chắc chắn đã không còn tác dụng nữa. Tuy vậy, không thể phủ nhận là đằng sau những chuyện này cô vẫn chỉ là một cô bé ngây thơ, dấu cho quả thực là một cô bé ngây thơ đầy khiêu gợi. Và cô chưa bao giờ tỏ ra thực sự cố gắng để thuyết phục anh trước sự thật hiển nhiên đó, đúng không?

Những ngón tay của Warren trượt dần vào vùng nóng bỏng giữa hai chân cô khi anh cúi người xuống và thì thầm trên môi cô, “Anh sẽ đánh em vì lừa dối anh.”

“Em không hề...”

“Yên lặng nào, Amy. Anh sẽ yêu em trước, đó là điều mà một ai đó cần làm siết bao trước sự ngây thơ của em.”

Cô thở dài trong nụ hôn của anh, ít nhất cũng không lo lắng vì những gì sẽ diễn ra sau đó. Thực ra, cô sẽ yêu anh cho đến ngày cô chết vì phần mềm yếu trong anh mà anh đã cho cô thấy.

Amy không thể ngừng chạm và vuốt ve Warren. Đáng kinh ngạc là anh đang để cho cô làm điều đó, mặc dù giờ đây anh đã hoàn toàn thỏa mãn và chắc chắn đang mong được chìm vào giấc ngủ. Bản thân cô lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào, nhưng trong trường hợp này, làm sao cô có thể như vậy sau tất cả những gì cô đã trải qua đêm nay?

Cô đã đứng khi chắc chắn với mình rằng làm tình với anh sẽ thay đổi mọi thứ. Từ giờ họ sẽ bắt đầu một mối quan hệ mới, thực ra đã bắt đầu rồi. Nó vẫn chưa dẫn đến hôn nhân, nhưng sau cùng cũng sẽ đến mà thôi. Cô vẫn chắc chắn điều đó. Và trong lúc ấy, Warren sẽ dần trở nên thân thuộc với tình yêu của cô đến nỗi anh sẽ chẳng thể làm được gì nếu không có nó. Cô sẽ sớm trông thấy điều đó.

Trước đó không lâu Taishi đã đến để đưa cô về lại phòng của cô, nhưng Amy không chịu nhúc nhích để đi với anh ta, và Warren cũng không chịu nhúc nhích để đẩy Amy ra khỏi tấm đệm. Thực tế anh còn ném cho người đàn ông bé nhỏ ấy một cái nhìn chống đối khiến anh ta quay lưng ra khỏi phòng mà không nói một lời và lại khóa hai người họ lại. Amy đã cười khúc khích suốt năm phút liền. Cuối cùng Warren phải làm cô trật tự bằng cách hôn cô thêm lần nữa.

Lúc này cô hỏi lớn, “Anh có hứng thú nói cho em biết anh làm gì trên chiếc tàu này được không?”

“Anh có thể hỏi em điều tương tự.”

“Em đã đến để quyến rũ người đàn ông em say đắm, nhưng không một ai buồn nói với em anh ấy đã chuyển đi.”

“Chuyện đó không khôi hài đâu, Amy.”

“Hiếm khi sự thật có vẻ khôi hài,” cô trả lời khô khốc. “Thế lý do của anh là gì?”

“Chú của cô gái khăng khăng đòi anh phải giải thoát cho cô ấy khỏi tình cảnh mà chú cô ấy cho rằng anh phải chịu trách nhiệm.”

Amy thở dài. “Em nên biết chú James sẽ nhúng tay vào chuyện này. Em tin rằng em nợ anh một lời xin lỗi.”

“Không cần đâu,” anh trả lời, cảm thấy tội lỗi vì đã để cô nghĩ rằng đó là lý do duy nhất, mặc cho anh không hề thú nhận lý do thật sự.

“Anh có thực sự buồn khi phải từ bỏ chiếc bình tệ hại đó không?”

“Đầu năm nay anh có thể cảm thấy thế. Còn giờ nó dường như không còn quan trọng lắm.”

“Và mọi chuyện sẽ kết thúc chứ?”

“Anh e là không. Bọn chúng sẽ giết chúng ta ngay sau khi chúng có được chiếc bình.”

Cô ngồi dậy nhìn anh với vẻ sững sốt. “Anh thật sự nghĩ thế sao?”

“Ừ.”

“Hừm, vậy thì mấy người đó không quân tử chút nào, có phải không?” cô nói khá là cáu kỉnh.

Anh kéo cô nằm xuống ngực mình. “Tại sao em không sợ?”

“Em chắc em sẽ sợ khi chuyện đó xảy ra, nhưng em không thể nghĩ được gì khi em sợ hãi, vì thế em nhanh chóng hoãn nó lại.”

Anh ghì chặt lấy cô, nói với cô theo cách của anh rằng anh đánh giá cao việc cô không la hét hay khóc lóc khi không nhận được sự trợ giúp.

Nhưng sau một lát, một ý nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu cô. “Em hy vọng anh sẽ không nói với em rằng cuối cùng anh chịu để em vào và để em quyến rũ anh bởi vì anh không hy vọng là anh có thể sống lâu hơn đây nhé.”

“Em không hề quyến rũ anh. Là anh đã lao vào em.”

“Nhảm nhí. Đó là sự quyền rũ được lên kế hoạch chu đáo - à, đại khái là lên kế hoạch một nửa, bởi em không thực sự nghĩ rằng em sẽ gặt được thành công ở ngay đây - và trả lời em đi.”

“Anh không định chết sớm. Câu trả lời thế đã đủ chưa?”

“Anh dự định làm thế nào để tránh xa kết cục đó?”

“Chiếc bình là lợi thế duy nhất của anh,” anh giải thích. “Bởi vậy anh cần tính cách để lật ngược tình hình và vẫn giữ được thế thượng phong.”

“Anh đã nghĩ ra chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Zhang buộc tội anh đã ăn cắp chiếc bình,” cô nói một cách rất tự nhiên.

“Hắn là kẻ dối trá,” anh nói gay gắt. “Thằng khốn đó đã đánh cược nó với con tàu của anh trong một trò may rủi. Hắn đã thua, nhưng không nằm ngoài kế hoạch của hắn. Hắn đã cố giết anh để giành lại chiếc bình ngay đêm đó.”

“Hơn cả gian lận, sao anh không nói?”

“Gã đàn ông như Yat-sen không tin vào công bằng. Hắn chỉ tin vào việc có được những gì hắn muốn. Nghe có vẻ hơi giống em, nhỉ?”

Amy đỏ hết cả mặt, đòn này quá bất ngờ. Cô cho rằng cô không nên đề cập đến một chủ đề đảm bảo sẽ khuấy động sự bức bối của Warren, khi mà sự bức bối đó có thể dễ dàng trở nên phản tác dụng đối với cô, như vừa rồi. Và anh vẫn chưa kết thúc.

“Em phải bị phát vào mông vì cái tội để mình sa vào cái ổ của Zhang. Nếu em ở yên trong nhà như một tiểu thư trẻ nên làm, bọn chúng sẽ không thể bắt được cả hai chúng ta.”

“Quả đúng là như thế,” cô nói ngập ngừng và nhân cơ hội, lấn vào lòng anh. “Nhưng anh sẽ không đánh vào mông em khi anh có thể làm tình với em thay vào đó.”

“Không,” anh đồng ý đúng lúc đặt mình vào vị trí đang đón chào anh của cô, “Anh không cho là anh sẽ làm thế.”

35. Chương 35

Cơn bão vẫn còn hoành hành phía tây nam của con thuyền cả ngày hôm qua giờ đã quay lại với cường độ gấp đôi và quét sạch mọi thứ trong cơn bão thù. Warren không thể tiếp tục buổi tập luyện hàng ngày của anh. Sự thực, Taishi trông cực phờ phạc trong bộ dạng ướt như chuột lột khi anh ta mang đến đồ đạc của Amy và vài phần thức ăn còn lại trong nhà bếp sáng nay.

Amy chuẩn bị than phiền về bữa ăn sơ sài, nhưng Warren đã chặn cô trước, bởi anh thừa biết bếp lò hắn sẽ tắt ngúm trong cái thời tiết như thế này. Anh muốn tự mình ra ngoài, làm hết khả năng của anh. Và anh sẽ sẵn sàng giúp đỡ cho bọn họ, không phải vì anh nghĩ là họ sẽ chấp nhận đề nghị của anh, mà vì nỗi sợ hãi của Amy trước cơn bão.

Đó là lần đầu tiên Warren trông thấy cô hoảng sợ, thực sự hoảng sợ. Cô đối đầu với nó bằng những lời huyền thoại không ngừng về những thứ tức cười nhất, với những bước chân bồng chồn, và tất cả những bước chân đó đều kèm theo những lời than vãn, “Em ghét nó. Tại sao anh không làm cho nó ngừng lại đi?”

Buồn cười và cực kỳ thích thú, mặc dù anh không một lần nào cười phá lên trước mặt cô. Anh thực sự nhận ra rằng anh không thích cô hoảng sợ, rằng anh ước anh có thể dừng cơn bão đáng nguyên rủa này lại cho cô. Nhưng tất cả những gì anh có thể là làm cho cô vững tâm lại, mặc dù anh biết thừa họ đang phải

đương đầu với loại thời tiết có thể phá tan con tàu, và bởi họ đã đi chưa quá nửa hải trình của họ, điều này có thể khiến họ rơi vào tình trạng chết vì thiếu lương thực - nếu họ không bị đắm tàu trước.

Anh chắc chắn sẽ không nói với người đồng hành của mình điều đó. Và anh có lẽ thích đối mặt với cơn bão hơn, ngoại trừ việc ẩn náu cùng với Amy đúng là hoàn cảnh thuận lợi, bởi giờ anh đã bị đẩy vào vòng quyền rũ của cô rồi. Cô cũng khiến tâm trí của anh xa rời cơn bão như một sự cần thiết để giúp tâm trí cô làm điều đó, và dường như đó là chuyện duy nhất có thể làm vào lúc này. Nhưng nhờ vậy họ có thể giành nhiều thời gian hơn để chia sẻ chiếc giường, dù cho họ cực hài lòng với khoảng thời gian đó, nhất là khi mọi thứ mỗi lúc một trở nên khó khăn hơn nếu ở trong tình trạng hiện tại mà không nằm lên trên tấm đệm êm của hai người.

Cả cơ thể trắng trẻo của Amy lại đang lăn tròn ra khỏi chiếc giường lần thứ hai khi Taishi đột ngột quay trở lại, mang theo cơn mưa ủa vào cùng với anh ta. Anh ta thậm chí còn không để ý đến sự trần trụi của cô, ánh mắt kinh hãi của anh ta hướng thẳng tới chỗ Warren.

“Ông phải đến mau nhất có thể,” Taishi hét lên át cả tiếng gió trước khi đóng chặt cánh cửa lại đằng sau lưng anh ta. “Không có ai lái tàu cả.”

Warren chỉ đủ thời gian để kéo quần dài cũng như đôi giày ông ngay khi anh hỏi, “Người lái tàu đâu?”

“Chạy trốn về London rồi, gã xấu xa may mắn.”

“Vậy ai đang giữ vị trí lái tàu?”

“Thuyền trưởng và thuyền phó”

“Thế chuyện gì xảy ra với họ?”

“Cơn sóng đã hất thuyền trưởng đập đầu vào bánh lái. Không ai có thể khiến ông ấy tỉnh lại.”

“Còn thuyền phó?”

“Không tìm thấy. Có lẽ ông ấy cũng bị văng xuống biển rồi.”

“Cũng ư?”

“Ba người khác cũng vậy,” Taishi giải thích. “Một người rơi xuống ngay trước mắt tôi.”

“Chúa tôi,” Warren thốt lên khi anh khóa thất lưng lại, đang hướng thẳng về phía cửa.

Amy bắt ngờ chặn đứng anh lại, giọng dữ dội. “Anh sẽ không ra ngoài đó đâu, Warren.”

Dĩ nhiên là anh sẽ ra. Cả hai người đều biết anh không còn lựa chọn nào khác. Nhưng tâm trí cô vẫn chưa quen với việc chấp nhận điều đó ngay bây giờ. Và nỗi sợ hãi cô dành cho anh thay cho chính bản thân mình lúc này trở nên rõ ràng và rồi tinh hết cả lên. Chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của gia đình anh mỗi khi anh phải đối mặt với tình thế nguy hiểm, nên Warren chưa từng lo lắng. Nhưng thực tế, anh không tài nào nhớ nổi lần cuối cùng mà một người nào đó lo cho anh là lúc nào - ngoại trừ Amy, khi hai người họ phải đương đầu với những tên cướp. Điều này thật lạ lẫm mặc dù không hề khiến anh khó chịu khi anh chẳng còn thời gian để xem xét lại nó nữa.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, xanh xao của cô trong đôi bàn tay mình rồi nói giọng bình tĩnh nhất có thể, “Anh đã trải qua chuyện này rất nhiều lần, Amy. Chắc chắn là anh có thể làm được kể cả trong giấc ngủ, bởi vậy chẳng có lý gì em phải lo lắng cho anh đâu.”

Cô vẫn không chấp thuận. “Warren, làm ơn...”

“Im lặng nào, ngay bây giờ,” anh nói dịu dàng. “Một ai đó biết lái tàu phải lái con tàu này, và những điều anh biết đủ để buộc anh vào bánh lái và tránh những tai nạn. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, anh hứa với em.” Anh hôn cô thêm lần nữa, nồng nàn. “Giờ em mặc đồ vào đi, nằm sát giữa tấm nệm và bức tường, và cố ngủ một chút. Em chẳng ngủ nhiều từ lúc em đến đây.”

Ngủ ư? Người đàn ông này chắc chắn mất trí rồi. Nhưng anh không nói gì thêm, và bước ra ngoài trước khi cô có thể túm anh quay lại. Cô đứng đó ngay giữa cabin, đôi bàn tay siết chặt để giữ cho chúng khỏi run rẩy, và lặng lẽ khóc. Không phải chuyện này đang xảy ra. Warren không hề ra ngoài đó để bước vào cơn

ác mộng điên cuồng đang khiến con tàu trôi dạt như thể một thùng hàng nổi lềnh phềnh trên mặt biển.

Nhưng anh đã ra ngoài đó, và có thể cô sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa. Anh sẽ bị quăng xuống biển như thuyền pho, rồi chôn thân mình dưới mặt biển đang cuộn sóng.

Khi ý nghĩ đó đóng đinh vào trí óc cô, Amy ngay lập tức ngập tràn trong hoảng loạn. Cô xông về phía cánh cửa và bắt đầu đập rầm rầm lên nó, la hét inh ỏi để Taishi mang cô ra ngoài. Từ trong sâu thẳm cô biết anh ta sẽ không bao giờ nghe thấy cô, không một ai có thể nghe thấy cô qua tiếng sóng âm ỉm và màn mưa như trút nước, nhưng dù sao đi nữa cô vẫn tiếp tục nện vào cánh cửa gỗ, cho tới khi đôi tay cô đau rất và tê dại.

Dĩ nhiên, không một ai đến mở cửa. Tất cả bọn họ quá bận rộn để chiến đấu giữ cho con thuyền không bị nước tràn vào và nguyên vẹn chừng nào có thể. Nhưng Amy có lẽ chẳng mấy quan tâm đến vấn đề của bọn họ. Cô có một điều chắc chắn đến phi lý rằng nếu cô có thể chỉ cần trông thấy Warren, anh sẽ không sao. Và miễn là cô có thể nhìn thấy anh và biết rằng anh được an toàn, cô cũng sẽ không sao. Nhưng cô không thể làm được những chuyện đó trừ khi cô có thể ra khỏi đây.

Cô cuối cùng cũng quá nản chí với thực trạng bơ vơ của bản thân đến mức tấn công cánh cửa theo đúng nghĩa đen, đâm nó rồi đá nó, và ngay cả giật âm ỉm vào nắm đấm cửa. Nhưng vào lần sau cùng, cô đá bằng đầu gối thì cơn gió bất thành linh xô cánh cửa bật mở. Không có ai ở ngoài đấy. Cái cánh cửa chết tiệt này chưa từng bị khóa. Taishi hoặc đã quên mất tiêu hoặc cho rằng cô hẳn phải thần kinh mới muốn chạy ra ngoài boong tàu vào giờ phút thế này.

“Khốn kiếp thật,” cô lẩm bẩm ngay khi cô chống tay đứng dậy khỏi sàn nhà.

Bất ngờ nhận được thứ cô muốn đã mang cô quay lại với ý thức của mình trong một chốc, đủ lâu để nhận ra cô vẫn còn khóa thân. Nhưng không nghi ngờ gì nó cũng chẳng khiến cô thay đổi ý định, hoặc sự chắc chắn rằng Warren sẽ gặp nguy hiểm trừ khi cô có thể ra ngoài đó để trông nom anh. Cô đơn thuần chỉ túm lấy thứ đầu tiên tay cô chạm phải, áo lót của cô, rồi tròng nó vào ngay khi cô đang lao ào ra ngoài cánh cửa.

Con tàu lắc mạnh hơn cô nghĩ. Cơn gió ném cả cơ thể mong manh của cô trở lại phía bức tường của cabin, quá mạnh đến mức cô hầu như không thể di chuyển nổi. Và sau đó cơn sóng xô đến, đổ sập lên người cô trước khi kéo cô trôi tuột khỏi vách ngăn và cuốn cô đến mép tàu.

36. Chương 36

Warren phải lái con tàu chỉ bằng việc cảm nhận hướng gió, kể từ lúc tầm nhìn của anh chỉ trong khoảng cách rất ngắn, khi mà mưa cuối cùng cũng trút xuống, dù nó không kéo dài đến quá giữa trưa. Cơn mưa nặng hạt quất vào bộ ngực trần của anh như kim châm, mái tóc dài của anh đập mạnh liên hồi vào mắt, và những đợt sóng đâm sầm vào anh và đẩy anh vào trong sợi dây thừng dày lạnh cồng đang cột chặt anh vào bánh lái.

Hơn một lần anh đã ước rằng anh được thêm vài khoảnh khắc để mặc một cái áo, và không phải chỉ vì cái giá lạnh này. Lưng anh đang bị đập vụn đến trầy da chảy máu bởi sợi dây thừng đang giữ anh khóa vào tay bánh lái.

Anh đã bảo Taishi đem cho anh một chiếc áo mưa ngay khi gió yếu đi một chút, nhưng chiếc áo mưa vẫn chưa được đưa đến. Anh cho rằng họ sẽ phải cạy những ngón tay của anh ra khỏi bánh lái nếu cơn bão cứ tiếp tục hoành hành cho đến tối lạnh.

Đó là một trong những cơn bão tồi tệ nhất mà anh từng chạm trán, và anh đã từng đối mặt với vài cơn bão tồi tệ như thế. Họ khá là may mắn bởi cột buồm chính vẫn đang đứng vững, nhưng sau đó, những sợi dây thừng dần bị dãn ra trước khi những đợt gió khủng khiếp nhất bắt đầu. Và chỉ một trong những nòng súng

bị tuột khỏi mối nối của nó, và khi nó lặn sang đầu kia, nó đem theo một phần lớn rào chắn của con thuyền với nó.

Warren tin vào khả năng của chính mình, nhưng anh không biết rõ con tàu này như con tàu của anh, vì vậy anh không biết liệu con tàu này có thể chịu được bao nhiêu sự trừng phạt. Và chẳng có một chút dấu hiệu nào chứng tỏ là cơn bão sẽ yếu dần, dù nó không trở nên tồi tệ hơn. Anh không nghĩ cơn bão có thể trở nên tệ hơn nữa.

Rồi tim anh gần như ngừng đập. Gió đã tách mưa ra trong một vài giây, nhưng đủ lâu để anh có thể nhìn thấy Amy đang bị đẩy đến chỗ rào chắn - phần rào chắn bị vỡ. Và cô cách con đường thẳng về phía biển không quá vài inch.

Amy sẽ chẳng bao giờ biết được làm thế nào cô vồ lấy được rào chắn và vẫn giữ được nó khi con sóng đã mang cô đến đó qua đi. Nhưng cô nín thở vì thoát chết. Lúc này hay lúc khác sẽ có một cơn sóng tạt qua cô, và đó sẽ là những giây phút dài kinh hãi trước khi cô có thể thở lần nữa. Nhưng cô không một lần nghĩ đến việc vận lộn tìm đường trở lại căn buồng của mình.

Khi cơn bão đã quang đãng hơn một chút, cô tự kéo mình đến mạn tàu, bằng cách này hay cách khác, hoặc ít nhất đến gần nó hơn để cô có thể quan sát Warren mà không bị anh phát hiện. Đây là, nếu cô có thể nhìn thấy bất kỳ cái gì.

Cô không hề ngờ rằng cơn mưa nặng hạt đến thế, đến nỗi cô không thể nhìn thấy được những vật ở khoảng cách 2 feet trước mắt cô, đó là lý do tại sao cô không nhìn thấy Warren đang đến, và kêu thét lên khi cô đột nhiên bị giật mạnh ra khỏi chỗ vịn không chắc chắn của mình. Nhưng một đôi tay mạnh mẽ cứng cáp đã ép chặt cô vào bộ ngực rắn chắc, cái cổ cô vồ giữ lấy còn làm cô yên tâm hơn cả một tấm gỗ vụn, và cái giọng đang quát tháo vào tai cô, “Lần này anh sẽ đập em đến bầm tím” và đó là điều ngọt ngào nhất mà cô từng được nghe.

Anh vẫn còn sống. Cô chẳng còn gì để mà lo lắng - trong khoảnh khắc này.

Bằng ý chí và sự cân nhắc kỹ càng, và một vài sự may mắn kỳ diệu đã giữ những đợt sóng tạm thời không vướng vào lối đi của anh, Warren trở lại mạn tàu mà không phải dùng đến bất kỳ thứ gì để vịn cả. Anh không hề cân nhắc đến việc trả Amy về căn buồng, không phải khi mà anh chẳng có một cái khóa nào để khóa cô lại trong đó, và anh sợ rằng cô đủ điên để thử làm cái việc này lần nữa.

Anh không thể tin được lúc này anh đang giữ đến thế nào khi anh đã có cô trong tay, hoặc anh đã kinh hoàng đến thế nào cho đến khi anh đặt được tay mình lên cô gái này. Cô ta đã nghĩ gì chứ, khi rời khỏi sự an toàn của căn buồng, và không mặc gì ngoài một chiếc áo đáng nguyên rửa ?

Và lại chẳng có thời gian để mà trừng phạt cô ta vì chuyện này. Anh ấn mạnh cô vào bên dưới sợi dây thừng gắn chặt với bánh lái, và siết chặt vào với cô, trước khi một đợt sóng khác đánh vào họ, nghiêng phần lưng của mình vào sợi dây thừng lần nữa.

Cũng chẳng có thời gian để xoa dịu cô. Anh đã khóa bánh lái đúng vị trí nhưng con tàu vẫn bị đẩy khỏi hướng đi của nó, và anh thu hết sức lực và sự tập trung để điều khiển con tàu quay lại đúng vị trí trong đợt gió.

Cuối cùng khi anh cũng có một vài khoảnh khắc để dành cho Amy, anh không còn nghĩ đến việc trừng trị cô nữa. Cơ thể bé nhỏ của cô tin cậy ép chặt lấy anh xoa dịu anh khi không có gì khác có thể làm được điều đó. Sự cần thiết phải có được sự ấm áp, sức mạnh từ anh của cô, hoàn toàn làm thỏa mãn cái tôi đàn ông của chính anh.

Warren phải hét lên để nói chuyện với cô, “Em đang làm tốt, cô bé. Cứ tiếp tục bám lấy anh, bất kể chuyện gì xảy ra.”

“Em sẽ, cảm ơn”, anh nghĩ rằng anh nghe thấy cô gọi lại, nhưng anh không chắc chắn, khi mà cô không hề có vẻ sợ hãi tí nào.

Hai cánh tay cô khóa lại xung quanh phần dưới của anh, mặt cô ép chặt lấy ngực anh. Ít nhất một nửa mái tóc của cô đã che phủ phần vai anh. Cô không thể quá thoải mái trong chiếc áo lót mỏng manh không tay

áo thấm nước đến tận da đó, nhưng anh chẳng thể làm gì để cải thiện cho đến khi Taishi xuất hiện với chiếc áo mưa.

Amy cảm thấy dễ chịu hơn cả những gì anh có thể tưởng tượng. Vị trí mới của cô chắc chắn là hơn hẳn việc quan sát anh từ một vài địa điểm thuận lợi vắng vẻ khác, những vị trí cô định đứng. Kể cả những đợt sóng vẫn tiếp tục đánh vào lưng và ép cô chặt với anh hơn cũng không còn đáng sợ nữa. Cô có thể nghe thấy chúng tiến đến, và chỉ phải nín thở một lúc cho đến khi nước đánh vào cô. Sự ẩm ướt của Warren ở đó để giữ những cơn lạnh tồi tệ nhất biến mất, và cô sợ hãi bởi sức mạnh trong anh. Khi anh chiến đấu để giữ con tàu chống lại đại dương dậy sóng, cô có thể cảm nhận mọi cơ bắp của anh căng cứng, từ chân của anh trở lên.

Cô chẳng nghi ngờ gì việc họ sẽ nguyên vẹn vượt qua cơn bão này, miễn là Warren còn ở trên bánh lái. Niềm tin của cô với anh là không thể lay chuyển, nhất là bây giờ bản năng của cô đã thắng trong việc xác nhận nó. Nhưng đó là một khoảng thời gian dài và đã gần tối trước khi cơn gió cuối cùng cũng đã lặng và cơn mưa ngừng lại chỉ còn là mưa bụi, rồi hoàn toàn ngừng hẳn.

Sự hò reo của đám đông đã nói cho Amy rằng cơn bão không chỉ tạm lắng, mà nó hoàn toàn đã kết thúc. Cô không hề buông Warren ra, dù cho, thậm chí khi anh đã gợi ý rằng cô có thể buông tay.

Anh mất cô nhìn anh thay cho lời nói, “Em sẽ ở đây, nếu tất cả mọi thứ vẫn xảy ra như vậy với anh”

Anh không hề phản đối. Anh chỉ nhìn chăm chăm, nhiều lần từ lúc cơn mưa sáng sủa đủ rõ để anh có thể nhìn boong tàu, phần rào chắn mà Amy đã bám vào trước đó, giờ đây đã biết mất hoàn toàn. Cô không hề biết rằng cô đã gần kề với cái chết đến thế nào, cho đến khi anh nói với cô. Nhưng vào lúc này, anh sẽ không sớm để cô khởi tâm mất mình.

Thêm vài giờ nữa trước khi có thể tìm thấy ai đó có thể giải vây cho anh. Đó lại là người đầu bếp, trong tất cả mọi người, nhưng hóa ra anh ta là thành viên duy nhất của thủy thủ đoàn có vài hiểu biết về việc lái tàu. Những người Hoa kia không biết làm bất cứ điều gì khác ngoài những nhiệm vụ nho nhỏ trên mạn thuyền. Họ không phải là thủy thủ, tất cả đều là người hầu trong nhà của Yat-sen. Ông thuyền trưởng người Bồ Đào Nha mà Vương gia đã thuê, cùng với tàu của ông ta, vẫn chưa thể làm việc được, dù cho mạng ông ta chưa đến mức nguy hiểm trầm trọng, và hy vọng rằng ông ta có thể quay lại chỉ huy vào ngày mai.

Được thuật lại những chuyện này bởi một Taishi đầy biết ơn, Warren chỉ nhận xét, “Thật là xấu hổ khi mà Zhang chưa xuất hiện ở mạn tàu cùng với phó thuyền.”

Taishi không hề đáp lại, chỉ đơn thuần nói, “Đem thức ăn, nhanh lên, và chặn nữa, nhiều chặn vào, và cả nước nóng ngay khi lò lửa được nhóm lại.”

Người đàn ông bé nhỏ chạy nhanh để làm những gì mà anh ta nói. Warren không khởi hành về phía căn buồng của mình ngay lập tức, khi mà Amy vẫn còn quần chặt quanh người anh, dù cái ôm của cô đã được nói lỏng ra.

“Em chưa ngủ thiếp đi đấy chứ?” anh cúi xuống để hỏi.

“Chưa, nhưng cũng gần rồi.”

Anh mỉm cười phía trên đỉnh đầu cô. “Nói cho anh nghe cái gì đã mang em ra ngoài này hôm nay?”

Cô lúng túng trong chốc lát trước khi trả lời, “Chỉ là cảm giác của em, rằng nếu em không để mắt đến anh, điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra.”

“Anh cho rằng em nghĩ là em có thể làm gì đó để ngăn chặn cái điều khủng khiếp đó không xảy ra à?”

“Nhưng em đã làm mà”, cô nói với cái giọng mà ngụ ý như muốn nói với anh rằng anh không thể phủ nhận điều đó “Sự hiện diện của em đảm bảo rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.”

Anh lắc đầu trước cái lý do phi lý đó. “Em sẽ phải thả anh ra nếu chúng ta định quay lại căn buồng.”

“Nếu em bắt buộc phải làm thế”. Cô thở dài và từ từ lùi lại. Nhìn lướt xuống cơ thể mình, và cô thêm vào,

“Chắc chắn là cái thắt lưng của anh đã in dấu ngay bụng em.”

Đúng là như thế, và núm vú của cô, cùng mọi đường nét trên cơ thể cô, đều nhìn thấy được khá rõ. Dù cho tóc cô đã bắt đầu khô trong gió nhẹ, áo lót của cô vẫn dán chặt vào phía trước người cô.

“Còn gì nữa không ?” anh hỏi, với nỗ lực trêu chọc cô đầu tiên.

“Ừ thì, bây giờ khi anh nhắc đến nó...”

Anh ngẩng đầu ra sau và phá lên cười. Cô là một con tiểu quỷ hết thuốc chữa, không thể khuất phục và không thể kiểm soát được. Cô vừa mới trải qua một biến cố khủng khiếp dễ dàng lấy đi mạng sống cả hai, vậy mà cô đã để nó lại đằng sau như thể họ chưa hề ướm sưng đứng đó.

Cô đặt cánh tay lên thắt lưng anh và bước cùng anh. Đột nhiên anh rên lên, cô ngo ngoáy quanh anh để tìm hiểu xem cô đã làm gì. Hiển nhiên rằng, cô chẳng làm điều đó. Nó làm bụng cô thắt lại, tưởng tưởng ra sự đau đớn anh phải chịu đựng trong suốt thời gian đó, và anh chẳng hề kêu một lời.

“Thiệt hại thế nào ?” anh hỏi cô, đoán xem những gì cô có thể thấy.

Cô chờ đến khi cô lấy lại sự điềm tĩnh của mình trước khi quay lại để nói một cách không-hề-xúc-động, “Khoảng 5 chỗ trầy và một vài vết xước nhỏ. Em có thể nói anh sẽ dễ chịu hơn khi ngủ sắp trong vài ngày, nhưng em nghĩ mình có thể xoay xở được.”

Anh có một tý thất vọng khi cô không quan trọng hoá những vết thương đó lên. “Em định làm gì với nó ? Và ngẫu nhiên là anh không thích nằm sắp đâu đấy.”

“Với em nằm dưới anh nhé”

Có phải anh quên chưa nhắc đến việc chưa thoả mãn không nhỉ?

37. Chương 37

Thời tiết vẫn ôn hòa và biển lặng gió trong khoảng thời gian còn lại của hành trình, nhưng càng gần đến bờ Đông nước Mỹ, Warren càng trở nên bồn chồn. Đến lúc này anh vẫn không thể nghĩ ra được một kế hoạch nào để trao trả cái bình mà không bị mất mạng ngay khi Zhang nhận được nó.

Có rất nhiều điều kiện thuận lợi nhưng tất cả đều phụ thuộc vào tình hình ở Bridgeport khi họ đến nơi : liệu có người anh em nào của anh vẫn đang còn ở đó không ? Liệu có con tàu Skylark nào còn ở cảng không ? Liệu Ian Mac Donell, hay mọi người đều gọi anh là Mac, có còn đang giữ cái bình an toàn cho họ không hay Clinton đã thay đổi nơi cất giữ khi anh ấy trở lại thị trấn vài tuần trước đó. Khả năng cuối cùng khó có thể xảy ra, nhưng nó sẽ trở thành một vấn đề khôn khiếp nếu Warren không thể tìm được cái đồ chết dẫm đó sau tất cả những chuyện này. Zhang không bao giờ chấp nhận một lời bào chữa nào như thế, và theo tự nhiên không biết hẳn ta sẽ vứt anh xuống chỗ nào nữa.

Amy, mặt khác, lại rất tin tưởng rằng Warren sẽ cứu thoát cả hai người. Điều này thực sự phiền toái, cái cách mà cô hoàn toàn tin vào điều đó và bởi vì thế cô chẳng có lấy một tí lo lắng nào. Anh vẫn còn đang lúng túng mỗi khi anh nghĩ về Amy. Anh không nghĩ được anh sẽ làm gì với cô ..nếu họ thành công, vẫn còn sống sót và anh có cơ hội để làm một điều gì đó. Cô thì cư xử như thể chuyện yêu đương của họ sẽ không bao giờ kết thúc ngay cả khi tới đất liền, trong khi thực tế là khi đó mọi thứ sẽ kết thúc. Và anh sẽ phải tránh xa cô một lần nữa, xa hơn bởi vì cho dù anh có chống đỡ được sức quyến rũ của cô thì anh cũng vẫn không thể giữ tay anh không chạm vào cô mỗi khi anh thử rời xa cô.

Nếu trước đây anh từng nghĩ rằng thực sự khó khăn khi kháng cự lại cô, thì giờ đây khó khăn đó chẳng là gì nếu so với lúc này khi anh đã được biết sự đặc biệt khi được làm tình với cô. Và thậm chí anh còn không chắc là tại sao làm tình với Amy lại không hề giống với bất cứ điều gì mà anh đã từng trải nghiệm trước đây. Tất nhiên bản thân cô là độc nhất vô nhị rồi. Không thể phủ nhận việc anh chưa bao giờ biết bất kì người nào giống cô.

Một sự thật đơn giản là : Cô là tất cả những gì mà một người đàn ông cần nếu anh ta muốn một người vợ, nhưng với Warren thì không. Điều này cũng khiến anh phiền lòng, tại sao đã thế mà anh vẫn dành thời gian cho cô. Một ngày nọ trong một bài học với Taishi, Warren vẫn nằng nặc gọi chúng như thế, cho dù sự thực là Taishi không hề biết những nguyên tắc căn bản để truyền đạt và những bài học cứng nhắc là một ví dụ, đó không phải là cách dễ dàng nhất để học những chuyển động phức tạp như thế. Anh hỏi Taishi là tại sao Zhang lại đồng ý để Amy ở cùng với anh.

“Tôi đã nói với ông chủ rằng anh không thể chịu đựng nổi tiểu thư bé nhỏ, rằng anh giận điên lên khi cô ấy bị nhốt ở nơi mà anh có thể nghe thấy cô ấy. Vì thế ông ấy bảo nhốt cô ấy lại cùng với anh.”

Sau đó một cách lạnh lùng Taishi nói:

“Đó là sự giúp đỡ, thuyền trưởng ạ, nếu anh không có vẻ quá hài lòng về sự sắp xếp mới như thế.”

Warren không hi vọng kiểu giúp đỡ như thế từ người đàn ông nhỏ bé này và anh bày tỏ thái độ của mình bằng cách đề nghị với Taishi.

“Nếu một lúc nào đó anh mệt mỏi phải làm việc cho tên bạo ngược đó, hãy đến gặp tôi để có một công việc.”

“Mặc quần áo vào” Warren nói, lay Amy dậy.“Zhang đang cập cảng rất nhanh trong đêm. Anh đoán hẳn ta nghĩ càng có ít người biết sự có mặt của hẳn ở đây, hẳn càng dễ dàng rời đi một khi hẳn có được cái hẳn muốn.”

“Em nghĩ rằng là chúng ta đã đến Brigdeport.” Amy trả lời một cách ngái ngủ.

“Lát nữa thôi.”

“Nhưng làm sao họ tìm được thành phố mà không có sự giúp đỡ của anh?”, cô hỏi.

“Chẳng lẽ anh đã quên đề cập đến việc họ đã ở đây từ nhiều tháng trước à?”

Mắt cô dán chặt vào anh “Chắc chắn là anh đã làm thế.”

Warren nhún vai “Taishi đã kể điều này với anh. Zhang biết nơi anh chào đời, hẳn ta cũng biết về Skylark. Đó là đầu mối duy nhất để hẳn tìm anh, vì thế nơi đầu tiên hẳn để mắt đến chắc chắn là đây rồi.”

“Anh có nghĩ còn có thứ gì đó sót lại trong nhà không?”, giọng khô khốc của cô khiến anh toét miệng cười.

“Ý em là sau khi chúng ta đã lục lọi nó á ? Người của hẳn thực sự là sẽ kĩ lưỡng hơn bất cứ ai trong việc này và tất nhiên là cái bình không để lại đó đâu. Nhưng hẳn đã khám phá ra rằng anh đã giông buồn đến nước Anh. Đó là lí do tại sao hẳn xuất hiện ở đây.”

“Thế cái bình ở chỗ nào ?”

“Nó đã được giao cho một người bạn cũ của gia đình anh cất giữ an toàn.”

Gần như tất cả những câu hỏi của cô đã được trả lời, Amy bắt đầu mặc quần áo. Nhưng vẫn có một câu hỏi cô hết sức muốn biết.

“Thế kế hoạch của anh là gì?”

“Một vở kịch nho nhỏ với em là vai mở màn.”

“Nghe thú vị đấy.”

“Anh hi vọng em vẫn nghĩ thế khi em nghe nó. Anh muốn em nằng nặc đòi đi cùng anh.”

“Em sẽ làm thế bằng bất cứ giá nào.”

“Nhưng anh sẽ cương quyết bắt em ở lại đây.”

” Warren, dập mông ngay đấy”

“Chết tiệt, nghe anh đã nào. Zhang chỉ thích làm khó dễ anh, vì thế bất cứ thứ gì anh không muốn, hẳn sẽ rất sẵn lòng trao nó cho anh, do vậy nếu hẳn ta nghĩ là anh không muốn em theo thì hẳn ta sẽ làm ngược lại với mong muốn của anh. Nhưng cho dù anh có nói gì đi nữa, em cũng phải dùng răng và móng để chiến

đầu đòi được theo anh nhé. Bây giờ thì nhanh lên nào, anh chắc chắn là chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Anh không nói điều gì sẽ xảy ra nếu vở kịch của chúng ta không có tác dụng.”

“Nếu theo đúng kế hoạch, anh sẽ phải miễn cưỡng cho phép sự có mặt của em, nhưng anh không nghĩ điều đó sẽ cần thiết. Nếu Zhang đã chắc chắn đó là sự thật, hẳn ta sẽ khẳng định bắt em đi cùng anh”

“Sau đó thì sao ?”

“Sau đó..anh vẫn chưa biết.”

Anh hi vọng cô sẽ buồn khi nghe anh nói thế nhưng cô chỉ mỉm cười và nói:

“Đừng lo lắng về điều đó, mọi thứ sẽ xảy ra theo kế hoạch của anh.”

Họ chỉ có vài phút trước khi Taishi, với một vẻ mặt thực sự nghiêm trọng, mở cửa. Li Liang chỉ đứng ngay sau anh ta. Và ngay khi họ bước ra khỏi căn phòng, họ nhìn thấy Zhang đã hạ mình rời khỏi cái phòng xa hoa của hắn. Tất nhiên chắc chắn hẳn ta không nghi ngờ gì việc đây là lần cuối cùng hắn gặp Warren, và hắn sẽ muốn thưởng thức sự trả thù mà hắn đã chuẩn bị cho anh.

“Chúng tôi tin rằng việc lấy lại cái bình sẽ không mất nhiều thời gian phải không thuyền trưởng ?” Li hỏi cho Zhang.

“Điều đó còn phụ thuộc vào việc tôi sẽ mất bao lâu để tới chỗ người đàn ông đang giữ cái bình. Liệu tôi đi một mình hay cùng với một người hộ tống?”

“Tất nhiên sẽ có người hộ tống anh. Người Mỹ không đáng tin cậy.”

“Và người Trung Quốc thì mới đáng tin cậy. Thật là nực cười.” Warren nói với vẻ nhạo báng khinh miệt.

Amy xen vào trước khi tất cả bọn họ bị kích động và sẽ thú nhận kế hoạch của mình. Khi mà sự thành thật được cho là tất cả những gì mà Warren phải có ngay lúc này thì thật là tệ khi phải thừa nhận rằng anh không có lấy một tí thành thật nào cả.

“Sao chúng ta không quen với việc này, quý ông và giữ những lời mật sát ấy cho một dịp khác ?”

Warren ngoảnh mặt lại phía cô:

“Chúng ta ? Cô nghĩ mình sẽ đến chỗ quái quỷ nào kia chứ?”

“Tất nhiên là ở chỗ cùng với anh.”

“Không bao giờ có chuyện đó đâu.” anh nói và quay lại phía Liang “Đủ lắm rồi, tôi đã phải chịu đựng quá đủ sự có mặt quá khó chịu của cô ta rồi. Nếu em gái tôi không dùng điều đó để chống lại tôi thì tôi đã bẻ gãy cổ cô ta rồi, nhưng giờ chúng ta đã tới nơi, tôi không thể chịu đựng cô ta thêm được nữa, vì thế giữ cô ta tránh xa tôi ra.”

Amy đoán anh đã nói tất cả những điều này để làm Zhang tưởng bỏ nhưng nó vẫn thật đau đớn khi nghe thế.

“Tôi sẽ đi cùng anh, thuyền trưởng ạ hoặc nếu không tiếng hét mà anh sẽ nghe thấy sẽ khiến cho nhà chức trách đến ngay đây để kiểm tra. Và tôi biết rằng một thành phố nhỏ như thế này sẽ có bảo vệ ở hải cảng, cũng như trên những con tàu quanh đây vì thế tôi không nghĩ là không có ai nghe thấy tiếng hét của tôi đâu.”

Zhang lau bầu vùi từ và tiếp đó Li nói.

“Cô ta sẽ đi cùng với anh, thuyền trưởng. Anh phải hiểu rằng chúng tôi không muốn quá bị chú ý đâu.”

Tất nhiên là anh biết, kể từ khi họ có kế hoạch bỏ lại hai thi thể bị giết đằng sau và con tàu này thực sự không được trang bị để chiến đấu hay phòng thủ. Những người Trung Quốc sẽ không được an toàn cho đến khi đã thanh toán xong những người Mỹ. Với Amy không phải là một phần trong cái kế hoạch đó, đáng lý ra là có nhiều kẻ hộ tống Warren hơn, nhưng với sự có mặt của cô thì chỉ có sáu người đàn ông đi theo canh giữ, bao gồm Li Liang và hai người cận vệ riêng của Zhang. Warren không tự đánh lừa bản thân rằng anh

có thể đã bay bọn chúng đi, thậm chí kể cả với những bài học của Taishi. Đó là tại sao anh chưa bao giờ thấy hạnh phúc đến thế trong cuộc đời mình khi nhìn thấy một con tàu Skylark ở bến cảng, kể bên con tàu của người Trung Quốc và đó không phải là một con tàu Skylark vô danh nào, nó là con tàu Amphitrite, con tàu riêng của Georgina và giờ thì mọi thứ đã theo kế hoạch của anh.

“Chúng ta may mắn rồi.”, anh nói với Li khi anh dừng lại dưới cầu phao của con tàu của em gái anh để gọi to.

“Đây tàu Amphitrite.”

Liang hướng tới chỗ Warren để hỏi:

“Bạn anh ở trên con tàu đó hả?”

“Có thể.” Warren trả lời một cách thoái thác trong khi anh chờ đợi xem ai sẽ xuất hiện. Những giây phút căng thẳng trôi qua và khi đó có thể Liang sẽ thúc giục bọn họ rời đi. Nhưng hẳn ta đã không làm thế. Vận may của Warren đang đến. Anh thậm chí còn biết cả tên của người đàn ông cuối cùng cũng xuất hiện ở lan can tàu.

“Có phải ngài không, thuyền trưởng Anderson?”

“Đúng vậy, ông Cates.”

“Chúng tôi nghe nói ông đang ở Anh mà.”

“Có một sự thay đổi trong kế hoạch đã mang tôi trở về. Ông có nhận ra con tàu vừa mới cập cảng bên cạnh tàu ông không?”

“Không thể nào quên được nó, thuyền trưởng ạ.”

“Nếu tôi không trở về sau một giờ nữa và không lên tàu với ông, hãy làm nó nổ tung ra khỏi nước. Vì vậy hãy nhớ kĩ thời điểm, ông Cates. Chính xác là một giờ.”

Chỉ có một lát ngơ ngàng trước khi ông Cates trả lời:

“Vâng, vâng, thưa thuyền trưởng.”

Nhưng có một tiếng huýt gió nguy hiểm ở sau lưng Warren, anh quay lại và thấy một thuộc hạ của Zhang đang chạy lại phía tàu của họ để cảnh báo ông chủ của anh ta.

“Gọi anh ta lại, Li”, Warren nói “Không thì tôi sẽ thay đổi và ra lệnh làm thế ngay bây giờ đây.”

Với một tiếng huýt gió nguy hiểm khác, người đàn ông đó chạy lại chỗ họ. Warren mỉm cười nói với Li

“Anh biết đấy đó là sự bảo hiểm cho tôi. Anh có thể có cái bình chết tiệt đấy nhưng sẽ không kèm theo tôi và cô gái này.”

“Và có gì đảm bảo cho chúng tôi là anh sẽ không đưa ra mệnh lệnh đó một lần nữa một khi anh đã an toàn ở trên con tàu đó”. Li muốn biết.

“Lời thề của tôi.”

“Không chấp nhận được.”

“Nhưng đó là tất cả những gì anh có.”

Amy có lẽ nên đá cho Warren một phát. Anh không cho họ bất kì sự lựa chọn nào mà lại còn quá quyết liệt. Cô nói với Li:

“Tôi thực sự biết là lòng kiêu hãnh của anh ta đã bị huỷ hoại bởi tất cả những rắc rối này và anh ta không muốn điều đó bị bêu rêu ra ở mọi nơi trên quê hương mình là anh ta bị ép buộc phải trở về trái với ý muốn của mình, điều mà chắc chắn sẽ lộ ra nếu anh ta bắt buộc phải giải thích tại sao anh ta lại vút lên bến cảng những xác chết và những mảnh tàu vụn. Anh ta sẽ để anh đi với cái bình đó, ngài Liang ạ, ngài có thể tin điều đó. Giờ thì, sao chúng ta không tiến lên nhỉ?”

Warren tặng cho cô một cái nhìn chán ghét hứa hẹn sự trả đũa của chính anh nhưng nó cũng chẳng kéo dài được lâu. Tuy nhiên những lời của cô đã tác động đến Li và hấn ta ra dấu rằng họ nên tiến lên. Bây giờ mọi thứ cần quan tâm là thời gian và tối thiểu cũng phải mất hai mươi phút để tới nhà Ian Mac Donell theo đường thẳng nhưng Warren lại đưa họ đi vòng vèo, qua mê cung đường phố và ngõ hẻm. Điều này mất thêm khoảng mười phút và chỉ còn ba mươi phút để quay lại bến cảng, đó là điều sẽ khiến họ sẽ rất khó khăn để tìm lại đường quay về mà không có anh, đặc biệt là nếu Li có ý nghĩ thử một cuộc va chạm điên cuồng vì điều đó sẽ khiến việc giơng buồm ra khơi sẽ quá thời gian quy định.

Nhà Mac không xa nhà Warren. Nếu không có Amy đi cùng, có lẽ anh sẽ thử vài vụ va chạm điên cuồng để đánh lừa những người hộ tống của anh đủ lâu để Zhang bị nổ tung ra khỏi nước. Đó là ý nghĩ đáng để thử, xem xem cái kế hoạch Zhang dành cho anh là cái gì. Nhưng Warren không bao giờ dám mạo hiểm cuộc sống của Amy. Như dự kiến, mất năm phút đập cửa nhà Mac rầm rầm trước khi người đàn ông Scot này bị đánh thức khỏi giấc ngủ để trả lời.

“Có biết giờ là mấy giờ không hả?”, là những từ cần nhằn đầu tiên thoát ra từ miệng anh ta trước khi anh ta nhận ra ai là người quấy rầy giấc ngủ của mình.

“Chúng tôi biết bây giờ là mấy giờ, Mac.”

“Có phải anh đó không, Warren?”

“Đúng và tôi sẽ giải thích sau. Giờ chúng tôi đang vội vì thể anh có thể đem cái bình Tang cho tôi được không?”

Mac liếc nhìn Amy đứng cạnh anh, sau đó là những người đàn ông Trung Quốc đứng đằng sau anh.

“Khi anh đưa nó cho tôi, tôi đã gửi nó vào nhà băng. Tôi đã nghĩ là nó sẽ được an toàn ở đó”

Warren toét miệng cười.

“Khi tôi đưa nó cho anh, tôi sợ là anh đã... Nhưng giờ thì tôi có thể thấy là anh đã không làm thế. Tốt lắm Mac. Đem nó đến cho tôi đi.”

“Anh có chắc là anh muốn tôi làm thế không đấy?”

“Có. Cái thứ chết tiệt ấy đã chứng minh là nó rắc rối nhiều hơn giá trị của nó. Tôi sẽ trả nó lại cho người chủ hợp pháp của nó. Và giờ thì Mac, nhanh lên nào.”

Mac gạt đầu và đi xuống hành lang. Họ đợi trong phòng nghỉ. Tất cả các cửa xung quanh đều đã được đóng lại. Mac chỉ để có một ngọn nến đang cháy để nhìn và thể cũng đủ để thấy là Li đang phải chịu đựng sự chờ đợi.

Warren nhận ra mọi thứ vẫn chưa xong. Li đã được nhận hai mệnh lệnh đặc biệt và người đàn ông Trung Quốc này đang cực kỳ thích thú được thực hiện những mệnh lệnh đó. Hấn ta đang điên cuồng cố gắng tìm ra cách để vừa có thể làm theo đúng kế hoạch vừa giữ cho ông chủ khỏi bị giết.

“Điều đó không thể thực hiện được.”, Warren lưu ý một cách hững hờ, khiến cho người đàn ông Trung Quốc nhìn chằm chằm đầy nguy hiểm vào anh.

“Anh sẽ không bao giờ mang cái bình về đúng thời gian được đâu. Bộ anh thực sự nghĩ là Zhang muốn chết vì sự trả thù nhỏ nhen ấy..khi mà việc quan trọng nhất ở đây là cái bình hả?”

Li không trả lời và đúng lúc đó Mac quay về với cái bình. Li với tới nó nhưng người đàn ông Scot giữ nó ở trên cao, ngoài tầm với của hấn cho đến khi anh có thể trao tận tay cho Warren.

Amy tiến đến gần để nhìn cho rõ cái đồ cổ đã khiến cô phải vượt đại dương, một chuyến đi mà cô không thể hối hận lúc này, cho dù những cảm xúc cô đã thể hiện ra khi ở trong phòng và biết rằng cô và Warren vẫn chưa thoát khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng nó quả thực là một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ tinh xảo, một món đồ sứ rất cổ. Nó gần như trong suốt, được bọc bằng một lớp vàng trắng, óng ánh. Nó phải đáng giá cả một gia tài nhưng giờ thì nó đáng giá bằng cả mạng sống của họ. Warren cũng đang nghĩ thế và đột nhiên anh nhớ lại việc Georgina đã làm với cái bình khi cô trở về từ Anh.

Anh giữ nó trong tay, xoay chậm chậm. Sau đó anh nhìn Liang qua cái bình, nói với một vẻ nguy hiểm chết người:

“Thật đáng xấu hổ nếu đột nhiên tôi đánh rơi nó đúng không?”

Người đàn ông Trung Quốc tái nhợt cả người:

“Anh sẽ chết ngay đây.” hần ta hứa hẹn.

“Dù sao đi nữa thì nó cũng nằm trong kế hoạch còn gì.” Warren trả lời và sau đó không nhìn vào cô, anh nói:

“Amy, đi vào cái phòng phía sau lưng Mac và khóa cửa lại. Đi!”

Và anh nói với Liang, người bắt đầu ngăn cô lại “Quên cô ấy đi. Cô ấy không hề liên quan trong chuyện này trừ việc em gái tôi thực sự yêu thích cô ấy ... Người sẽ có cái bình nhưng chúng ta sẽ quay lại bến cảng mà không có cô ấy.”

Đó là điều họ đã làm, và Amy, cô đã nhốt mình vào trong căn phòng mà chẳng thêm khóa cửa hay tạo ra bất cứ chướng ngại gì .. Cô chắc rằng Warren đã biết mọi việc sẽ như thế này và anh chỉ đang bịp cô để đưa cô ra khỏi chỗ này .. quá giận dữ vì đã làm theo mệnh lệnh của anh mà không thêm nghĩ. Mac mở cánh cửa phía sau cô:

“Cô có thể đi ra được rồi, tiểu thư.”

“Tôi cũng sẽ chỉ làm thế thôi.”, Amy trả lời, “Và đừng có đứng ở đó nữa anh kia. Cầm lấy súng, sẽ tốt hơn nếu anh mang theo nhiều hơn một khẩu. Chúng ta phải quay lại bến cảng để chắc rằng họ không thử cái gì đó vào phút cuối.”

” Warren sẽ không thích đâu, tôi đang nghĩ..”, Mac nói một cách ngờ vực.

“Và tôi thì đang nghĩ tôi không quan tâm anh ta sẽ thích cái gì lúc này đâu. Đừng đi cách xa tôi quá. ” Cô cắn nhả và sau đó “Anh đang chờ cái gì đây ? Đi thôi!”.

38. Chương 38

Khi chuyện đó xảy ra, Amy và Mac tới quá trễ để có thể giúp đỡ, nhưng không giúp đỡ lại trở nên cần thiết. Họ đã tới trên con tàu Amphitrite vừa kịp lúc để thấy Warren đang rời khỏi đó. Con tàu Bồ Đào Nha không lãng phí một giây phút nào để khởi hành, nó đã chìm trong màn đêm xa xa ánh sáng của bến cảng.

Amy không hề thất vọng chút nào khi sự giúp đỡ của cô trở nên không cần thiết. Cô lao thẳng vào vòng tay của Warren để chia sẻ nỗi phiền muộn giờ đã kết thúc của anh. Cô chẳng hề chú ý anh đã không đáp lại cái ôm của cô.

Ở phía trên đỉnh đầu cô, anh hỏi Mac, “Cô ấy đang làm gì ở đây vậy?”

“Cô ấy ngang bướng y hệt như em gái cậu vậy, tôi không thể nói được gì với cô ấy,” là câu trả lời gắt gỏng của Mac.

Amy quay người lại từ chỗ của Warren để chiếu cái nhìn trừng trừng đầy giận dữ vào ông già tóc đỏ người Scot. “Cháu cực kỳ chắc chắn là cháu không như thế, và nếu cháu như thế thì sao? Anh ấy có thể cần đến sự trợ giúp của chúng ta, và nếu anh ấy cần, làm sao anh ấy có thể nhận được nếu chúng ta không ở đây để làm điều đó cho anh ấy? Hãy trả lời cháu đi, tại sao cháu lại không làm thế?”

“Đừng để tâm, Mac.” Warren thở dài. “Chú không muốn thử tìm hiểu đâu, tin cháu đi.” Và quay về phía Amy, anh nói, “Đi theo anh và bọn anh sẽ đưa em lại giường ngủ. Mọi chuyện chấm dứt rồi. Ngày mai bọn anh sẽ tìm cho em một con tàu để em trở về nhà.”

Cô nguôi giận chỉ bởi anh đề cập đến “chiếc giường,” và cô vẫn còn nghĩ là cô vẫn còn chia sẻ nó cùng với anh. Còn về việc tìm một chiếc tàu vào ngày mai, cô sẽ có một cuộc thảo luận chóng vánh với anh về chuyện đó. Cô muốn được ngắm nhìn quê hương của anh trước khi họ quay trở lại Anh.

Khi cô bước đều đều đi bên cạnh anh, cô hỏi, “Vậy chuyện gì đã xảy ra? Li thực sự đã rơi vào trò lừa gạt của anh về chuyện bắn bọn chúng văng ra khỏi mặt nước à?”

“Đó không phải trò lừa gạt, Amy.”

“Ồi,” cô thốt lên, một chút bất ngờ.

“Và miễn là anh vẫn cầm chiếc bình,” Warren tiếp tục, “bọn chúng sẽ không liều mà cố gắng đoạt lại nó từ tay anh đâu. Bọn anh đã quay lại đây và anh chỉ đơn thuần hỏi ông Caters những khẩu đại bác đã được lên nòng và sẵn sàng hay chưa thôi. Khi ông ấy nói chúng đã sẵn sàng, anh tung chiếc bình cho Liang.”

“Tung nó á?” cô hịt hơi. “Anh không làm thế chứ.”

“Chết tiệt là anh đã làm, và nét mặt của hấn trước khi hấn gần như chụp được nó khiến toàn bộ chuyện này thật bổ công.”

“Em có thể nghĩ đến một vài chuyện khác có thể khiến nó trở nên đáng giá.”

“Đừng,” là tất cả những gì anh bình luận.

Sau đó anh rảo bước nhanh hơn, bởi vậy cô có một khoảng thời gian khó khăn để tiếp tục duy trì bất kỳ một cuộc thảo luận nào trong khi cố gắng theo kịp anh. Cô đã quen với anh rồi. Dầu vậy, cô vẫn luôn kinh ngạc trước tính khí của anh. Cô đã giảm bớt cái tính khí thất thường của anh rồi, và sự thật là anh chẳng hề bực bội trong hoàn cảnh này, và đã mất đi cái kiểu nóng nảy thường trực của anh. Anh đã có được cô, nhưng cô không nghĩ anh quan tâm đến điều đó, nhất là từ lúc cô luôn tỏ ra sẵn sàng trước đòi hỏi của anh.

Tại ngôi nhà của anh, anh giới thiệu vài lời ngắn gọn về cô với người quản gia, người đã bị lôi dậy khỏi giường để chuẩn bị chỗ cho Amy nghỉ ngơi. Cô được dẫn vào phòng cũ của Georgina và được đưa cho vài bộ quần áo ngủ của thím ấy. Có vài chiếc váy cũ mà cô có thể thử vào sáng hôm sau.

Khi được hỏi cô muốn ăn thứ gì trước khi về phòng, Amy trả lời gì cũng được, miễn không phải cơm. Cô cũng không buồn giải thích, nhất là khi một bồn tắm nóng ấm đã được sửa soạn cho cô, và tất cả những gì cô có thể nghĩ là tận hưởng nó.

Nhưng khi cô chuẩn bị đi ngủ, cô không hề có ý định trèo ngay lên giường, ít nhất là không phải một mình. Cô đang chờ Warren sẽ đến với cô, và cô đã có một khoảng thời gian chờ đợi dài lê thê chết tiệt, bởi anh không hề có ý định làm như thế. Cuối cùng cô cũng tự nhận ra được điều đó, cô kiềm chế bản thân bằng cách nêu ra một vài lời bào chữa cho sự vắng mặt của anh, nhưng không một lý do nào đủ sức thuyết phục, bởi vậy cô đã đi kiếm anh. Phòng ngủ thứ ba cô kiểm tra không hề có mặt anh.

Hoặc là anh vẫn còn chưa đi ngủ. Anh đang ngồi trên ghế với một chai whiskey đặt trên cánh tay, nhìn chăm chăm vào lò sưởi đã nguội lạnh. Anh không hề nghe thấy tiếng cô bước vào, và cô ngạp ngừng muốn kéo sự chú ý quay về hướng cô, bởi trong ngôi nhà của anh, anh thực sự không có ý định đến với cô đêm nay. Cô không biết nên hiểu thế nào về chuyện đó, nhưng cô chắc chắn không nghĩ đó sẽ là một sự dàn xếp vĩnh viễn. Rằng nó chưa bao giờ len được vào tâm trí cô.

Cô cuối cùng cũng gọi, “Warren?” để tìm ra chuyện gì không ổn ở đây.

Anh chỉ đơn thuần quay đầu lại để xác định vị trí của cô. “Em đang làm gì ở đây?”

“Đi tìm anh.”

“Ồ, giờ em đã tìm thấy anh rồi đấy, quay lại giường của em đi. Mọi chuyện chấm dứt rồi, Amy.”

“Cuộc tranh cãi thì đúng, nhưng chúng ta thì chưa.”

“Phải, giữa hai chúng ta.”

“Anh không hề muốn thế.”

Anh bật dậy khỏi ghế để đối mặt với cô. Anh không hề lắc lư người. Cái chai vẫn còn nhiều rượu. Anh đã chìm trong suy tư hơn là uống nó.

“Khốn kiếp,” giờ thì anh gần như hét lên. “Khi nào em mới thôi hy vọng về điều gì đó sẽ chẳng bao giờ đến?”

Amy cứng người trước đòn tấn công bất ngờ ấy. “Nếu anh đang ám chỉ đến chuyện kết hôn, em có thể sống mà không cần nó nếu anh có thể.”

“Chắc chắn là em có thể,” anh chế nhạo. “Và có thể cả gia đình chết tiệt của em cũng thế.”

Anh nói phải, đương nhiên là vậy. Cô sẽ không bao giờ từ bỏ cuộc sống dù là tội lỗi bên cạnh anh. “Vậy thì chúng ta sẽ tiếp tục là những người yêu nhau,” cô đề nghị, mặc dù điều đó khó mà giải quyết ổn thỏa vào lúc này. “Không một người nào biết cả.”

“Chú ý những gì anh nói dù chỉ một lần thôi, Amy,” anh nói chậm chậm, rõ ràng từng từ. “Anh đã nhận đủ từ em rồi, quá đủ rồi. Anh không cần những gì em dâng hiến cho anh hơn nữa.” (em muốn giết lão này quá)

Anh cố ý trở nên tàn nhẫn, như anh đã từng làm rất nhiều lần trước đây. Chỉ duy nhất lần này khiến cô nổi điên, và cô trả đũa bằng cách nhớ lại những gì Jeremy đã một lần nói với cô. “Thật vậy sao?” cô nói khi cô trút bỏ chiếc áo choàng cô đang mặc và để nó trượt dần xuống sàn nhà. Cô cảm thấy thoải mái khi nghe thấy hơi thở của anh trở nên nặng nhọc. “Vậy thì hãy nhìn lần cuối cùng, Warren Anderson, bởi anh sẽ ghi nhớ một cách đầy đủ những gì anh đang từ bỏ.”

Cô đã, đương nhiên, nhanh chóng khóa thân. Và anh hoàn toàn đầu hàng trước tình huống đó. Anh bước vội về phía cô, thực sự đã vấp chân, và khuỷu đầu gối ngay trước mặt cô. Hai cánh tay anh choàng qua hông cô; khuôn mặt anh ép chặt vào bụng cô. Tiếng rên rỉ của anh là thật. Amy nhanh chóng quên đi sự trả thù của cô. Warren nhanh chóng quên đi sự quyết tâm của anh. Chỉ còn ngọn lửa bùng cháy mỗi khoảnh khắc họ chạm vào nhau. Có lẽ ngày mai sự hối tiếc mới được xem xét đến.

Cả hai người sẽ có vài điều để hối hận, mặc dù không còn nữa, thật không may, là những lý do mà có lẽ cả hai đã trông đợi.

39. Chương 39

“Có vẻ như chúng ta đã quá trễ”, Connie nhận xét.

“Đừng có nhìn tôi”, Anthony nói. “Tôi không phải là người ném chúng ta vào cơn bão đã thổi chúng ta đến tận nửa đường tới Greenland. Ông anh yêu quý của tôi có cái vinh dự đó đấy chứ.”

“Tốt nhất cậu đừng đẩy mọi việc đến cực điểm, chàng khờ. Ông anh yêu quý của cậu đang định làm cho ai đó tàn tật đấy.”

Điều đó không đúng lắm, nhưng cũng gần như thế. James đứng bên cạnh chiếc giường, nhìn xuống đôi trai gái đang say ngủ, và ước đến chết được rằng cái cơn bão chết tiệt đó không chen vào giữa anh và con mồi của anh. Lại mất cả hai tuần lễ để bù lại quãng đường đã bị mất, nhưng anh vẫn cập cẳng chậm hơn họ tám tiếng đồng hồ, đó là lý do mà con tàu của anh vẫn chưa cập cảng cho đến tận sáng nay, và đó là lý do tại sao không có tí dấu vết nào của con tàu kia. Quá nhiều cho kế hoạch vây chặt gã khốn xảo trá của anh.

Anh không hề nghĩ rằng chiếc Nereus đến đích trước. Anh nghĩ rằng chắc chắn là Warren đã xoay sở để đối phó một cách thành công với mấy tên người Hoa và có thể bây giờ đã về nhà của hắn. Hai anh em và Connie đã đến thẳng đây, không thể giải tỏa sự lo lắng của họ cho đến khi họ chắc chắn Amy đã ổn. Bà quản gia nhà Andersons đã bảo đảm với họ điều đó, và rằng thuyền trưởng và khách của anh ta vẫn đang ngủ.

Bà ta đã đi chuẩn bị bữa sáng cho họ. Họ lên thẳng trên gác để tìm cặp đôi bị mất tích. Họ không hề trông đợi sẽ tìm thấy hai người ngủ cùng nhau.

Giờ đây James ngoài việc cảm thấy chính mình đang điên tiết, nhưng cũng nhận ra rằng anh không thể giết thẳng cha này vì đã chiếm lấy sự trinh tiết của Amy khi mà chính anh cũng đã làm như thế với Georgina, em gái của chính Warren, và có được cô với đứa bé trong cuộc thương lượng. Điều làm cho anh phần nộ vượt quá cả sức chịu đựng của anh là việc giải quyết vấn đề này. Gã bất lịch sự này sẽ được chào đón vào gia đình, và không phải chỉ như là một ông-anh-rể người mà anh có thể hoàn toàn chịu đựng được và lờ đi, nếu mọi việc diễn ra chiều hướng đó, nhưng mà là với tư cách cháu-rể của James. Cháu rể của anh ! Địa ngục chết tiệt mãi mãi.

“Chúng ta có thể rộng lượng một chút, tôi cho là như thế, và giả sử rằng họ đã kết hôn”, Anthony nói, nhưng lời gợi ý đó mang đến cho anh hai cái nhìn sắc, kinh tởm. “Thì, cũng không đến nỗi phải cáu như thế.”

Connie lùi lại để tránh đường trước khi nói, “Sao không hỏi hẩn đi ?”

“Sẽ không phiền nếu tôi làm thế chứ.”

Nhưng đó không phải là một cái thúc nhẹ nhàng mà anh tặng cho Warren. Vì đứng gần Warren nhất, Anthony cúi xuống và bất thần dùng mu bàn tay vả vào mặt Warren để làm cho anh tỉnh. Và Anthony làm điều đó đủ nhanh. Với loại tác động như thế, Warren bật thẳng dậy.

Anthony đã hoàn toàn bước ra khỏi khoảng cách mà Warren có thể làm làm tổn hại đến anh, nhưng anh là người đầu tiên Warren nhìn thấy. “Anh xuất hiện từ chỗ quái quỷ nào vậy ?”

“Tôi lại có một câu hỏi hay hơn cho anh, chàng trai già”, Anthony đáp lại. “Anh kết hôn chưa ?”

“Đó là cái loại câu hỏi chết tiệt gì ?”

“Một loại câu hỏi thích hợp vào lúc này. Ah, tôi thấy rằng anh đã nhớ ra là bây giờ anh không ngủ một mình. Vậy ?”

“Tôi chưa cưới cô ta”, Warren kiềm chế.

Anthony tắc lưỡi. “Đáng ra nên nói dối, anh chàng người Mỹ ạ, hoặc ít nhất đặt thêm chữ ‘sắp’ vào lời phát biểu đó. Anh thật ngu ngốc làm sao khi không nhận ra điều đó.”

“Ai nói hẩn ta thông minh ?”

Warren quay ngoắt lại, nhìn thấy Connie ở cuối giường, rồi ông-em-rể, người vừa phát ngôn. “Lạy Chúa”, anh rên lên khi thả người rơi xuống gối. “Làm ơn nói rằng con đang mơ”.

Amy là người trả lời, vai cô bị thúc bởi vai của Warren, vừa đủ để đánh thức cô. “Cái gì..”

“Chúng ta có bạn đồng hành”, Warren ngắt lời, giọng anh đầy chán nản.

“Cái quái..”. Nhưng cô im bật khi phát hiện ông chú Tony đang đứng cạnh giường, và đôi mắt mở to sáng rực, kết thúc bằng một âm ‘D’ kinh hoàng.”

“Thật vui khi thấy cháu vẫn ổn, mèo con”, Anthony nói, chỉ thêm vào, “Ít nhất là hầu hết mọi phần đều ổn”.

Amy rên rĩ và vùi mặt cô vào vai của Warren. Nhưng cơn ác mộng càng tồi tệ thêm.

“Không cần phải thế, cô bé yêu quý”, Jame nói đằng sau lưng cô. “Chúng ta biết ai là người có lỗi ở đây.”

“Chỉ là mơ thôi”, cô bảo đảm với Warren. “Họ sẽ rời khỏi đây ngay khi chúng ta thức giấc.”

Anh chỉ đơn giản thở ra. “Lần duy nhất anh ước gì em không tự lừa dối bản thân, Amy.”

“Oh, hay đấy”. Cô chống người lên để lờ anh. “Điều đó thật tốt. Và đừng nghĩ rằng em không nhớ rằng anh đã cố đẩy em ra tối qua. Kết thúc rồi, phải không ? Ai đang lừa ai đây ?”

“Con bé nhận trách nhiệm khá tốt, phải không ?” Anthony bình luận.

“Kiểu này nhắc tôi nhớ đến Regan và cái thiên hướng sử dụng mảnh khóe điều khiển người khác trong mọi tình huống của con bé”, Connie nhận xét.

“Và chúng có cùng khẩu vị tồi tệ về đàn ông, bất hạnh thay”, James kết luận.

“Vô cùng hay đấy, các quý ông”, Warren nói. “Nhưng vì lợi ích của quý cô đây, tại sao các ngài không cuốn gói khỏi đây để chúng tôi có thể mặc đồ trước khi chúng ta tiếp tục vấn đề này?”

“Anh không định trườn ra khỏi cửa sổ đấy chứ?” Anthony là người mở miệng đầu tiên.

“Khi đang trên tầng hai thế này?” Warren bắn trả. “Tôi không định làm gãy cổ mình, cảm ơn.”

“Rất hay đấy, gã người Mỹ”. Anthony tặc lưỡi. “Cổ của anh là thứ cuối cùng trong những điều anh cần lo trong lúc này đấy.”

“Thế là đủ rồi, Tony”, James nói. Và với Warren, anh tuyên bố rõ ràng, “Như tôi nhớ, phòng làm việc là nơi tốt hơn cho những cái kiểu thảo luận như thế này. Đứng lâu quá đấy.”

Warren bắn ra khỏi giường ngay khoảnh khắc cánh cửa đóng lại và bắt đầu giật mạnh quần áo của mình. Amy ngồi dậy chậm rãi hơn, vẫn giữ tấm chăn trước ngực. Màu sắc vẫn chưa rời bỏ hai má cô. Cô không nghĩ nó sẽ rời đi.

Cô không thể bị mất thể diện hơn được nữa nếu cha mẹ cô là người tìm thấy cô. Nói về việc dụ dỗ một người đàn ông là một chuyện, bị bắt tại trận là một chuyện hoàn toàn khác. Cô chẳng bao giờ muốn đối mặt với các ông chú của mình nữa. Cô chẳng có lựa chọn nào.

“Nếu anh không biết rõ, anh sẽ nghĩ em đã lên kế hoạch chuyện này đấy”. Warren nói trong khi anh khoác áo choàng của anh vào.

Amy cứng người lại trước ngữ điệu chua cay mà cô nghe được. Cô không thể xử lý sự công kích của anh lúc này, thực sự không thể.

“Em không buộc anh phải làm tình với em tối qua”, cô chỉ ra.

“Thật không?”

Lời buộc tội bén nhọn, nhưng hơn thế nữa, nó làm cô nhìn rõ bản thân theo cách nhìn của anh. Anh hoàn toàn đúng. Cô còn nhớ những gì Jeremy đã nói với cô và cô đã vận dụng nó chống lại Warren. Vấn đề là, cô đã tự cho mình là trung tâm một cách tuyệt đối từ lúc bắt đầu chiến dịch chinh phục anh của mình, chưa từng một lần đứng trên cảm nhận hiện thời của anh, chỉ tập trung vào những gì cô chắc chắn anh sẽ cảm nhận sau đó. Nhưng sự chắc chắn không phải là một chứng cứ xác thực, bất kể bản năng của cô mạnh mẽ đến đâu trong những vấn đề đó. Cô đã không công bằng với anh.

Cô ngược nhìn lên để nói với anh lời xin lỗi, rằng cô sẽ không dùng mảnh khóe để điều khiển anh nữa, nhưng anh đã bước ra khỏi phòng rồi.

“Vậy ra đây là nơi mấy tên đó đánh bại anh?” Anthony nói với ông anh mình khi họ bước vào phòng làm việc rộng rãi dưới tầng. “Hay đấy, chỗ này chắc chắn có đủ không gian cho việc đó.”

“Im đi, Tony”

Nhưng Anthony là loại người không bao giờ nhận lời khuyên trừ khi nó hợp với anh. Với cùng lối nói như thế, anh nói, “Nhất định anh cũng phải chỉ cho em cái căn hầm nhục nhã trong khi chúng ta còn ở đây để một ngày nào đó em còn có thể kể tất cả những chuyện này cho Jack. Em chắc chắn con bé sẽ bị mê hoặc khi nghe kể làm thế nào mà bác nó gần như treo cổ cha nó.”

James bước một bước lên phía trước. Connie lao vào giữa hai người. Cùng lúc đó Warren bước vào, để hỏi, “Không thể chờ cho đến khi tôi tới được à?”

Cả hai anh em vội vàng ngoảnh mặt lại với nhau. Connie vuốt thẳng lại áo khoác của mình rồi đồng tình nói, “Đúng lúc đấy, gã người Mỹ àh. Họ sắp sửa quên mất rằng chính anh mới là người họ muốn bóp cổ.”

“Vậy ai là người muốn cái vinh dự này đây?”, Warren hỏi, nhìn vào giữa họ.

“Không phải tôi, anh chàng già”, Anthony đáp lại. “Tôi đã trải qua những chuyện này rồi, không biết à, dù tôi không có họ hàng thông gia đè nặng lên cổ mình. Không có ai cả, tình cờ là như thế. Tôi đã từng phải tự thực hiện cái vinh dự này rồi.”

Warren quay qua James. “Thế thì anh có định đóng vai kẻ đạo đức giả không ?”

Phải mất một lúc trước khi James đáp lại, “Không. Miễn là anh sắp xếp mọi thứ đúng cách, tôi sẽ giữ tay mình khỏi anh. Và trong một vài hoàn cảnh, như hoàn cảnh này, anh không có lựa chọn nào cả, đúng không ?”

Warren đã nhận thức được điều đó, đó là tại sao anh tự giận điên lên với chính mình. Đó là một nhẽ khi hưởng thụ sự quyến rũ của Amy nếu gia đình của cô không bao giờ biết về nó, nhưng nó là một vấn đề hoàn toàn khác khi họ biết về chuyện này.

“Tôi sẽ cưới cô ấy”, anh nghiêng răng, “Nhưng tôi sẽ bị nguyên rủa nếu tôi sống với cô ta, và tôi sẽ bị nguyên rủa nếu tôi nhận thêm sự can thiệp nào nữa từ những tên khốn nhà anh.”

“Tốt thôi, trời đất, anh chàng, anh không phải tử tế như thế”, Anthony nói. “Chúng ta sẽ chỉ giải quyết vấn đề hôn nhân thôi.”

“Anh có muốn lấy em không ?”

Warren quay ngoắt lại và nhìn thấy Amy đứng giữa lối đi. Cô không làm gì hơn là trượt vào trong chiếc váy nhàu nát của mình. Cô đi chân trần. Những ngón tay cô đã giúp cho cái đồng tóc màu đen rối bù của cô. Và rõ ràng sự sôi nổi là một phần mà cô đang đánh mất.

Anh đã quá tức giận để nhận ra cái siết chặt trong lồng ngực mình, quá giận giữ để nhận thấy rằng cô đang căng lên chờ câu trả lời của anh. “Em vốn đã biết câu trả lời. Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì khác phải không ?”

Có thể Amy đã chuẩn bị cho câu trả lời đó, nhưng thực sự nghe nó, sau tất cả những gì họ đã cùng sẻ chia, sau tối qua... Sự đau đớn gần như là không thể chịu đựng được, sưng tấy lên trong ngực và họng cô. Nhưng anh đang đứng đó, giận dữ và vẫn ngoan cố như mọi khi, và cô sẽ chết ngay trước khi cô để cho anh biết anh đã làm tổn thương cô đến nhường nào.

“Vậy thì giải quyết vấn đề này như thế đi” cô bình thản nói.

“Không phải theo cách đó, cô bé thân mến”, James bảo cô. “Việc thích hay không của hấn không phải là vấn đề trong chuyện này.”

“Tất nhiên chúng là vấn đề. Cháu sẽ không cưới anh ấy.”

Ngờ vực, James hỏi, “Cháu có biết cha cháu sẽ nói gì về chuyện này không ?”

Nhưng Amy chỉ đơn thuần đáp lại, “Cháu sẽ không lấy anh ấy cho đến khi anh ấy cầu hôn cháu.”

“Có những chuyện không nên quá bướng bỉnh, mèo con”, Anthony nói, kéo sự chú ý của cô về phía anh.

Và James thêm vào, “Hấn sẽ phải cầu hôn cháu, Amy. Ta bảo đảm điều đó.”

“Loại cầu hôn đó không được tính. Anh ấy phải có ý đó, và cháu phải biết chắc anh ấy thực sự có ý đó. Cháu nói với chú trước đây rồi, Chú James, rằng cháu sẽ không lấy anh ấy nếu anh ấy bị buộc phải đến trước bàn thờ. Bây giờ, kết thúc cuộc thảo luận này ở đây. Cháu muốn được về nhà càng sớm càng tốt, nếu một trong số các quý ngài ở đây sắp xếp việc này.”

Cô không hề nhìn Warren lần nữa. Cô chỉ đơn giản là lặng lẽ bước ra như khi cô xuất hiện. Nhưng sự đau đớn mà cô để lại phía sau là cực kỳ rõ ràng, ít nhất là đối với hai kẻ chiếm giữ ở trong phòng.

“Khốn nạn thật”, James càu nhàu.

“Tốt thôi, điều đó giữ anh thoát khỏi cú đâm móc đấy, gã người Mỹ ạ” Lời bình luận này phát ra từ phía Anthony với sự kinh tởm tràn đầy trong nó. “Nhưng nó cũng có nghĩa rằng anh sẽ tránh xa con bé, hoặc tôi sẽ tự mình chùi sàn nhà với anh.”

Warren không hề để tâm nhiều đến lời đe dọa, khi mà anh không hề có ý định ở gần Amy lần nữa. Nhưng anh không hề chắc chắn có thật giờ đây anh đang cảm thấy nhẹ nhõm hay không, và nếu không, cái quái gì đang gặm nhấm lương tâm anh và làm cho anh muốn đuổi theo cô ? Anh không định chịu thua thứ cảm xúc không tên này.

Để gạt câu hỏi ra khỏi tâm trí anh, anh quay sang James và hỏi, “Làm thế nào mà các người đến đây nhanh như vậy?”

“Bằng tàu của anh”

Bình thường, Warren sẽ nổ tung lên khi nghe thấy thứ gì như thế, nhưng khi nó xảy ra, anh lại vui vì có tàu của mình trong tầm với. Anh sẽ đến với mạn tàu của anh ngay lập tức.

“Vậy thì xin phép, các quý ngài. Cứ tự nhiên trong nhà tôi. Tôi sẽ đến chỗ chiếc Nereus xem xét những phần còn lại của nó”

Nó là một lời chỉ trích ám chỉ thẳng đến sự thành thạo trên biển của James. James trả miếng bằng cách nói “Không còn nhiều đâu”.

Warren không hề mắc bẫy. “Anh phải hiểu rằng, trong hoàn cảnh này, tại sao tôi không có ý định đề nghị đưa các người quay lại nước Anh.”

“Cứ như là chúng tôi sẽ đặt anh và Amy lên cùng một con tàu lần nữa vậy”, Anthony gầm gừ.

Warren cũng không hề mắc chiếc bẫy đó. “Vậy có lẽ cũng ta sẽ không phải gặp nhau lần nữa.”

Họ có thể cùng hy vọng như vậy.

40. Chương 40

Ngay từ đầu tuần anh em của Warren đã trở lại nước Anh với người quản lý mới. Nếu anh ra khơi ngay bây giờ, anh sẽ có cơ hội gặp họ trên biển và bằng cách ấy sẽ tránh được việc giải thích chuyến trở lại Anh quốc của anh.

Anh đã không ra khơi ngay sau đó. Anh tìm cho mình những con tàu khác - những con tàu sẽ khởi hành đến cùng một nơi trên trái đất đó. Một chiếc đã lên lịch để rời đi trong ba ngày nữa. Anh hi vọng là Amy đang ở trên đó. Và miễn là cô ấy và chú của cô rời đi sớm thì anh không có lý do gì để anh quay lại London. Họ có thể giải thích mọi chuyện xảy ra cho anh em của anh. Người quản lý mới sẽ điều hành chi nhánh Skylark. Chẳng có gì để anh làm ở Luân Đôn - trừ việc ở quá gần Amy một lần nữa đối với sự yên ổn trong tâm trí anh.

Lý do cuối cùng đã thuyết phục anh hoàn toàn tránh xa Anh quốc trong vài năm tới, đặc biệt là khi đã có một thời gian khổ sở phải tránh xa ngôi nhà của anh trong khi Amy ở đây. Anh có những cảm xúc đối ngược nhau rằng thì anh không nên để mọi thứ kết thúc theo cách này, rằng anh sẽ vẫn không cưới cô, rằng đó không phải là tại cô mà “kết hôn”- là cái mà anh phản đối. Tất nhiên cô có thể biết điều đó khi mà cô biết quá rõ về cuộc đời anh, cả chuyện giữa anh với Marianne nữa, nhưng anh sẽ không làm cho cô tổn thương khi anh lặp lại lý do anh không hỏi cưới cô.

Và anh không thể đẩy cái nhìn cuối cùng của cô ra khỏi tâm trí anh, sự trộn lẫn giữa đau đớn, thất bại và ngoan cố đã khiến cô trông khác đi, khiến cho cô trông già hơn tuổi mười tám của cô rất nhiều, khiến cho anh muốn vỗ về cô. Anh đã biết ơn điều đó hay là anh nên thế. Nhưng cho dù sự thật như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng đã từ chối có anh.

Lạy Chúa, anh không định để cho bản thân mình phiền muộn vì điều đó nữa chứ ?

Warren ném mình vào công việc và gặp gỡ bạn bè cũ. Vào cái ngày Amy ra khơi, anh uống rượu như điên và dành cả ngày hôm sau để ngủ như anh từng ao ước, sau đó thì trở lại với cuộc sống thường nhật. Anh

dọn vào nhà nhưng không phải ở trong phòng ngủ, tại đó những kí ức cuối cùng vẫn còn quá mạnh mẽ mà anh không thể chịu đựng được. Anh đã lên lịch để chạy tới Đông Ấn - việc này sẽ mất vài tháng, mua hàng hóa và dành buổi chiều cuối cùng của anh ở thành phố với Mac - người đàn ông khôn ngoan biết kìm lại mà không đề cập đến bất kì Malory nào.

Vào buổi sáng ngày khởi hành, anh đi bộ ra cảng để thưởng thức thời tiết cuối hè, nhưng với tâm trạng hiện nay của anh thì anh chẳng thấy có gì vui vẻ cả. Năm ngày đã trôi qua kể từ khi Amy rời khỏi nơi này và mọi thứ đã trở nên dễ dàng hơn khi anh nghĩ đến cô. Đó không phải là sự thật. Anh không thể ngừng nghĩ đến cô. Nhưng điều đó sẽ trở nên dễ dàng hơn, bắt buộc phải thế bởi vì kí ức thực sự đang trở thành nỗi đau đớn.

Trong khi đó, việc đi bộ qua thành phố cũng chẳng suôn sẻ chút nào. Rẽ ở cuối đường để ra cảng, Warren đã nhìn thấy Marianne và tất cả những nỗi đau cũ ào ra khiến anh gần như nghẹt thở. Khoác lên mình bộ váy vàng màu nắng và che ô, từng inch một trên người cô ta trông giống vợ của một người đàn ông giàu có, cho đến lúc này anh vẫn chưa nghe về vụ li dị của cô ta. Anh không chắc anh nghĩ gì về điều đó bởi vì anh không có thừa thời gian để mà nghĩ về nó.

Anh sẽ phải vượt qua cô ta để tới bến cảng. Chết tiệt thật. Anh rẽ ngang sang đường nhưng cô ta đã trông thấy anh. Anh cứng người lại khi nghe cô ta gọi tên anh nhưng anh cũng không bước thêm bước nào nữa. Anh chờ cho đến khi cô ta đến gần anh, buộc cô ta phải tự đến chỗ anh. Một lần nữa anh sẽ làm theo cái mệnh lệnh nhỏ nhẹ của cô ta. Giờ thì anh phải chịu đựng cái nhìn của cô ta, nghĩ đến mái tóc vàng và đôi mắt xanh sáng của cô ta, cô ta vẫn còn rất xinh đẹp như xưa.

“Anh khỏe không, Warren ?”

“Không ở trong tâm trạng tốt để tán gẫu,” anh trả lời cộc lốc. “vì thế nếu cô thứ lỗi tôi...”

“Anh vẫn còn đau khổ sao ? Em hi vọng là không.”

“Tai sao ?”, anh cười nhạt “Nghĩ đến việc tiếp tục tại nơi cô đã bỏ ngang hả ?”

“Không. Em có đã có điều em muốn, hoàn toàn không phải phụ thuộc vào bất kì người đàn ông nào. Em sẽ không từ bỏ điều đó vì bất cứ thứ gì đâu.”

“Thế sao chúng ta lại đang nói chuyện.”

Cô ta tặng cho anh nụ cười mà anh nhớ là thể hiện sự kiên nhẫn. Anh đã quên mọi thứ về cô, sự kiên nhẫn vô hạn của cô, chẳng có gì khiến cho cô trở nên giận dữ. Giờ thì anh nghĩ đến điều đó, một phần trong con người cô ta thật thiếu cảm xúc, quá khác biệt so với sự kiên trì của Amy, hơn cả sự chịu đựng bởi vì Amy hoàn toàn không kiên nhẫn.

“Em đã suýt đến nhà anh, anh biết đấy”, cô nói với anh, “khi em nghe nói là anh đã trở về. Nhưng em thực sự không có đủ dũng khí. Vì thế em đã rất vui khi em vô tình gặp anh bởi vì em muốn nói với anh rằng em xin lỗi về vai trò của em trong cái kế hoạch của Steven. Em không thể nói cho anh biết trước đây nhưng giờ em đã li dị, em có thể nói với anh.”

“Và tôi đoán là tôi sẽ tin vào điều đó?”

“Anh không tin thì cũng không sao. Em chỉ cần lương tâm em thanh thản thôi, không phải vì bất cứ điều gì khác đâu. Em chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi làm thế với anh.”

“Làm cái gì hả, Marianne? Cô đang nói về cái chết tiệt gì đấy?”

“Steven đã sắp đặt mọi thứ, anh, em. Tất cả là kế hoạch-đã-sắp-xếp trước mà anh ta đã nghĩ ra thậm chí trước cả khi anh và em gặp nhau. Và anh đã rơi vào cái kế hoạch đó. Anh trẻ, cả tin và đó là một kế hoạch đơn giản. Làm cho anh yêu em sau đó thì bỏ rơi anh vì đối thủ tệ nhất của anh. Nhưng đứa bé là một phần của thỏa thuận. Khi li dị đó mới là vấn đề. Như em đã nói đấy, anh ta đã lên sẵn kế hoạch, tất cả những gì anh ta cần là một phụ nữ thực hiện thành công kế hoạch đó và anh ta tìm thấy điều đó ở em, bởi vì đề nghị trao đổi của anh ta quá tốt đối với em đến nỗi em không thể từ chối. Giàu có, tự do, không phải bị bất kì người đàn ông nào trừng phạt. Điều đó thật cảm dỗ. Đó là lý do tại sao em làm thế.”

Lúc ấy Warren quá hoài nghi để có thể tức giận “Đứa bé là một phần của thỏa thuận ư?”

“Đúng. Đó là điều Steve sẽ nói nếu anh cố yêu cầu giữ lại đứa bé, gần như là như vậy. Em đã ngủ với anh ta, anh ta nằng nặc đòi thế, không phải vì anh ta thích em hay đại loại thế mà là để chắc chắn là sẽ có đứa bé. Anh thấy đấy, anh ta chẳng quan tâm ai là bố nó miễn là anh nghĩ anh là bố nó.”

“Đứa bé là con ai?”

Cô ta nhún vai “Thực ra thì em không biết. Em sẽ không giữ nó - đó là thoả thuận - vì thế em cố không gần bó với nó.”

“Steven có giết nó không?”, Warren ngạc nhiên.

“Đó là điều anh đang nghĩ à ? Không, điều buồn cười là anh ta thực sự yêu cậu bé. Anh ta thực sự đau khổ khi tai nạn xảy ra.”

“Tôi chắc vậy.”

Cô cau mày “Anh đã để anh ta thắng đúng không ? Anh đã để mọi chuyện diễn ra như kế hoạch của anh ta.”

“Tôi không thấy là tôi có nhiều sự lựa chọn, tôi chỉ cả tin ngu ngốc thôi.”

“Giờ thì em cũng nghĩ thế. Anh nghĩ là em không thấy anh vẫn đau khổ ra sao ư ? Sao anh không để nó lại phía sau và quên đi ? Anh không biết lí do duy nhất mà bọn em vẫn sống với nhau là bởi vì anh ta nghĩ anh vẫn còn yêu em sao ? Mọi việc có thể giải quyết khi em li dị sau đó vài năm nhưng anh ta đã không đồng ý một khi anh ta nghĩ cuộc hôn nhân của bọn em vẫn khiến anh bị tổn thương. Lí do duy nhất khiến cho em có thể li dị là bởi vì anh không lớn vồn xung quanh và nhìn một cách thêm muốn nữa.”

“Vì thế cô dính vào anh ta lâu hơn cô đoán hả. Cô nghĩ là do tôi.”

“Có lẽ anh nên biết là em chưa bao giờ quan tâm tới anh ta và anh ta cũng như thế đối với em sau ngần ấy năm.”

“Ah thế thì tất cả đều công bằng thôi.”

“Anh cũng nên biết rằng anh ta đã chán cái kế hoạch đó rồi, rằng anh ta đang tìm một kế hoạch khác.”

“Cô thực sự nghĩ là tôi sẽ mắc cùng một sai lầm đến hai lần sao?”

“Không, em chỉ nghĩ anh nên biết cái anh ta quan tâm anh ta sẽ không để vượt mất đâu. Anh ta thực sự ghét anh, anh thấy đấy. Em đã từng tự hỏi đầu óc anh ta có thực sự bình thường không khi mà anh ta lại nổi cơn thịnh nộ vì cái quá khứ lúc bé thoáng qua và những đôi mắt bầm tím, những thứ nhỏ nhặt như thế chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng anh ta giận dữ về những việc hồi bé đã khiến anh ta mất mặt trước bố mình và cái cách bố anh ta nhạo báng và làm bẽ mặt anh ta vì những lần thua anh. Anh ta ghét bố mình, nhưng anh ta chưa bao giờ chịu thừa nhận điều đó - lẫn lộn điều đó với anh nữa, em nghĩ thế, anh dễ dàng bị ghét thôi. Anh ta không hề cảm thấy tội lỗi khi làm thế.”

“Steven có thể xuống địa ngục vì tất cả những thứ tôi quan tâm, nhưng cô, đáng lẽ cô nên nói cho tôi biết là cô sẵn sàng làm điều đó vì tiền, Marianne. Tôi có thể trả cái giá tương đương với cái giá anh ta đưa ra.”

Lời nói lảng mạ của anh đã đánh trúng đích, làm cho gò má cô ta đổi màu.

“Làm sao anh biết được như thế nào là nghèo hèn và chẳng có gì ? Anh luôn luôn có được mọi thứ anh muốn. Em không thích lừa dối anh theo cách đó. Em cũng không hi vọng anh sẽ trở nên tốt đẹp và quan tâm đến chuyện yêu đương như anh đã từng. Nhưng em đã thoả hiệp, em phải thực hiện nó.”

“Đúng là vì tiền.”, anh nói với vẻ ghê tởm.

“Được thôi, còn đây là miễn phí, Warren. Có một cô gái trẻ đã ở cùng với nhà anh phải không ? Tất cả mọi người trong thành phố đều biết rằng anh đã xâm phạm tới tiết hạnh của cô ấy nhưng cô ấy từ chối cưới anh. Và Steven đã rời khỏi đây trên con tàu của cô ấy. Như tôi nói thì anh ta đang tìm kiếm một cách mới để làm tổn thương anh. Có vẻ anh ta nghĩ anh ta đã tìm ra rồi đấy.”

41. Chương 41

Georgina không thể đợi cho tới khi được thông báo và Amy đi xuống gặp cô trong phòng khách. Cô đi thẳng lên tầng đến phòng ngủ của cô bé và, như tâm trạng lo lắng hiện giờ của cô, thậm chí cô cũng không hề gõ cửa. “Amy Malory, thím không thể tin người mà thím trông thấy đi cùng cháu hôm nay. Cháu có suy nghĩ không đấy - cháu thậm chí có biết kẻ đó không - làm sao cháu có thể ra ngoài với gã đàn ông ấy chứ?”

Amy lặn qua cái giường được thiết kế theo mẫu mới nhất mà mẹ cô vừa mua về. “Thật mừng vì được gặp thím, thím George. Và Jack bé bỏng thế nào rồi ạ?”

“Cháu có thể chèo kéo cái trò đánh trống lảng với các chú của cháu, nhưng đừng thử với thím, tiểu thư trẻ ạ. Người đi với cháu chính là Steven Addington đấy.”

“Vâng, cháu biết.”

“Nhưng cháu không biết anh ta là ai phải không?”

“Dĩ nhiên là cháu biết,” Amy nói với vẻ thật sự-hiểu-rõ-vấn-đề. “Thím đã kể cho cháu nghe mọi điều về anh ta, nếu thím còn nhớ. Anh là ta người đã kết hôn với Marianne. À tiện đây thì họ đã ly hôn rồi.”

Miệng Georgina há hốc. “Cháu biết, và vấn đề cho anh ta tán tỉnh cháu à?”

“Trong chốc lát thôi.”

“Nhưng tại sao?” Georgina gặng hỏi. “Và đừng nói với thím là cháu thích gã đó đấy.”

“Anh ta khá đẹp trai mà, thím không nghĩ thế hả?”

“Amy!”

“Ôi, được rồi,” Amy cần nài. “Chuyện này rất đơn giản, thực sự đấy ạ. Steven đang tìm cách lôi cuốn sự chú ý của cháu, đang quyến rũ cháu, là thế đó, từ khi chúng cháu lên tàu ở Bridgeport. Cháu đã tự hỏi vào lần đầu tiên, đặc biệt là khi hắn ta thừa nhận biết về lời từ chối kết hôn với Warren của cháu. Làm thế nào mà hắn ta biết điều đó mà không biết phần còn lại nhỉ?”

“Hắn ta biết phần còn lại đấy.”

“Chính xác. Vậy thì tại sao mà hắn lại ve vãn cháu khi hắn ta thừa biết cháu không còn là trinh nữ?”

“Hắn nghĩ cháu sẽ là một người tình dễ chinh phục chẳng?” Georgina nhăn mặt gợi ý.

“Cháu từng nghĩ như thế, nhưng đã loại bỏ ý nghĩ này rồi. Không, hắn ta muốn kết hôn với cháu.”

“Cái gì?”

Amy gật đầu. “Hoàn toàn đúng.”

“Hắn ta cầu hôn cháu rồi à?”

“Không, nhưng hắn nói bóng gió là hắn sẽ làm thế. Cháu nghĩ hắn đang đợi Warren đến trước khi hắn thực hiện việc đó.”

“Warren thì có liên quan gì ở đây?”

“Tất cả mọi thứ. Cứ chú ý đến những gì thím kể cháu nghe về gã đó, chuyện gã đó và Warren trở thành kẻ thù của nhau từ thời thơ ấu như thế nào, hai người bọn họ muốn và chiến đấu với nhau để giành cùng một thứ như thế nào nữa. Warren muốn Marianne và Steven đã cướp cô ta khỏi tay anh ấy. Steven nghĩ Warren muốn cháu, bởi thế giờ hắn cũng muốn cháu vậy.”

“Thím cho rằng điều đó có vẻ rất hợp lý, đúng không?” Georgina thừa nhận.

“Nhưng tên gián điệp bé nhỏ của hắn...”

“Tên gián điệp bé nhỏ nào?”

“Một trong những người hầu phòng trong nhà của anh thím - Cháu đã bắt gặp cô ta nghe trộm hai lần trong suốt mấy ngày cháu ở đây. Nhưng cháu cho rằng cô ta đã thất bại khi cố nghe mọi thứ vào cái ngày các chú của cháu đến - cô ta chỉ nắm được phần tẻ hại nhất. Ít nhất cháu hầu như có thể khẳng định cô ta không nghe được rằng Warren thật sự không muốn kết hôn với cháu.”

“Tại sao thế?”

“Bởi vì Steven đã bộc lộ sự cảm thông với Warren - tên nói dối chết bầm - bởi vì cháu không tìm thấy sự hứng thú với Warren. Thế nên rõ ràng đó chính là kết luận mà hấn ta đưa ra.”

“Cháu không lột mặt nạ bộ mặt giả tạo của hấn chứ?”

“Vào lúc đó cháu không biết là hấn ta sẽ tiến xa hơn, bởi vậy cháu để mặc anh ta nghĩ những gì khiến anh ta thỏa mãn.”

“Nhưng sao cháu phải tiếp tục làm chuyện này?”

“Vì Warren.”

“Cái gì cơ?”

Amy nhe răng cười trước nét mặt bối rối của Georgina rồi giải thích. “Cách của cháu không hiệu quả, thím George, bản tính bộc trực cũng như lương thiện của cháu không được đánh giá cao một tí tẹo nào. Thế nên cháu sẽ thử một vài cách theo kiểu cũ đơn giản như thái độ ghen tuông để mang Warren quanh quẩn trở lại đây.”

“Ôi, Chúa ơi, sẽ chẳng có chuyện gì đơn giản hết nếu dính vô cái tay Steven đó hết.”

“Đó chỉ là khoản thưởng thêm vào thôi. Cháu sẽ đưa cho Warren lý do để thách thức với gã đàn ông đó, để cho hấn ta cuối cùng cũng có thể ném trái nõi cay đắng trước đây từ phương pháp của hấn mà ra.”

Georgina thở dài, bắt buộc phải chỉ ra một điểm hết sức rõ ràng. “Amy, chuyện này chỉ áp dụng được khi Warren muốn cháu thôi. Làm thế nào mà cháu vẫn còn hy vọng sau những gì đã xảy ra ở Bridgeport thế?”

“Thím tuyệt đối đúng. Anh ấy có lẽ sẽ không tặng một món quà có giá trị nào nếu cháu cưới Steven. Tất cả những gì cháu phải tiếp tục là làm theo bản năng của cháu.”

“Nhưng anh ấy ngay cả có thể không quay lại London. Anh ấy chẳng có lý do nào để làm vậy.”

“Anh ấy sẽ đến,” là tất cả những gì Amy nói.

“Làm sao cháu có thể chắc chắn được? Mà thôi đừng bận tâm, thím biết rồi.” Georgina lắc đầu. “Bản năng của cháu.”

Georgina quay trở về nhà trong tâm trạng ủ ê tồi tệ, chắc chắn bây giờ Amy đang đắm đầu vào một số chuyện mà chỉ có thất vọng thôi. Nếu cô hiểu được anh trai cô, và cô hiểu chứ, giờ anh ấy sẽ ở cách xa cô bé chừng nào có thể, điều này có nghĩa là ở một nơi nào khác trên thế giới này. Bởi thế cô còn hơn cả chút ngạc nhiên khi nhận ra cái giọng cất cao từ phòng làm việc của James giống như giọng của Warren, và điều đó đã được chứng minh khi cô mở toang cánh cửa.

“Vậy tại sao anh không làm chuyện gì đó đi?” Warren đang yêu cầu. “Cô ấy đang tự biến bản thân thành một con nhò ngốc nghếch đáng nguyên rủa.”

“Rắc rối của tôi là con bé đang làm theo cảm giác của nó,” James trả lời một cách hết sức tự nhiên. “Anh mới chính là kẻ khiến con bé tự biến mình thành một đứa ngốc hơn cả.”

“Ngay cả khi anh không hề biết thằng cha đó là ai ư? Hấn ta đã cưới một người phụ nữ, ép buộc cô ta có con, chỉ để trả thù tôi. Hấn ta chắc chắn bám theo Amy vì lý do tương tự, bởi vì hấn nghĩ sẽ làm tôi đau đớn nếu hấn giành được cô ấy.”

“Sẽ đau đớn chứ?”

“Đó không phải một trong những việc chết tiệt của anh, Malory,” Warren gầm gừ, sau đó lua tay vào mái tóc của anh trong tâm trạng thất vọng trước khi thêm vào, “Cứ đợi đấy mà xem, nếu tôi đối mặt với Addington, tôi e là tôi sẽ giết hắn. Hắn quấy rối cuộc đời tôi trầm trọng tới mức không còn nhận ra được nữa.”

“Tôi không biết anh mong đợi tôi làm cái gì, tên Mỹ. Mọi chuyện đã chứng minh rằng Amy sẽ không nghe theo lời khuyên hữu ích nào bất cứ nơi đâu trái tim con bé dính líu đến.”

“Vậy thì hãy cảnh cáo cho thằng đó rút lui đi. Là chú của Amy, anh nên làm chuyện này rồi mới phải. Tại sao anh chưa làm?”

James chỉ đơn thuần nhướn một bên lông mày trước sự công kích trên. “Tôi không nhận ra thằng đó là kẻ thù của cá nhân anh. Và nếu tôi biết, tôi khó mà coi đó là vấn đề. Chuyến du lịch đến đây của anh ta còn đáng trách hơn.”

“Tôi vừa nói với anh hắn ta có gan làm những gì rồi đấy.”

“Theo sự đánh giá của anh, nhưng bằng chứng của anh đâu?”

“Vợ cũ của hắn đã thú nhận toàn bộ sự việc với tôi trước khi tôi rời Bridgeport, chuyện hắn đã trả cho cô ta bao nhiêu để quyến rũ tôi cho tới khi tôi cầu hôn, rồi sau đó quay ra bỏ rơi tôi. Rồi lập kế hoạch có con ra sao và khiến tôi nghĩ rằng đứa bé đó là con tôi cũng là một phần của giao dịch, cũng như kết hôn với hắn với lời hứa sẽ li dị khi hợp đồng kết thúc.”

James khịt mũi. “Và anh mong đợi tôi sẽ tin lời anh, hoặc, theo cách đó, lời của một người phụ nữ đã li hôn, kẻ có lẽ hết sức căm hận gã đàn ông tuyệt vời đủ để vu khống anh ta hả?”

“Vậy thì cút xuống địa ngục đi!” Warren hét lên ngay khi xông ra khỏi căn phòng, chỉ thêm một câu cộc lốc “Georgie!” khi anh nhận ra em gái anh đứng gần cánh cửa.

Giờ cô đã bước sang chiếc bàn của chồng mình để gặng hỏi, “Có cái quái gì không ổn với anh thế, James? Anh hẳn sẽ nẩy tung người lên để bám theo Addington nếu một người nào khác nói với anh những gì Warren vừa rồi. Anh không hề tin tưởng anh ấy sao?”

“Trái lại, em yêu. Anh không hề nghi ngờ Addington là kẻ có trái tim đen tối như ông anh em vừa tô vẽ.”

“Thế sao anh không thề anh sẽ đi giết thằng chó đẻ đó đi?” (George từ lúc ở với James càng ngày càng hự)

“Và từ chối trao cho anh trai em niềm vui sướng đấy à? Anh không nghĩ vậy đâu, kể từ lúc tâm trạng của anh ta trở nên thú vị một cách chết tiệt như thế.”

42. Chương 42

Đó là một bữa tiệc trong vườn thuộc loại chán ngắt, khoảng một trăm vị khách cố gắng giải trí với những trò chơi trên cỏ và trò đồ chữ, bà chủ tiệc thì đang cầu nguyện cho trời đừng mưa. Đáng lý James sẽ không tham dự, dù cho Georgina định tham gia, nếu như anh không nghe được rằng Amy sẽ ở đó, cũng như Steven Addington. Không phải anh mong chờ mọi thứ trở nên thú vị, trừ khi Warren xuất hiện. Nhưng James có cảm giác rằng gã đó sẽ đến.

Đó là một cảm giác mà anh đã dần từ bỏ khi thời gian cứ trôi dần đến lúc sẩm tối và những chiếc bàn được dọn ra trên cỏ để mọi người ăn uống. Bữa tối thật chán với những lời đồn đại gần đây nhất lan truyền giữa những vị khách và chuyển từ bàn này đến bàn khác, chẳng có gì chưa từng được thảo luận trong câu lạc bộ của James. Anh đang định lôi vợ mình về thì Warren bước ra khỏi ngôi nhà từ trên hiên nhà.

Ngay lập tức James nhìn sang Amy. Đủ chắc rằng, con quỷ nhỏ đang ngồi cùng bàn với Addington. Con bé không hề tỏ vẻ thích thú, mà chỉ đơn thuần ngồi nghe gã người Mỹ kia trình bày bất cứ thứ gì hắn đang trình bày. James quay qua lần nữa để xem phải mất bao lâu Warren mới định vị được họ. Cũng không lâu lắm.

“Con lửa nóng tính”, James lầm bầm. “Hắn không biết những chuyện như thế này nên giải quyết một cách bí mật sao ?”

Georgina rướn người lên để dịu dàng hỏi anh, “Anh đang lẩm bầm về cái gì thế ?”

“Ông anh trai của em ấy.”

“Ông nào ?”

“Cái kẻ sắp sửa giải trí cho chúng ta.”

Georgina quay ngoắt nhìn xung quanh và nhìn thấy Warren đang hiên ngang vượt qua bãi cỏ, tiến thẳng đến bàn của Amy. Cô bắt đầu đứng dậy. James lại kéo cô ngồi xuống.

“Em định đi đâu đấy ?”, anh hỏi người vợ mạnh mẽ của mình.

“Tất nhiên là ngăn anh ấy lại”

“Ngậm lưỡi em lại, George. Đây là điều mà anh đến đây để xem, dù anh đã nghĩ tên đó sẽ chỉ chấp nhận thách thức. Nhưng đáng ra anh nên biết ông anh trai của em sẽ không làm điều này theo cách lịch sự”

Georgina phản công thay cho Warren. “Anh ấy vẫn chưa làm gì cả, và quỷ thật, làm sao anh biết anh ấy sẽ đến đây ?”

“Có lẽ bởi vì hắn nhận được một tin nhắn nặc danh rằng Amy và gã đang tán tỉnh con bé sẽ xuất hiện.”

“Anh không làm thế đấy chứ !”

Anh nướn cong mày, không một chút ấn tượng với biểu hiện buồn phiền của cô, và thậm chí còn không thêm thừa nhận rằng anh đã chấp nhận thực tế thậm hại rằng, Warren phải cưới Amy sau khi hoàn toàn làm tổn thương con bé. Và từ khi anh phát hiện ra cái chướng ngại vật duy nhất là sự chậm chạp trong việc “cầu hôn” của Warren, James đã quyết định phải có được chút vui vẻ bằng cách thúc đẩy hắn theo hướng đó, bằng cách của riêng anh.

Nhưng tất cả những gì anh nói với vợ anh là, “Tại sao không ?”

“James Malory !”

“Im nào, vợ yêu”, anh cảnh cáo. “Hắn đang đến chỗ mục tiêu của mình rồi”

Thật sự đúng là như thế. Và Warren còn chẳng thêm nói “chào”, “em thế nào”, hoặc thậm chí là “cút sang một bên”. Sự căm ghét tích tụ quá nhiều năm đã khiến anh thẳng tiến vào hành động luôn. Anh tóm lấy Amy khỏi ghế, đơn thuần đẩy cô sang một bên, rồi đá Steven ra khỏi cái ghế của anh ta. Steven ngay lập tức nhảy lên tránh chân anh và hạ xuống một cách nhịp nhàng.

Những tiếng la hét vọng ra từ những quý bà sưng sốt ngồi gần đó, trong khi những quý ông nhanh chóng tiến đến để quan sát và xếp hạng trận đánh. James di chuyển ra ngoài lề, dừng lại ngay cạnh Amy. Anh đã định ngăn cô đừng can thiệp nếu cô nghĩ đến chuyện đó, nhưng cô không hề làm thế.

“Cảm thấy thế nào khi có hai người đàn ông đánh nhau vì cháu, cô bé thân mến ?”, anh tò mò hỏi khi Steven bị đá vào mông lần thứ hai.

“Cháu cũng không chắc lắm”, cô đáp lại. “Nhưng cháu sẽ cho chú biết khi cháu biết ai thắng”

“Điều đó khá là rõ ràng, cháu thấy thế nào ?”

Amy không hề trả lời, nhưng James nhận ra một nụ cười tươi rói kín đáo trên môi cô. Anh tự thở dài với bản thân, nụ cười này đã xác nhận rằng con quỷ nhỏ này quá chung thủy và cũng quá mức gắn bó để mà từ bỏ anh chàng này. Tại sao con bé rắc rối này lại không thể thay đổi, giống như hầu hết phụ nữ, và mất đi sự hứng thú với Warren trước khi những tác hại không thể sửa chữa được hình thành ?

Cuộc đấu đã làm bàn ghế loạn cả lên và khiến bà chủ nhà run cầm cập, nhưng nó cũng đang đi đến hồi kết.

Warren tặng cho Steven hai cú đấm mạnh theo cách Anthony đã dạy anh, nhưng hiển nhiên ngay từ đầu rằng anh chẳng cần đến bất kỳ động tác cảnh nào để đánh bại Steven. Người đàn ông đó đã kiệt sức, sớm không còn hơi, và cuối cùng là kiệt quệ.

Warren vẫn chưa tính xong chuyện với hắn ta. Anh cầm lên một chiếc ly từ một trong những chiếc bàn còn đứng vững và hất những thứ bên trong, bất kể đó là thứ gì, vào mặt của Steven.

Người đàn ông đó ho và thối phì phì một lúc trước khi gã mở mắt, và nhận thấy mình đang bị nhấc lên và một giọng nói bình thản nhưng đầy vẻ chết chóc vang lên, “Mày sẽ phải tránh xa cô ấy ra, Addington, nếu mày biết điều gì là tốt cho mày. Mày cũng nên bắt con tàu tiếp theo rời khỏi thành phố này. Và tao chỉ cho mày lời khuyên này một lần duy nhất. Can thiệp vào cuộc sống của tao lần nữa, và mày sẽ ước gì mày được chết.”

Warren nhất mạnh lời cảnh cáo đó bằng cách đá Steve lần nữa. Anh còn không bị vướng một cú đấm nào cả. Nhưng chắc chắn anh cũng không hề ở lại để ăn mừng chiến thắng của mình. Không một lời nào với Amy hay bất kỳ ai khác, anh hiên ngang bước qua bãi cỏ và bỏ đi.

“Hiểu được cảm xúc của mình chưa, mèo con ?” James hỏi trong khi Amy nhìn chăm chăm đầy sửng sốt theo hình bóng khuất dần của Warren.

Cô thở ra. “Chú phải chuyển câu hỏi đó cho người đàn ông kia kìa. Anh ta đem lại một ý nghĩa mới cho từ ‘ương dương’ đấy ạ.”

James khúc khích cười. “Phải không.”

Suốt đêm đó Amy ngẫm nghĩ về những gì đã xảy ra. Mọi thứ đã diễn ra đúng như những gì cô hy vọng xảy đến với Addington, đến một mức độ nào đó. Đúng ra Warren không phải bỏ đi khi kết thúc như thế. Đúng ra anh phải quì xuống và cầu xin cô lấy anh. Thôi thì, có lẽ không kịch như thế, nhưng ít nhất thì anh cũng phải tuyên bố cái gì đó chứ. Nhưng không, thậm chí anh còn không chào cô lấy một tiếng.

Bất kể cô có nghĩ gì đi nữa, cô cũng biết rằng cô đã chơi đến lá bài cuối cùng. Ý tưởng của cô đã cạn kiệt, và gần như mất đi mọi hy vọng. Những cái bản năng đáng nguyên rửa của cô rõ ràng là đã biến đi đâu hết rồi.

Phần tồi tệ nhất là, cô sợ rằng cô sẽ không bao giờ được gặp lại anh. Anh đã ra khơi, quay lại Mỹ, thậm chí còn không ghé qua nói lời tạm biệt với cô. Và lần này cô sẽ để anh đi. Cô sẽ không thử cố gắng ngăn cản anh, hay tìm kiếm anh. Và không bao giờ thực hiện những hành động quyền rũ không được mong chờ nữa, bất kể đến cuối cùng chúng diễn ra thú vị đến thế nào.

Cô phải đối mặt với nó, cô không thể mãi tiếp tục sự ve vãn này nữa. Và Warren đã tỏ thái độ hết sức rõ ràng, vậy thì cô trông mong cô sẽ nhận được bao nhiêu lời từ chối trước khi cô khôn ra đây ?

Nhưng thật đau đớn khi trở nên thông minh hơn, thực sự là vậy đấy.

43. Chương 43

James dừng lại ngay trước ngôi nhà lớn ở quảng trường Grosveror trên đường anh tới CLB, nhưng anh trai anh lại đang đi xem xét việc kinh doanh ở một nơi khác, Charlotte thì đã ra ngoài để tham dự một buổi họp mặt buổi sáng và Amy thì hơi mệt để tiếp khách. Anh chất lười khi quay xe ngựa lại. Từng lời chính xác của ông quản gia là “hơi mệt để tiếp khách” và anh chắc chắn là con bé đã bảo ông ta làm thế. Anh vừa mới bước vào xe ngựa của mình thì một cái khác đã đỗ xích ngay phía sau. Thậm chí anh còn không chú ý nếu Warren không nhảy ào ra ngoài ngay tức khắc và tiến về ngôi nhà như thế. James quay trở lại và chặn Warren:

“Anh không may mắn rồi”. James nói với Warren “Con bé sẽ không gặp ai hôm nay hết.”

“Cô ấy sẽ gặp tôi”. Warren chỉ trả lời đơn giản vậy và bước qua người em rể.

“Khoan đã, anh chàng người Mỹ. Anh không ở đây để hỏi cưới con bé đúng không?”

“Không.”

“Rất vui khi nghe anh nói thế.”

James không thể không trở nên kích động “Tôi sợ là anh có thể sẽ phải làm thế đấy, nhất là sau cuộc thử nghiệm tối qua thì tôi dám chắc là anh đã yêu con bé.”

Warren cứng người lại “Addington đã làm điều đó hả?”

“Đúng anh ta đã làm thế, anh chàng thân mến ạ. Và anh chỉ trở lại đây để xem anh ta có làm thế không hả?”

“Có lẽ anh đang tự đề cao mình quá đấy”

“Cảm thấy may mắn sau chiến thắng của anh hả. Nào, nhanh lên. Quá lắm rồi đấy.”

Họ mất vài giây để cởi áo khoác và đứng đối diện nhau giữa đường. James như thường lệ, tung cú đấm trước. Warren lao đảo ra sau vài feet.

“Anh bạn nên siêng năng học hành hơn mới được.”, James chế nhạo.

Warren vẫn bình tĩnh. Anh nói “Thực vậy à, sao anh không thử lại lần nữa xem nào?”

Lúc này anh đã được chuẩn bị và James cuối cùng cũng phi qua vai anh.

“Anh đang nói thế đấy hả?”, Warren nhạo lại.

Sau đó thì không còn chuyện trò gì nữa và trận đấu này chẳng hề dễ dàng như hôm qua. Warren đã không học được nhiều lắm từ Taishi và chắc chắn chẳng học được thế tấn công nào. Nhưng anh có thể phòng thủ và khiến James hơn một lần mất thăng bằng, anh còn tặng cho anh ta vài cú đấm chắc chắn trước khi James kịp lấy lại thăng bằng và anh còn tránh khỏi tầm đấm của James khi anh cần lấy lại thế tấn công. Đây vẫn là một trận đấu tàn bạo suốt mười phút. Và gần như cùng một lúc, họ rút ra một kết luận giống nhau : Sẽ không có người chiến thắng.

“Một sự bất phân thắng bại chết dẫm”, James nói trong sự phẫn nộ “Tôi không tin điều đó.”

Warren nhặt lại áo khoác “Tôi không biết về anh, Malory ạ, nhưng tôi sẽ có được cái tôi muốn và sự bất phân thắng bại này mới là tạm thời thôi.”

“Tạm thời”, James lầm bầm và nhìn chăm chăm vào Warren “Tony không dạy anh những chuyển động đó.”

“Anh chàng phục vụ tàu mới của tôi đã dạy.”

“Anh chàng phục vụ tàu ? Rất buồn cười, anh chàng người Mỹ ạ.”

Warren cũng nghĩ thế, nhưng sự vui vẻ của anh cũng không kéo dài lâu hơn sau khi James rời khỏi, tâm trạng cáu kỉnh đã khiến anh tới đây đã quay trở lại khi người quản gia kiên quyết từ chối không cho anh vào - ít nhất là cho đến khi Warren dọa đập vỡ cửa. Giờ thì anh đang đi đi lại lại trong phòng khách, tự hỏi không biết ông ta có đi nói với Amy về sự có mặt của anh không hay đi yêu cầu thêm viện trợ để ném anh ra ngoài. Má anh giật giật hồi hộp, khớp tay anh nóng như lửa, dạ dày anh như thể có búa tạ nằm trong đó vậy. Anh sẽ xuống địa ngục nếu James thích được đôi mắt đen và đôi môi nứt nẻ của ông ta.

Amy nín thở khi tới phòng khách và sau đó thì chạy như bay xuống cầu thang. Cô sẽ không tin là một ai đó không chơi cô một ván cho đến khi chính mắt cô nhìn thấy anh. Và anh thì.., ôi Chúa ơi, cô có thể thề là hôm qua Steven đã không thể đặt tay lên người anh. Không một lời chào hỏi, anh bước thẳng về phía cô, khiến trái tim cô bắt đầu lỡ nhịp. Và sau khi với tới cô, anh đóng sầm cửa lại, túm chặt tay cô và kéo cô trở lại ghế sofa. Điều này với cô thì cũng tốt thôi cho đến khi anh ngồi xuống và kéo giập cô qua đùi anh, sắp mặt cô xuống.

“Đợi đã.” Cô thét lên “Anh đang làm cái gì đấy? Không, anh không định cho em một bài học chứ.. Warren !”

Cái đét đầu tiên vào mông cô nghe vút một cái.

“Cái này là vì đã cố ý làm cho anh ghen lên”, anh nói với cô.

“Giả sử nó không phải là cố ý thì sao?”, cô rên rỉ.

“Vậy thì sau đó là vì đó không phải là cố ý”, một cái đét khác.

“Đáng lẽ anh nên làm điều này ”...một cái đét nữa..“trên con tàu”..cái đét nữa...“khi em dùng cái mẹo đó để bắt Taishi cho em vào buồng của anh.”

Nói như thế thật sai lầm, nó gọi lại cái đêm họ cùng nhau chia sẻ niềm hạnh phúc tột cùng ấy. Tay anh không hạ xuống nữa, thay vào đó anh lại rên rỉ và kéo cô lại:

“Dừng ngay cái vụ ồn ào này lại thôi”, anh nói cộc lốc “Cả hai chúng ta đều biết là anh không làm đau em mà.”

Cái âm thanh rên rỉ Amy đang tạo ra này giờ nhanh chóng chấm dứt. Cô nhìn anh giận dữ:

“Anh chắc chắn đã làm thế.”

“Không, anh không làm.”

Cửa bật mở. Cả hai người họ đều quay đầu lại phía ông quản gia và cùng nói một lúc:

“Ra ngoài.”

“Nhưng, tiểu thư Amy..”

“Đó là một con chuột chết tiệt”, cô cắt ngang với một bộ mặt nghiêm nghị hoàn hảo “Nó vừa mới biến mất thôi, nhưng ông có thể nhìn thấy đây tôi chẳng có sự lựa chọn nào cả.”

Cô ngọ nguậy chân trên sofa để chứng minh sự đề phòng của cô:

“Và nhớ đóng cửa lại khi ông đi ra ngoài.”

Tròn mắt ngạc nhiên, người quản gia làm theo mệnh lệnh. Amy quay lại và nhận ra Warren đang cau mày nhìn cô:

“Em luôn nói dối với một vẻ ngây thơ trong sáng thế hả?”

“Đó không phải là điều anh sẽ phải bận tâm khi em đã hứa luôn thành thực với anh. Nhưng mà em cũng không hi vọng là anh tin điều đó, anh lúc nào cũng đa nghi. Nhưng anh đến đây chỉ để làm bồng mông em thôi hả?”

“Không, anh đến để nói với em là anh sẽ ra khơi vào ngày mai.”

Mũi tên xuyên qua tim, một sự thực tàn nhẫn. Cô rời khỏi đùi anh. Cô ước gì anh sẽ ngăn cô lại nhưng anh không làm thế.

“Em đoán là điều đó sẽ sớm đến mà”, cô nói.

“Em không thử thay đổi ý định của anh hả?”

Amy nghe thấy câu đó giống câu hỏi hơn là một lời đề nghị “Anh có thích em làm thế?”

“Điều đó sẽ chẳng hay ho gì.”, anh khẳng khái.

“Em ý thức được điều đó chứ. Em đã tự lừa dối bản thân mình. Và em không công bằng với anh chút nào, không lần nào để ý đến cảm xúc của anh. Lúc nào em cũng chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi đúng không?”

Đó không phải là điều mà anh đang hi vọng được nghe và những từ ngữ đó thật lạ lẫm, tác động mạnh vào tâm trí anh “Em đang nói cái gì vậy, Amy? Có nghĩa là em đang từ bỏ hả?”

Cô ngoảnh mặt đi trước khi cô bật khóc. Điều này thực sự quá đau đớn “Liệu em có còn lựa chọn nào khác?”

Anh đột ngột đứng sau lưng cô, đu đưa cô, tay anh bóp chặt vai cô “Chết tiệt thật, em không thể từ bỏ anh được!”

“Cái gì cơ.”

Anh đã không định nói thế. Thực sự thì anh cũng không thể tưởng tượng nổi những từ đó ở đâu mà ra nữa.

“Anh không có ý định..”

“Oh, không. Anh không được làm thế”, cô nhanh chóng cắt ngang và vòng tay quanh cổ anh, “anh không được phép quay lại, Warren Anderson. Anh đã sửa chữa bản thân nhưng tốt rồi và bây giờ thì em muốn nghe anh nói điều đó.”

Anh nhìn có vẻ chán nản trong chốc lát. Sự tức giận đã đưa anh tới đây, nhưng đó là cái cớ thôi, đã đến lúc anh phải thừa nhận điều đó rồi. Cô đang mỉm cười với anh, đang chờ đợi, tất cả những gì cô đã hứa hiện lên trong mắt cô, những nụ cười, những niềm hạnh phúc, tình yêu-thứ mà anh không thể từ chối là anh muốn hơn nữa, giống như là anh muốn cô. Những từ anh chưa bao giờ nói bây giờ không còn khó khăn để nói ra nữa.

“Chúng ta sẽ kết hôn”.

Cô làm anh ngạc nhiên khi lắc đầu “Chúng ta sẽ không kết hôn trừ khi anh cầu hôn em.”

“Amy!”.

“May cho anh là em sẽ không bắt anh phải quỳ gối.” Cô nói một cách nghiêm túc “Thế nào?”.

“Em sẽ cưới anh chứ ?”.

Cô hít một hơi thật sâu khi cuối cùng cũng được nghe những lời này nhưng cô vẫn chưa tha cho anh “Còn gì nữa?”.

“Anh không biết em đã làm cách nào nhưng em đã chiếm mất trái tim anh, trí óc anh và anh sợ là cả linh hồn anh nữa.” Và chắc chắn đó là sự thực. Cô nhìn thấy điều đó trong mắt anh và trong nụ cười tuyệt đẹp mà anh trao cho cô trước khi anh nhẹ nhàng thêm vào một cách đầy tôn kính :

“Anh yêu em, Amy. Anh thực sự không nghĩ là anh có thể chịu đựng được thêm một ngày nào nữa mà không có em.”

Giọng nói của cô cũng mềm đi như cơ thể cô khi lại gần anh và vòng tay anh vẫn còn kéo cô lại gần hơn nữa. “Điều đó có quá khó không?”

“Lạy Chúa, có.”, anh thở dài, nhưng không hề khó, thực sự không.

“Nó sẽ trở nên dễ dàng hơn, em hứa với anh đấy.”

Bây giờ thì anh chẳng còn nghi ngờ gì điều đó nữa, nhưng sau tất cả những điều mà anh đã bắt cô trải qua, không ngạc nhiên gì khi anh nín thở sau khi hỏi : “Câu trả lời của em là gì?”

Amy quá hạnh phúc và ngập tràn tình yêu với anh để có thể ghẹo anh thêm nữa.

“Anh đã có câu trả lời nhiều tháng trước đây rồi, anh chàng bướng bỉnh của em. Anh chỉ là chưa sẵn sàng nghe nó thôi.”

Sự nhẹ nhõm của Warren trở thành một tiếng cười đầy vui vẻ, một cái ôm siết chặt và sau đó là một nụ hôn làm bùng môi cô, và không chỉ có thế mà còn hơn thế nữa.

44. Chương 44

Charlotte đã tổ chức một bữa tiệc liên hoan giành cho gia đình và những người bạn để chính thức tuyên bố về lễ hứa hôn, nhưng cả gia đình đã được báo trước tin vui này rồi. Chính điều này đã giải thích tại sao cả Anthony và James đều bị những người vợ của họ hăm dọa bắt buộc phải có mặt.

Nhưng một khi đã đến, họ đều trưng ra khuôn mặt vui vẻ của người ngoài cuộc. Anthony thậm chí còn bắt tay Warren để chúc mừng, mặc dù những gì anh nói đã khiến Warren không kiềm nổi mà phá ra cười trong sự hoài nghi của tất cả mọi người.

Jeremy thì ba lần gắng hỏi Amy trong suốt buổi tối chỉ để hỏi rằng cô có chắc chắn, quả quyết, hoàn toàn tin tưởng rằng cô không mang bầu không. Cô sẽ rất tiếc cho cậu ta vào ngày cử hành hôn lễ của cô và nói rằng cô không hề nghiêm túc về sự đánh cuộc giữa hai người bọn họ. Rồi sau đó cô lại nói cô hoàn toàn nghiêm túc về chuyện cá cược. Một tháng kiêng khem chẳng làm tổn thương nổi tên đứa cang trẻ tuổi đó đâu, có lẽ còn giúp cậu ta dành hết thời gian cho việc học mà chắc chắn là cần thiết cho cậu ta vào lúc này - nếu cậu ta có thể xoay xở để không bị đá bay ra khỏi trường vào học kì tới.

Drew chọc ghẹo cô ác liệt vì không chọn anh ta thay vào đó, và anh ta chủ tâm làm thế, chỉ để khiêu khích Warren. Nhưng tính tình của Warren rõ ràng đã đi nghỉ phép từ mấy hôm nay rồi, và Drew cuối cùng cũng chịu từ bỏ khi nhận ra anh ta sẽ chẳng bao giờ nhận được phản ứng cấu tiết từ anh trai nữa.

Khi Amy cuối cùng cũng tìm được một lúc đứng riêng với Warren, cô hỏi, “Làm sao anh có thể sống sót sau màn chào đón gia nhập vào gia tộc Malory đây?”

“Thật là hay khi anh là một người đàn ông kiên nhẫn.”

Cô cười sung sướng trước bản mặt méo xệch của anh. “Chú Tony đã nói gì với anh lúc nãy thế?”

“Sau khi ngưỡng mộ một bên mắt thâm tím của anh trai, anh ta muốn nhận bài học từ anh ngay bây giờ.”

Cô chú ý đến bên mắt thâm tím đó. “Anh sẽ không đánh nhau với chú James thêm nữa chứ, phải không anh?”

“Anh sẽ không nghĩ đến chuyện đó đâu. Giờ anh ta cũng sẽ trở thành chú của anh mà, anh quyết định sẽ bày tỏ với chú ấy không gì khác ngoại trừ lòng kính trọng.”

“Lạy Chúa tôi, chú ấy sẽ giết anh cho coi.”

Warren bật cười rồi kéo lưng cô sát lại với anh. Cô thở dài và choàng tay ôm lấy anh. Cô tự hỏi không biết có người nào có thể đón nhận nhiều hạnh phúc hơn cô lúc này không nữa.

Quay ra nhìn căn phòng chật cứng những thành viên trong gia đình cô, cô nói, “Chuyện này nhắc em nhớ tới lần đầu nhìn thấy anh rồi phải lòng anh. Anh đã không hề để ý đến em đêm đó.”

“Anh có để ý, nhưng em quá trẻ để...”

“Chúng ra sẽ không bắt đầu lại đâu nhé, được chứ?”

Anh cười khúc khích. “Dĩ nhiên là không rồi.”

Cô nghiêng người dựa vào anh rồi thì thầm, “Em sẽ không thể chờ thêm nữa, anh có biết không.”

“Chờ cái gì cơ?”

“Để lại khao khát anh. Anh biết thừa em không thể ở gần anh mà không muốn anh mà.”

Anh đứng đờ ngay bên cạnh cô, toàn bộ cơ thể anh phản ứng với tất cả những từ đó. Thật dịu dàng, anh sửa lại những lời nói của cô. “Đó là làm tình.”

“A, vậy là anh cuối cùng cũng phải thừa nhận,” cô ghẹo anh.

“Hãy để cửa sổ phòng em mở tối nay nhé.”

“Anh sẽ trèo vào à?”

“Tất nhiên rồi.”

“Lãng mạn làm sao - nhưng sẽ không như thế. Em sẽ không mạo hiểm để anh ngã gãy cổ đâu. Em sẽ gặp anh trong vườn.”

“Để làm tình trên chiếc giường hoa hồng à? Em sẽ không thích nó tí nào.”

Amy nhớ tới cuộc chuyện trò táo bạo với em gái anh về những bông hoa và nhe răng cười. “Thế còn dưới một tán liễu, trên một chiếc áo choàng lông thú, với những trái dâu và...”

“Dừng ở đó được rồi, và anh đang kéo em ra khỏi đây ngay bây giờ đây này,” Warren gầm gừ vào tai cô.

Amy cười rúc rích. “Anh không muốn làm thế đâu. Các chú của em có thể đoán ra các ý tưởng sai quấy rồi đến với bốn phen giải nguy. Chuyện này thực sự sẽ đổ một gáo nước lạnh vào một số thứ, anh có nghĩ thế không?”

Chán nản, anh hỏi cực kì nghiêm túc, “Vậy bắt cóc em thì thế nào?”

“Quả thật... nghe rất ngọt ngào. Nhưng là anh bắt cóc em, hay em bắt cóc anh đây?”

Anh phá lên cười ngặt nghẽo.

James, đang quan sát họ từ phía bên kia căn phòng, quay sang nói với vợ mình, “Lạy Chúa tôi, con bé đã làm gì với gã tội nghiệp đó thế này?”

Georgina mỉm cười trước sự thay đổi hoàn toàn của anh trai cô. “Anh ấy hạnh phúc. Con bé đã nói con bé sẽ làm được.”

“Thật đáng hổ thẹn, George.”

Cô vỗ nhẹ lên má chồng bằng bàn tay yêu thương. “Đỉnh điểm rồi đấy, James ạ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-ki-dieu-cua-tinh-yeu-the-magic-of-you>